

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kerbela Üçlemesinin Son Romanı

Musul

Kerbela

Medine

Mekke

1. BASKI
100.000
ADET

AHMET TURGUT

roman

kapi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Sevgiliyle vuslatı göklerde arama!

Bilirsen, alnını koyduğun yerdedir O..."

İrfani bir anlatımla yine tarih, insan, kutsal ve edebiyat iç içe...

Yüz binlerce okurun gönüllerinde taht kuran seri, üçlemenin son romanıyla Hüseyini aşkın şahitlerini Kербelâ'daki büyük buluşmaya çağırıyor.

Yanıyor ve koşuyordu Hüseyin'e doğru.

Kırk günün, kırk yılın değil asırların hasret abidesiydi o.

Bir yanında Dedesi vardı; Dedelerin En Güzeli...

Bir yanı Kevser'di; Anneler Annesi...

Nice yollardan Şehitler Sultanının başucuna değin gelmişken sonunda beli mi kırılmıştı? Hüseyin'in kabrini izlerken iki büklümdü gayrı. Kırk gündür saraylar, ordular titreten azamet dolu kadın gitmiş. Tüm hüznünü en nazlısıyla paylaşmak isteyen mahzun bir nefes gelivermişti.

"Ey Babam Oğlu, dinle beni!.." diyordu: "Âhıma yol verip ağlasaydım; gökten yağmur misali yıldız inerdi. Yusuf'a zindan kuyular gözyaşlarımla dolardı. Ama mazlum gönüller titremesin diye bir dem bile ağlamadım Can Hüseyin..."

...Ey Dedem Oğlu, Rahmet Evinin Gülü!.. Döldül'den inip Burak'a binen sen değil misin? Bilsem ki, sen ölüsün; billahi düşmem derdine. Neredesin gözlerin nûr vesilesi, nerede?.."

Ölüdür ber insan; tâ ki kendinden doğana değin...

Kerbela Üçlemesinin Diğer Kitapları:

- Aşkın Elçisi
- Aşkın Şehidi

19 TL

kapi no: 381
edebiyat: 128

KARAKTER DİZİNİ

-Alfabetik Sırayla-

Ali Seccâd: Hz. Hüseyin'in ortanca oğlu. Tarihte "İmam Ali Zeynelabidin" veya "Hz. Ali Evsat" olarak da bilinmekte. Kerbelâ'da yaşanan vahşetten sağ kurtulan yegâne erkektir. Romanda "Vaktin Tâ-Hâ tecelligâhı" olarak da anılmakta. 23 yaşında...

Atike: Hz. Hüseyin'in gelini. Şehit Ali Ekber'in eşi. Hamza ve Hacer'in annesi. 22 yaşında...

Fatimatü'l-Kübra: Hz. Hasan'ın kızı. İmam Seccâd'ın eşi. Romanda "İncinin Fatıması" olarak da anılmakta. 19 yaşında...

Fatimatü's-Sügra: Hz. Hüseyin'in büyük kızı. Romanda "Mercanın Fatıması" olarak da anılmakta. 17 yaşında...

Hacer: Şehit Ali Ekber'in ve Atike'nin 5 yaşındaki kızları...

Hamza: Şehit Ali Ekber'in ve Atike'nin 3 yaşındaki oğulları...

Muaviye-i Sügra: Yezid'in veliahdı. Romanda "Küçük Muaviye" olarak anılmakta. 14 yaşında...

Muhammed Bâkir: İmam Ali Seccâd'ın ve Seyyide Fatimatü'l-Kübra'nın 2 yaşındaki oğulları...

Numan bin Beşir: Ensârdan. Eski bir Emevî valisi. Âl-i Hüseyin'i Şam'dan Hicâz'a götüren kafilenin komutanı. 76 yaşında...

Rukayye: Hz. Hüseyin'in küçük kızı. Romanda "Küçük Şehit" veya "Âl-i Muhammed'in Şam Kurbanı" olarak da geçmekte. 6 yaşında...

Rûbab: Hz. Hüseyin'in eşi. Rukayye'nin annesi. 40 yaşında...

Saflıye: Hz. Hüseyin'in baba bir kız kardeşi. 32 yaşında...

Serhun: Yezid'in başveziri. Aslen Bizanslı. Ellili yaşlarda...

Şımr: Kerbelâ'da Hz. Hüseyin ve yârenlerini katleden Küfe ileri gelenlerden biri. Esirler kaflesini Şam'a getirmişti...

Ümmü Gülsüm: Seyyide Zeyneb'in anne-baba bir kardeşi. Tarihte "Zeyneb-i Sügra, Küçük Zeyneb" olarak da yâd edilmiştir. 51 yaşında...

Yezid: Muaviye'nin sağ veya akli sağlığı nispeten yerinde olan yegâne oğlu. Emevilerin ikinci sultanı. 32 yaşında...

Zeyneb: İmam Hüseyin'in anne-baba bir kardeşi. Tarihteki en meşhur lakabı "Seyyide Zeyneb"tir. Hz. Resûlullah, onun hakkında "Nûr ve Güzellik Sahibesi" manasında "Zennûr-i ve'l-Behâ" da demiştir. Romanda "Kevser'in Kızı" veya "Haydar'ın Kızı" olarak da anılmakta. 54 yaşında...

ROMANDA KULLANILAN EHL-İ BEYT'E DAİR KÜNYE VE TANIMLAR

HABİBULLAH: Allah'ın En Sevgili Kulu...

RESÛLULLAH: Allah'ın Elçisi...

FAHR-İ KÂİNAT: Kâinatın Övünç Kaynağı...

RAHMETEN İL-ÂLEMİN: Âlemlere Rahmet Olan...

HATEMÜ'L-ENBİYA: Nebilerin Mührü, Sonuncusu...

ÂL-İ ÂBA: Tathir âyeti geldiğinde Resûlullah'ın (sav) âbası altına aldığı Hz. Fatıma (ra), Hz. Ali (kv), Hz. Hasan (ra) ve Hz. Hüseyin (ra) ile birlikte toplam beş kişi...

ÂL-İ TÂ-HÂ: Ehli Beyt'i temizlikleri ve hidâyet önderlikleri üzerinden anlatan bir tamlama...

ÂL-İ İBRAHİM: Hz. İbrahim'in (as) neslinden gelip Onun yolunu devam ettirenler...

EHL-İ BEYT: Bire bir kelime manasıyla "Ev Halkı". En dar anlamıyla Âl-i Âba'daki beş kişiyi karşılamakta. İkinci olarak Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in soy ve ahlâk bakımından vârislerini ifade eder.

ÂL-İ MUHAMMED: Peygamber Efendimizin müktesebatını ve evlâtlarını anlatan Arapça tamlama...

SEFİNE-İ ÂL-İ MUHAMMED: "Ehl-i Beyt'im, Nuh'un Gemisi hükmündedir. Ona tutunan kurtulur!" hadis-i şerifine binaen "Âl-i Muhammed Gemisi" anlamında bir tamlama...

ZİKİR EHLİ: Kurân-ı Kerim'de yer alan bir tabirdir. Hakikatin sorulup öğrenilebileceği insanları anlatır...

MUHSİN(E): Allah-Kul ve Kul-Kul ilişkilerinde güzel ahlâkı yaşayan ve sanki görüyormuşçasına Rabbine ibadet eden kişi. Romanda özel olarak Ehl-i Beyt'e ithaf edilmiştir...

KEVSER: Bereketi, rahmeti, ilmi ve sürekliliği anlatan Kurânî bir terim. Özelde Hz. Fatimatü'z-Zehra (ra) için kullanılmakta...

BETÜL: “Temizlik ve saflıkta herkesten ayrılan” manasında bir isim-sıfat. Hz. Muhammed (sav) tarafından Hz. Fatıma için söylenmiştir.

ZEHRA: “Ak ve pak olan” manasında bir isim-sıfat. “Fatimatü'z-Zehra” şeklinde tamlama olarak da zikredilmekte...

SEYYİDETÜ'N-NİSA: Resûlullah'ın (sav) tarafından Hz. Fatıma için söylenmiş bir tabirdir. “Kadınların Efendisi” anlamına gelmekte...

HAYDAR: Saldırı anındaki aslanı anlatır. Hz. İmam Ali (kv) için kullanılmakta...

MURTEZA: “Raî olunmuş” manasındadır. Uzun hâli; “Aliyye'l-Murteza...”

EBU TÛRAB: “Toprağın Babası” demektir. Hz. Ali'ye ilk olarak Habîbullah (sav) bu künye ile hitap etmiştir.

EMİRÛ'L-MÜMİNİN: “Müminler için emir sahibi olan” demektir. Yöneticiliği anlatır.

KUR'AN-I NÂTIK: “Konuşan Kurân” mânâsına gelir. Özelde Hz. Ali, genelde vahyi tevil eden tüm Ehl-i Beyt'e dairdir.

HASANEYN: “İki Güzellik” manasındadır. Vurgulu-kâmil bir güzellik ifade eden “Hasan” ve pekiştirilmiş güzellik vazeden “Hüseyn” isimlerinin -Arap gramerine binaen- ikili kullanım hâlidir.

MÛCTEBA: “Seçkin, seçilmiş” manalarına gelir. Özelde Hz. Hasan (ra) için, genelde tüm Ehl-i Beyt için kullanılır.

İNCİ: Habîbullah (sav) tarafından torunu İmam Hasan için söylenmiş bir işarettir.

SEYYİDÜ'Ş-ŞÜHEDA: “Şehitler Efendisi” demektir. Hz. Hüseyin’i (ra) anlatır.

MERCAN: Habîbullah (sav) tarafından İmam Hüseyin için söylenmiş bir işarettir. Kurân-ı Kerim’de yer alırken ‘İnci’ ile birlikte kullanılır.

ZEBH-İ AZÎM: Kurân-ı Kerim’den alınmış bir tabirdir. “Büyük Kurban” manasına gelir. İmam Hüseyin için kullanılır.

VENHÂR: Kevser Sûresinde yer alan “*Rabbin için kurban kes!*..” emrine atıfla oluşmuştur. Romanda “Kevser’in Kurbanı” manasında kullanılmakta...

AĞABEYLERİNİN ANNESİ: Hz. Fatimatü’z-Zehra’nın vasiyetine atfen sadece Seyyide Zeyneb (ra) için kullanılır...

TÂRIK: Aynı isimdeki sürede geçen bir kelimedir. Lügatte “Gece gelen misafir” veya “Yol” manasındadır. İsmiyle müsemma bir yıldızı da anlatır. Romandaki kullanımda kişinin en zor anında yetişen ilahi kılavuzluğunu betimler...

SÖZ BAŞI

Sözün güzeli, Güzelin sözüydü ya; büktüm boynumu, Güzele yöneldim.

“Her ismin bir mazisi vardır!..” deyip ekledi:

“Bu isimler Âdem Nebi’ye öğretildiklerinden beri dolanıp dururlar gönülleri...”

İsimlerden bir isim, kelimelerden bir kelime olarak “Aşk” düştü gönlüme. Onu sordum hevesle; “Nereden gelip nereye yürür?” diye...

“Aşk” dedi, bal rengi gözlerini kıсарak

“Aşk, A-şa-ka’dan gelir ve sarmaşığı anlatır.”

Demi geldikçe fark etmeye başladım.

Sarmâşık bir şeylere tutunarak kıyam ediyordu;

Maşuğuyla arşa doğru yücelen âşık misali...

Üstelik sarıp sarmaladığı ne varsa

Can suyunu emerek kurutuyordu onu.

Belki de bu yüzden her âşık kendi taziyesindeydi biraz.

Ve kâh farkındaydı bunun; kâh değil...

Peki, ben?..

Razı mıydım aşk ile ölüp, aşkta dirilmeye?

Dilin tamamlamaktan korktuğu kelimeler, sahilleri döven dalgalar misali ardı ardınca vururken gönlüme; bal rengi gözler karşımda beliriverdi yine.

“Beni nerede arayacağını hâlâ öğrenememişsin!” diyordu.
Duruldum bir vakit. “Evet!..” dedim, “Bilmiyorum!..”
Ve bilene tabiydim. Öğretmesini istedim.

Dinlememi söyledi:

“Aramakla bulunamayan rahmetlere talip olan kişi
Ölü balığın dirildiği yerde bekler beni!..
Unutma!.. Bu seferin evveli “Vav” ile başlar,
Âhirde görünecek olansa “Hû”nun rahmetidir,
“Be” ile ‘Nokta’ bulan...”

Secdedeydim gayrı.

“Vav-He-Be” ile yazılan kelimelerle yalvardım ‘El-Vehhâb’a
Bağışı ve hibesiyle eşsiz olana...

Evet, O’ydu; dilediği kulunu hakikatten haberdar kılan...
Dilediğini seçip ayıran ve her dilediğini mutlaka yapıp yap-
tıran...

Alnım toprakta, gözüm semâdayken Kitabın öğrettiği niyâzla
O’ndaydı muradım.

“Girmem gereken yere sıdk ile girmemi,
Çıkarken sıdk ile çıkmanı dile!..
Ve Katından bir güç,
Bir yardım edici ile beni destekle!..
...Şüphesiz zorluğun ardı kolaylıktır.
Evet, zorluğun ardı kolaylık...”

Ahmet Turgut
İstanbul, Ocak 2013

ROMANIN KÖNÜ EDİNDİĞİ DÖNEME DAİR KISA TARİHÇE

Hicrî 61. yılın Muharrem ayında (Ekim/680) Emevi Sultanı Muaviye oğlu Yezid'in emriyle Hz. Hüseyin (ra) ve yakınları Kerbelâ çölünde katledildiler. Evlâd-ı Resûl'e ait ser-i saadetler payitahta götürölmek üzere gövdelerinden ayrılıp mızrakların ucuna geçirildi. Bu hunhar katliamlara şâhit ölmek sorumluluğuysa Hz. Hüseyin'in kızları, kız kardeşleri, yeğenleri, eşi ve o esnada hasta yatağında bulunan ortanca oğluna kalmıştı.

Zalim Yezid'e itaat etmeleri için şehitlerin ardınca şâhitlere de baskı uygulayan Emeviler bu kez taktik değıştirmişlerdi. Doğrudan katletmek yerine Evlâd-ı Resûl'ü zincirlere vurup şehir şehir teşhir ediyorlardı. Böylelikle hem Peygamber Ciğerpârelerinin direncini kırmak arzusundaydılar. Hem de Yezid'e itaat hususunda isteksiz duran ahaliye Evlâd-ı Resûl'ün esaretini örnek göstererek gözdağı veriyorlardı. Oysa Kûfe-Musul-Harran üzerinden Şam'a ulaşmıcaya değıin devam eden her türlü fiziki ve psikolojik şiddete rağmen Kerbelâ Şâhitlerinin sergilediğı izzet dolu direniş, Emevi propagandalarını ters yüz etmeye başlamıştı.

Özellikle de payitahttaki son gelişmelerden rahatsız olan cânî Yezid, yeni bir intikam hamlesine girişerek Kerbelâ Şâhitlerini şehrin mezbeleliklerine sürmüştü. Ahaliden tecrid edilmiş bir halde esir tutarak onları meçhul kaderlerini beklemeye zorluyordu. Baskı ve işkencelerle onları sindiremeyeceğini anlayınca yeni bir tuzak kurmaya karar vermişti. Bu kez Hz. Hüseyin'in seçkin ser-i saadetini, onun henüz yetim kalmış çocuklarına karşı kullanacaktı.

ف

هـ

ب

*İhsan et biz kullara, kaldık yolda avare
Döndük Bâb-ı Gaffâr'a, doğru târikın bildir.
Zikrin ver dilimize, fikrin ver gönlümüze
Cila ver gözümüze, doğru târikın bildir.*

Tayyar Baba

"Babam, babacım!.." diyerek sızlandıkça kızıla kesmişti Ru-
kayye'nin gözleri. İç çeke çeke "Neredesin?.." diyordu.

"Ey görenin gönül aydınlığı!..

Çanlar canı babam!..

Neredesin?..

Görüyor musun?

Senden geriye kalanlar ne halde şimdi?

Ah babam!..

Neredesin sen, nerede?.."

Hasret ocağında pişen körpecik ciğeri köz köz olmuştu. İlle
de onu istiyordu. Bir ay önce şehit düşen babacığının her an

bir yerlerden seslenip “Buradayım!..” diyeceğini mi umut ediyordu? Çıt çıksa dört göz olup etrafı izliyordu. Oysa her defasında aynıydı gördükleri...

Eski devirlerden kalma çatısız virane taş duvarlar...

Altlarında iki karış çamur deryası...

Gece ayazından korunmak için birbirlerine sinmiş Muhsineler...

Ve az ötelerinde ateş küreleyip ısınan üç beş asker...

Arzı bırakıp semâyı izlemeye koyulduğunda Târik Yıldızında duruvermişti. Yeryüzündeki her acının onu hatırlatması yetmezmiş gibi gökyüzü de mi babacığının işaretleriyle doluydu? Onunla birlikte gökler âlemini seyrettikleri son gecede idi gönlü.

Hatırlıyordu. Başını onun göğsüne yaslamıştı. Babacığı saçlarını okşayıp alnını sıvazlarken son nasihatlerini dile getirmişti. Ân gibi kulaklarında idi hâlâ...

“Allah güzeldir, güzelliği sever. Hamd olsun! Sen, O’nun sevdiklerindensin güzelim.”

Ama artık yoktu yanında. Ne güzelin, güzelliğin sohbetini edebiliyorlardı karşılıklı. Ne de alnına dökülen kâküllerini toparlıyordu babacığı...

Biliyordu!..

Güzelliğin beldesindeydi o. Vuslat yurdunda en çok sevdikleriyle birlikteydi. Altı yaşında olmanın verdiği masumlukla gönlüne bir dert daha düşmüştü.

Peki kızını, küçük Rukayye’sini ne kadar seviyordu babacığı?..

Sahil!..

Kendisinin onu özlediği kadar, o da özlüyor muydu nazlı kızını?

Rukayye’deki mahzunluk halasına da sirâyet etmişti. Seyyide Zeyneb, yeğeninin alnını şefkatle sıvazladıktan sonra Târik Süresiyle nefeslenmeye başladı.

Evet!..

Kitapta üzerine ant içildiği üzere gecenin zifiri karanlığını nokta misal delip geçiyordu Târik...

İsmiyle müsemma şekilde ansızın gelen misafirdi o. Yol arayanlara kılavuzdu. Velâyet ışığıydı; kıvrılıp uzanan "Vav" misali...

Bir yüzüyle 'Venhâr' emrini hatırlatırken, başka bir dem 'Vâris'in elinden tutuyordu. Kim bilir! Belki bin yıllar evvel Yakub ve Yusuf Nebiler de aynıyla gözlemişlerdi Târik'ı...

Kitapta onlarla ilgili olarak anlatılanlar babayla evladı arasındaki Nebevî hasretken, aynı kıssanın herkeste belirebilecek başlı başına bir işareti daha vardı. Âşığın maşuğunu her dem görme arzusu...

Nitekim öylesi sızlanışlarla içi yanan Nebi, âhmı nasıl salmıştı semaya?..

"Ya esefâ alâ Yûsufe!..

Ey Yusuf'a dair kederim!

Neredesin sen, nerede?"

Evlâdının ayrılık ateşiyle inleyen o Nebevî gönül neden sonra ikrara gelmişti.

"Ben kederimi ve hüznümü sadece Allah'a arz ederim."

Aynı hasretin ve devamındaki ikrarın vârisleri olan Kerbelâ Ehli için de niyâzgâh birdi, birikti. Safer ayının sekizinci gecesini ahlara şâhit tutarak vuslatı gözlüyorlardı; ille de Rukayye'nin hasretince...

Gönülleri yangın yeri olan herkes adına sesine nefes karan yine Seyyide Zeyneb olacaktı.

“Ey rahmet kapılarının
Ve sema anahtarlarının biricik sahibil..
Hakkı bâtıldan ayıran söze andolsun!
Arzı yarıp onun esâretinden kurtulanlar,
Ve aslına rücû edip semâya dönenler şâhitlerimizdir.
Kalplerimizde sadece Sen
Ve Seninle sevdiğimiz o Seçkin Güzeller var.
Yer ve gök ehlinin dilince
Salât ve selâm olsun onlara.
Annem Fatımatü'z-Zehra'ya!..
Ve onun Şânı Yüce Babasına!
Selâm olsun Kevser'in Eşine
Ve onun İki Şehîd Oğluna!
Bizden selâm olsun;
Hiçbir şey var edilmemişken
Evvelen onların nûru yaratılanlara!..”

Zeyneb ve yakınları Rabbin zikriyle ve Zikir Ehline gönderilen salâvatlarla meşgulken ellerinde meşaleleriyle saray muhafızları çıkagelmışlerdi. Yanlarında getirdikleri sepette Şehidler Efendisinin seçkin ser-i saadeti vardı. Süslü ve uzun cümleler eşliğinde sepeti orta yere bırakırken güya yeni bir intikam hamlesindeydiler. Oysa Kerbelâ Şâhitleri ezel ikrardaydılar. İşlerine *Vekîl*, gönüllerine *Mevlâ* saydıkları Allah, tuzak kuranların en yücesiydi. O'ndan gayrı yardım edici yokken Târik Sûresiyle bildirilen muştı gereğince tuzakların aynıyla ters yüz edileceğinden de emindiler.

Nitekim Zeyneb'in bir çift Kevser gözleri meşalelerin titrek alevleriyle yüzü gölgelenen yeğenine çevrilmişti. Rukayye'nin sepete baktıkça usul usul yükselen kalp atışları çocukça bir heyecandan mıydı? Yoksa hasretle çarpan yüreği kanatlanıp yâre doğru uçmak için az sonra göğüs kafesini mi parçalaya-

caktı? Duyabilenler için şu körpecik yürek, hasretinin yüceli-
ğince titretiyordu yedi kat semâyı...

“Ya esefâ alâ Huseyna!..

Babam, babacım!..

Çok özledim seni.

Yakub'un Yusuf'unu özlediğince

Sen de özledin mi beni?..”

Dilinden gönlüne vuran her ikrarla yeni baştan yanıp kül oluyordu Rukayye. Usul adımlarla sepete yaklaşırken birazdan neler olacağının farkındaydı sanki. Elini atıp sepeti açmazdan evvel herkesle göz göze gelmişti. Kendisini izleyen bir düzine bakışın tanıklığına nihâyet kapağı kaldırıverdi. Açılan sadece bir sepetti. Ama kapanan özlem kapısıydı doğrudan. Onu görür görmez; tüm kâinatı “Ya Ebî!..” diyen ahlarla dolduracaktı.

İşte, karşısındaydı babacığının kanlı başı!..

Her zaman olageldiğince reyhan kokuyordu yine. Uzanıp yanaklarına dokunuverdi. Sıcacıktı. Bir eliyle onun şakaklarını temizlemeye çalışırken titrek dudaklarını büzerek sordu.

“Acıyor mu baba?..

Ey ninem Fatımatü'z-Zehra'nın Gülü!

Ne olur konuş benimle!..” .

Kevser misal babaannesi gibi sanki Rukayye de ‘Babasının Annesi’ idi. Kucağına alıp şefkâtle bağrına bastığında “Üzülme, buradayım!..” demişti.

“Lebbeyk ya Huseyn!..”

Onun gül cemâlini meshederken gözkapaklarını araladı bir dem. Bal rengi bakışlar doğrudan gönlüne inmişti. Vuruyordu kalbi; geceye ses veren Târik misali...

“Lebbeyk Ya Huseyn!..
Ceddinin Güzeli!
İşte geldik, huzurundayız!..”

Yıkılmıştı Ümmü Gülsüm ve Sâfiye...
Arşa çıkan feryat; “Ay kardaş, yandım kardaş!..” diyerek yineliyordu.

“Lebbeyk ya Huseyn!..”

Rübab’ın canı yeni baştan kurumuştı. Yürürken ardı sıra dağları titreten erini böyle mi görecekti? Her iki Fatıma, balar ve diğerleri de oldukları yerlere yığılıvermişlerdi. Bu acının bahâsını kaldıracabilecek yürek mi vardı? Tüm gönüller aynıyla salmıştı âhını...

“Ya esefâ alâ Huseyna!..”

İmam Ali Seccâd, Kevser Sûresindeki ‘Salli’ emrinde sarsıla sarsıla secdeye kapandığında minik Rukayye -Şam harabelerinin o biricik ‘Venhâr’ tecelligâhı- halasına bakmıştı son kez...

Haydar misali kıyamda ve Zehra gibi mahzun tebessümlü Zeyneb; ağuşunu açmış halde yeğenini bekliyordu. Sarıldıklarında iki ‘Vav’ mı buluşmuştu? Sadırlar tek bir kalpti artık. Birlikte atıyordu.

Evet!..

Târik yoldu; menzili ‘Dost’a varan...

Yolcusunu *Mevlâ*’ya yöneltten...

Yıldız misali, en karanlık demde belirmişti.

Gecenin yolculuğu ‘İsrâ’ydı ya; ismiyle müsemma sûrede yer alan dua, güzelin biricik zikriydi gayrı.

*"Ey Rabbim!
Gireceğim yere sıdk ile girmemi
Ve çıkarken sıdk ile çıkmamı dile!
Ve Senin katından yardım edici
Bir güçle beni destekle!.."*

Duada tekrarlanan 'Vav'lar hürmetine cûşa gelenler farkındaydılar. Âyette anılan güç enfüsiydi. Vehbî olan içsel bir melekeyi anlatıyordu.

El-Vedûd olan Allah'tan gelen aşktı o...

Kula, Rabbin katından yardım edici olansa âfakiydi. Seçkin Velî ile desteklenen kul, menzillerini onunla aşacaktı.

Nitekim beden arzını yarıp ten gurbetinden uyanma arefesindeki Rukayye; Burak misal gördüğü halasına tutunuvermişti sımsıkı. İştittiği çağrının coşkunluğuna kapılıp Târik gibi akıp gidecekti semâya...

*"Ey güzel!
'En Güzel'den neşet bulan güzel!
Gel!
Gel ki, Yakub'un gözyaşı dinsin!
Ey güzelliğine nice Yusuf'ların kurban olduğu
O Habib'in Kızı!
Gel!.."*

Gel ki; Yusuf nasıl sevilirmiş, öğrensın Züleyha!.."

Evet!..

"Gel!.." muştusu erişmişti cana...

Ceddinin reyhan kokusunu aynıyla halasından da ahp son kez ciğerlerini temize çekmişti. Bir daha nefeslenmek züldü ona. Hasret dolu mazlum gözlerinde donakalan ışık, sâfi nûr olmuştu. Gayrı sevenin 'Ben'i de, sevdiğinin 'Sen'i de yoktu âlemde...

'Ben-Sen' ile beliren ikilik aradan kalkınca "Hû" kelâmıyla
vecde gelen kâinat, "O" diyordu sadece.

O'ydu *Rahmân*, O'ydu *Rahîm*; en güzel isimlerin biricik sa-
hibi...

"O" diye iniliyordu altı yön; dün ve yarın, nokta ve ân...

O'ydu *Kadîr Mevlâ*, O'ydu göklerin ve yerin nûru, Âlemlerin
Rabbi...

'*Venhâr*' tecelligâhının vuslat gecesinde aslına râci olana
da "O" diyorlardı ya; selâma durmuştu yıldızlar, ay ve güneş...

"O geliyor, Ol..

Ceddinin reyhanı, Zehra gülü,

Toprağı Haydar'dan olan geliyor.

Açılsın yedi kat semâl..

Müctebâ'nın incisi, Hüseyin'in mercanı

Rabbine kurban, ahdine sâdık; âşık geliyor!.."

...

Ve mazlum âşığın biricik arş yoldaşı...

Seyyide Zeyneb...

Kevser'in vasiyetince 'İki Şehid Güzelliği' yeniden ve yeni-
den doğuracak olan anne...

Tevhid sarayının kapıcısı...

Semâ anahtarlarının emanetçisi...

Güzelden gelip güzele gidenlerin aşkına şâhitlik etmek an-
cak onun kâriydi ya; menziline değin refâkat ettiği '*Venhâr*'ın
mührü yine ondan gelecekti. Mazlum âşığı vuslat yurduna
uğurladığı esnada Rabbinden kelimelerle yemin ediyordu.

"*Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!*..

Bu beldeye,

Senin bu beldeye girişine,

*Babaya ve evlâdına andolsun!
İnsanı türlü meşakkatler içinde yarattık..."*

Bal rengi gözler yeniden gurbet dünyasına açıldığında Zeyneb'in sinesinde yatan yeğeni nefessizdi artık. Bir eliyle de babacığının ser-i saadetine sarılmıştı sımsıkı...

Evet!..

Şam harabeleri ve Safer ayı tanıktı. Can verip ser almıştı Âl-i Muhammed...

O'ndan gelip O'na dönmüştü henüz altı yaşındaki mazlum Rukayye...

"İnna lillahi ve inna ileyhi raciun!.."

Arzda kalan nefeslerin hesabıysa bitmemişti henüz. Hâlâ buluşulacak yeni kelimeler vardı. Seyyide yeniden gökyüzüne bakıverdi. Sabah Yıldızını izlerken gönlünde beliren Târik; hem dertlerden bir dert azaldığı için şükür vazedyordu. Hem de yeni başlayacak olan sınamalar...

*"Senin sadrını açıp genişletmedik mi?
Belini iki büklüm eden o ağır yükünü
Üzerinden kaldırmadık mı?
Ve Senin şânını yüceltmedik mi?
Şüphesiz; zorluğun yanında kolaylık var.
Evet! Zorluğun yanında kolaylık var.
Öyleyse, bir işi bitirince diğerine başla!
Ve yüzünü sadece Rabbine dön, O'na yönel!.."*

*Kandil geceleri kandil oluruz
Kandilin içinde fitil oluruz
Hakkı göstermeye delil oluruz
Fakat kör olanlar görmez bu hali*

Harâbî

Serhun dün gece harabelerde yaşananlarla ilgili olarak hemen harekete geçmiş. Şehirdeki tüm muhbirlerine emirler göndermişti. Rukayye'nin vefâtı nedeniyle olağandışı sayılabilecek her türlü gelişmeden anında haberdar edilmek istiyordu. Saraya ulaşan ilk bilgilere bakılırsa endişe duyulmasını gerektirecek yeni bir durum yoktu. Lakin dünkü Cuma namazında patlak veren olaylarla ilgili yüzlerce ihbar mektubu almıştı. Bu iddialardan çoğunun mesnetsiz olduğuna emindi. Nitekim böylesi karışık demlerde borçlular alacaklılarını, küsler hasımlarını gammazlıyor. Herkes birileri için "Haindir!.." diyerek hem kendisini temize çıkarmaya uğraşıyor, hem de düşmanlarından kurtulmanın yoluna bakıyordu. Neticede herkes mutabıktı. Ömürlerini uzatmak isteyenler Süfyâni Yezid ve onun adına iş görenlerle iyi geçinmek zorundaydılar. Serhun

son sözlerinin yeterince anlaşıldığından emin olmak için “Haksız mıyım?..” diyerek sordu.

Şimr anında onaylamıştı

“Velinimetimiz olan Süfyâni Yezid’e Allah uzun ömürler versin! Sizin gibi bir baş vezirden de bizleri asla mahrum etmesin! Zira siz haşmetli emirimizin gölgesi ve yüce devletimizin seçkin aklısınız.”

İltifatlarını çeşitlendirirken bir an evvel başvezirin gözüne girmek arzusundaydı. Bu durum kendisi için alelade bir istekten öte, artık başlı başına bir mecburiyet haline gelmişti. Parlak bir istikbal uğruna kendisine bel bağladığı başvaiz dünkü Cuma namazında çıkan olaylar esnasında öldürüldüğü için, saray ehli içerisinde acilen yeni bir hami edinmek zorundaydı.

“Maşallah!..” diyerek sözlerine devam etti: “Memleket meselelerinde ne derinlikli bir bakışınız var. Sizi dinlemek benim için büyük bahtiyarlık. Siyaset adına sizden öğrenmem gereken daha nice noktalar olduğu kesin. Müsaadenizle söylemek isterim ki...”

“Ne izin iste, ne de söyle!..”

Apansız gelen bu çıkış karşısında kalakalmıştı Şimr. Oysa Serhun’un niyeti onu susturmak değil başka türlü konuşmaktı.

“Sence!..” diyerek kendi gündemine geçti. “Emirimiz Cuma namazında çıkan olaylar için neden bu denli hiddetlendi?”

Şimr cevap vermezden evvel bir dem düşünmüştü. Hiddetin sebebini başvaizin öldürülmesi olarak ifade ederse Serhun eski rakibinin yüceltildiğini zannedip tavır alabilirdi. İsimlerden ziyade eylemin kendisini vurgulamak niyetindeydi.

“Bendenize göre haşmetli emirimizin bu denli öfkelenmesinin asıl sebebi asilerin hadsizliğidir. Payitahtta başvaizin canına kıyanlar, bu olaydan alacakları cesaretle sarayın diğer fertlerine de saldırmaya cüret edebilirler.”

Cevap başvezirin hoşuna gitmişti. Teşhiste uzlaştıkları için devamda gelecek tedbirlerin derdindeydi.

“Ne yapmalı sence?..”

“Bu hadsizlerden acilen hesap sorulmalı.”

Nitekim Yezid’in de bu minvalde emirleri olmuştu. Bir sonrakî Cuma namazında şehirdeki tüm camilerin avlularında da rağaçları kurulacak ve onlarca insan salkım saçak sallandırılacaktı.

Başvezir müstehzi bir tebessümle Şimr’i dinlerken “Artık sadede gell!..” diye seslendi: “Diyelim ki, kâfâr verici sensin. Kimleri Neccar’ın katilleri olarak asardın? Bana asıl onu söyle!..”

Şimr; “Yaptıracağım tahkikata göre...” diyordu ki, Serhun yine araya girdi. Bu kez ses tonunu yükseltmişti.

“Bırak bu boş işleri!.. Sana ilk tavsiyemdir. Ceza verirken bugünün faillerine takılıp kalma! Yarın sana düşman olabilecek insanları gözüne kestir. Ve fırsattan istifade onların kafalarını kopar. Anladın mı beni?..”

Şimr “Evet!..” manasında başını sallarken Serhun yineledi.

“İlle de tahkikat yapılmalı, dersen; şunu da söyleyebiliriz. Neccar’ı öldüren adam senin getirdiğin esir kafilesiyle şehre giriş yapmış. Gördün mü?.. Durduk yere senin ismin de asillerle birlikte anılmaya başladı.”

“Ama o adamla benim hiçbir alakam olmadı. Hatta evvelce beni de öldürmek istemişti. Buna şahitlik edebilecek en az yüz kişi var.”

“Hani neredeler? Şâhitlik yapabilecek herkes çoktan memleketlerine döndüler. Hâlâ birileri kalmışsa bakarsın onlar da yarın çekip giderler buralardan.”

“Ama efendim!..”

Serhun alaycı tebessümleri bırakıp kahkahalar atmaya başladı.

“Korkma o kadar!.. En azından ben sana inanıyorum. Ama olur da birileri başka şeyler söylerse, bakarsın haşmetli emirimizin zihni bulanır. Öyle değil mi?..”

Şimr durumu kavrayabilmişti. Yaşamasının yegâne yolu vardı. Serhun’un isteklerine kayıtsız şartsız itaat etmek...

Öyle ki; sadakat önceliğini Yezid’den ziyade başvezire göstermek zorundaydı. Bu mecburiyetini ikrar da edecekti.

“İsteğiniz her ne olursa olsun, derhal yerine getirmeye hazırım!”

“Senden ne istediğimi yakında öğrenirsin. Şimdi rahat bırak beni. Halletmem gereken işlerim var.”

Şimr evvelce sadece Yezid’in huzurunda yapageldiği şekilde iki kat eğilmişti hemen. Bu esnada salona hışımla biri dalmıştı. Yezid’in yegâne oğlu ve biricik veliahdıydı o. On dört yaşındaki bir gence nazaran hayli tok bir sesle avazı çıktığıınca salonda bulunan herkese bağırıp çağırıyordu.

“Neler oluyor?.. Biri bana her şeyi anlatsın. Rukayye’nin vefât ettiği doğru mu?”

Serhun üzgün bir sima takınarak yanıtladı.

“Maalesef, duyduklarınız doğrudur veliahdım.”

“Hâlâ oradalar mı?.. Zeyneb, Hüseyin oğlu Ali ve diğerleri?..”

Serhun bu kez cevap vermek istememişti. Veliaht hışımla Şimr’e seslendi.

“Emrediyorum! Git ve onları alıp buraya getir!..”

Veliahdın sözleri henüz nihâyetlenirken salon kapısı yeniden açılmıştı. Ulaklar Süfyanî Yezid’in içeriye girmekte olduğunu haber veriyorlardı. Nitekim muhafızların ardı sıra kucağında şempanzesi, elinde asasıyla Yezid de görünmüş. İlk iş olarak halayıkların huzurdan çekilmelerini emretmişti. Ardından oğluna bakıp seslendi.

“Az evvel bağırın sen miydin?..”

“Evet... Âl-i Hüseyin’in o mezbelelikten alınıp buraya getirilmesini emrettim.”

Yezid konuyla ilgilenmek mi istemiyordu, yoksa zihninde başka bir gündem mi vardı? Lalettayin bir edayla sordu:

“Eski başvaizimizin cenaze namazını kim kıldıracak?”

Tek soruda birçok murad gizlendiğini fark etmişti Serhun. Müstakbel başvaizin ilk icraatı selevinin cenaze namazını kıldırmak olacaktı. Konuya evvelce hazırlıklı olduğu için yek nefeste birkaç isim sıraladı. Yezid içlerinden birinde karar kılarken Küçük Muaviye dayanamamıştı gayrı. Babasının huzurunda olmasına rağmen araya girip Şimr’e yemeden emretti.

“Git ve akrabalarımızı buraya getir!..”

Tüm bakışlar Süfyâni Yezid’de toplanmıştı. Ne diyecekti bu hususta? Nitekim o da aynı kanaattemişçesine; “Oğlum duydun. Hemen onların yanına git!..” diyerek Şimr’e seslendi. Lakin gerekçesi farklıydı.

“Git ve ahalinin o mezbeleliği taziyeğâh haline getirmesine mani ol!.. İlle de birileri esirlerin yanına gelmek isterse onları Neccar’ın cenaze namazına davet et! Biz de acılı bir gündeyiz. Öyle değil mi?..”

Şimr “Emredersiniz!..” diyerek huzurdan çekilmişti. Planın farkındaydı. Yezid iki taziye muadil göstererek ahalinin sadakatini sınavacaktı. Haliyle bir sonraki Cuma namazında asılacak olanlar bu sınavanın sonucuna göre belirlenecekti.

Şimr’in ardınca Küçük Muaviye de salondan çıkıyordu ki, Yezid durması için oğluna seslendi.

“Sen burada kal!.. Biliyorum, onların yanına gitmek istiyorsun. Ama bunu yapamazsın. Sen ismini taşıdığın Süfyâni Muaviye’nin torunusun. Baldırı çıplak üç beş miskinın yaptığı gibi Âl-i Muhammed’in peşine düşemezsin!”

“Ama!..”

“İtiraz istemiyorum. Şimdi odana git ve babanla dedenin sana miras kalacak şu tahtı ele geçirmek için ne uğraşlar verdiğini bir düşün!.. Düşün ki; emirlerin nasıl olması gerektiğini anlayabilesin.”

Dün gece de babasının isteklerine direten ve ısrarının neticesinde Âl-i Muhammed’in cezalandırıldığını bilen veliaht yutkunmuştu. Dıştaki kavgayı devam ettiremeyince harp içeri taşınmıştı. Yine de öfkeden yanakları ve alını al al oluvermesine rağmen sesini hançerelerinde hapsedebilmişti.

Peki, hangi vakte değin sabredecekti?

Bilmiyordu...

Emin olduğu yegâne nokta; demi geldiğinde gür bir sesle yeniden konuşabilmek uğruna şimdilik sustuğuydu.

Sahi!..

Öylesi bir gün, yakın mıydı? Uzak mı?..

*Ey Şehid-i Kerbelâ'ya ağlayan!
Ağla, matemdir; Muharrem'dir bugün.
Âteş-i hasretle sine dağlayan!
İnle, matemdir; Muharrem'dir bugün.*

Âşık Sezaî

Geceleyin Fârık misali ötelere akıp gitmiş olan Zeyneb, Ru-kayyesiz ilk güneşi izlerken yine dalıp gitmişti öylesine...

Kimileri vuslatı yaşarken, kimileri de yeni hasretlere açılıyor. Geride kalanların yaşamı bir şekilde devam ediyordu. Kâh dert, kâh dert içre dert ile...

Nitekim dalıp gittiği hüzün deryasından kendine geldiğinde yeğeninin naşını yıkayabilmek için su istemişti. Ama nafileydi. Sarayın izni olmaksızın herhangi bir işe girişmemekte kararlı olan muhafız, "Hayır!.." diyordu ısrarla.

"Yapamam! Size yardım edersem ben zorda kalırım."

Masumane istekleri reddetmesine rağmen muhafızın bakış-larında merhamet emareleri vardı. En azından söylediklerin-den dolayı içi rahat değildi sanki. Belli ki, Âl-i Muhammed'in son şehidi kimi gönülleri yumuşatmayı başarmıştı.

Peki, Rukayye'nin vefâtı Kerbelâ'da yaşanan acılardan daha mı büyüktü?

Orada yapılanları defaatle dinlemesine rağmen şu muhafızın gönlü nasıl olmuştu da bir kez bile titrememişti?

Farkındaydı Zeyneb!..

Görülenler, duyulanlardan daha derin izler bırakıyordu. Kararını vermişti. Su için daha fazla ısrar etmeyecekti.

Neden sonra İmam Seccâd'a bakınıverdi. Şehit Hüseyin'in Vasisi, Aşûra Günü ateşler içerisinde yandığınca yine derin sarsılışlarla titriyor. Boynundan aşağı billur billur süzülen inci taneleriyle arzı ve arşı bir arada yaşamaya devam ediyordu. Belki de toprağa düşen her şehit önce onun gözyaşlarıyla, onun teriyle yıkanılıyordu. Kim bilir?..

Zeynebî bakışlar şimdi de bir kenarda sessiz sedasız ağlayan Rûbab'a yönelmişti. Yaraları kabuk bağlayamadan ciğeri yeniden ve yeniden kanatılan annelerden bir anneydi o. Babasının kollarında oklanan iki yaşındaki oğlu Ali Asgar için hâlâ göğüslerinden süt taşarken, altı yaşındaki kızının baba özlemiyle vefât edişine de tanık olmuştu. Yanıyor ve yakıyordu; gökteki güneşe nispet...

Diğer yakınlarını izlerken de benzeri hislerle dolmuştu. Hırçın nehirler misali çağıldamaksızın hepsinin de başları önlerindeydi.

Sahil!..

Kaç tufan dinmişti, şu yaralı gönüllerde?..

Yine öylesi bir dinginlikle sedefler ardınca kalmış ıstıraplarla hemhaldılar. Balalar hariç...

Beş, üç ve iki yaşındaki yavrucağızlar, Rukayye'nin kıpırtısız şekilde yatmasını derin bir uyku sandıkları için onun ne vakit uyanacağını soruyorlardı. Kalksa sanki yarım kalmış oyunlarına devam edeceklerdi.

Nebi yetimlerini izlerken yıllar evveline gitmişti. Ağabeyleri Hasan ve Hüseyin şu balalarla aynı yaşlardayken Dedesi Habîullah onları güreştirmiş. Bu esnada Cebrail'in Hüseyin'e destek verdiğini söylerken kendisi Hasan'dan taraf olmuştu. Bu ve benzeri olayları dinleyenler Habîullah'ın torun sevgisini ve onlarla vakit geçirmekten ne denli hazzettiğini düşünüp duygulanırlardı. Oysa kalpleriyle akledenler için nice hakikatler vazeden bu olayın bir işareti daha vardı. Fatıma Ciğerpârelerinin oyun arkadaşları bile vahyin iki büyük emektarıydılar. İlki vahyi halka aktaran Nebi, ikincisiyse onu arza taşıyan Cebrail...

Peki, şimdi?..

Düşündükçe boğazı düğümleniyordu. Nice bedeller ve sıkıntılarla insanlara ulaştırılan son vahyi zahmetsizce okuyabilen insan sayısı çoğaldıkça vahyin indiği evin çocukları birer birer katledilmiş. Bununla da yetinilmeyip usulünce toprağa defnedilmeleri bile onlara çok görülmüştü.

Peki, vahiy memesinden gıdalanan evin evlatları maruz kaldıkları bunca vefâsızlıktan sonra sütten mi kesileceklerdi? Derince ahlar çekerken gönlünde beliren âyetin muştusuna kapılıverdi.

"Tâ-Hâ..."

Sana bu Kurân'ı sıkıntı çekesin diye indirmedik.

O, okuyup dinledikçe içleri titreye titreye

Saygıyla ürperenler için bir zikirdir ancak."

Biliyordu!..

Böylesi bir muştuya muhatap olabilmek için öncelikle 'Tâ-Hâ' ile hukuk kurulmalıydı. Babasından dinlemişti. Sürenin girişindeki ilk harf; 'Tâhir' kelimesinden kinayeydi. Temiz olanı anlatıyordu. 'Hâ' harfiyse Allah'ın *El-Hâdi* isminden gelmekteydi. İnsandaki tecellisi o kişinin başkalarının hidâyetlerine

vesile olmasıydı. Haliyle 'Tâ-Hâ'; iyiyi, güzeli, doğruyu işaret eden temiz kulları anlatıyordu. Ne Kitabın emirlerine uymak onlar için herhangi bir sıkıntı vesilesiydi, ne de Kitabın vazet-tiği hakikatler uğruna inkârcı zalimlerle giriştikleri mücadeleler 'Âl-i Tâhâ'yı korkutup bezdirebilirdi. Zira en çok çekindik-leri durum bir an dahi olsa *Hakk*'ı unutup O'nsuz bir yaşam tasavvur etmekte. Bu yüzden Kitap, hakikati hatırlatan bir zikir ve başlı başına bir öğüt kaynağı değil miydi? Yaşadığı her mu-sibete rağmen Rabbine hamd ediyordu. Üstelik farkındaydı. Vahyin indiği evin evlâdı bilinmek hiçbir vakit kolay olmamış-tı, bundan sonra da kolay olmayacaktı.

"Çekilin oradan!.. Kimseyi yaklaştırmayın buraya!.."

Bu öfke ve endişe dolu ses, Şimr'e aitti. Harabelere henüz gelmişti ve askerlere Yezid'den aldığı son emirleri iletliyordu. Telaşının asıl sebebi buraya gelene değin yol boyu rastlaştığı insanlardı. Bir kısmını konuşup geri çevirmiş, ikna edemediği kişilere tehditler savurmuş. Buradaki mevcut askerleri yeterli görmeyince takviye kuvvet istemişti. İçten içe söylenmeyi de ihmal etmiyordu. Sanki Şam'ın tüm kirli işleri için ha bire ken-disi kullanılmaktaydı. Düşündükçe git gide kararacaktı içi. Bel-ki de ahalinin Âl-i Hüseyin ile görüşemeyeceğini Yezid'in emri olarak sunmaması gerekiyordu. İnsanları fazlasıyla germemek için zaman zaman geri adımlar atan Yezid, bu işe kendi ismi-nin bulaştırılmasından hazzetmeyebilirdi. Hele de başvezirle olan ilişkisi böylesi bıçak sırtıyken her an harcanabilme kor-kusu yüreğini sarsıyordu. Kendisi henüz farkında değildi. Ama içinde büyüttüğü korkular, yapmak istediği her şey için şüphe duymasını sağlayacaktı. Zaten sahip olunan tüm endişeler, te-miz akledişin önünde aşılmaz barikatlar kurmuyor muydu?

Bu esnada İmam Seccâd, Şimr'e sesleniverdi.

"Rukayye'yi yıkayabilmemiz için su lazım. Askerlerine em-ret, bize su getirsinler."

Yekten “Hayır” demişti, Şimr. Azıcık alıp verdikten sonra vazgeçti. Gusül-defin işleri ne denli çabuk halledilebilirse kendisi açısından tehlike o kadar azalacaktı. İşlerin uzaması durumunda daha çok insan Rukayye’den haberdar olup harabelere gelmeye çalışabilirdi. Zihninde “Ama” ile başlayan, “Oysa!..” ile devam eden düzinelerce sesin nihâyetinde “Tamam!..” demişti. Birkaç saat içerisinde Rukayye’ye dair her türlü izin yer-yüzünden kaldırılmasını arzu ediyordu.

*Şehitlerin ser çeşmesi, evliyanın bağı başı
Fatma Ana gözü yaşı, Hasan ile Hüseyin'dir.
Hazreti Ali babaları, Muhammed'dir dedeleri
Arşın iki gölgeleri, Hasan ile Hüseyin'dir.*

Yunus Emre

Babasının kesin emri nedeniyle odasından çıkamayan Küçük Muaviye enine boyuna yüzlerce kez adımladığı dört duvara küfürler savurup oturuyor. Dayanamayıp yeniden ayaklanıyordu. İçindeki bir ses; Âl-i Hüseyin'in yanına gitmesini istiyor. Bir başkası "Asla!.." diyerek kapıları kapatıyordu. Zira işin sonunda herhangi bir yanlış yaparak dün olduğu gibi yine Evlâd-ı Resûl'e bedel ödettirmek de vardı.

Ama!..

Amaydı işte!..

Nasıl da babasının oyunlarına alet olmuştu? Düşündükçe çıldırmaması işten değildi. Yegâne muradı Ehl-i Beyt ile Emeviler arasındaki husumetin bittiğini görmektir. Bunun için öncelikli adım olarak Âl-i Hüseyin'den Kerbelâ'da gasp edilenlerin

iade edilmesini istemişti. Önerisini babasına kabul ettirdiği için sevinmiş ama sonrasında bunun bile başlı başına bir tuzak olduğunu bizzat yaşayıp görmüştü. Son iki günde meydana gelen olayları her nereden okumaya çalışırsa çalışsın, en sonunda darağacına çıkardığı kişi kendisi oluyordu.

“Keşke!..” diyerek hayıflanmıştı: “Keşke, babama güvenmeseydim. Benim yüzümden Ali Seccâd da babama güvendi. Ama sonu hüsrân...”

Kendine kahretmeye devam ederken Şam semasını dolduran ezanlar ardı ardınca kulaklarına ulaşmaya başlamıştı.

Evet!..

Az sonra eski başvaiz için cenaze namazı kılınacaktı ya; babası da orada olacaktı. O yokken saraydan kaçamaz mıydı? Aradığı yol az sonra aklına geldi. Saraydan tebdil-i kıyafet çıkacaktı. Odanın baktığı güney avlusunda kimseciklerin olmadığını fark edince eline geçen tüm Hint işi ibrişimleri, Çin ipeklilerini ucuca bağlayıp pencereden aşağı sarkıttı. Avlunun nihâyetindeki saray mutfağına değin kimselere görünmeden geldikten sonra rastlaştığı ilk yamağa bir kese altın uzattı. Bunun karşılığında yamağın susması ve üzerindeki kıyafetleri vermesi yeterliydi. Günlük iâşe intikalinde kullanılan sarayın arka kapısından nihâyet dışarı çıkabildiğinde hiç olmadığıncaya özgürdü artık.

Harabeliklerde esir tutulan Âl-i Hüseyin'e bir an evvel kavuşabilmek uğruna ardına bile bakmaksızın koşmaya başlamıştı. Cenaze namazına yetişebilse Rukayye'den helallik isteyecek. Kendisini suçladığı tüm hatalardan bir şekilde azade olacaktı. Oysa koştukça mesafeler uzuyordu adeta. Bir dem sonra kendi yorgunluğunu unutup yol boyu rastlaştığı insanlarla ilgilenir olmuştu. Hele de ürkek adımlarla harabeliğe doğru gidenleri gördükçe onları yüreklendirmek için birkaç kez ahaliye seslenmişti. Tabi asli kimliğini saklamayı ihmal etmeden...

Bu şekilde nefes nefese bir halde şehrin meskûn bölgelerini geçmiş. Yazlık konakların belirlediği şu an için metruk olan

mahallelere ulaşmıştı. Aştığı son bir tepeliğin ardınca Rum-lardan kalma harabelerin çatısız, viran duvarlarını ve hemen önlerinde askerlerce çevrilmiş barikatları görünce durmuştu nihâyet. Oradan ileriye geçilmesi yasaktı.

Peki kendisi aşabilecek miydi askerleri?..

Öncelikle tanınmaması gerekiyordu. Eğilip ellerini çamura buladı. Sıradan bir ırgat gibi görüldüğünden emin olana de-ğin çamurun bir kısmını yüzüne sürdü. Kalanıyla da üst başını kirletti. Bu civarda defalarca avlandığı için nerelerden yola de-vam edebileceğini gâyet iyi biliyordu. Alttaki dere yatağından giderse kimselere görünmeden harabelere arkadan ulaşabilir miydi? “Allah’ım, yardımcım ol!..” diyerek gizlene gizlene yeni-den koşmaya başladı.

Aynı anlarda harabelerde de hummalı faaliyetler vardı. Şımr yeni gelen takviye askerleri çevreye yerleştirip talimat-lar yağdırıyordu. Rukayye’nin gusledilmesi için getirilen suyu henüz ısıtmış olan Muhsineler, yıkandığı esnada onu kimsenin görmemesi için naaşın etrafına toplanmışlardı. Nitekim Zey-neb; “*Rahmân ve Rahûm olan Allah’ın adıyla*” Rukayye’nin giy-silerini çıkarmaya başlayacaktı.

Ta ki kırbaçlar altında alı morlu kabarmış olan o incecik sırtı görene değin...

Aç ve uykusuz haftalar boyunca “Baba!..” diyerek inledik-çe itilip kakılan; sopalar ve kamçılarla susturulmaya çalışılan şu körpecek tene kıyıp da dokunamıyordu bile. Her nereye eli değse nazenin bir sırça misali yeğenin kırılabacağından çekini-yordu. Ama mecburdu. Son bir savletle yeniden bir parça su dökerken avuçlarının arasında gelincik çiçekleri tutarcasına narin dokunuşlar eşliğinde onu yıkamaya devam etmişti.

Kefenleme öncesi son bir kez yeğenin perçemlerini dü-zeltmek isterken boğazındaki sabır kemiği bıçakçasına sap-lanıp kesecekti hançerelerini. Gözündeki diken nokta nokta batıyordu yüreğine...

Evet!..

Bir ay öncesine kadar şu masum ve mazlum alnı sıvazlayıp zifir karası saçları tarayan, bizzat Hüseyin değil miydi?

Öylesine kalakalmıştı. Âhının düşmanlarınca duyulmasını mı istemiyordu? Yoksa feryadını semadan mı sakınmıştı? Gı-kını çıkarmamak için işaret parmağını ısırıverdi. Sedası yine dışta değil içte yankı bulacaktı.

“Ah Hüseynimin yetimi!..

Şam garibi Rukayyem!..”

Evet!..

Ölüm de haktı; doğum da...

Veren de O'ydu; alan da...

Sevenler için bir dem hasreti, bir dem vuslatı murat eden Allah; doğunun da Rabbiydi, batının da...

O'ndan gelip O'na yönelen seferler boyunca yeni baştan ikrar ediyordu. O güzeldi ve güzelliği seviyordu. Ağabeyinin, Şehit Hüseyin'in hal dilince selamlayıverdi yeğenini...

“Hamd olsun!.. Sen ve sevdiklerin Rabbin medheyledikle-rindendir güzelim! *Kalu; İnna lillahi ve inna ileyhi rāciun!..*”

Durulup etrafına bakındığında tüm yakınlarının aynı sözle-ri yinelediğini görmüştü. Ali Seccâd hariç...

İmam derin sarsılışlarla titriyordu alabildiğine. Bir parça durulunca eşinin yardımıyla ayağa kalkmıştı. Dem henüz altısındaki mazlum Rukayye'nin son namazını ikame etmenin demiydi.

Kâh ahalinin geçişini engellemeye çalışan, kâh beride durup yaşananları izlemekle yetinen saray muhafızlarına sorulsa Rukayye'nin cenaze namazı için kıyam eden sadece bir düzi-ne can vardı. Oysa Ehl-i Kerbelâ, küçük meyyide ile helalleşip İmam'ın arkasında yan yana, omuz omuza saf tutunca arşın cemaati de aynıyla yerlerini almıştı oracıkta. Basiretle baka-

bilenler farkındaydılar. Âdem'den Hâtem'e değin vahye emek vermiş olanlar, Âlemlere Rahmet Nebinin aziz hatırasına vefâ gösterenler tekmili birden Rukayye'nin cenaze namazındaydılar. Nitekim kalpleriyle işitenler duyabiliyorlardı. İmam Seccâd'ın ilk tekbirinde Ceddi Habibullah'ın tertemiz sedası vardı.

"Allah-u Ekber!.."

Evet!..

"Allah'tır, En Büyük!.." nidası bu hakikati en yakın yaşayan dille izhar edilmişti.

'Vaktin Tâ-Hâ'sı bu kez de ninesi Fatimatü'z-Zehra'nın dilince tekbir alınca Kitabın her bir harfi yeniden hatırlatacaktı. Büyüklenmeye hakkı olan sadece Allah idi.

Cenaze namazının üçüncü tekbiri Dirilik Beldesindendi. 'Hayy-Dar' olan ses vermişti. Hatırlatıyordu. Ölümü öldürenlerin âleminde Mutlak Büyük olana şahitlik edebilen basiretler, henüz hayattayken 'Nokta' mesabesinde olabilenlerdi.

Şam harabelerinde dördüncü kez duyulan *"Allah-u Ekber"* ikrarında Hasanü'l-Mücteba'nın sedası vardı. İnci misal güzelliği yeni baştan vazediyordu. O'ndan başkasına büyüklük atfedilenler, güzelliği asla göremeyecek olanlardı. Zira irfan ehlinin nazarında ne O'ndan büyüğü vardı, ne de O'ndan geriye kalabilecek olan...

Rukayye'nin son namazında sıra nihai tekbirdeydi artık. *"Allah-u Ekber"* nidası bu kez Şehitler Efendisinin diliyle nefes bulmuştu. Şam'ın garip şehidine, Kerbelâ'dan selam vardı. Şâhitti Kevser Ciğerpâresi. 'Ekber'i bilenler 'Ebter' olmamışlardı, olmayacaklardı. 'Venhâr'ın 'Salât'ı öyle bir namazdı ki, cemaati ve rahmeti Kevser'den geliyordu. Huzur da onunlaydı; bereket de...

Namazı bitirip defnedileceği yere değin kardeşini taşırken İmam Seccâd'm hali değişmemişti. Seyyide Zeyneb'le beraber

iki ucundan tuttukları naaşı toprağa indirdikleri esnada zangır zangır titriyordu hâlâ...

Kefenler içerisindeki kız kardeşini son bir kez izlemişti. Ardı sıra elceğiyle onun üzerine ilk toprağı atıp çekiliverdi beriye...

Ümmü Gülsüm, Rübab, her iki Fatıma, Atike ve Safiye bir yandan avuç avuç topraklarla kabri doldurmaya uğraşırken bir yandan da arzın altında kalan şu narin teni, arştaki dipdiri ruhun işareti saymışlardı. Bu esnada Seyyide Zeyneb'in ses verdiği âyetler, Hadid Sûresinin baş kısımlarına aitti.

“Göklerdeki ve yerdeki her şey Allah'ı tesbih eder. O Aziz ve Hakîm'dir. Göklerin ve yerin mülkü O'na aittir. Yaşatır ve öldürür. Her şeye Kadîr olan O'dur. Evvel ve Âhîr'dir. Zâhîr ve Bâtın'dır. O her şeyi hakkıyla bilir. Gökleri ve yeri altı günde yaratmış sonra arşa istiva buyurmuştur. Toprağa gireni, oradan çıkantı; gökten ineni ve göğe yükseleni hakkıyla bilir. Her nerede olursanız olun, O sizinle birlikte. Ve Allah bütün yaptıklarını görmektedir. Göklerin ve yerin mülkü O'nundur ve her şey Allah'a döndürülür.”

Rukayye'nin teni toprağa, ruhu semaya uzanırken aslına kavuşan her şeyin aşkına bir kez daha tesbih ediyorlardı.

O'ydu; *El-Azîz ve El-Hakîm...*

El-Melik ve El-Kadîr...

O'ydu *Evvel ve Ahîr...*

Bâtın ve Zahîr...

İkrar ediyorlardı!

Arz, sema, arzın da altı ve ikisi arasında gidip gelenleri hakkıyla bilen *El-Alîm*, yarattıklarını görüp gözetişiyse *El-Basîr*, onları sahipsiz bırakmamasıyla *Malikü'l-Mülk* olardı.

Esmâ-ı Hüsna ile akleden gönüller, Güzel İsimlerin vazettiği mana derinliklerini semanın yedi katma nispetle derece derece içselleştirirken; her kuş kendi cinsiyle uçmaya devam ediyordu.

Aynı anlarda şehrin en büyük camiinde de eski başvaizin cenaze namazı kılınmıştı. Henüz atanan halef, selefi için erriyetine kıyama durmuş. Sonrasında naşı defnetmek üzere saray kabristanına gitmişlerdi. Yezid açısından gâyet sorunsuz geçen cenazenin nihâyetinde yakın muhafızlarından biri müsaade isteyip yanı başına kadar sokuluverdi. Sesinde mahcubiyet vardı.

“Oğlunuz...”

“Ne olmuş oğluma?..”

“Harabelerden az evvel haber geldi. Haşmetli veliahdımız şu an Âl-i Hüseyin’in yanındaymış. Üstelik ahaliyi askerlere karşı gelmeleri için kışkırtmış. Şınır ne yapması gerektiğini soruyor.”

Yezid bu haberle birlikte can evinden vurulmuştu adeta. Dün yaşadıklarının misliyle hayal kırıklığına uğramıştı. Etrafındakilere bir şey hissettirmemeye çalışsa dahi öfkeden çıldırmak üzereydi. Kararını vermişti. İşini bu kez kendisi görecek.

*Kim Seni buldu, kendi yok oldu
Vaslına ey Dost can bahâ düştü
Aşka uşşâkın davet etmişsin
Can kulağına ol sadâ düştü*

Niyâzî-i Mısırî

Bir saat kadar önce dere yatağından dolanarak harabelere yaklaşan Küçük Muaviye, Rukayye'nin defnedilmekte olduğunu görünce son helalleşmeye geç kaldığı için kahretmiş. Tedbir adına dikkat edegeldiği her şeyi bir anda unutup ortalığı ayağa kaldırınca kim olduğu da ayan beyân ortaya dökülmüştü.

Ona bakarak cesaret bulan ahali de Âl-i Hüseyin'e taziye sunamadan Şam'a dönmek istememiş. İşler çığırından çıkma-ya başlayınca ivedilikle saraya ulak çıkartmıştı Şimr.

Her kafadan ayrı sesler yükselirken Küçük Muaviye'nin zihni iyiden iyiye karışmıştı artık. İkidir niyeti farklı olsa dahi kendisini istemediği sonuçların içinde buluyordu. Affedilmek isterken özrünü dileyeceği hatanın aynını yinelemek nasıl bir talihsizlikti? Pişmanlığın telafisi uğruna yaptıklarından da piş-

man olmak veya niyetlere uygun hamleleri seçip ayırt edememek insanoğlunun fitratında mı vardı? Bilmiyordu. Emin olabildiği yegâne nokta pişmanlığıydı hâlâ. Her şeyi göze alıp Ali Seccâd'ın karşısına çıkar çıkmaz "Utaniyorum!.." deyiverdi:

"Kendimden, yaptıklarım, yapamadıklarım, babamdan, Şam'dan, her şeyden utaniyorum. Tüm olanlar benim suçum."

Gözyaşları ve hicrî kırıklar nedeniyle kelimeler boğazına düğümленince sözün devamını getiremeden İmam'ın eline uzanmıştı. Muhafızların ve ahalinin hayret dolu bakışları arasında yutkuna yutkuna, iç çeke çeke söyleniyordu.

"Vallahi, böyle olsun istemedim. Babamdan aldığım sözler güvendiğim ve aldandım. Siz de bana güvendiğiniz için aldatılmış oldunuz. Hâlbuki vaktiyle uyarmıştın. 'Allah halis niyetlerini salih amellerle buluştursun!..' demiştin. O vakit anlayamadım seni. İkazın kıymetini bilemedim. Ne olur affedin beni!.. Her ne yaptıysam hep terse döndü."

Küçük Muaviye, ismini aldığı dedesine ve veliahdı olduğu babasına benzemediğini ispatlamak gayretiyle gönlüne doğup diline düşen her bir kelimeyle birlikte yeni baştan yakarırken; İmam Seccâd, "Üzülmel!.." deyiverdi.

"Ne ben aldandım, ne de yakınlarım... Baban veya sen bize sözler verdiğinizde güvendiğimiz makam siz değildiniz. Allah'tı... Ve sen bile fark edemezken sonunda işimiz senin gönlünce oldu."

Şaşırmıştı veliaht. Kekeleyerek "Nasıl?.." diye sordu.

İmam önce cevap vermemişti. Sebebinin söylediği an bunun kem kulaklar tarafından da işitilmesinden çekiniyordu. Nitekim kandilcesine parlak bal rengi gözlerini Küçük Muaviye'ninkilerle buluşturduktan sonra sesini kısarak; "Hamd olsun!.." deyiverdi.

Veliahdın niyeti Ehl-i Kerbelâ'dan gasp edilenlerin iadesi değil miydi? Yezid'in türlü tuzaklarına rağmen olaylar başkaca

gelişmiş. Şehitler Seyyidi'nin o seçkin ser-i saadeti sonunda Âl-i Hüseyin ile buluşmuştu. Gerçi Yezid bu işe hilesi ve aç gözlülüğüyle ortak kılınmıştı. Küçük Muaviye -amacına uygun hamleler içermese dahi- temiz niyetiyle; Rukayye ise bizâtihi canıyla ortaktı bu işe... Böylelikle kazananlarla kaybedenler ayrı ayrı ortaya çıkarılmıştı. Üstelik Küçük Muaviye'nin bugün yaptıkları yüzünden Şimr dâhil herkesin basireti bağlanmış. Hiç kimse'nin aklına Şehit Hüseyin'in ser-i saadetini Muhsinelerinden elinden geresin geri almak gelmemişti.

Yeniden kelimelerin şâhitliğine dönen İmam Seccâd; "Ve-kilimiz O'dur. Şüphesiz ki; Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır.." deyip ekledi: "O'na bel bağlayanlar asla kaybetmezler. Ama O'nun rızasına ve emrine karşı çıkanlar, hadsizleşip çirkinleşenler var ya; asıl kaybedenler işte onlardır."

Duyduğu sözlerle bir an dinginleşen veliaht, az sonra yeniden utanacaktı. İmam Seccâd'ın dile getirdikleri onun gönül zenginliğinin işaretiydi. Şükredilmekse birilerinin türlü hilelerine rağmen meselenin akıbetini hayra bağlayan Allah'ın hakkıydı. Nitekim ne demişti İmam?..

"O'dur bizim Vekîlimiz!.."

Evet!..

Âl-i Hüseyin tam da böylesi bir vekâlet sayesinde her daim hayrın içerisindeydi. Peki kendisi?..

Allah'a layığıınca vekâlet atfetmemişken -türlü bedellerle de olsa- nihâyetinde vücuda gelmiş olan hayrı kendi üzerine alabilir miydi? Böylesi bir teşebbüs en basit tarifile Allah'a karşı edepsizlik sayılırdı. Bu türlü bir çirkinliğe düşmekten Rabbinin *Hâdi* oluşuna sığmıyordu.

Hali, düşünceleri İmam'a da malumdu. Bir haftayı aşkın sohbet yoldaşlıkları süresince Küçük Muaviye'yi ilk kez böylesi olgun düşüncelerle kuşatılmış görüyordu. Anlaşılan Âl-i Muhammed'in Şam Şehidi, yokluğuyla dahi hüccetti. Buna

dair muştular verircesine Âl-i İmran Sûresinden birkaç âyet hatırlatıverdi.

“Ey Mülkün Mutlak Sahibi olan Allah’ım! Sen dilediğine iktidar verir, dilediğinden de bunu çekip alırsın. Dilediğini yüceltir, dilediğini utanç içinde bırakırsın. Her türlü hayır sadece Senin elindedir. Şüphesiz Sen her şeye Kâdir olansın. Geceyi gündüze, gündüzü geceye katarsın. Ölüden diri, diriden ölü çıkarırsın. Ve dilediğin kimseye hesapsız rızık verirsın.”

‘Vaktin Tâ-Hâ’sından duyulan sözler içerisinde veliahdı en çok etkileyen kısım ölüden diri, diriden ölü çıkarılmasıydı. Onunla yaptıkları sohbetlerden iyi kötü seçebildiği kadarıyla âyette “Ölü” olarak anlatılan kişi, hakikate körce bakan insandı. An itibarıyla en büyük ölüyse babasıydı. Dilediğine dilediğince lütfeden Allah, Yezid’e iktidar vermişti. Ama asıl hayır olan bu nimetle Yezid zelil de olabilirdi, aziz de... Görülen oydu ki; babası ilkinde müstehaktı.

Niyâzı ölüden diri çıkarabilen Rabbineydi ya; O’ndan gelecek manevî rızık sofrasına talipti. Bir an içi ezilmişti. Her şeye rağmen babası için kurtuluş kapısının kapanmadığını umut etmek istiyordu. Onun şu an ölü misal oluşu, yarın diri bir bakışla rızıklanabilmesine engel miydi?

Seyyide Zeyneb bu soruya mı cevap vermek istemişti? Az evvel İmam Seccâd’ın okuduğu âyetlerin bire bir devamıyla nefeslendi.

“İman edenler, müminleri bırakıp inkârcıları velî edinmesinler. Kim böyle yaparsa Allah’la bağınu koparmış olur...”

Ali Seccâd’ın dilinden umut devşiren Küçük Muaviye, Seyyide’den işittikleriyle yeniden ürpermişti. Dört gün önce yine ondan dinlediği Velâyet bahsi tastamam zihnindeydi hâlâ.

“Babanın velisi kimdir, yakın zaman içerisinde kendin biza-tihi görüp anlarsın!..”

Evet!..

İlle de son iki günde yaşadıklarıyla apaçık şâhitti. Babası kötülükler emredip ha bire daha fazlasına göz koyan nefsinin kölesiydi. Böyleşi hadsiz hudutsuz arzuları meşru göstermek için gerekçeler uyduran her türlü aklı ilahçasma başına taç etmiş. Vicedana ve insafa dair tüm kaygılardan azade olmuştu. Onun bu denli yoldan çıkmasının temel sebebinin de farkındaydı. Babası *Malikü'l-Mülk* olarak Allah'ı kabullenmek yerine kendi benliğini mülkün mutlak sahibi sayıyordu. Haliyle bu hadsizliği yaşayan Firavun, Nemrut veya herhangi bir yönetici gibi o da ilahi rızıklardan uzak tutuluyordu.

Tefekkürün devamında oklar, mızraklar bizzat kendisine dönmüştü. Veli bellediği insanlarla bir arada olabilmek için her gün babasıyla münakaşa mı edecekti? Onu değiştiremediğine göre artık apaçık şekilde safını belli etmek zorunda değil miydi? Her ne olacaksa bugün olup bitsin istiyordu.

Seyyide bu arzunun da cevabını dillendirecekti. Aynı âyete bire bir devamıyla yeniden ses verdi.

“Her kim müminleri bırakıp inkârcıları veli edinirse Allah’la bağını koparmış olur. Ancak inkârcılardan gelebilecek bir tehli- ke karşısında korunmak istemeniz bundan müstesna. Allah sizi Kendisine karşı dikkatli olmanız için uyarır. Zira dönüşünüz Allah’adır.”

İsmiyle “Küçük” ama dertlendikleriyle büyük olan Muaviye anlamıştı. İstemese dahi babasının yanında kalacaktı. Onun gibi inkârcı bir zalimi elinden gelebildiğince durdurabilmek adınaydı bu. Dün saray avlusunda İmam Seccâd ve Seyyide Zeyneb ile ayaküstü konuşabildikleri o birkaç söz geliverdi aklına. Kim bilir, belki bir gün -Allah iktidar vermeyi dilerse- ölü- münden sonra babasının yerine de geçebilirdi. Biricik muradı öylesi bir demde imtihanın tüm çetinliğine rağmen Allah’a kar- şı dikkatli olabilmek ve bu sayede zilleti kuşanmak yerine aziz kılınmaktı. Dönüş makamında Rabbin huzurundayken arzın

meliklerinden bir melik olarak değil, ismi Âl-i Muhammed ile birlikte anılabilen bir Kıtmîr olabilir miydi?..

Niyâzını dile de, getirmişti. Beklediği “Âmin!..” sesini Ali Seccâd’dan ve Seyyide Zeyneb’den aynı anda alır almaz hemen secdeye kapanıverdi. Vaktin İki Seçkin Güzeline az evvelki duasına şahit tutmuştu ya; şükrediyordu.

Her zerresiyle inanıyordu ki; bu dua Yezid oğlu Muaviye’yi sıradan bir Süfyânî olmaktan çıkarıp her devirde gıpta edilen şükranîlerden kılacaktı.

Evet!..

Allah ölüden diri de çıkartabilirdi; zalimden âlim de...

Küçük Muaviye’nin alnı hâlâ topraktayken beriden muhafızların sesi gelmişti. Şam ekâbirleri tüm maiyetleriyle birlikte harabelere yaklaşıyorlardı. Açıkçası durumu saraya bildiren Şimr bile Yezid’in soluğu bizzat burada alacağını tahmin etmişti. Nefesini tutmuş halde onu karşılamaya çıkacaktı.

*İmam Hüseyin'in kolları bağlı
Muhib âşıkların ciğerü dağlı
Ey İmam Hayder'in, sen yiğit oğlu
Gel, dinim imanım İmam-ı Hüseyin*

Hâce Ahmed Yesevi

Ulakların getirdiği haber üzerine Neccar'ın cenazesini hışım ile terk eden Yezid, yol boyunca nerede yanlış yaptığını düşünmüş ama tatmin edici cevaplara ulaşamamıştı. Neden biricik oğlu adım adım kendisinden uzaklaşıyordu? Koskoca saltanatın yegâne vârisi olmak niçin yetmiyordu oğluna?..

Ona ne denli kudretli bir babası olduğunu göstermek isterken üç beş esirin elinde oyuncak edilmişti adeta. Hele de bugün yaşananlar, dünkü Cuma namazında meydana gelen olayları bile unutturacak cinstendi. Düşündükçe öfkesi daha da kabarıyordu. Kendince bu işe bir suçlu ararken henüz defnedilmiş olan başvaize küfürler savurmaya başladı. Keşke onun aklına uyup oğlunu aldatmamış olsaydı. İçindeki hınç meraka evrilince babasını hatırladı. Her defasında isteklerine

ulaşabilecek yollar bulan Süfyânî Muaviye şu an yaşıyor olsa ne yapardı acaba?..

Ondan dinlemişti. İş bilir seyisler hükmetmek istedikleri atları kâh kırbaçlayıp korkuturlar, kâh elleriyle darı yedirip sevindirirlerdi. Seyis misali kurnaz bir siyasetçi de nerede vurnması, nerede vermesi gerektiğini titizlikle belirlemek zorundaydı. Sözle yola gelmeyenlere altın, makamla ikna olmayanlara kılıç vaat edilmesi bundan sebepti. Yine babası söylemişti. Bina çıkıldıktan sonra iskelesi acilen sökülüp atılmalıydı. Ulaşmak istenen amaç uğruna kullanılan her araç işi biter bitmez yok edilmezse zaman içerisinde başa bela olabilirdi.

Dünün Süfyânî nasihatlerinden ânın tespitlerine döndüğünde tek tek seçmeye başlamıştı. Kabul etmeliydi. Hiddetli davranarak oğlunun gönlünü kazanamıyordu. Üstelik ahaliye gözdağı vermek için Âlî Hüseyin'i itip kakmanın herhangi bir faydası da kalmamıştı. Anlaşılan artık vurmanın değil, vermenin demiydi. Belki de en büyük korkusuyla yüzleşmekten daha fazla kaçmaması gerekiyordu. Ya kanamakta olan parmağı tedavi edecekti. Ya da kolu kurtarmak için yaralı parmağı kesip atacaktı. Biliyordu. Her halükârda zor bir karar alacaktı.

Harabelere girmek üzereyken kuyrukları birbirlerine değmekte olan tüm tilkileri zihninden kovmuşçasına ifadesiz, ke-tum bir sıfat takınıverdi. Kendisini karşılamaya gelen Şimr'in yüzüne bile bakmadan "Nerede?.." diyerek seslendi. Hemen ardındansa gayri ihtiyari "Neredeler?.." demişti.

İlk sorudaki kastın veliaht olduğu açıktı. Devamda gelen soru Küçük Muaviye'nin Ali Seccâd'la beraber olduğunu peşinen kabulleniyordu zaten. Nitekim Şimr, yarısı yıkık olan taş-tan bir duvarı işaret etmişti. Hemen onun arkasındaydı her ikisi...

Gösterilen yere doğru ilerlerken Serhun ve Şimr dâhil herkesin yerlerinde kalmasını istemişti. Duvarın önüne değin gel-

diğinde ilkin Rukayye'nin kabrini gördü. Âl-i Hüseyin'in kadınları ve çocukları mevtanın başucunda dualar etmekteydiler. Onlarla ilgilenmeksizin duvarın öte tarafına geçmişti. Ali Seccâd'ı yalnız başına otururken görünce şaşırıp kalakaldı.

Neredeydi oğlu?..

Onu görememiş olmanın verdiği tedirginlikle donanmışken ardından gelen "Baba!.." sesiyle irkilip o tarafa baktı hemen.

Evet, günler sonra ilk kez "Baba!.." demişti oğlu. Her ne oluyorsa o an olmuştu. İçinin yağ gibi eridiğini hissediyordu. Veliahdının koşup kendisine gelmesini beklerken ellerini iki yanına açmış. "Oğlum!.." diyerek sarılırken sahip olduğu her şeye sanki yeniden kavuşmuştu.

Onu kollarının arasında sıkıca tuttuğu esnada Ali Seccâd'ı fark edecekti. Harp meydanlarında esir aldığı bir genci gerisin geri ailesine iade etmişçesine izzet ve vakarla bakıyordu. Emin değildi. Belki de böylesi bir cömertliği kendisi ona atfetmişti. Her nasılsa bir şekilde müteşekkirdi ona. Küçük Muaviye, babasının hislerine vakıf mıydı? Fırsattan istifade söze girdi.

"Aramızdaki sevginin ve halef selefliğimizin hürmetine bu kez beni kırma baba! Âl-i Hüseyin'i Şam'da daha fazla tutmana gerek yok. Bırak, gitsinler!.. Geldikleri şehre, Medine'ye dönsünler!.."

Yezid, oğlunun arzusunu önce başını sallayarak onaylamıştı. Ardından; "Tamam!.." diyerek seslendi. "Sen nasıl istersen öyle olsun!.."

Uzakta beklemekte olan maiyetini de yanına çağırmişti. Serhun ve Şimr koştur koştur geldiğinde emrini onlara da bildirdi. Esirleri Hicâz'a götürmesi için âcilen bir kervan hazırlanmalıydı. İşin sorumlusunu da tayin etti.

"Onları buraya Şimr getirmişti. Gerisin geri de o götürsün!.."

Herkesin derdi kendinceydi ya; nicedir arzu ettiği okkalı ödüllere henüz kavuşamamış olan Şimr; "Bu kez tamamdır!.."

diyerek içten içe sevinmişti. Oysa Serhun'un sözleriyle bu sevincin yerini tedirginlikler alacaktı.

"Müsaadeniz olursa Kûfeli hizmetçiniz size bir şeyler söylemek istiyor."

Şimr üzerindeki ilk şaşkınlığı attıktan sonra bir iki adım geriye çekilerek "Hayır, böyle bir isteğim yok!" diyecekken Serhun yineledi.

"Haşmetli Emirim!.. Şimr kulunuz huzurunuzda alenen dildirmekten utanıyor. Lakin az evvel bana diyordu ki; 'Önümüzdeki Cuma günü Neccar'ın katilleri asılırken Âl-i Hüseyin de bu infazların şahidi olsun. Ve ahaliye desinler ki: Emir'in adamlarına yapılan itaatsizlik aynıyla emire de yapılmış sayılır!..'

Üstelik Âl-i Hüseyin'i şimdi gönderecek olursanız türlü dedikodular çıkar. Kem ağızlar; 'Başvaize düzenlenen suikast nedeniyle kudretli emirimiz asilerden korktu ve düşmanlarını serbest bıraktı!..' diyebilirler. Bence Şimr'in uyarılarını kulak ardı etmemek gerek!.."

Şimr aklının ucundan dahi geçirmediği halde kendi ağzıyla dile getirilen bunca söz karşısında küçük dilini yutmuştu. İyi kötü sezinleyebiliyordu. Serhun doğrudan devreye girip veliahtla kötü olmamak için aracı kullanmak istemişti. Bu da siyasetin kurnaz oyunlarından biri olmalıydı. Ateşi elinle tutmaktansa maşa kullanmak...

Nitekim daha bu sabah; "Vakti gelince yapmanı istediğim işleri sana söylerim!.." demişti ya; o dem bu demdi anlaşılan...

Bu esnada Küçük Muaviye, babasının cevap vermeksizin beklemesinden işkillenmeye başlamıştı. Meseleye sıcağı sıcağına yeniden ağırlığını koymak için; "Babamı duydunuz!.." diyerek seslendi:

"Siz sadece emri yerine getirin ve kafilenin yol hazırlıklarını görün!.. Bırakın da babamla ben düşünelim; kimlerin ne vakit Şam'ı terk edebileceğini..."

Yezid boş bakışlarla kâh oğlunu, kâh başvezirini gözlerken Serhun son kozunu da paylaşacaktı. İktidar sarhoşu her sultanın etkilenmesi kaçınılmaz olan güç odaklı efsunlu kelimeleri hasseten seçmişti.

“Mutlaka doğrusunu siz daha iyi bilirsiniz. Lakin siz bir adım gelecekseniz, onların da bir adım gelmesi şart!.. Hicâz’a dönmek istiyorlarsa; ya ahalinin huzurunda tüm asileri lanetlesinler. Ya da dünkü olayların sorumluluğunu bizzat üzerlerine alsınlar. Başvaizi öldürenler en azından yeni görevlilere saldırmaktan beri dururlar. Emin olun efendim! Süfyâni Muaviye yaşasaydı; o da az evvelki teklifleri sıralardı.”

Başvezir sözlerini tamamlarken Yezid zihninden geçenleri saklayabilmek adına yine ketum bir sıfat takınmıştı. Sessiz sedasız güneşin batışını izliyordu. Bir süre bu şekilde bekledikten sonra belli belirsiz bir terennümle; “Artık saraya dönelim!..” diye seslendi.

İçlerinde veliahdın da olduğu hanedan maiyeti yola koyulduğunda karanlığı nokta misal delip geçen Târik Yıldızı şâhitti. Âl-i Hüseyin’i ağırlamaya yine harabeler talipti.

*Aşk beni ârif etti, inceltti zarîf etti
Ben aşkı bilmez idim, aşk beni târif etti*

Mevlâna Celâleddin-i Rûmî

Yezid ve ekâbirleri gerisin geri saraya dönerlerken Seyyide Zeyneb'in bir çift bal rengi gözleri Rukayye'nin kabrindeydi hâlâ. Yeğenin şu an en sevdikleriyle birlikte olduğunu düşünerek rahatlarak bakışları geride kalanlara yönelmişti. Onlar için yine hasret ve arzın dertleri vardı. Meşalelerin titrek alevleriyle yüzleri perdelenen Muhsine gönüllerde beliren o biricik sorunun da farkındaydı.

Peki, ne olacaktı şimdi?..

Merakla mukadderi bekleyen gönüllere Maide Süresini hatırlattı.

“Sözlerini bozdukları için onları lanetledik ve kalplerini katılaştırdık. Şimdi onlar kelimeleri manalarından kopararak çekirtiyorlar. Üstelik ikaz edildikleri hakikatlerden pay almayı da unutmuş haldeler. İçlerinden pek azı hariç onlardan daima hainlik görürsün.”

Kulakları Seyyide Zeyneb'de, akılları kalplerinde olan Muhsineler usul usul seçmişlerdi. Az evvel yüzlerine karşı alenen dillendirilmeyen hüküm, saraydaki uzun münakaşalar sonrasında kendilerine bildirilecekti. Gece boyunca İblis'in üfleceği vesveseler Serhun veya Şimr gibi kirli dillerden Yezid'e aktarılacak. Rahmâni seslerse *İçlerinden pek azı*' hükümündeki Küçük Muaviye'nin sedasıyla yankı bulacaktı. İyiyle kötünün, doğruyla yanlışın, güzelle çirkinin münazara meydanı dün olduğundan yine kimi zihinleri allak bullak edecek. Hayra meyledebilecek gönüller şerrin kelimeleriyle yeniden baştan çıkarılacaktı. Neticede her kuş kendi cinsiyle uçuyordu ya; saflar bir kez daha belirecek. Kadim imtihanlar yeni kılıklara bürünmüş halde muhataplarını seçmeye devam edecekti.

Peki Muhsineler?..

Arzın dertleriyle ciğerleri lime lime edilmiş Nebi emanetleri?..

Onlar öylesine oturup mukadderlerinin bildirilmesini mi bekleyeceklerdi?

Asla!..

Biliyorlardı. Ne Emevilerdi, Mülkün Sahibi...

Ne de onların akıl hocalarıydı, Âlemlerin Rabbi...

Yeniden ve ısrarla ikrar ediyorlardı. Hüküm Allah'ındı. Türlü sebepler ve vesileler kullansa dahi nihâyetinde her şey O'nun hikmetine râciydi. *Hakk'a doğru olan bu azim sefer boyunca O'ndan gayri işlerine Vekîl*, gönüllerine Dost, dertlerine Yardımcı yoktu.

*"Hasbu'n-Allahu ve nime'l-Vekîl,
Nime'l-Mevla ve nime'n-Nasîr..."*

Bu şuurla iki ay önce Mekke'den yola çıkıp Kerbelâ'ya değin gelmişler. Yakınlarının şahadetlerine tanık olurken de, sonrasındaki esaret haftaları boyunca da ikrarlarına hâle getirmemişlerdi.

Kûfe'deki esaret günlerinde ilkeler yerine, çıkarları gözetilen maslahatçı aklın tuzaklarını mahkûm etmişler. Vahiyle aklettikçe Rabbâni görüş nimetleri olan basiretlerin birer birer açıldığına tanık olmuşlar. Böylelikle alıkonuldukları zindanları Mekteb-i Yusufiyye kılıp Kerbelâ şiarlarını yüceltmeye devam etmişlerdi.

Teşhir maksadıyla bir şehirden diğerine götürülürlerken asıl esaretin nefsin hesapsız ve ölümlü arzularına kapılıp onların ardınca koşturmak olduğunu görüp göstermişler. Nefislerin tahakkümünden kurtulmak için balığın karnında mahpus Yunus Nebi misali Rabbi tesbih etmişler. En güzel isimlerin sahibi olan Allah'ı temiz dillerin öğrettiğince zikredegelmişlerdi.

Günlerdir aç susuz tutuldukları Şam'ı sadece zulmetin payitahtı olarak kabullenmeyip onu aynı zamanda vehim ve korku hırsızlarınca gasp edilmiş gönül sarayı bellemişler. Kalplerini tüm endişelere ve vesveselere kapatmanın uğraşını vermişlerdi.

Ya şimdi?..

Âl-i Muhammed'i kâh katleden, kâh zincirlere vuran sapkınlık bu hayâsızlıklarını sona erdirmek için yeni şartlar dayatıyorlardı. Oysa biliyor olmalıydılar. Zalimlere hiçbir devirde biat etmemiş olan Nebevî Ahlâkın Vârisleri ne sessiz sâkin şekilde yeni infazları izleyip Süfyani Yezid adının yüceltilmesine alet olabilirdi, ne de ahaliyi Yezid ve ekâbirlerine itaat etmeye çağırabilirdi.

Seyyide Zeyneb teklif edilen tüm pazarlıklar ve kurulan hileler karşısında Muhsine gönüllere yine Allah'ı hatırlatacaktı. Arzın dertleriyle bunalan Nebilerin hâl dilince Kitaptan kelimelerle niyâz ediyordu.

"Ey Rabbimiz!

Bizi bu zalim topluluğun elinde rüsva eyleme!

İnkârcıların elinden lütfünle kurtar bizi...

*...Ey Rabbim!
Bozgunculuğa ve yozlaşmaya yol açan
Bu insanlara karşı bize yardım et!..
...Beni ve ailemi
Böylesi insanların kötülüklerinden kurtar!"*

Yakarışlarını yinelerken bir dem gözlerini kapayıvermişti. Israrla iyi, güzel, doğru ve hayırlı olana çağırdıkları ama her defasında çirkinlik, hayâsızlık ve hadsizlikle mukabele gördükleri bu zalim, bozguncu ve yozlaşmış insanları düşünüyordu. İkazlar karşısında kendilerine çeki düzen vermek yerine uyarıcılarına eziyet edenler hakkında ne denmekteydi Kitapta?..

*"Onlar yoldan çıkınca
Allah da onların kalplerini saptırdı!.."*

Nitekim Allah'ın adı üzere sözler vermelerine rağmen ilk fırsatta yeminlerini ayaklarının altına alan Emeviler, nesillerdi aynı düşmanlıkları göstermekten geri kalmamışlardı.

Seyyide az evvel dillendirdiği âyeti bu kez devam eden kısimlarıyla birlikte yeniden hatırlatacaktı. Akitleri konu edinen Maide Sûresi böylesi insanların akıbetleri hakkında haberler veriyordu.

*"...İçlerinden pek azı hariç
Onlardan daima hainlik görürsün.
Yine de onlara aldırış etme!
Bil ki, Allah Muhsinleri sever."*

Âyetlere nefes verildikçe Muhsineler seçmeye başlamışlardı. En büyük sermayesi ahali üzerinde korku kurmak olan böylesi azgın sapkın bir anlayış karşısında yegâne korkuyla zırhlanabilirlerdi.

Evet!..

Kalpplerinde korku vardı ve biricik olandan yanaydı. Allah'ın kendileri hakkındaki sevgisine halel getirmekten başka bir korku tanımıyorlardı.

Ve görmüşlerdi!..

Muhatap oldukları ilâhî sevgi; sözden anlamaz, lâin ve kas-katı kalpli hainlerin ha bire dert edilmesine izin vermiyordu. Artık onlara ve tuzaklarına aldırış bile etmeyeceklerdi.

Seyyide'nin Kevser gözleri tek tek muhataplarını süzdük-ten sonra nicedir aradıkları muştuyu onlara da açmaya hazır-lanmıştı. Rüyasında Yusuf Nebi'ye secde etmiş olan ne varsa hepsini birden şahitliğe çağırıyordu. Şu an ilkdördünde olan ay, birkaç saat evvel batan güneş ve semada nokta misal parıl-dayan yıldızlar Kitabın sesine ram olmuşlardı.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla,

Ben derdimi ve hüznümü sadece Allah'a arz ederim.

Üstelik Allah'ın bildirmesi sayesinde

Sizin bilemeyeceğiniz şeyleri de bilirim."

Rabbinde güzellikten gayrısını görmeyenler, kıssaların en güzeli olduğu buyurulan Yusuf Nebi'nin hayatından bir kez daha seçmişlerdi. Allah isterse köle olarak gelen birini Mısır'a sultan da kılabilirdi.

Haksızlıklara ve iftiralara uğrayanlar, O'nu vesilelerin ar-dınca gizlenen bir güç olarak değil, rahmeti ve tecellileriyle en yakınlarında aramalıydılar. Bu öylesi bir yakınlıktı ki; zafer ve fetih sadece onların üzerineydi.

Evet, farkındaydı Muhsineler!..

Kıssaların en güzeli; inanç ve umuttan yana rahmet örne-ğiydi. Hak ile amel etmek ve nefis terbiyesi içinse hidâyet...

Burada anlatılan ve defalarca vurgulanan apaçık düşman diğ er insanlar değil bizatihi şeytandı. Nefsin veya çaresizlik

illetinin esiri olmaktansa sabra ve gayrete meyledenler asıl kurtuluşa eren insanlardı. Belki de bu yüzden salih müminlerin diliyle öğretilen o niyâz, her bir Muhsine gönölü arzdan arşa değin titretecekti alabildiğine...

"Ey Rabbimiz!

Bize ihsan ettiğın hidâyetten sonra

Kalplerimizi Senden çevirme!

Bize Kendi katından bir rahmet bağışla!.."

Âyetleri ardı ardınca dinleyen gönüller kendilerince tefekkürlere dalmışlardı. İlk olarak; *"Allah'ın bildirmesi sayesinde sizin bilemeyeceğiniz şeyleri de bilirim!"* muştusunu ikrar edenler sezebilmişlerdi. Yakub Nebi'nin hal dilince bu âyete nefes veren Seyyide Zeyneb de işlerin sonundan haberdar olmalıydı.

Ânın ihtiyaçlarından sonra yaşamın tamamı üzerinden de âyetlere bakanlar seçebilmişlerdi. Yinelenen ikazlara rağmen kimi kalplerin hakikate bir türlü açılmıyor oluşu böylesi insanlardaki kibirden ve güç hırsından kaynaklanıyordu. Sürekli "Ben, ben!.." diye bağırın böylesi ölü kalpler; "Biz!.." derken bile aynı menfaatte buluştukları insanları yahut kayıtsız şartsız kendilerine itaat edenleri gözetmekteydiler. Allah'a ve O'nun hatırlattıklarına değil, nefislerinin heveslerine ve kendilerini ayartan diğer akıl sahiplerine meylediyorlardı. Ceddi Habibullah böylesi yoldan çıkarıcı yönelmelere karşı nasıl bir niyâz öğretmişti?

"Ey kalpleri evirip çeviren Rabbimiz!..

Kalplerimizi dinin üzere sabit kıl!"

Aklettikçe başka manaların da izi sıra gidiyorlardı. Rahmâniyete yönelişin evi olan kalp, asıl doğuma hazırlananlar

için rahim mesabesindeydi. Bu rahim, taliplerini ebedi dirilişe hazırlıyordu.

Muhsine gönüller hep birlikte sema katlarında kanat vururken Seyyide Zeyneb; "Fazladan bağışlanıp bahşedilenler" manasındaki Enfâl Sûresinden birtakım kelimeler hatırlatacağı.

"Ey iman edenler!

Dirilişe davet edildiğinizde

Allah'a ve Elçisine icabet edin!

Ve bilin ki;

Allah, kişiyle kalbinin meylettikleri arasına girer.

Sonunda O'nun huzurunda toplanacaksınız!.."

Son âyetle birlikte başta İmam Seccâd olmak üzere tüm Âli Hüseyin secdeye kapanmıştı. *Hayy*'dan gelip *Hû*'ya gitmek isteyenler için en büyük azık *Hakk*'la sebatı, sabretmekti.

Evet, biliyorlardı!..

Bu yol uzundu ve menzili çoktu. Yol kesen türlü engellerle doluydu. Bir kenarda pusuya yatıp beklemekte olan şeytan, kalplere vesvese vermek için fırsatlar kolluyordu. Kim bilir; "Boş eve hırsız girmez!" diyen Haydar-ı Kerrâr belki de öncelikle böylesi yüce talepleri olan kalpleri ikaz etmişti.

Alınları hâlâ yaratıldıkları toprakta olan Muhsineler yekpâre bir gönülle O'nu zikretmeye devam ediyorlardı. Güzel isimlerinden biri de *Es-Sabûr* olan Allah; sabredenlerin meşakkatlerini üzerine mi alıyordu? O'nu andıkça kalplerinin genişleyeceğini hissetmişlerdi. Nitekim *Vekîl*, *Mevlâ* ve *Nasîr* olan Rablerinden niyâzları belliydi. O; sevdiği kulunun eliyle tutan, onun ayağıyla yürüyen, kulağıyla işiten olmayı vaat etmiyor muydu?

Âli Muhammed'e bir muştı da *Tevbe* Sûresinin son âyetiyle ilham olacaktı. Sesine nefes karan bu kez İmam Ali Seccâd idi.

“Size içinizden bir Elçi gelmiştir. O pek azizdir. Sizin sıkıntılarla zorlanıyor oluşunuz Ona da ağır gelmekte. Ve bu yüzden üzerinize hassasiyetle titremekte... Zira O, inananlara karşı -şefkat pınarı olan bir- raûf ve -merhamet abidesi olan bir- rahîmdir. İnkârcılar tüm bunlara rağmen yine de yüz çevirirlerse, de ki: Allah bana yeter! O'ndan başka ilah yok! Sadece Allah'a tevekkül ettim. Zira O'dur Arş-ı Âlânın Rabbi...”

Bu ilahi kelimelerle birlikte Muhsineler bir kez daha ikrar ediyorlardı. Aziz, raûf ve rahîm olan Elçi kendi içlerindendi. Onun Âlemlere Rahmet olarak gönderilmesinin aşkına seferleri ‘Yüce Arşın Rabbi’neydi gayrı. Ne arzın dertleriyle yarınlarını bunaltabilirlerdi. Ne de inkârcıların kendileri hakkında bildireceği hükme aldırış edebilirlerdi. Evvelce gönüllerini titreten âyetin vazettiği tüm muştuları bu kez aynıyla talep ediyorlardı.

“Ey Rabbimiz!

Bize ihsan ettiğin hidâyetten sonra

Kalplerimizi Senden çevirme!

Bize Kendi katından bir rahmet bağışla!

Şüphesiz ki, Sen Vehhâb'sın.”

*Bu aşk bir bahr-i ummandır, buna hadd ü kenar olmaz
Delilim sırr-ı Kur'andır, bunu bilende ar olmaz.
Süre geldik ezeliden, Pirim Muhammed Âli'den
Şarabı lâ yezeliden, içenlere kanar olmaz*

Seyyid Seyfullah

O upuzun gecenin ardınca güneş henüz doğmak üzereyken yanında birkaç muhafızla birlikte gelivermişti Küçük Muaviye. Nefes nefeseydi. Aceleyle atından inip tek başına İmam Sec-câd'ın huzuruna varmıştı. Diz kırıp otururken de, bakışlarını kaçırıp sağı solu takip ederken de bir süre çitını çıkaramamıştı. Nihâyet gönlünde bulabildiği azıcık mecalle İman'a bakındığında gözlerinde matem, dilinde müjde vardı. Belli belirsiz bir tınıyla sadece; "Tamamdır!.." diyebilirdi. Yutkunuyordu. Az sonra toparlanıp sözün berisini dillendirmeye başladı.

"Çok şükür, karar verildi. Artık gidebilirsiniz. Babam burada daha fazla tutulmanızı istemiyor. Sizi Medine'ye götürecek olan kafile birazdan..."

İlmik ilmik boğazına dizilen kelimelere daha fazla tahammül edemeyince secdeye kapanmıştı.

Ağlıyordul..

Sevdiğine, sevdiklerine "Artık gidiyorsunuz!.." demenin bahasıydı bu. Onlarla birlikte gitmek arzusuyla yanarken bunun mümkün olmadığını bilmenin ağırlığıyla oracıkta ruhunu verecekti sanki.

"Ah!.." diyordu içten içe: "Keşke yanınızda bir Kitmr olup da gelebilseydim sizinle!.."

Yanıp yakıldığı esnada omzuna dokunan elle birlikte irki liverdi. İmam Seccâd, Ceddinden emanet bir sözle mukabele ediyordu.

"zlme!.. Kişi sevdiğiyle birliktedir."

Hemen ayağa kalkan Kk Muaviye, kırk yıllık hasretten henüz dnmşesine büyük bir coşkuyla sarılıvermişti. Bakışları ikrar istiyordu. Herkesin İmamlarıyla birlikte Rabbin huzuruna çağırılacağı o azim günde hali nice olacaktı?

Aradığı cevap beriden, Seyyide Zeyneb'den gelmişti. Nisa Sresinde yer alan muştuyla hisselenmesini vaaz ediyordu.

*"Her kim Allah'a ve Elçisine itaat ederse,
İşte onlar Allah'ın kendilerine nimet verdiği
Nebiler, sıddıklar, şehitler ve salihlerle birliktedir.
Ne de güzel yoldaşlardır onlar."*

Kk Muaviye yeniden secdeye kapanmıştı. Refâkat Âyetinde yer alan muştuya erişmenin niyâzıyla yanıyordu. Vaktin Güzelleri ile yoldaşlık etmek, onların refakatiyle hayat yolunda yürümek arzusuyla dopdoluyken yine de titremiştı içi. Belki de canının hakkını istiyordu. Şu iki göz onları bir daha göremeyecek miydi?

Alnını topraktan kaldırır kaldırmaz cevap vermesi için ilkin İmam Seccâd'a bakınıverdi. Onun sknetini bozmuyor oluşuyla bu kez Seyyide Zeyneb'e yönelmişti. Aynını ona da soruyordu. Sahil!..

Son nefesi vermezden evvel bir daha görmek, görüşmek var mıydı?

Kevser bakışlı Seyyide, cevap vermezden önce bal rengi gözlerini kısmıştı.

“Muradın gözünün rızkıysa, bekle beni! Ama o kadar bekleyemem, diyorsan, Kıssaların En Güzelinde anlatılan üçüncü gömleğe hürmet et ve bu hürmetinin karşılığını Rabbinden niyâz et!..”

Hatırlıyordu Küçük Muaviye. Bahsedilen gömlek Yusuf Nebi tarafından uzaklardan yol gözleyen babasına gönderilmişti. Güzelliğe olan hasretinden gözlerine aklar inmiş olan Yakub Nebi kendisine doğru gelen gömleği görmezden evvel kokusunu almış. Gömleği yüzüne sürer sürmez görüşünün tastamam açıldığına şahit olmuştu. Aynı kıssanın bir de ulağı vardı. O yanında taşımaya rağmen gömleğin ne kokusunu alabilmiş, ne de böylelikle gözüne fer geldiğine tanık olabilmişti. Aşk ehli olanla olmayan arasındaki biricik farktı bu. Refakatçisi olduğu emane-tin işaretlerinden habersizce yol alan ulak, onca mesafeyi kuru kuruya kat etmekle yetinmişti. Böylesi gafil bir yoldaşıktan Rabbine sığınıyordu.

Seyyide Zeyneb, Küçük Muaviye’ye üzerinde uğraşması için bir şiar daha bırakacaktı.

Gözlerinin içine baka baka sözlerine devam etti.

“Yusuf Nebi’deki gömleklere mukabil Dedem Habîbullah’ın âbâlarını düşün!.. İlle de Yemen ellerinden Veyse’l-Karanî’ye gönderilen o son hırkayı koklamaya bak!.. ”

Küçük Muaviye henüz mahiyetini tam olarak idrak edemese bile sezebilmişti. Güzelliğin Nebisindeki son gömleğin ve Mutlak Güzelliğin Elçisindeki son hırkanın işaret ettiği hakikatlerdeydi aradıkları...

İçten içe; “Allah yardımcımdır!..” deyiverdi. İşine, uğraşına O’nu *Vekîl* bilmenin ve O’nun Yönlendirici Dostluğunda buluşmanın güvenciyle ses verdi nefesine...

*"Hasbu'n-Allahu ve nime'l-Vekîl,
Nime'l-Mevlâ ve nime'n-Nasîr..."*

Bu esnada saraydan gönderilen katile, harabelere ulaşmıştı artık. Kervanda yaklaşık otuz deve vardı. Yarıya yakını tıka basa yük doluydu. Bunların bir kısmında Kerbelâ'da Âl-i Hüseyin'den gasp edilenlere mukabil eşyalar vardı. Bir kısmında bu uzun sefer esnasında kullanılacak iâşeler ve çadırlar yer alıyordu. Bir düzine deveye ise kadınlar ve çocukların rahat bir şekilde yolculuk yapabilmeleri için boş küfeler yüklenmişti. Kafilede, kırk askerlik koruma birliği haricinde birkaç da halayık vardı. Anlaşılan Küçük Muaviye her bir eksiği tamam ettirmişti kendince...

İmam Seccâd tüm bu hazırlıklar için veliahda teşekkür nazarıyla baktıktan sonra Rukayye'nin mezarı başına geçmişti. Onun ardınca da Muhsineler...

İlkin Seyyide Zeyneb bir parça toprak avuçlayacaktı. Acıdan ve bitkinlikten gayri süt beyaz kesilmiş yüzüne, yeğeninin kara toprağını yaklaştırmıştı. Cîğerlerini onun gül kokusuyla doldurarak...

Belki de ondan son bir emanetti bu koku. Diğer Muhsineler de tek tek Rukayye'yle vedalaştıkları esnada Mercanın Fatıması, Kerbelâ istikametine dönüp seslenmeye başladı.

"Ah babam, Zehra Gülül!..

Bak! Kızın da senin gibi şehit.

Yatar Şam ellerinde böyle boylu boyunca.

Bizleri onun sana olan hasretine de,

Vuslatına da şâhit kılan Allah'a hamd olsun!..

Hamd olsun Âlemlerin Rabbine ki;

Şu küçücük şehit,

Can verip canlar aldı karşılığında...

Ah babam, Zehra Cîğerpâresil!..

Küçük Rukayye'n mühürdür Şam'a
Ve bize burada çektirilen ıstıraplara...
Nazlı balan kendisini ziyaret edenlere
Anlatacaktır hal dilince
Âl-i Muhammed'in derdini,
Kerbela'da ve Şam'da neyin derdinin verildiğini
Ah babam, Nür-ı Zehra!..
Bak!..
Kızın da senin gibi şehit.
Yatar topraklarda böyle, boylu boyunca..."

Fatıma, kardeşi için yanıp yakıldıkça Rûbab'ın da yarısı beride kalmıştı; Ümmü Gülsüm'ün ve Safiye'nin de...

İmam Hasan kızı Fatıma da yaralanmıştı yeniden; Atike ve balaları da...

Herkes tek tek develerin üzerine yerleştğinde ne ayrılışın adı konulabilmişti, ne de bekleyişin...

Adımlar öne doğru giderken gönüller berideydi hâlâ. Nebi emanetlerinin çoğunu yanına almış olan Zeyneb, geride kalan biriciğe bakınmıştı.

"Ah Hüseyin'imın Şam Şehidi!..
Ey gözümün nûru balam!..
Rabbime emanetsin."

Veda esnasında edilen sözler kadar edilemeyenler de Küçük Muaviye'nin yüreğini yakıp kavurmuştu yeni baştan. Az çok toparlanabildiğinde Seyyide'yi taşıyan devenin yularını tutmuştu. Vâris-i Zehra'nın gözbebeklerini izliyordu. Rukayye'nin kabrini işaret etmişti.

"Gönlün mutmain olsun. Emanetinin hizmeti bendedir!.." diyordu ki; mecalsizce yığılıverdi. Az evvel konuştukları gömlek ve âbâ bahislerini unutmuşçasına asıl derdini açık edecek-

ti. Daha yutkunuşları bile durulmamışken zangır zangır titre-
meye başladı. İlk kez “Anne” diyerek sesleniyordu.

“Anne!.. Ne olur beni kendi başıma bırakıp gitme!..”

Muradı bir kez dahi olsa; ondan “Oğlum!..” hitabını mı du-
yabilmektir? Bin bir temenniyle yineleye yineleye “Anne!..” di-
yordu Seyyide’ye...

“Annem, annecim!.. Beni kendi başıma bırakma!..”

Kevser bakışlı Güzel, bunca yakarış karşısında ne “Evet!..”
diyecekti, ne “Hayır!..” O çokça beklenen “Oğul!..” hitabıyla
seslenmeksizin “Sen veliahtsın!..” deyiverdi.

“Ey Şam-ı Vefâ, dinle beni!..

Eğer bilersen sen, veliyy-i ahd üzeresin!..”

Bakışlar birbirleri üzerindeyken gayrı yola koyulmuştu ka-
file. Kervan adım adım harabelerden uzaklaşırken Şam’a vefâ
katan Küçük Muaviye’nin aklına dört beş gün önce konuşmuş
oldukları Velâyet bahsi gelmişti. ‘Veliyy-i Ahd’ olarak Velisiyle
kıydıkları ahdi apaçık seçebilmişti nihâyet.

İkrar ediyordu!..

Velisi Allah’tı; kûluna şah damarından bile yakın olan...

Velisi Resûlullah’tı; Âlemlere Rahmet...

Ve an itibarıyla Velisi, Seyyide Zeyneb’di; yineleye yineleye
inciler ve mercanlar doğuran...

Gün ışıyla birlikte git gide kaybolan Târik Yıldızı şâhitti.
Cennet misal bir cenin, annesinin rahmindeydi gayrı. Evvel-
ce bildirilen muştuyu henüz idrak edebiliyordu. Rukayye’nin
mezarı başında secdeye kapandı. Niyâzı *El-Kadîr* ve *Er-Rezzâk*
olan *Mevlâ*’yıydı.

“Şüphesiz Sen her şeye kadersin.

Geceyi gündüze, gündüzü geceye katarsın.

Ölüden diri, diriden ölü çıkarırsın.

Ve dilediğin kimseye hesapsız rızık verirsın...”

*Yıllar geçiyor ki yâ Muhammed,
Aylar bize hep Muharrem oldu!
Akşam ne güneşli bir geceydi.
Eyvâh, o da leyl-i mâtem oldu!*

Mehmed Akif Ersoy

Şam gözden kaybolur kaybolmaz; Hicâz istikametince güneye ilerlemeyi bırakıp batıya yönelmişlerdi. Belli ki, baştan-başa yarıp geçme bahasına çölden geçeceklerdi. Seyyide bu tercihteki muradın farkındaydı. Yezid bu kez Âl-i Hüseyin'i gözlerden ırak tutmak istiyordu. Nitekim serbest bırakılmalarındaki bir sebep de Şam'a getirilirken uğradıkları her bir beldede kendileri ayrıldıktan sonra huzursuzlukların baş göstermesi değil miydi? Üstelik ahalinin kendilerini uğurlamaya gelmemesi için kafilenin Şam'dan çıkışı da gün doğumuna denk getirilmişti. Görebilenler için kimin, neden çekindiği apaçık ortadaydı, işte!..

Sözün gücü, gücün sözünü sarsıp korkutmuştu.
Biliyordu!..

Her devirde birileri hakkaniyetin sarsılmaz, şaşmaz nefesi oldukça zulmetin gösterişli ama köksüz sesi kısılıp boğulmaya mahkûmdu. Zalimin tuzağı, önünde sonunda onun başına bela oluyordu. Bunun işaretini vaktiyle Kardeşlerin Sultanından bizzat işitmişti. Altı ay evvel hep birlikte Medine'yi terk ettikleri gün ne demişti canlar canı Hüseyin?..

“Bu yolun sonunda Dedem Habîbullah bekler bizi!..”

Evet!..

Böylesi bir yolun yolcuları aziz, raûf ve rahim olan Elçinin izince Arş-ı Âlânın nimetlerine yürümekteydiler. Muştunun serinliğini kuşanmak ve mahiyetinde barındırdığı zorlukları aynı anda göğüslemek şüphesiz ki, yıpratıcıydı. İçten içe; “Ah Dedem Oğlu!..” deyiverdi.

“Bacın için dua et!..”

Bu esnada örtüsünün altında gizlediği sepeti kendisine doğru çekmişti. İçinde Şehit Hüseyin'in Kerbelâ'da gövdesinden ayrılan ser-i saadeti vardı. Allah yolunda katledilenler için “*Siz bilemeseniz dahi onlar diridirler!..*” diyen âyetin ve Nebilerle birlikte sıdıkları, şehitleri, salihleri en güzel yoldaş addeden ilahi müjdenin o anki en büyük tecelligâhını yanında taşıyordu ya; Şehitler Efendisinin ser-i saadetiyle buluşan tüm işaretleri birer birer tanıklığa çağıracaktı. Yeniden ve yinelenmiş bir ıstırapla “Ey Dedem Oğlu!..” diyerek ses verdi nefesine...

“Senin ve sevdiklerinin

Uğruna canlarını feda ettikleri şiarlar hürmetine,

Arzın ve arşın, gecenin ve gündüzün,

Doğunun ve batının Rabbi aşkına

Dua et bacına, Can Hüseyin!..

Bilirim ki;

Zorluğun yanında kolaylık var.

Şüphesiz zorluğun yanında kolaylık var.

Ah Dedem Oğlu!..

O tertemiz ruhun niyâzına sen de eşlik et!..

Nefeslerimiz bir olup yakarsın Arş-ı Âlânın Rabbine.

Girmem gereken yere sıdk ile girmemi

Ve çıkarken sıdk ile çıkmamı dile!

Katından bir güç,

Bir yardım ediciyle beni destekle!..”

Seyyide enfûsî niyâzlar içerisindeyken öğlen molası için rast geldikleri ilk kuyu başında duruvermişti kabile. Askerler ve halayıklar hemen hazırlıklara girişmişlerdi. Birileri öteberi çıkarıp kuyudan su çekerken, birileri de şems-i siperler hazırlıyorlardı.

Çatılan ilk gölgeliğin altına sofru kurduran kabile kumandanı, yemeği yalnız yemek istemediğini söyleyerek Ali Seccâd'ı davet etmişti. Görür görmez ayağa kalkıp ihtiramla karşıladı onu.

İmam saatlerdir yolda olmalarına rağmen göz göze dahi gelmedikleri bu yaşlı kumandanın kim olduğunu ilk anda çıkartmamıştı. Bunu belli etmek istercesine; “Babamı, amcamı veya dedemi tanıyor muydun?” diye sordu.

“Evet!.. Her üçünü de yakinen tanırdım. Amcanın ve babanın doğdukları günler, dün gibi aklımda. Güzel günlerdi. Ceddin Resûlullah Medine'ye teşrif buyurduğunda ben on dört, on beş yaşlarındaydım. Onun sohbetine yetişebildiğim için bahtiyarım. Ama şimdilerde işler epey karışık...”

Yetmişli yaşların ortasındaki Beşir oğlu Numan'ın tedirginlik ve memnuniyetsizlik ifade eden son cümlesi dikkate şayanı. Utangaç bir edayla önündeki ekmekten bir parça koparıp İmam'a uzatıverdi. Mutmain şekilde yiyebilmesi için “Müsterih olun!..” diyerek ekledi.

“Bunlar devlet hazinesinden karşılanmadı. İaşeleriniz veliahdın kendi harcırahından verdiği parayla alındı. Özellikle

bildirmemi istedi ki; bu harcırah sizden gasp edilen mülklerin gelirindenmiş.”

Numan'ın izahını detaylandırmasındaki sebep, Evlâd-ı Resûl'e de, tertemiz Cedleri gibi sadaka yemenin haram olmasıydı. Âl-i Muhammed ile Habîbullah'ı aynı hukukta buluşturan durumlar sadece böylesi yasaklar değildi. Nitekim Numan yemeğe başlamak için İmam Seccâd'ın ilk lokmayı almasını bekleyecekti. Vaktiyle bu edebi onun Ceddine de göstermemiş miydi? Az sonra halini ikircimli bulmuştu. Bir yanıyla mahcupiyetler içerisindeydi, bir yanıyla mazeretler...

Yol boyu gönlünü tartmış, içindeki suçluluk duygusu nedeniyle Âl-i Muhammed'e yanaşamamıştı. İyi kötü ilerleyen muhabbetten güç devşirmeye başlayınca usul usul açılmıştı. Yine de sunduğu gerekçelerden bile utanıyor olsa gerek, arada bir duraklayıp bakışlarını İmam'dan kaçıracaktı.

“Amcanız şehit edildikten sonra Kûfe yine karışmıştı. Ora-ya atanan Süfyânî valiler çokça kan döküp işleri içinden çıkılmaz hale getirince Muaviye bana bir teklifte bulundu: ‘Sen Ensârdansın. Hâfızsın, şair adamsın, güzel sözlüsün. Vaaz u nasihatın buralarda itibar görür!..’ dedi. Ben de kabul edip Kûfe’de valilik yapmaya başladım. Benim dönemimde şehir özlediği sükûnete kavuşmuştu. Tâ ki, altı ay önce Süfyânî Muaviye ölene değin...”

Bir gün duydum ki, eşraftan birileri babanıza davet mektupları göndermiş. Çağırdım adamları. ‘Yapmayın, etmeyin. Bu işin ardı tekin değil...’ dedim, dinletemedim. Bu esnada saraydakiler de durumu öğrenmişler. Vaktiyle müsamahakâr buldukları için nasıl Kûfe’ye vali atadırlarsa beni, aynı gerekçeyle de azlettiler. Yerime canî Ziyad’ın oğlu Ubeydullah’ı getirdiler.”

Numan şairliğinden dolayı kelimelere gayet vakıf olmasına rağmen sözün bu kısmında kekeleyip duraksamıştı. “O zalim Ubeydullah’ın neler yaptığını en iyi siz biliyorsunuz!..” diyerek asıl söylemek istediklerine devam etti.

“Kerbelâ’da elîm katliamlar yaşanırken ben Halep’teydim. Sonra duydum ki, Şam’a getirilmişsiniz. Yaşıma başıma aldırmadan hemen Şam’a koştum. Niyetim sizleri görmek ve hakkınızda daha fazla yanlışlık yapmaması için Yezid’i uyarmaktı. Ama onunla görüşemedim bile. Defaatle sarayın kapısından geri çevrildim.”

Numan bin Beşir bu ana kadarki sözlerini az sonra söyleyeceklerine hazırlık saydığından derince nefeslenmişti. Bir tas su içip devam etti.

“Dün gece yarısı saraya çağırıldım. Sizi Hicâz’a götürecek kafilenin başına geçmem istendi. Önce tereddütsüz kabul ettim. Kötü niyetli birilerinin yolda başınıza işler açmasından korkmuştum. Nasıl ki, sizi o harabeliklerde gördüm; gönlüm parça parça oldu. Utandım. Yol boyu bundan sebep yüzünüze bile bakamadım.”

Uzunca bir süredir sükûnetle Numan’ı dinleyen İmam tebessüm etmişti. Lalettayin bir merakmışçasına soruverdi.

“Şimdi ne değişti?.. Yüzüme bakabiliyorsun artık!”

Ufku dolduran dağlar bir anda ayaklanmıştı adeta. Tekmili birden göğüs kafesine oturup Numan’ın kalbini sıkıştırıyordu. Yol boyu utanç veya pişmanlık adına hissedegeldiği her şeyden daha da çetindi bu sorgu.

Affedilmeyi isteyerek Ali Seccâd’ın eline uzanmıştı. Oysa İmam; “Afiyet olsun!..” diyerek ayağa kalkacaktı. Ardına bile bakmadan sofradan uzaklaşıp Muhsinelerin yanına gelmişti. Onlarla birlikte iki lokma ekmek, birkaç hurma ve suyla karnını doyurduktan sonra vaktin namazını da eda etti.

Kafile yeniden yola koyulduğunda Âl-i Hüseyin’in diğer fertleri gibi o da Rabbinden kelimelerle *Hakk*’ı zikretmeye devam edecekti. Biliyordu. *Hayy*’dan gelip *Hû*’ya gidiyorlardı.

*Güzel âşık cevrimizi çekemezsin, demedim mi?
Bu bir rıza lokmasıdır, yiyemezsin demedim mi?
Yemeyenler kalır naçar, gözlerinden kanlar saçar
Bu bir demdir gelir geçer, duyamazsın demedim mi?*

Pir Sultan Abdal

Saatlerdir Ali Seccâd'ı uzaktan uzağa takip eden Numan, içinde birikenlerle daha fazla güreşemeyeceğini anlamıştı. Derdini anlatabilmek için atını ondan taraf sürdü. Lakin İmam'ın yüzüne bakmıyor, bakamıyordu. Nitekim Ali Seccâd da durumu fark etmişti. "Ey Ceddimin arkadaşı, rahat ol!.." diyerek mukabele etti.

Mesaj yerini bulmuş, yaşlı adamcağızın yüzüne on sekizlik delikanlıymışçasına bir anda renk gelmişti. Lakin Numan içindekileri henüz açamadan Ali Seccâd bir soru yöneltti.

"Şüphesiz, Ceddin Habîbullah'ı her şeyden çok sevmiştin. Peki, Onun gözlerinin içine bakarak; 'Anam-babam sana feda olsun!..' diyebilmiş miydin hiç?"

Numan'ın özlemi de, ikrarı da sükûtundaydı. Bir anda elli, altmış yıl evveline gitmişti. Oysa Ali Seccâd, muhatabını âna çağıracaktı..

“Peki, kendi evlâd u iyâline dokunulmasından çekindiğin için mi; Habîbullah'ın Ciğerpârelerini Kerbelâ'da yalnız bıraktın?..”

Adamcağız titremeye başlamıştı. Dedeye vaat edilenlerle to-runlarına yapılanlar arasındaki tezat karşısında ne diyebilirdi? Az evvel kan kızıl olan yanaklar gitmiş, yerine zifir karası bir surat gelmişti. Bu esnada Ali Seccâd aynıyla devam ediyordu.

“Ey Numan!..

Allah ve Resûlü, bizlerin sevilip örnek alınmamızı emret-mişti. Sizler de buna şâhit oldunuz. Eğer Âl-i Muhammed'e kahretmeniz emredilseydi; şu olanlardan daha fazla neler ge-lebilirdi başımıza? Düşündün mü hiç?..”

Ha bire kaçtığı, adını koyup da kendisine sormadığı soru-larla muhatap olduğu için git gide içine kapanmıştı Numan. Ali Seccâd bahsi değiştirmek mi, istiyordu? Yeniden seslendi.

“Kendine nasıl sabredebiliyorsun?..”

Cevap gelmeyince sorusunu başka türlü yineleyiverdi.

“Razı mısın kendinden?..”

Her nereden bakarsa baksın, Numan'ın içi daralmıştı. Ava-zınca haykırmak istiyordu. Keşke yıllar önce ölseydi de, şu günleri hiç görmeseydi. Cehennemi âhirete bırakmadan bura-da, kendi gönlünde yaşamaktan yorgundu gayrı.

Hayır!..

Ne bu haline daha fazla sabredebilirdi; ne de devam eden belirsizliğe...

Kendinden razı olmayışı sadece yapıp ettiklerinden dolayı değildi. Yapamadıklarına da kahrediyordu. “Keşke!..” ile başla-yan vahlanmaların altında daha fazla ezilmemek için Ali Sec-câd'ın eline uzanacaktı ki, vazgeçti. Tevbeye giden yol kuru kuruya özürlerle geçiştirilemezdi.

Ama!..

Amaydı iştel..

Sürekli aynı noktaya dönüyordu. Keşke Habîbullah toprağa verilirken kendisi de girebilseydi bir kabre. Gönlündeki hüznün ve pişmanlıkla elli yıl evveline savrulurken hiç beklemediği bir ikazla sarsılacaktı.

“Vahlar olsun, Ceddîm Habîbullah'ı öldürene!.. Onu toprak altında esir sayana!..”

Numan yeni baştan irkilmmişti. Üzerindeki ilk şaşkınlığı atar atmaz sezmeye başladı. Söz bambaşka işaretler vazediyordu. İmam da biliyor olmalıydı. Habîbullah eceliyle ~~Hakk~~'a yürümüştü. Nitekim bu esnada Ali Seccâd sözünü adım adım asıl istediği yere getirecekti.

“Ceddîm Resûlullah, Âlemlere Rahmet olarak gönderildi. Düne, Hicâz'a veya yirmi üç yıla değil... Onun rahmeti ne kendi ömrüyle kayıtlıdır; ne de toprağın altıyla yahut üstüyle... Öğlen sofrana davet ettiğin vakit sana sormuştum; 'Ceddîmi tanır mıydın?..' diye... Hiç düşünmeden; 'Evet!..' demiştin. Lakin Onu tanıyamamışsın, ey Numan!.. On yılın rahmet sofrasında geçmiş. Onun uğruna dünyalar feda gözlerine bakmışsın. Gözün görürken Onun sevdiklerini sevip, sevmediklerini terk etmişsin. Sonra da Onu toprağın altında belleyip sevdiğinden ayrılmışsın sen...”

İmam Seccâd'ı dinlediği esnada önce rahmet bahsine binnaen umut gemisine binen Numan, peşi sıra yeniden tufanlara tutulmuştu. Çalkalanıp durulunca “Amenna!..” diyerek ses verdi. Üstelik muhatabı İmam Seccâd değil, kendi gönlüydü doğrudan...

“Amenna!.. O, geride bıraktığı sözleri ve eserleriyle aramızda bâkidir. Bu diriliğe iman edenler için her dem ümmetinin başındadır O...”

Ali Seccâd bu yanıtı şimdilik yorum yapmayacaktı. Arada hiçbir bahis geçmemişçesine yeniden sabır ve rıza meselesine döndü.

“Unutma!..” diyordu: “Sabırda sebebe bakıp vesilelere tahammül edersin. Oysa rızada sebebe değil müsebbibe bakılır. Ve O’ndan tastamam razı olunur.”

Numan sözleri tam olarak içselleştiremese dahi az evvel dile getirilen “O” ile kastın Allah olduğunu sezmişti. Oysa derdi kendinden razı olup olmamakla ilgiliydi. Bunu dile de getirdi. İmam Seccâd bu kez “Vicdan!..” diyerek söze girdi.

“Eğer vicdanın kuruyup ölmemişse kendinden razı olman zordur. Ne mutlu sana ki, vicdanını dinleyebildiği için yapıp ettiklerini ayıplayabilen bir nefsin var.”

Numan, İmam Seccâd’ı dinlediği esnada Kıyamet Sûresini hatırlamıştı. Kitapta tam da böylesi nefsin üzerine ant içiliyordu.

“Kıyamet gününe ve kendini kınayan benliğe -nefs-i levvameye- yemin ederim. İnsan, kemiklerini asla bir araya getiremeyeceğimizi mi zannediyor?..”

Hesapların görüleceği bir günde tüm ölülerin eksiksizce diriltilip huzura alınacağını haber veren bu ikazdan seçebildiği kadarıyla buradaki nefis, ömrünü boşa harcadığı için kendisini kınamaktaydı. Az sonra zihnine takılıverdi. Ali Seccâd, nefs-i levvameyi korku için değil umut için dillendirmişti. Nitekim İmam tam da bu noktadan sözlerine devam edecekti.

“Ceddimi Âlemlere Rahmet olarak bilenler, bu âyette korkunun içerisine umudun gizlendiğini de görebilirler. Zira akıllarının ve nefislerinin illetleriyle ölüncesine şüursuzlaşanlar için hâlâ bir kurtuluş yolu kaldığını gösterir. Bu yol; kişinin haline daha fazla tahammül etmeyip kendisini kınayabilmesi ve kötülükler emreden nefsinden uzaklaşmaya ahdetmesidir. Ancak böylesi insanlar O’nun rahmetiyle kuşanarak ölü misal benliklerini yeniden ayağa kaldırabilirler.

Ey Numan!..

Babam İmam Hüseyin’in Kerbelâ’daki kıyamını asıl burada ara!.. Adı ister Yezid olsun, ister bir başkası; hiç fark etmez.

Asıl kıyam, şerri emreden nefislere kayıtsız şartsız itaat eden ölü misal vicdanları ayağa kaldırmaktır.

Ne hazin!..

Bunca emeğe ve bedele rağmen hâlâ neyin, ne uğruna yaşadığını görüp seçemeyenler var. Sence onlar ne olacaklar?"

Ali Seccâd'ı dinlerken atının üzerinde iki büküm olan Numan, son sorudaki durumdan Rabbinin rahmetine sığınıyordu. Ve İmam'daydı kulakları...

"Evet, Hüseyinî kıyamda beliren şiarları görüp seçemeyenler için babam toprağın altında mahpustur gayrı. Hâlbuki bilip görene ne de güzel refiktir o!.."

Numan'ın hicaplarına hicap eklenmişti. Öğlenki görüşmede dile getirdiği "Babanı tanırdım!.." cümlesinin ne denli boş olduğunu henüz anlamıştı. Yine de yetmiş küsur yıllık ömrünce ilk kez kendisinden razı olmamayı büyük bir nimet saymaktaydı. Kendinden rızasızlığına gerekçesi ister yapıp ettiklerinden utanç duymak olsun, isterse bakıp gördükleri karşısında insafa gelmek veya vefâyı hatırlamak olsun; sonuç aynıydı. Vicdanının ölü yahut en azından uykuda olduğunu sezmişti. Gayrı derdi, niyâzı Hüseyinî şefaât sayesinde vicdanını kıyam ettirmekti.

Biliyordu!..

Dipdiri bir vicdanla yeniden ayağa kalkabilen bir aklın doğruyu seçişi ve böylesi bir nefsin hayra yönelişi daha isabetliydi. Baştan ayağa Evlâd-ı Rahmet olan İmam Seccâd'ın yüzüne bakmıştı. Saatler sonra ilk kez onun gözlerini izlerken beklediği, belki bir lütuf nazarıydı, belki de başlı başına bir umut...

Oysa Ali Seccâd menzilin epey uzakta olduğunu hatırlatırcasına yeniden rıza bahsine dönmüştü. Meseleyi bir de diğer yönüyle ele alacaktı.

"Evet!.. Vicdanları ölü olanlar, gafletlerinden dolayı kendilerinden razıdırlar. Bir de bu rızalarında şuur sahibi olanlar vardır. Onlar Rabbi hakkıyla tanıyıp nefislerinden razı olurlar.

Hatırlarsın belki!..

Resûlullah; dedem İmam Ali için; ‘Murteza!..’ derdi. Zira o, Allah ve Resûlünden razıydı. Allah ve Resûlü de ondan razı...

Çünkü o; ‘Nefsini bilen, Rabbini bilir!..’ diyen Ceddimin izince Rabbini hakkıyla bilmmişti. Ve tanıdıkça Rabbinden razı oldu. Sonra Rabbine bakıp nefsini bildi. Ondan da razı oldu. Ve Allah da İmam Ali’den razı oldu. Oysa cehaletle körleşen nefis sahipleri Rabbin, onunla razılığını görememişlerdi. O da Allah ve Resûlünden razı olamayanların karşısına dikildi. Peki, sen o gün neredeydin ey Numan?..”

Sahilleri döven dalgalar misali her bir kelime gönlüne vuruyor. Örste şekil verilen kızgın demirler misali yakıp eritiyordu Numan’ı. Kıyametten sonra değil, bilâkis arzın üzerinde mahşeri yaşıyordu. Ya ruhunu verecekti oracıkta. Ya da bırakmak istemediği her şeyi...

Rabbinden bir rahmetle ikincisine yönelmişti. “Bilmiyorum!..” diye seslendi.

“Vallahi hiçbir şey bilmiyorum. Ne Resûlullah’ı tanıyabilmişim bugüne değin. Ne de dedeni yahut babanı, amcanı...”

Son sözlerin öğlenki ilk cümlelere atıfla dile getirildiğinin farkındaydı Ali Seccâd. Nasıl ki, tövbe yolu pişmanlık taşla-
rıyla örülüyse; ilmin talimi için de önce cahilliğin ikrarı şarttı. Zira neye muhtaç olduklarını bilip seçemeyenler, bulduklarında onları tanıyamazlardı.

Vaktin Tâ-Hâ tecelligâhı ve Rahmet Evinin Evlâdı olmanın gereğince Numan’ın her adımına misliyle mukabele edecek. Üstelik muhatabı şair olduğu için onun en iddialı olduğu saha üzerinden ona kendisini gösterecekti. Üzerinde düşünüp derinleşmesi için Zümer Sûresinde yer alan bir muştuyu hatırlattı.

“Onlar tamamını dinleyip sözün en güzeline uyarlar.

Öylesi kullarımı müjdele!..”

*Kıyamet gününde mahşer yerine
Yeşil berat ile gelir Fâtıma.
Sağında Hatice solunda Havva
Yeşil berat ile gelir Fâtıma.*

Yunus Emre

Geceyi geçirmek için gözlerden ırak bir kuyu başı seçilmişti. Askerler ve halayıklar hemen çadırları kurmuşlar. Ateşler yakıp öbek öbek etrafında toplanmışlardı. Kış arifesi olduğundan geceler daha bir ayazdı artık. Nitekim yemeklerini yiyen askerler usul usul çadırlarına çekiliyorlardı. Kampın en sâkin anları olduğundan Numan ikindiden beri gönlünde alıp verdiği "Sözün en güzeline uymak!.." bahsini açabilmek için İmam Seccâd'ın yanına gelmek istemiş, ama onu aile bireyleriyle baş başa görünce bu arzusunu sabaha ertelemişti.

Nitekim bu esnada çocuklarını uyutmak üzere İncinin Fatıması ve Atike de çadırlarına geçtiklerinde dışarıda altı can vardı gayrı: Ali Seccâd, Seyyide Zeyneb, Ümmü Gûlsüm, Safiye, Rûbab ve Mercanın Fatıması...

Elindeki bir sopayla ateşi küreleyen İmam dalıp gitmişti öylesine. Çıraları yakıp tüketen, sonra semâya uzanmak için rüzgârda kıvrılan alevleri izliyordu. Belki de çıtır çıtır yanmakta olan kozalakların sağa sola sıçrayışları dikkatini çekmişti. Sükût ve sebat içinde ateşi gözlüyordu.

Ondaki dingin görünüşün aksine Rûbab ıstırabını içinde tutamamıştı. Yanaklarından billur billur süzülen yaşlarda kâh Ali Asgar beliriyordu, kâh Rukayye...

Doğdukları gün de gözlerinin önündeydi. İlk kez “Anne” dedikleri an yahut Kerbelâ’da “Su, su!..” diyerek inleyişleri de...

Henüz kundağındayken, üstelik de babasının kollarında boğazlanmış olan oğlu ve baba özlemiyle can veren kızı için yarın rûz-ı mahşerde hesap görülürken tüm zalimlerden davacı olacaktı. Gönül nârı Hüseyin’dendi ya; hem çıra olup için için yanıyor. Hem de bir an evvel semaya karışmak için sabırsızlanıyordu. Oysa Seyyide Zeyneb’in bal rengi gözlerini izlerken bir an kalakalmıştı. “Rabbim, beni affeyle!..” deyiverdi. Adalet penceresinden bakıldığında, davasında sonuna değin haklıydı. Üstelik mazlumların hakkının alınacağı günün zalimlerin zulmünden daha da çetin geçeceğine baştan ayağa iman etmişti. Yine de az evvelki haline tövbe istiğfar ediyordu. Her ne kadar Ali Asgar’ı ve Rukayye’yi dünyaya getiren veya onlara emek verip büyüten anne dahi olsa, asla unutmaması gerekiyordu. Her iki yavrucağız da Evlâd-ı Resûl idiler.

Evet!..

Onlar adına zalimlerden davacı olmayı Nebi Ciğerpâresi Fatimatü’z-Zehra’ya bırakmıştı. Öylesi çetin bir günde Anneler Annesinin yanibaşında olabilmeyi istiyordu. Neden sonra âhını gecenin karasına salıverdi.

“Babacığın buyurmuştu: ‘Fatıma’yı inciten beni incitmiştir. Beni incitense Allah’ı incitmiş gibidir.’

Ey Kadınların En Yücesi!..

Seyyidetü'n-Nîsa oluşun hürmetine benden rızanı esirgemel..
Bilirim ki; senin rızan, Babanın rızasıdır. Onunkiye Allah'ın
rızası..."

Secdeye kapanmıştı. En tabii hakkı olan adalet beklentisine
kapılırken nefsinı araya koyup edebine hâlel getirmekten kor-
kuyor. Çekek geldiği ıstıraplar yüzünden basiretinin kapanma-
ması için Kevser'e gelin olmanın bahasıyla yakarıyordu.

Evet!..

Fil Vakası esnasında Kâbe'nin muhafazasını Sahibine hava-
le eden Abdulmuttalib misali acılarını Biricik Sahibine havale
etmişti. Diğer Muhsineler de benzeri halet-i ruhiyelerle ikrar
ediyorlardı. *Malikü'l-Mülk* olan Allah, can ve ömür nimetleri
dâhil her şeyin mutlak sahibiydi. Kendilerini O'nun mülklerin-
den bir mülk addedip *Vekîl*, *Mevlâ* ve *Nasîr* olan Allah'a tasta-
mam bağlandıkça biliyorlardı ki, gözlerinde gören, ellerinde
tutan O olacaktı.

Peki, yaşayan kimdi?

Nefes alıp veren, topraktan gelip yeniden toprağa karılan?..

Seyyide Zeyneb, Kevser gözlerini bir dem kapatıp açtıktan
sonra ses verdi nefesine. "Hepimiz emanetçileriz!.." diyordu:

"Sadece bedenimizin değil kendimize nispet ettiğimiz sev-
gilerin de emanetçileriyiz."

Emanetleri yaşanan ân üzerinden açarken ilkin Rukayye'yi
hatırlatmıştı. Onu andıkça lime lime kıyılıyordu içi. Sanki bi-
razdan eti kemiklerinden sıyrılacak, göğüs kafesi parçalanıp
kalbi yerinden fırlayacaktı.

Evet!..

Yâdında şimdi de diğer emanet vardı. Şehitler Seyyidinin
ser-i saadeti...

Bu kez âhını kendinden bile sakınmıştı. O seçkin başı sağ
salim yerine ulaştırabilmek için *El-Mumin* olan Rabbine niyâz
ediyordu.

Şüphesiz, O'ydu; ah-dine sadık kullara eman verebilen...
-Güvenip tasdik edenleri emniyet içerisinde yürüten...
İkrar ediyordul..

Tüm emanetlerin mutlak sahibi olan Allah; dilediği vakitte, dilediğince verirken kuluna asla zulmetmiyordu. İmanını *El-Mumin* ile tamama-erdirenlerin kalbinde O'ndan daha emin bir koruyucu da yoktu.

Emanetleri Sahibine havale etmesine rağmen yine de sebepler âlemindeki sorumluluğu üzerine alıyordu ya; Rabbini yardıma çağırmişti.

"Ey *Mumin* olan Allah'ım!..
Bizleri emanetlere sırt çevirenlerden eyleme!
Nefsimizden emin değiliz,
Bizi kendimizle baş başa bırakma!..
Rahmetinle bizleri mutmain eyle!.."

Muhsine gönüller niyâzlarına devam ederken İmam Seccâd, önu sıra yanan ateşi izlemeyi bırakıp ilkdördündeki aya bakmıştı. Belki de kendi emanetlerinin derdindeydi.

Daralmıştı...

Kerbela'daki Hüseyinsiz ilk gecede olduğunca zangır zangır titriyordu yine. Muhsineler bunun ayaz yahut hastalık sebebiyle olmadığını farkındaydılar. Pak Cedleri de; "Muhammedü'l-Emin" olmayı aşip türlü emanetlerle buluştuğunda böylesi haller yaşamamış mıydı?

Seyyide Zeyneb hemen ayağa kalkıp sırtındaki âbâsını çıkarmıştı. Ali Seccâd'ın üzerine örterken bununla da yetinmeyip sınıksı sarılıverdi İmam'a...

Evet!..

İmam Seccâd ilmi ve ahlâkıyla ne denli Vâris-i Nebî ise; Zeyneb de misliyle Haticetü'l-Kübra torunuydu. Nitekim Ali Seccâd

peyderpey durulmaya başlayacaktı. Halasında beliren Kevser gözleri izlediği esnada Ceddinden emanet nefesi işitmişti.

“Ey İmam!..

Mümin, müminin aynasıdır!..”

Kısacık bir demde yaşananlar, Muhsine gönüllerde fırtınalar yaratmıştı. Kâh sözdeki iki mümini Vâris ve İmam üzerinden seçmişler. Kâh ilk müminden kastı *El-Mumin* bellemişlerdi. Rabbine hakkıyla inanmış iki kalbin yekdiğerinde kendisini görebilmesi şüphesiz ki, büyük bir lütuftu. Emanetini lütfettiği mümin kulda Kendi hakikatinden tecellilerde bulunması da Rabbin rahmetlerinden bir rahmet değil miydi?..

Kalpleriyle akledabilenler görebilmişlerdi. “*Sarsılmasın diye, arzı şaşmaz dağlarla sabitledik!..*” diyen Kitap; arz misal nefsin ve aklın yıkılıp gitmemesi için her vakitte gelecek şaşmaz ‘Tâ-Hâ’lar muştuluyordu. Rab adına yeryüzünde halife olmak liyakati, ancak ve ancak *El-Mumin* ismiyle ahlâk bulan sâlih kullardaydı. .

Hep birlikte secdeye kapanmışlardı. Âlemlerin Rabbinden emanet tenler, yine bir emanet olan toprakla buluşmuştu ya; Kelâmullah’ın vazettiklerini seçebilmek için öncelikle ondaki manaya ihtiyaç hissetmek gerekiyordu.

“Doğu da, batı da sadece Allah’ındır.

Her nereye yönelerseniz yönelin,

Allah’ın vechi oradadır.

O; Vâsidir, Alîmdir...”

Safer ayının onuncu gecesı on birinci sabaha devrolurken Âl-i Hüseyin’in zikri artık *El-Vâsi* olmuştu.

Şüphesiz O’ydu; rahmetiyle her şeyi kuşatan...

Ama kuşatmışlığıyla başkalarını Kendi Zâtına almayan...

O'ydu; tecellisiyle lütfettiklerinin gönöl arşlarını genişletebilecek olan...

Bu enginliğı rahmetiyle sarıp sarmalayan...

İkrar ediyorlardı!..

Bu İsm-i İlâhiye inancın gerektirdiğı şekilde bütün belâ ve sıkıntılara sabredip başlarına gelen her olayda tam bir rıza içerisinde Allah'a yönelmeye devam edeceklerdi. Âraf Sûresinde öğretilen niyâza da ortaklılar.

"Ey Vâsi olan Rabbimiz!..

Bize bu dünyada da, âhirette de güzellikler yaz!.."

*Ol Hasan hazretlerine zehir içirdi eşkıya.
Hem Huseyn oldu susuzluktan Şehid-i Kerbela
İkisidir asl-ı nesl-i cümle-i Âl-i Mustafa
Ben anın Âli'ne Evladına kurban olayım*

Niyâzî-i Mısri

Günün ilk ışıklarıyla birlikte yola koyulan kafilede *Hakk'a* doğru sefer ettiğine inanıp birkaç menzil daha aşanlar da vardı. Kuru kuruya mesafe alan şuursuzlar da...

Öyle ki; Âl-i Hüseyin, Rabbin Güzel İsimlerine açılma azmindeyken, onlara eşlik eden süvariler refakat ettikleri bu insanların esir mi, yoksa misafir mi olduklarına bile karar verememişlerdi hâlâ. Emir addettikleri Muaviye oğlu Yezid, kimine göre yaşananlardan pişmanlık duyup uzak amcazâdelerini memleketlerine uğurlamıştı. Kimine göreyse belirebilecek bir isyan dalgasına karşı asileri peşinen serbest bırakmıştı. Her halükarda bir an evvel Medine'ye ulaşmaları gerekiyordu. Bu konudaki yegâne endişeleri çöle girdikten sonra talancı Bedeviler yahut kan içici Haricilerle karşılaşmaktı. Artık çöle iyice yak-

laşmış olduklarından Numan bin Beşir tedbiren bir düzine süvariye keşif için önleri sıra göndermişti. Diğer işleri de yoluna koyar koymaz idareyi yardımcısına bırakıp atını mahmuzladı. İmam'ın yanına geldiğinde dün ondan işittiği ve gece boyunca içten içe alıp verdiği muştuyu düşünüyordu. Âyeti az evveliyle birlikte dile getirip ilâhi kelimeleri şefaataçı edinecekti.

“Azgınlıştırıp yoldan çıkaran güç sahiplerine kulluk etmeye yanaşmayan ve bilakis Allah'a yönelen kimseler asıl müjdeyi hak edenlerdir. Öyleyse bu kullarımı müjdele! O kullar ki, sözün tamamını dinlerler ve en güzeline uyarlar.”

Evet!..

Âyetin başı Numan'ın ne için pişmanlık duyduğunu özetliyordu. Berisiyse nelere talip olduğunu...

Buna dair yorum beklediği halde Ali Seccâd sadece “Sada-kallahü'l-azim” demişti. “Şüphesiz, Allah doğruyu söyledi!..” ikrarından gayri söz gelmemesi üzerine tedirgin olmaya başlamışken İmam'ın derince nefeslendiğini gördü. Lakin dile getirilecek olanlar kendisinin aradıkları değildi.

“Hiç düşündün mü?.. Bu âyette ‘Öyleyse kullarımı müjdele!..’ diyerek Allah kime emreder?”

Numan önceden dikkat etmediği bir detayla henüz yüzleşmesine rağmen anında cevaplayıverdi. Cebrail vahyi Habîbulah'a bildirmişti. Haliyle emrin muhatabı da Oydu.

Ali Seccâd yeni bir soruyla mukabele etti.

“Peki, Allah müjdelenebilecek insanları sadece Ceddim Resûlullah'ın muasırları içerisinde mi seçti?”

Bu kez kalakalmıştı Numan. Kendince cevaplar bulup buluşturmak yerine gönlünde yeni soruların belirdiğini hissediyordu. Sahi, bu âyet Resûlullah'ın sadece sağlık günleri için mi geçerliydi? Öyle olsa Kitap, ‘Kullarımı müjdele!..’ demek yeri-ne; ‘Etrafındaki inananları müjdele!..’ demez miydi?

Elçi, *Hakk'a* yürüdükten sonra neredeyse elli yıldır bu âyet hiçbir hüküm icra etmemiş miydi? Hele de hükmü ilelebet bâki bir Kitap varken Allah kıyamete değin gelecek nesillerin işlerini yarım bırakmış olamazdı.

Dünkü bahis de aklındaydı. Resûlullah'ı toprağın altında mahpus bellememek gerekiyordu. Ümmet her vakitte de Onun ümmetiydi ya; bu âyetin emrince birtakım kulları kıyamete değin müjdelemek yine Onun tasarrufunda olmalıydı.

Amal..

Tam da burada takılıp kalıyordu. Manen Onun toprağın altında mahpus olmadığını söyleyebilse dahi, vâkı olan gerçeği göz ardı edemezdi. Açıktı ki; aradığı muştuyu Onun adına başka dillerden duymak zorundaydı.

İçten içe; "Belki de!.." demişti: "Kitaptaki böylesi emirlerin muhatapları Habîbullah'ın neslidir. Sadece onlar Şanı Yüce Cedleri yerine söz söyleyebilirler."

Daha fazla üzerinde düşünüp zihnini bulandırmak istemiyordu. İçindekileri aynıyla ifade etti.

"İnanırım ki; aslanın yavrusu da aslandır. İşitip en güzeline tabi olabilmek için sizin sözlerinize muhtacım."

İmam tüm bu tefekkürler esnasında Numan'ı tebessümle izlemişti. Muhatabının yüreğine işleyen o bal rengi bakışlar yirmi üç yaşındaki gencecik bir bedene ait değildi sanki. Asırların yükünü omuzlamışçasına binyıllar evvelinden bakarak yoldaşını gözlüyordu. Derince nefeslendikten sonra "Habil ile Kabil'in kıssasını hatırlarsın!.." deyiverdi.

"İkisi de Evlâd-ı Resûl idiler. Peki, sözün güzeli hangisindeydi? Düşündün mü hiç?"

Numan cevabı herkesçe malum olan bu sorunun neden dilendirildiğini henüz anlayamamışken İmam, Tufan Günü baba-sının davetine karşı çıkan Kenan'ı hatırlattı.

“Nuh Nebi mi sözün güzelini dile getirmişti? Yoksa Kenan mı?..”

Numan her iki sorunun ortak vurgusunu nihâyet seçebilmişti. Az evvel dile getirdiği “Aslanın yavrusu da aslandır...” cümlesine atıfla bu sorulara muhataptı.

Evet!..

Ali Seccâd neseben Habîbullah'a dayandığı için değil; Nebvî kelâmın mahiyetine, hukukuna, özellikle de işaret ettiği farklara vâkıf olduğu için sözün güzelinden haber verebilirdi. Bu vukûfiyet sözün gırtlaktan değil yürekten aktığına da delildi. Cümleyi benzer kelimelerle ama yepyeni bir şuurla yineleyiverdi.

“Bilirim ki; sen, geldiğin güzelliğin şanını yüceltenlerden sin. İşitip en güzeline tabi olabilmek için güzelden beslenen sözlerinize muhtacım!..”

İmam bu konuda Numan'la uzlaştıklarını sezmişti. Yaşlı komutan sadece kana değil, aynı zamanda ahlâka da değer veriyor. Nesebi değil, temiz bir silsile üzerinden Muhammedî terbiyelenişi esas alıyordu. Bu tertemiz silsilenin ikinci ayağında bulunan amcası İmam Hasan'ın bir tavsiyesini dillendirecekti.

“Ey Numan!.. Şunu asla unutma. Güzel soru ilmin yarısıdır!..”

Arayış açısından bu söz başlı başına bir anahtardı. Nitekim Numan dünkü konuşmalardan hatırlıyordu. Akli ve nefsi şerrin emrine giren kişi için yegâne kurtuluş hamlesi vicdanını ayağa kaldırmak değil miydi? Mevcut hallerinden rahatsızlık duyup kendilerini kınayabilen kişilerin güzele ulaşabilmek için yerli yerince sorulara muhtaç olduğu aşikârdı.

Lakin bu konuda dikkat edilmesi gereken mühim bir nokta vardı.

“Ey Ceddimin Yoldaşı!..

Şüphelerini değil sorularını çoğaltmaya bak!.. Böyle yapabilirsen sana lazım olanı Rabbin ihsan eder. *Zira O, kişiye bilmediğini öğretendir.*”

Vurgu Numan'ın zihnine kazınmıştı. Şüphe ve soru, sözün farklarından bir farktı. Bu esnada Ali Seccâd, muhatabının gönlünü yeniden bulandırmaya hazırlanıyordu.

“Bir ay önce Kerbelâ'da neler yaşandığını birilerinden duyup işittin mi?”

Anında buz kesilmişti Numan. Bunu onaylamaktan bile imtina eder bir hali vardı. Kızarmakta olan gözlerini şahit tutarak önüne baktı. İmam üstüne üstüne gitmeye devam edecekti.

“Peki, konuştuğun insanlar içerisinde babam hakkında kötü şeyler söyleyebilenler var mı?”

“Haşal!.. Onun şahadetinden memnuniyet duyanlar bile cesaretini, bedeli ne olursa olsun izzetli duruşunu takdir ediyorlar. ‘Can verdi, canlar verdi ama davasından dönmedi!..’ diyorlar.”

İmam Seccâd arzu ettiği noktaları yakalamışçasına “Peki!..” diyerek seslendi.

“Aynı insanlar amcam İmam Hasan için ne diyorlar? O, kardeşi gibi sonuna kadar cepheye kalıp yoldaşlarıyla birlikte can vermeyi seçmemişti. Savaşmayı yarım bıraktı.”

Numan nereye saplandığını tam olarak idrak edemediğinden kendince savunmalar ortaya koyacaktı.

“Ama amcanız buna mecbur kalmıştı. Cepheleyken kendi komutanları tarafından terk edildi. Askerleri gün be gün saf değiştirdiler. Ve onu yalnız bıraktılar.”

İmam Seccâd söylenenlere itiraz etmeden sormaya devam edecekti.

“Doğrudur. Ordusunun çoğu Emevilerin vaatlerine aldanıp karşı tarafa geçti. Ateşkes yapıldığında Muaviye'nin yüz bine yakın askeri vardı, amcamınsa on bin... Böylesi bir dengesizlik oluşmuşken amcamın bu savaşı kazanamayacağı apaçık ortadaydı.

Ey Numan, istersen bir de şöyle düşün!..

Babamın izinden gelenler yüz kişi bile yokken babam cep-
heden çekilmedi. Sence davasında yalnız kalan hangisiydi?
Amcam İmam Hasan mı, yoksa babam İmam Hüseyin mi?..”

Ali Seccâd herhangi bir cevap almak için sormamıştı bunu.
Nitekim sözlerini aynıyla sürdürüyordu.

“İstersen on bin askeri de hesaba hiç katma!.. Kerbelâ’da
şehit düşen tüm amcalarım o gün ağabeyleri İmam Hasan’ın
da yanında değiller miydi? Hele de babam... O daima amcamla
birlikteydi. O gün iki kardeş omuz omuza verselerdi Kerbelâ’yı
yirmi yıl evvelinde yaşayamazlar mıydı? Kim bilir, belki de ba-
bamdaki kararlılık amcamda yoktu o gün. Öyle mi, dersin?”

Susmuştu Numan. İçten içe anlamaya çalışıyordu. Yetmiş
küsür kişiyle sonuna kadar direnmiş bir insanla, her şeye rağ-
men geride on bin askeri varken savaşmayı bırakan başka bi-
rinin dirâyetini veya yalnızlığını bir görebilir miydi?

Açıkça “Olamaz!..” demeye dili varmıyordu ama aksini de
söyleyemiyordu. Neden sonra şüphe-soru bahsini hatırlayı-
verdi. Kabul etmeliydi. Bu konuda duydukları veya zihninden
geçirdikleri sadece evhamlarını artırıyor. Durulup yeniden
düşünmeye başladı. Ali Seccâd’ın mukayesesi Nebinin iki ci-
ğerpâresi arasında cesaret, adanmışlık veya herhangi bir ko-
nuda üstünlük iddiası için olamazdı.

İmam Seccâd, Numan’da beliren ihtiyacın, duyduklarını id-
rak edebilmesi için ona başka türlü bir bakış kazandırdığını
anlamıştı. “Öncelikle şunu düstur edin!..” deyiverdi:

“Bizi evvelimiz ve âhirimizle bir görmezsen nasibini kendi
ellerinle kırsarsın!..”

Sözün devamında “Biz” ile kimleri kastettiğini ve bir oluşun
neyle temellendiğini ortaya koyacaktı. Habîbullah’tan başla-
yan bir silsile üzerinden sesine yeniden nefes verdi.

“Dedem İmam Ali de, amcam yahut babam da Muhammedî
Ahlâk dairesinde yürüdüler. Onlar günahkârla değil, günahla

mücadele ettiler. Müşrikle değil, şirkle savaştılar. Onlar cahili veya çirkini değil; cehaleti, çirkinliği yok etmek istediler. Ve Pak Ceddimin tertemiz sünnetine uyarak ahaliyi eğitebilmek için uğraş verdiler. Bu uğraşları sadece düşmanlarına karşı değil, dostlarına da karşıydı. Onları ne dünyalık vaadlerle şımarttılar, ne de diğer nefsanî ödüllerde bulundular. Halkı her ne pahasına olursa olsun kendi egemenliklerinde toplamak yerine onları terbiye etmeyi dert edindiler. Bunun için gerektiğinde kılıç kuşandılar. Gerektiğinde kuşandıklarını gerisin geri çıkardılar. Suskunlukları da hayrı ve güzelliği anlattı; seslenişleri de. Zira onlar kıyamdayken de Muhammedî idiler, otururken de...

Sakin unutma Numan!..

Babam da, amcam da vahyin indiği evde doğup büyüdüler. Onların vahyin hakikatine yakınlıkları gözün akıyla karası arasında bile bulunmaz."

Bu esnada Ali Seccâd'm bal rengi bakışları muhatabını ateşe konmuş yağ gibi eritmeye devam ediyordu. Bir çift hilal kaşın arasında beliren boyuna çizgi Zülfikarcasına iki yüzü keskin bir kılıç oluvermişti adeta...

"Ey Ceddimin Yoldaşı!..

Nasıl ki, Kurân aynı âyette hem muştular, hem de ikaz ederse; Allah'ın Cemâl ve Celâl veçhelerini ardı ardınca zikrederse; Kitap ile ahlâklanmış Muhammedî kişiler de doğunun ve batının, gecenin ve gündüzün, arzın ve arşın Rabbi olan Allah'a aynıyla itaat ederler. Ve attıkları her bir adımda O'nun muradına uygun yürürler. Sence onların amel defterlerinde; 'Mecbur kaldığım için yaptım!..' diye bir şey yazabilir mi?.."

Numan henüz seçebilmişti. Bu soru İmam Hasan'ın ateşkesini yorumlarken sarf ettiği cümlelere karşı bir ikazdı.

Evet, kabul ediyordu. İmam Hasan'ül-Mücteba herhangi bir mecburiyetten dolayı değil, toplum üzerindeki tebliği tamam-

lamak için ateşkesi tercih etmişti. Yine de Hüseyinî ve Hasanî tavırlardaki farkın apaçık belirlenmesinden yanaydı. Bu esnada İmam Seccâd derince nefeslenip yeniden seslenecekti.

“Ey Numan, asla unutma!..

Ne Hasansız Hüseyinî olunur; ne de Hüseyinsiz Hasanî...
Tevbe Sûresinde Kitap apaçık uyarır. Ve ‘Siz İki Güzellikten

bir başkasını mı arıyorsunuz?’ der.

Bu âyetin evveline ve âhiline bakıp desen ki; ‘İki Güzellik ile kastedilen mânâ şehadet ve gaziliktir...’ Sana; ‘Amenna!..’ derim. Ceddî Habîbullah her iki Cigerpâresine de güzellik üzerinden isim verdiği için desen ki; ‘Kitabın bahsettiği İki Güzellik, Hasan ve Hüseyin ile beliren şiarlardır...’ Buna da; ‘Amenna!..’ derim. Onlar bir baştaki iki göz misalidir.

Unutma, tek gözle de yol alırsın. Ama bir yerden sonra tökezlersin. Salimen yürümek, hele de koşa koşa gitmek istersen iki gözünü de açman gerekir.”

Sözün en güzeli ile başlayan bahsin, önce İki Güzellik ardından iki göz ile devam etmesi karşısında yaşlı komutanın içi titremişti. Zihnindeki tüm tilkilerin kuyrukları birbirlerine değdiğinden adım adım ilerlemek istiyordu. Utana sıkıla soruverdi:

“Nedir İmam Hasan’ı ateşkese yöneltip, kardeşi İmam Hüseyin’i ateşlerin üzerine koşturtan hakikat?..”

Numan iki ayrı tavrı aynı hakikatin tezahürleri olarak görünce doğru soru nihâyet ortaya çıkmıştı. İmam Seccâd buna dair farkları açmaya başladı. Sözün evveli, Güzeller Güzeli olan Ceddî ile belirmişti.

“O günleri gâyet iyi hatırlarsın!.. Ceddî Habîbullah hicretten sonra Medine’deki Arap veya Yahudi her kabileyle bir araya geldi ve onlarla bir anlaşma yaptı. Bu akitte yer alan ilkeler aynı beldede yaşayan Müslimlerin ve diğerlerinin nasıl bir barış ikame edebileceklerini vazetmişti. Bu konudaki tebliğin serlevhası olarak sonraki nesillere de miras kaldı.

İşte bu Ceddîm, aynı zamanda Kılıç Sahibi bir Nebiydi. Emredildiği vakit zırhım kuşanıp zalimin karşısına dikilmekten yüksünmedi. Bedir'de, Uhud'da ve Hendek Gününde Mekke'li müşriklerle savaştı. Sonunda onlarla da Hudeybiye'de bir barış anlaşması yaptı. Buradaki akdın şiarı Müslim belde ile gayrısının nasıl bir komşulukla hukuk kurabileceğiydi.

Her ikisinde de Ceddîm sonuna kadar anlaşmalara sadık kaldı. Ama barıştan, hele de verdiği sözden dönen her kim olursa onlardan hesap sordu. Medineli Yahudiler de bundan kaçamadılar; Mekkeli Müşrikler de...

Evet!..

O, savaşa dahi barışabilen Nebiydi. Aynı zamanda barış için verdikleri sözden dönenlerle hesaplaşan Nebiydi. Her iki tavrında da rahmeti ve adaleti gözetti. Lakin Ceddîm iki Müslüman toplumun bir arada nasıl yaşayabileceğine dair herhangi bir anlaşma akdetmemişti. Zira Onun sağlığında tüm inanlar bir ve birlikti zaten.

Her neslin Müslümanlarına emsal teşkil edecek bu barışların o son halkasını Ceddîm adına Onun Vârisi tamam etti. Ateşkes Günü amcam İmam Hasan'ın kaleme aldığı bir düzine antlaşma maddesi birbirleriyle barış içerisinde yaşamak isteyen tüm Müslümanlara akledebilecekleri ölçüde nesiller boyu en büyük rehberdir. İçimizdeki barışın apaçık tebliğidir bu...

Hatırlarsın belki!..

Antlaşmanın son maddesine göre Muaviye öldükten sonra hak sahibine rücu edecekti. Yani bize... Ama Muaviye amcam İmam Hasan'ı zehirlettirip şehit etti. Allah'ın adıyla verdiği son sözü de ayaklarının altına alıp giderayak oğlunu kendi yerine bırakmak istedi. Sözden dönen bu âsi sapkınlarla hesaplaşmaksa diğer Vâris-i Nebi'ye kaldı.

Ey Numan!..

Derdin barış da olsa, kıyam da; sulhu da gözetse, ıslahı da; hiç fark etmez. Gözlerinin önüne İki Güzellik gelsin. Biri sa-

vaşsa dahi barışan Nebi'nin Oğlu; diğeriye sözden dönenlerle hesaplaşan Oğul..."

İmam'ı dinlediği esnada Numan adım adım seçmeye çalışmıştı. Anlayabildiği kadarıyla her İki Güzellik de Allah'ın muradına uygun şekilde vaktin ve toplumun ihtiyaçlarına göre tavırlarını belirlemişlerdi. Bunu yaparken öncelikle şartları olgunlaştırmışlar. Tebliği tamam etmeyi asıl uğraş addetmişlerdi.

Gönül rahatlığıyla söyleyebilirdi. Yirmi yıl önceki İmam, Hüseyin olsaydı o da ateşkese gidip barışın şartlarını kaleme alırdı. Bir ay önce Hasanü'l-Mücteba İmam olsaydı, gözünü kırpmadan o da cephede canını, canından özge sevdiği canlarını verirdi.

İkinci bir noktayı daha fark etmişti. Sözün güzelini seçebilmek için öncelikle sözün tamamını fıkretmek gerekiyordu. Aksi halde akıl, güzel olanı seçmek yerine nefsin arzusuna kapılıp kolay olanı, hoşı gideni yahut sırf başkalarına şirin görünebilmek için zor da olsa gösterişli bulduğunu tercih edebilirdi. Üstelik aranan fark sadece cephedeki mücadelenin sonuna kadar devam ettirilip ettirilmemesi değildi.

Sezebiliyordu!..

Hasanî ve Hüseyinî Güzellikler umutta, sevgide, ilimde yahut hayatın herhangi bir evresinde aynıyla ortaya çıkıyordu. İki Güzellik mertebesindeki Hasaneyn'in durumu, Kitabın hem uyarıp hem muştulanması gibi veya Rabbin, Celâl ve Cemâl tecellileri misali iç içeydi.

Bu esnada keşif için önden giden süvariler kafileye dönmüşlerdi. Mola verineleri lazımdı. Âdem'den Hâtem'e değin tertemiz nesillerden süzülüp gelen İmam'ın o bal rengi gözlerine minnet ve şükranla baktıktan sonra "İsterseniz burada konaklayalım!.." deyiverdi.

Teklifin sıradan bir kibarlık emaresi sanılmasını istemiyordu. Bilinçli bir akıl danışma olduğunu hissettirebilmek için yineledi.

“Uygun görürseniz askerleri durdurayım efendim!..”

İmam Seccâd onaylayınca hemen askerlere işaret etmişti. Nitekim keşif birliğinin komutanı da yanlarına gelip aktarmaya başladı.

“Yola devam edersek ikindiye kalmaz, şu tepeciği aşp çöle girmiş oluruz. Güzergâh üzerinde kuyu bulamadık. Çöle varmadan bir yerlerden su temin etmemiz gerek!..”

Evet, anlaşılmıştı. Burada alelade bir moladan daha uzun süre kalacaklardı.

*Ahmed'den şefa'at umayım dersin
Canı seri dost yoluna sen versen
Nasib olub kırklar cemine varsan
Şah-ı merdan neler kurmuş yola gör*

Âşık Sâdık

Numan öğle yemeği ve namazının ardından kuyu bulmaları için çevreye birilerini göndermiş, çöle girmezden evvel tüm kırbaları doldurmalarını emretmişti. En azından onlar dönene değin Âl-i Tâ-Hâ'nın güzellik sofrasından nasiplenebilmek arzusundaydı. Lakin maaile bir arada oldukları için rahatsızlık vermemek niyetiyle yanlarına gidemiyordu. Bu esnada Âl-i Hüseyin dün geceki emanet bahsi ve *El-Mumin* İsm-i İlahisi hakkındaki tefekkürlerine devam etmekteydi. Söze ve zikre bir an ara veren İmam Seccâd, ötelerden kendisini gözleyen Numan'a sesleniverdi.

"Ey Ceddimin arkadaşı!.. İstersen sen de gel yanımıza!.."

Davetin coşkunuğuna kapılan Numan, seksenine yaklaşan bir ihtiyardan beklenmeyecek şekilde kanatlanırcasına hemen

icabet etmiş, Ali Seccâd'ın yanına oturur oturmaz iki gündür ihmal ettiği bir durumun henüz farkına varmıştı. Şems-i si- perlerin dört tarafı açık olduğu için Muhsineler rahat şekilde oturamıyorlardı. Onlara hiçbir şey söylemeden yeniden ayak- lanıp en yakınındaki askeri yanına çağırdı. Bundan böyle her mola yerinde Muhsineler için gölgelik yerine çadır kurulma- sını emrettikten sonra İmam'ın yanına ilişiverdi. Bakışlarıyla kimseyi rahatsız etmemek için gözlerini toprağa indirmişti. Gönlü, kulağıysa Ali Seccâd'daydı gayrı.

“Şüphesiz, emanete ehil kılınmanın ilk şartı emîn bir insan olmaktır. Ve emanetin yerine gelmesi için, iman kadar emniyet de gereklidir. Zira güvenin olmadığı yerde liyakat da yara alır. Ve kendisine verilen emaneti hakkıyla gözetmeyen kişiye yeni emanetlerin yolu kapanır. Bu yüzden derler ki; ‘Emanetin kad- rini vakitlice bilip ona hürmet etmek gerekir!..’ Öyle değil mi, Numan?”

Yaşlı komutan, İmam'ın sözlerini ân üzerinden değerlendiri- diği için Âl-i Hüseyin'in Hicâz'a ulaşana değin kendisine ema- net olduğunu düşünmüştü. Az evvel kadınların rahat istirahat edebilmeleri için her tarafı kapalı çadırlar kurulmasını iste- mişti ya; bu bile emanete hürmet sayılırdı.

Yoksa değil miydi?..

Kendini kınayabilen nefisten bir işaretle bu düşüncesinde hamlık sezinlemişti. Niyetini ve tavrını sorguladıkça içinde yeni pişmanlıkların filizlendiğini görecekti.

Yapıp ettikleri emanete hürmet sayılamazdı. Sözün en güze- lini işitip buna tabi olmak için Âl-i Hüseyin'in yanına gelmişti. Böylesi mühim bir talep karşısında sevip onlara itaat etmek- ten gayrı ne yapabilirdi? İlle de bir ad konulması gerekiyorsa yapip ettiğine “Hürmet” değil en fazla “Hizmet” diyebilirdi. Üs- telik iki gündür gecikmiş bir hizmet...

- Nitekim İmam'ın dile getirecekleri de bunu teyit eder mahiyetteydi.

“Emanetlerine liyakat sergileyenlerin en büyük sermayeleri gayretleridir. Bu gayret doğrultusunda iman yolunda ilerleyip tek tek perdeleri aralayabilmeleri için onlara yol gösterici emanetler lütfedilir. Kurtuluşa götüren anahtarlar böylesi yol göstericilerle birliktedir. Onlar öyle anahtarlar sunarlar ki, muhataplarını nice kapıların önüne değin getirirler. Ve onları evvelce hiç bilmedikleri beldelerde gezdirirler.”

Numan kulaklarından gönlüne inen her bir cümleyle birlikte kimin kime emanet edildiğini, yolu göstereni ve yolda götürüleni ayrı ayrı seçmiş. Hepsinden önemlisi bu ilişkide kimin kime muhtaç olduğunu apaçık anlamıştı. Gönlünde yer edenlerin ağırlığınca gözleri de usul usul kızarıyordu artık. Gözyaşlarında yıllar yılı Muaviye veya Yezid misal insanlara hizmet etmiş olmanın pişmanlığı vardı. Böylesi hizmetlerin asıl emanetlere hürmet etmekten kendisini alıkoyduğunu da biliyordu. Canını öteye beriye çekiştiren tüm nedametlerin ardınca gönlüne yine de bir rahmet düşmüştü ya; ömrünün âhir deminde kendisine lütfedilenler için ahdetmişti. Bu kez yol gösterici emanetin kadrini vakitlice bilecekti. İmam'ın ellerine uzanıverdi.

“Ey Ceddinin Gülül..” diyordu: “Vallahi, sözün en güzeli; en güzelden gelen sözdür. Bilirim ki; Kitap da senin dilindedir, anahtar da senin elinde!..”

Numan elli yıl önce Habîbullah'tan işittiği “Size iki ağır emanetim var. İlki Allah'ın ipi olan Kurân, ikincisi ise Âl-i Beyt'imdir!..” sözünü ilk kez derin bir ihtiram ifadesi olarak değil, başlı başına bir kurtuluş reçetesi olarak hissetmişti. Mushaf'ta duran Yazılı Kurân'ı vahyin hakikatiyle nefes bulmuş Konuşan Kurân'dan talim etmek istiyordu. Bu iştiaqla İmam'ın sağ elini sıkı sıkıya kavramıştı. Avuç ortasından öpmek üzereydi ki; dizlerinin bağı çözülüyordu.

Evet!..

Yarım asırdır hasretini çektiği o biricik Nebevî kokuyu almıştı. “Ya Resûlullah!..” nidasıyla oracıkta kala kaldı. Zangır zangır titriyordu. Evvelce aklı bir kabulde dile getirmiş olduğu “Güzelden güzel doğar!..” sözüne anlık dahi olsa tanıklık etmek vecde getirmişti onu...

Yineleye yineleye; “Ey Alemlere Rahmet olan Nebi!.. Şahadet ederim ki; Sen, topraklar altında değilsin. Vârisinle aramızdasın!..” diyordu.

Ondaki bu coşkun hâli anlayamayan askerler uzaktan uzağa Numan’ı izlemeye koyulmuşlardı. Hele de Numan’ın yardımcısı gidişattan hoşnutsuzluğunu gösterebilmek için derhal Âl-i Hüseyin’in yanına gelecekti. İmam Seccâd’ın ayakucunda iki bûklüm olmuş Numan’a seslendi.

“İyi misiniz efendim?”

Cevap alamayınca yinelemişti.

“Su bulmak için giden askerlerden hâlâ ses seda yok. Geceyi burada geçireceksek emir verin, askerler tüm çadırları kursunlar... Beni duyuyor musunuz? Ne yapmamız lazım, bir şeyler söyleyin!..”

Henüz kendine gelmekte olan Numan, ancak gözleriyle işaret edebilmişti. Adeta; “Git ve ne istersen onu yap!..” diyordu. Nitekim yardımcısı arkasını dönüp aynıyla uzaklaşmıştı. Bu esnada kadınların çadırı tamam olduğundan Seyvide Zeyneb yanına diğer Muhsineleri de alarak içeri geçmişti.

Numan ne istediğinden emin ve neyi, nasıl söylediğine vakıf bir halde Ali Seccâd’a bakınıyordu. Dem ikrarlarâ ikrar eklemenin günüydü ya; “Ey Ceddinin Sırrı!..” diyerek seslendi.

“Sen Vâris-i Nebisin!.. Eğer O’nun razı olmadıklarından kaçıp Allah’a yönelebilirsem beni muştulayabilecek olan da sensin. Şu aciz kula, Rabbinden en güzel kelime olarak sen lütfe dildin. Ne olur, kerem eyle!..”

Ali Seccâd, yaşlı adamcağızı elinden tutup ayağa kaldırmıştı. Adaletten ziyade rahmet üzerinden muamele göreceğini mi göstermek arzusundaydı? Rahmân Sûresinin ilk dört âyetini hatırlattı.

*“Er-Rahmân.
Kurân’ı öğretti.
İnsanı yarattı.
Ona beyânı öğretti.”*

Numan gözlerini dört açmış halde Güzelliğin Vârisine baktıkça ilahi kelamın vazettiklerini perde perde anlamaya çalışacaktı.

Evet!..

En güzel isimlerin sahibiydi *Rahmân*...

Herhangi bir kuluna olan en büyük rahmeti, onu Kurân talimiyle yaratmasıydı. Kitabın ilmiyle kendini bilen insan, Rabbin rahmetini önce kendisine, ardından tüm kâinata beyân ediyordu.

Kurân’ı ve bizâtihi kendisini Rahmânî hakikatlerle ifşa eden böylesi Kurân İnsanı, Kurtuluş Fırkasına dâhil olmanın tüm şîarlarını apaçık ortaya koyuyordu. Onun sözü de, güzelliği de farkı seçebilenler için Âlemlerin Rabbinden rahmetti.

Bir an içi burulmuştu. Az evvel yaşadıklarını düşünüyordu. “Güzelden güzel doğar!..” hükmünü aklî bir kabul olmaktan çıkarıp anlık dahi olsa şahadete taşımanın zevki karşısında tir tir titremişken, Kurân İnsanı ve onun beyânına dair aklî kabulünü gönül aynasında da seyran edebilecek miydi? Umuda bakan içindeki bir ses; “Neden olmasın!..” diyordu.

Nitekim İnci ve Mercan misal İmam Hasan ve Hüseyin’i konuştukları esnada Ali Seccâd iki gözünü de açmasını söylememiş miydi? Mushaftan zâhîren nasiplenmek için bile şart

olan âyetin evveline ve âhirine bakma düsturunca Konuşan Kurân'ın da halefini ve selefini gözetmekle mükellefti.

Evet!..

İki göz emsali Hasaneyn için İmam Aliyye'l-Murteza ile İmam Ali Seccâd'a bakacaktı. Tertemiz bir silsileyle Muhammedî Ahlâka uzanabilmek için İki Güzellik mertebesindeki Hasaneyn'in, yücelik timsali İki Ali arasında belirmesi tesadüf olamazdı. Tekrar secdeye kapanmıştı. Bu kez ne ağlıyor, ne de titriyordu. Derdi, niyâzı Rabbinneydi sadece.

“Kurân ile yarattığın İnsan hürmetine,

Onlarla beliren şiarlar aşkına

Şu aciz kulundaki rahmetini tamam eyle!..

Şüphesiz ki; Sen,

Dilediğine dilediğince verebilen *El-Vehhâb*'sın!..”

İmam Ali Seccâd, yoldaşını yine sözün güzeliyle muştulamak istercesine üzerinde düşünmesi için ona yeni bir anahtar sunacaktı. Önce farkı adlandırmaya, ardından onları aynı çatı altında buluşturan hikmete çağırıyordu.

“Ey Ceddimin Yoldaşı!..” diyerek sesine nefes verdi.

“Gönlüne bir danış! Her ikisi de gökkubbeye bakan kara ile deniz nerede buluşur? Belki de derdinin dermanı oradadır.”

*Saçma ey göz eşkden gönlümdeki odlara su
Kim bu denli dutuşan odlara kılmaz çâre su*

Fuzûlî

Vakit ikindinin son demleriydi artık. Su bulmak için keşfe çıkan birliğin hâlâ dönmemiş olması kafiyelekileri tedirgin etmeye başlamıştı. Kimi askerler, arkadaşlarının fidye uğruna Bedeviler tarafından kaçırıldığını düşünüyor. Kimileriye Haricilerin eline geçmişlerse lime lime kesileceklerini söylüyordu. Bastıran her korku evvelin sindirilmemiş kabullerini sorgulandır kıldıkça alınabilecek tedbirleri konuşacakları yerde güzergâh seçimini tartışır olmuşlardı. Bilinen ve yaygın kullanılan nice konaklar varken neden her türlü tehlikeyi göğüsleme pahasına sapa yollardan gidiyorlardı ki?

Yezid'in nelerden çekindiğini ve ne yapmaya çalıştığını anlayamayan zihinler, korku barikatları nedeniyle sağlıklı akledemezken Muhsine gönüller kendilerine ayrılan çadırda dünü ve âni yaşamaktaydılar.

İki yaşındaki balasını emzirmeye çalışan İncinin Fatıması da; beş ve üç yaşlarındaki yavrularına kırbasındaki son yudumları içiren Atike de bir ay öncesine uzanıvermişlerdi. Susuzluğun günlerine, Kerbelâ'ya...

Ânın değil, mazinin dinmeyen susamışlığıydı, onları yeniden kupkuru kılan...

Ciğerpârelerinin susuzluklarına şahit olan her anne gibi tüm dünyayı çöl bellemişlerdi. Yanıp kavruluyorlardı en baştan...

Oysa aynı susamışlıkla içi yanan Seyyide Zeyneb, Ceddinden emanet bakışlarla Kerbelâ yerine binyıllar evvelinin Mekke'sine gidivermişti. Yavrusuyla birlikte yanıp yakılan tüm kadınlara Hacer Anneyi hatırlatacaktı. Kucağında balasıyla kimseciklerin yaşamadığı çorak bir beldeye bırakılan Hacer'i...

O gün tüm kâinat Safâ ve Merve tepeleriydi sanki. Oğluna bir yudum su bulabilmek için can vermekte olan kuşlar misali çırpınıp bir ileriye, bir beriye koşuşturan Anne; umut ve korku dağları arasında gidip gelmemiş miydi?

Evet!..

Bu gayret neyi, niçin istediğini fark etmiş olan insana aitti. Nitekim Hacer Annenin su bulmak ve bu sayede balasını diri tutmak için koşturması sonraki nesillerce de yâd edile gelmekteydi. Beytullah'ı ziyaret eden hacılar, semânın yedi katma nispetle Kâbe'yi tavaf ettikleri gibi Safâ ve Merve tepeleri arasında da dört kere gidip üç kere dönüyorlardı.

Zeyneb sözün berisini açmazdan evvel bir an beklemişti. Söylediklerine aynıyla tanıkmişçasına kâh ürperip titreyecek, kâh durulup mahzunlaşacaktı.

"Sakin unutmayın ve kendinizden pay biçin!.. Hacer de eşti, anneydi. Ne azığı vardı yanında; ne de içecek bir damla suyu. Öylece geldiği bu topraklarda; erine, o şanı yüce Ceddin İbrahim Halilullah'a; 'Şimdi gerisin geri dönebilirsin. Ne ile va-

zifelendiysen işini tastamam hallet. Beni ve oğlunu Allah'a emanet ettin. Gönlün asla geride kalmasın!..' diyebilmiş bir tevekkül abidesiydi o...

Nebi değildi ama tevekkülüyle, emeğiyle Nübüvvet Evini ihya eden kadınlardandı. Sadece Rabbine sığınıp güvenmişti ya; duraksamadan ayağa kalktı. O gün anneler içinden bir anne, susuzluktan çatlamak üzere olan yavrusu için kıyamdaydı. Koşuyor ve arıyordu...

Ağlamaktan morarıvermiş yavrunun o elim çılgınlıkları kavalara çarpıp geri döndükçe tüm nidalar annesinin yüreğine doluyor ve onu yeniden yakıyordu. Oysa bir damla suydu; Hacer'in arayıp da bulamadığı...

Gönlü çöllerden beter kavrulurken her gün herkesin kana kana içebildiği nimet için çırpınıyordu. Kendisi için değil, susuzluktan az sonra can vermesi mutlak olan yavrusu için koşturuyordu.

Vaktiyle Ceddim İbrahim Halilullah'ı yakmayan ateşlerde şimdi cayır cayır yanmakta olan yavrusu için su arıyordu. Nebi Ciğerparesi İsmail susuzluktan mı çatlayacaktı? Arıyordu Hacer. Bir avuç suydu muradı...

Yavrusunun susuzluk feryadı tüm semayı titretirken Hacer Annemizin gönlünde biricik zikir vardı. 'Ya *Rahmân!*..' diyordu yineleye yineleye: 'Rahmetini bizden esirgeme!.. Her şeyi kuşatan rahmetinle lütfeyle bize!..'

Can veren serçeler misali çırpına çırpına koşturmaya devam etmişti. Ağlamaktan gayrı nefes bile alamayan bala da topuklarıyla toprağı dövüyordu ha bire...

Anneden sonra yavrusu da fıtratının verdiği gayretteydi ya; ayaklarını vurduğu yer az sonra nemlenmeye başlamıştı. Hacer yorgun ve perişan şekilde oğlunun yanına döndüğünde yeni baştan diriliverdi. İşareti yakalamıştı. Toprağı tırnaklarıyla

la kazıyor. Avuçlarıyla eşeliyor. Parmakları kopana değin Rabbinin ihsanını arıyordu. Ve nihâyet ulaşabilmişti rahmete...

Kerîm Rab, hayat vesilesi olan bu ihsanı kulun gayretinin ardına saklamıştı ya... Onca ıstırap ve uğraştan sonra zemze mi kana kana içirebilmişti yavrusuna. Sonra kendisi de içip şükretti Rabbine. Biricik Mevlâ'sına..."

Zeyneb sözün bu kısmında aniden suskunlaşmıştı. Bal rengi mahzun bakışlarının yeşerdiğini saklamaya çalışıyordu. Zira şu an gözlerinin içine baktığı Rûbab da Evlâd-ı İbrahim'e anneydi. Üstelik onun iki yaşındaki balası günlerce susuz bırakıldıktan sonra babasının kollarında katledilmişti. Şehid Ali Asgar'ın susuzluğunu misliyle devralan yüreklerse hâlâ yangın yeri ydi. Mümin, mümine aynaydı ya; ona baktıkça Rûbab'da kendisini görmeye başlayacaktı.

Evet!..

Kendisi de anneydi. Âl-i İbrahim'den olan üç civanmert oğlunu susuz Kerbelâ toprağına bırakmıştı. Ve sekiz kardeşi...

Yanıyordu içi...

Hacer Annenin, oğlu İsmail için koşturuşunu andıkça baba-bir kardeşi Celal Abbas'ı hatırlamıştı. Onun gayreti suyu bulmak için değil, hemen yanı başlarında gürül gürül akan koskoca nehirde Âl-i İsmail'e iki kırba su getirebilmek içindi.

Zeyneb sadece hatırladıklarını mı anlatıyordu? Yoksa kalıp koşturan bizzat kendisi miydi? Sesine nefes kararken derin derin solumaya başlayacaktı.

"Selam olsun; Âşura Günü Evlâd-ı Zehra'ya su getirmek için Fırat'a inen Vefâ Sultanına!..

Çatlamış dudaklarına bir yudum bile su değdirmeden; 'Önce Âl-i Muhammed içmeli!..' diyerek Evlâd-ı Zehra'ya hürmet edene, selam olsun!..

Suyu, susuzluktan kuruyanlara yetiştirmek için çadırlara doğru koşmaya başlamıştı kardaşım. Ne Safa vardı önünde, ne Merve!..

Ama gönülleri dağdan, tepeden daha da kaskatı kesilmiş zalimler üçer beşer onun yoluna çıktılar.

Ah Abbas'ım!..

Babam Oğlu!..

Haydar-ı Kerrar misali çekti kılıcını. Vurdu, indirdi zalimleri. Sonra oklanıp devrildi. Kalktı ayağa. Yeniden koşmaya başladı. Mızraklarla delik deşik ettiler gövdesini. Yine de Âl-i Muhammed'e suyu kavuşturmak için koşmaya devam etti. İlk sağ kolunu kestiler. Durduramayınca bu kez de solu...

Abbas'ında tutacak el kalmamıştı. Ama yere düşen kırba-ları dişleyip yeniden koşmaya başladı. Bacağından vurdular kardaşımı. Diz kapağından altını kestikleri esnada o hâlâ sürü-nerek de olsa çadırlara ulaşmaya çalışıyordu.

'Su, su!..' diye iniliyordu. 'Vallahi şu su balaların hakkıdır. Hepsi de Nebi Ciğerpâresi... Benimle davanızı az sonra görün! Kırk değil yüz parça edin beni. Ama bırakın da, önce şu suyu yavrucağızlara yetiştireyim!..'

Zeyneb'i dinlerken Muhsineler secdeye kapanmışlardı. Seze-biliyorlardı. O ânın şiarı iki damlanın fersah fersah ötesindeydi. Hac ile yinelenen o azim koşturmacanın sahibesi Hacer Anne bile Vefâ Sultanı Abbas'a yarın gıptayla bakmayacak mıydı?

Evet!..

Haydar-ı Kerrâr oğlu Abbas da Evlâd-ı Hacer'di. Üstelik su-yun hakkını Evlâd-ı Zehra'ya bırakmıştı. Nitekim Muhsine gö-nüllerin aradığı muştı kapısı; zemzem vesilesi olan Anne değil doğrudan doğruya Kadınlar Efendisiydi.

O Seyyidetü'n-Nisa ki; Kitaptaki ismi Kevser'di. Saadetin, mağfiretin, rahmânî ilmin havzı...

dişarı çıkmıştı. Bu kez onun sesi duyulacaktı. En Güzel'den bir söz hatırlatıyordu.

"Ey Numan, sağ olasınl.. Nefsinden önce Ali-Hüseyn'i düşünmüştün. Ceddım Habıbullab buyurmuştu, belki hatırlar-sınl..

Beni kendinizden; evlādımı evlādınızdan daha fazla sevip buına hürmet etmedikçe kāmıl mūmīn sayılmazsınız.

Ey Ceddımın Yoldaşıl.. Sana da ahiyet olsun. Geçen hayırla dolsunl.."

Âlemlere Rahmet olan Resûlullah'ın tabiriyle Kurân'ın ve insanın bulunduğu denizdi o. İsmiyle müsemma sûrede Kâinatın Övünç Kaynağı olan Nebiye asla ebter kılınamayacağı onunla muştulanmıştı.

Sahil!..

Haydar oğlu Abbas'a Kevser makamı Fatımatü'z-Zehra mı yakındı? Yoksa Hacer Anne mi?..

Muştu Kevserin Vârisinin gönlündeydi. Anneciği gibi mahzun bakan bal rengi gözlerini bir dem kapatıvermişti. İşitecek kalbi olanlar apaçık duyuyorlardı.

Evlâd-ı Zehra'ya layığıncıca hürmet göstermesinin karşılığında Vefâ Sultanı Abbas da; "Annecim!.." diyecekti Kevser'e...

Nitekim Zeyneb, kardeşi için ilk kez; "Ah Anam Oğlu!.." hitabıyla sesleniyordu.

"Sen ki, âlemdâriydın Evlâd-ı Zehra'nın.

Sen ki, Ebu Tûrab'dan gelip

Kevser deryasıyla buluştun.

Ey Vefâ Sultanı Kardeş!..

Annem annendir, Dedemse Deden...

Selam olsun sana ve sevdiklerine!.."

Muhsineler henüz secdeden doğrulurlarken dışarıdan Numan'ın sesi gelmişti. Belli ki, çadırın hemen önündeydi. Titrek bir sesle yiniçliyordu.

"Askerler az evvel döndüler. Kırbaları doldurmuşlar. İlk sizin payınızı takdim etmek istedim. Biriniz dışarı gelebilirse suyu vereyim."

O âna kadar kendi gönül derinliğinde sessizce duran Ali Seccâd gözlerini açmıştı. İlk bakışı doğrudan doğruya halası-naydı. Kevser misal Zeyneb de İmam'ı izliyordu. Aralarındaki sessiz akış biter bitmez, İmam Seccâd doğruluverdi. Çadırdan

*Sabr ile selamet buldu erenler
Belaları baldan tatlı görenler
Her ne gelse Hak'tan lezzet bulanlar
Dergâhında anı ictiba eyler*

Alvarlı Muhammed Lûtfî

Doğmakta olan güneşe yüzlerini dönerek yeniden yola koyulmuşlar. Vakit öğleni bulurken ufka değin kurak ve gevşek topraklarla bezeli çöle girmişlerdi. Tahminlerine göre çölden kurtulup güney istikametine yönelmeleri için en az bir haftaları vardı. Sonrasında Hac yoluna bağlanıp bir ayın sonunda Medine'de olacaklardı. Ama öncelikle müstakbel tehlikelerle dolu şu bir haftayı sağ salim atlatabilmeleri lazımdı ya; Numan güzergâh emniyetini rapor etmeleri ve yeniden su bulmaları için keşif birliği düzenlemişti. Çöle dair yapılması gerekenleri tamam ettikten sonra kendi iç dünyasına dalıverdi. Gönül çölüne...

Üç günlük yolculuk boyunca yaşadığı, duyduğu, söylediği ne varsa yeni baştan anlamlandırmaya çalışıyordu. Oysa her

defasında sözün en güzeli, iki güzellik, iki göz, şüphe ve güzel soru bahisleri tek tek vücut bulmuşçasına canını çekiştiriyor. Zihniyle gönlü el ele veremediği için aklının karıştığını hissediyordu. Hele de yarım asır sonra ilk kez alabildiği o eşsiz Muhammedî koku karşısında hâlâ titremekli bir hali vardı.

İki Güzellik mertebesindeki Hasaneyn'i, Yücelik timsali İki Ali arasında aramaya niyetlenmişken yepyeni bir anahtar olarak deniz ve karanın buluşması meselesi de çıkmıştı ya; gönlünün sezinleyip aklının adlandıramadığı manalar iyiden iyiye bunaltmıştı içini. Böylesi bir karmaşayla kuşatılmasında dün akşam Âli Hüseyin'e su getirirken çadırın berisinden tevafuken işittiği o son sözler de etkindi.

Anlayabildiği kadarıyla Haydar-ı Kerrâr oğlu Abbas'ın su getirme çabası onu önce Âli Zehra'ya dâhil etmiş, sonra da Âli Muhammed'den kılmıştı. Böylesi bir mümkünâtı kendisi için de arzularken heyecana kapılmıştı nedense. Gerçi biliyordu. Abbas'ı farklı kılan durum suyun kendisi değil, onunla belirenlerdi. Kesilen kurbanlar için "*Onların ne eti ulaşır Allah'a; ne de kanı. Sadece sizin takvanız ulaşır...*" diyen Kitap şâhitti. İki kırba suyu Âli Muhammed'den sonra içmek istemesi belki niyet itibarıyla Abbas'inkine benziyordu. Ama aradaki gayret ve azamet farkı yerle gök misaliydi. Yine de iyi kötü sezinlemişti. Kevser adına birilerini muştulayabilecek olan Vâris, Zeyneb'di bizâtihi...

Kara ile denizi bir araya getirebilmek içinse İmam Seccâd ve Seyyide Zeyneb'le beliren şiarlara muhtaçtı. En azından neyi, nerede araması gerektiğine vakıftı artık. Hacer Anne misali, kendi Safâ ve Merve Tepeleri arasında koşturmayan kişinin zemzemin aslına uzanamayacağı gibi Vefâ Sultanına öykünmeden de ona verilen muştulara muhatap olunamazdı.

Öğle molasına değin sabrettikten sonra konuşma fırsatı yakalayabilmek uğruna Ali Seccâd'ı izlemeye koyulmuştu. Muh-

sineler namazlarını eda etmek için kendilerine özel henüz kurulan çadıra geçince aradığı vesileyi nihâyet bulmuştu. Oysa ona doğru ilerlediği esnada İmam yerde yatan ve ağlamakta olan oğlunu kucağına alıp eğlemeye başlamıştı. Uzaktan uzağa onları izlerken her nedense baba oğulun dertleştiklerine hükmedecekti.

“Aslanın yavrusu da aslandır” sözünün Muhammedî Vârisler için sadece ihtiram vazetmediğini, sorumluluklar için de aynıyla geçerli olduğunu hissedebiliyordu. Nimeti ve külfeti birleyen bir bakıştı bu. Nitekim mola bitip kafiye yeniden hareketlenince atını Ali Seccâd’ın yanına sürüp bin bir edeple “Ey Resûl’ün Kokusu!..” diyerek seslendi.

“Her ne kadar nefsime aldanıp sonradan tağuta meyletmiş olsam dahi, âhir ömrümde beni uyaran Rabbime hamd olsun! Bilirim; toprak da sizsiniz, deniz de siz... Karalar ve denizler sizinle cem olur. Ben kendi halinde bir garipken Rabbim yolu yeniden sizinle birleştirdi. Kerem et, şu aciz insana!.. Yolu laygınca yürüyenlerden olmam için ışıgım ol! Rehberim ol!..”

İmam Ali Seccâd, Numan bin Beşir’i dinlediği esnada tüm bu sözlerin gece boyunca inceden inceye düşünülüp üzerinde çalışıldığını hissetmişti. Manadan ziyade gayrete ve sergilenen iştiyaka kıymet vermişçesine başını sallayıverdi. Bu esnada adımlarını Numan’ın atına uydurmak için devesinin yularını çekmişti. İlk hamlesiyle arzuladığını elde etmiş olmasına rağmen bunu yineleyince durum Numan’ın dikkatinden kaçmayacaktı. Nitekim atılıverdi hemen.

“Ey Ceddi, Cedlerin En Güzeli olan!..

Say ki; şu deveden farksızım ben. Yönümü sen göster! İlerlemem gereken yolda senin hep benimle olduğunu ve beni takip ettiğini bileyim.”

Ali Seccâd tebessümle yetinmişti. Neden sonra yine beklediği yerden soracaktı.

“Evvelce gassal gördün mü hiç? Ölüyü nasıl yıkar, tertemiz eder, nasıl kefenler? İzleyebildin mi?..”

Numan üç günlük tecrübelerinden dolayı hemen yanıt vermemiş. Düşünmek için bir süre suskun beklemişti.

Evet!..

Deve kendi ayakları üzerinde kaimdi. Acıkmak, yorulmak gibi illetlerle kayıtlanmıştı. İhtiyaçları görülüp huyuna suyuna gidildikçe, hele bir de işten anlayan bir sūvârisi varsa ona tas-tamam tabi olmaktaydı. Oysa gassal yıkadığı ölüyü ona danışmaksızın sağa sola çevirir. İşini tamamlayıp mevtayı tastamam yıkadığında yine ondan bir gayret görmeksizin kefenleme ve defin işine geçebilirdi.

Farkı belirlediğine kani olmuştu ya; şimdi de ikisi arasındaki aynılığı, işin hikmet tarafını akletmek istiyordu. Lakin İmam araya giriverdi.

“Soluk alıp verebilen devenin bile kendince bir iradesi var. Mevta, insan dahi olsa iradesiz... Sence hangisinin teslimiyeti daha üstün?”

Numan iki örnek arasındaki farkı tam olarak belirlemediğini henüz anlamıştı. İrade sahibiyken teslimiyetin daha anlamlı olduğu âşikârdı. Ali Seccâd bunun üzerinde yorum yapmadan başka bir noktayı vurgulayacaktı.

“Ahzab Sûresinin sonlarında Allah buyurur ki: *Emaneti göklere, yere ve dağlara sunduk. Onlar bunu yüklenmekten korktular. Ama insan, emaneti yüklendi. O çok zalim ve çok cahildir...* Ey Ceddîm Yoldaş! Sence burada sözü edilen emanet nedir?”

Numan adım adım fikredecekti. Anlayabildiği kadarıyla insan bu emaneti kabul ederken öncelikle iradesini sergilemişti. Deve bile iyi kötü irade sahibiyken insandakinin farkı akıllı haiz olmasıydı. İlâhî emanetin akıl ve iradeyi kuşatıcı olması gerektiğini düşünerek âyette bahsedilen emaneti kendince seçiverdi.

Vicdan sahibi olup Âhîret Günü ödüle veya cezaya rıza göstermek...

Ali Seccâd, muhatabının zihnini bulandırmak mı istiyordu? Aynı âyeti başka bir vechiyle yeniden tefekküre davet edecekti.

“Kitapta emanetlerin ehline verilmesi istenir. Peki, Allah en büyük emanetini zalim ve cahil bulduğu insana nasıl verdi?..”

Numan şüpheye değil arayışa yönlendirildiğinin farkındaydı. Az sonra yanıtlıyordu.

“Kırbaya zemzem doldurabilmek için bile öncelikle kırbanın boş olması gerekir. İnsan da öyledir. Bilmediğini bilmeyen kişi, bilgiyi edinemez. Cahiliz ki, ilme açılalım. Zalimiz ki, adalete yönelelim.”

Nitekim Kitapta birçok yerde insan öğrenmeye çağırılıyor. Kendisi ve diğer insanlar için âdil olmaya teşvik ediliyordu. Allah, kullarına adaleti telkin ederken Zâtına da rahmeti farz kılmıştı. Üstelik Kitapta defaten “Allah zulmetmez...” denmişken, hiçbir yerde O’nun için “Adildir” denilmemekteydi. “İster ‘Allah’ deyin, isterseniz ‘Rahmân’. En Güzel İsimler O’nundur!..” buyrulan âyet şâhitti ki; tüm Esmâ-ı Hüsna O’nun kullarına rahmetinin karşılığıydı. Yolculuklarının ilk gününde İmam’ın Rahmân Sûresinden bahsettiğini hatırlamıştı.

“Er-Rahmân. Kurân’ı öğretti.

İnsanı yarattı. Ona beyânı öğretti.”

Bu sözleri vaktiyle Kurân İnsanı üzerinden algılamıştı. Şimdiyse “Kurân” kelimesini de aslına rücu ettirerek okumayı düşünmüştü. Hem de ilk emirdeki gibi; Rabbin adıyla okumak...

Usul usul zihni ve gönlü durulmaya başlamıştı. Anlayabildiği kadarıyla emanetin aslı Allah’ın Güzel İsimlerini kalben idrak edebilme ve bunun varlık âlemindeki tecellilerine şâhit olma yeteneği idi. Zira O’na dair bilgiden yüce bir ilim de yoktu; bundan gafil olmak kadar zifiri bir zulmet de...

Yeniden Kurân İnsanı üzerinden düşünürken hatırlıyordu. “Kurân ile insan ikiz kardeştir..” ve “Ali Kurân iledir. Kurân ise Ali ile...” hadisleri hâlâ kulağında çınlıyordu.

Ali Seccâd, muhatabının zihnini bulandırmak mı istiyordu? Aynı âyeti başka bir vechiyle yeniden tefekküre davet edecekti.

“Kitapta emanetlerin ehline verilmesi istenir. Peki, Allah en büyük emanetini zalim ve cahil bulduğu insana nasıl verdi?..”

Numan şüpheyeye değil arayışa yönlendirildiğinin farkındaydı. Az sonra yanıtlıyordu.

“Kırbaya zemzem doldurabilmek için bile öncelikle kırba-
nın boş olması gerekir. İnsan da öyledir. Bilmediğini bilmeyen
kişi, bilgiyi edinemez. Cahiliz ki, ilme açılalım. Zalimiz ki, ada-
lete yönelelim.”

Nitekim Kitapta birçok yerde insan öğrenmeye çağırılıyor.
Kendisi ve diğer insanlar için âdil olmaya teşvik ediliyordu.
Allah, kullarına adaleti telkin ederken Zâtına da rahmeti farz
kılmıştı. Üstelik Kitapta defaten “Allah zulmetmez...” denmiş-
ken, hiçbir yerde O’nun için “Adildir” denilmemekteydi. “İster
'Allah' deyin, isterseniz 'Rahmân'. En Güzel İsimler O'nundur!..”
buyrulan âyet şâhitti ki; tüm Esmâ-ı Hüsna O’nun kullarına
rahmetinin karşılığıydı. Yolculuklarının ilk gününde İmam’ın
Rahmân Sûresinden bahsettiğini hatırlamıştı.

*“Er-Rahmân. Kurân’ı öğretti.
İnsanı yarattı. Ona beyânı öğretti.”*

Bu sözleri vaktiyle Kurân İnsanı üzerinden algılamıştı. Şim-
diyse “Kurân” kelimesini de aslına rücu ettirerek okumayı dü-
şünmüştü. Hem de ilk emirdeki gibi; Rabbin adıyla okumak...

Usul usul zihni ve gönlü durulmaya başlamıştı. Anlayabil-
diği kadarıyla emanetin aslı Allah’ın Güzel İsimlerini kalben
idrak edebilme ve bunun varlık âlemindeki tecellilerine şâhit
olma yeteneği idi. Zira O’na dair bilgiden yüce bir ilim de yok-
tu; bundan gafil olmak kadar zifiri bir zulmet de...

Yeniden Kurân İnsanı üzerinden düşünürken hatırlayıver-
di. “Kurân ile insan ikiz kardeşdir.” ve “Ali Kurân iledir. Kurân
ise Ali ile...” hadisleri hâlâ kulağında çınlıyordu.

Resûlullah'tan defaatle dinlemişti. Kevser; Kurân'ın ve Ehl-i Beyt'in bulunduğu deryaydı. Ve bu ikisi kurtuluş arayanlar için iki ağır emanet olarak ümmete bırakılmışlardı.

Henüz anlıyordu. Ahzâb Sûresinde İlâhi Emânet olarak bahsedilen hakikat, Resûlün vazettiği İki Nebevî Emâneti de aynıyla kuşatmaktaydı.

İmam Seccâd'ın bal rengi gözlerini izlerken fark edecekti. Ân itibariyle Vaktinin Yeryüzü Halifesi, tüm ilahi emanetleri üzerinde taşıyordu.

İrkilmişti...

Atını durdurup hemen secdeye kapanıverdi. Alnı yaratılmış olduğu toprakla bulunduğu yeryüzünü sarsan depremlere inat sarsılıyordu artık. Kurân İnsanı olma yolunda azmeden tüm irade sahipleri, kâinatı ve hayatı Rabbin adıyla okuyabilen Vaktin Halifesine emanettiler. Üstelik bu emanet ilişkisi iki yönlüydü ve ezeli bir ikrarın neticesiydi.

Tüm bu tefekkürlerinin sonunda niyâzı biricikti artık. Akli kabullerinin bizâtihi gönül şahidi de olmak istiyordu. Gözü olmayan bir akla gayrı tahammül edemezdi. Yalvarıyordu Rab-bine...

"Bana hayrı düşündürten, güzeli fark ettiren Sensin!.. Diler-sen hakikatin tanıklarından kılabilecek olan da Sensin."

Secdesine devam ettiği esnada üzerinde bir serinlik hisset-mişti. İmam da binitinden inip başucuna gelmişti ya; onun göl-gesinin altındaydı. Ses; En Güzeli adına muştular vazedecekti.

"Onlar ki, sözün tamamını dinlerler.

Ve en güzeline uyarlar.

İşte onlardır;

Allah'ın kendilerini hidâyete kılavuzladığı kişiler.

İşte onlardır; derin ve temiz akıl sahipleri."

*Ey gönül! Dem, kan ağlamak eyyamıdır
Ağla, matemdir; Muharrem'dir bugün
Âşık-ı sâdıkların hengâmıdır
Ağla, matemdir; Muharrem'dir bugün*

Kalbi

Kuru kuruya mesafe alanlar ve kendi çöllerinde rahmeti arayanlar aynı kabilede yan yana ilerlemeye devam ediyorlardı. Askerlerin derdi hızlanıp bir an evvel şu sonsuz kum deryasından kurtulmak ve aşınası oldukları güzergâhlara ulaşabilmektir. Acil beklentileriye kuyusu olan bir konak yerinde geceleme...

Hâlbuki gecenin serinliği de, kuyuların rahmeti de en çok Numan'a lazımdı. O çokça arzuladığı muştuyla müşerref olmasına rağmen saatlerdir içi yanıyordu. Belki de gönlündeki arzu kendi zemzeminin bulabilmekteydi. Neredeyse Hacer misali ayaklanıp sağa sola koşturacaktı. Hem de Kevser deryasıyla yan yana yolculuk ettiğini bile bile...

Zihnindekiler sel miydi? Hırçın nehirler misali akıyor; kâh başını taştan taşla vuruyor, kâh önüne çıkan her bendi yıkıp geçiyordu. Açıkçası yola çıktıkları günden itibaren daha da karıştı içi. Hem ömrünün âhîrînde lütfedilen yeni ihsanlara şükrediyor, hem de geç kalmışlık hissine bürünüp umutsuzluğa düşüyordu. Kendisini kınayabilen bir nefse sahip olduğu için dem be dem hamd ediyor, bu kınamanın aynı konular etrafında yinelenildiğini gördükçe rahatsızlık duyuyordu.

Kabul etmeliydi!..

İçine düştüğü yahut içinde olduğunu henüz fark edemediği çöl; buradan Hicâz'a değil, sanki dünyanın öte ucuna uzanıyordu. Belki de yerden gökyüzüne değindi bu ve henüz yolun başında sayılırdı.

Evet!..

Adını koyabilmişti nihâyet. Kendisini tam da bu durum rahatsız ediyordu. Atabildiği her bir adım, aslında kat edilmesi gereken yolun daha da engin olduğunu gösteriyordu. Sanki İmam Seccâd her muhabbetlerinde onu bir tepeciğe çıkarıp öteleri gözlemesini istiyor ve zımnen; "Bak!.." diyordu: "İşte, oralara gideceksin!.."

Güzergâhtaki beldelerden haber vermek rehberin ilk göreviydi belki de...

Neden sonra askerlerin tedirginliğini hatırlamıştı. Gözleri aşınası oldukları güzergâhları arıyordu. Yabancılik hissi diğer korkularla birleşince yolcunun gönül dünyası daha da karmaşık bir hal almaktaydı.

Ardından gelen sesle dalıp gittiği düşüncelerden sıyrılacaktı. Dönüp baktığında seslenen kişinin Hüseyin kızı Fatıma olduğunu görmüştü. Atını onu taşıyan deveden taraf sürüp tepesi gölgelikle örtülü olan küfenin yanı başına değin geldikten sonra "Buyrun!.." deyiverdi. Yanlış bir şey söylemişçesine toparlanıp yineledi. Hitap ediş şekli yetmiş küsur yaşındaki bir

ihtiyarın henüz on yedisindeki bir gence neden bunca ihtiram gösterdiğine şâhitti.

“Ey ninesi, Kadınlar Efendisi olan Seyyidem!.. Buyrun, sizi dinliyorum.”

Mercanın Fatıması üzerindeki bir emanetten acilen kurtulmak istercesine doğrudan söze girdi.

“Babam, babasından duymuş. Sen de ister başkalarına söyle. İstersen kendine hisse edin!.. Acelenin meyvesi hatadır. Kişinin kendi vatanında gurbete düşmesiye en büyük akılsızlıktır.”

Numan durduk yere kendisine söylenen bu sözler karşısında şaşırılmıştı. Sözün tafsilatını da isteyecekti vazgeçti. Hayreti terk edip ibrete geçince usul usul seçmeye başladı. Aslanın yavrusu da aslandı ya; gerekeni gerektiğince vermişti.

Evet!..

Sabra ve akletmeye çağrılıyordu. Öğlen İmam Seccâd'ın dillendirdiği muştı dolu ayetin son kısmını hatırlayıverdi. Allah'ın hidâyet nasip ettiği insanlar için; “*Derin ve temiz akıl sahipleri...*” denilmiyor muydu?

“Ulu'l-Elbab” olarak anılan böylesi insanlar; sıradan akıl sahipleri gibi değillerdi. Onlar akletmenin önündeki birçok engelden kurtulabilmiş kişilerdi. Zira çoğul olan “Elbab” kelimesinin türetildiği “Labbe” sözü, gerekli ve sabit olan şeyi anlatıyordu. Üstelik o şeyin en kıymetli haline işaret etmekteydi. Haliyle bu âyetle alelâde bir akıldan bahsedilmiyordu. Kavramların farkını hakkıyla bilen, bunu yerli yerince kullanan; hem tasvir eden, hem de ibret alabilen; kalbi, vicdanı ve fıtratı kendinde buluşturabilen bir akletme şekliydi bu...

Peki, böylesi bir akıl neye yarayacaktı?

Elbette ki, lalettayin bir aklın at koşturamadığı yerler için lazımdı. İlâhî hikmetlere ve ya birtakım sırlara açılırken işe yarıyordu. Basiret ile ilişkisi de açıktı. Gönül gözüyle idrak edilebilecek noktalarda kişinin bineği, sıradan bir akıl yerine elbab

oluyordu. Buna dair ilk anahtarın şüpheye değil arayışa götüren güzel sorular olduğunu da seçmişti. Sanki hikmet, topraklar altında saklı bir defineydi. Sorular eliyle kurcalanmadıkça gün yüzüne çıkmayacaktı. Aslında böylesi bir akılla donatılmak başlı başına bir yükümlülük sayılırdı. Günü geldiğinde bu nimetin de hesabı sorulacaktı.

Adım adım hissediyordu. Adına "Emanet" yahut "Nimet" de dese; böylesi anahtarlar yolcunun ihtiyacına göre peyderpey belirliyordu. Zira eksikliği yaşanılmayan, özlemi çekilmeyen nimet kişiye verilmiyordu. Belki de böylesi bir yoksunluğu hissetmeyenler, neyi aradıklarını bilemedikleri için bulduklarında onu tanıyamıyorlardı. Sıradan aklın; elbabdan, gönülden veya basiretten önde gidişi de bu yüzdendi. Keşif birliği misali akıl da etrafı kolaçan ediyor. Sonra nelere talip olunması gerektiğini haber veriyor. Talip olunan nimetin adı konulunca bu nimete emanetçilik yapabilecek olan hassa işin içine giriyordu.

Aynı örnek üzerinden aklettikçe, keşif birliğine nispetle kafilayı de seçmeye başlamıştı. Bunun farkında olan iman sahibi her insan aslında hakikate doğru yürüyen bir kervan sayılırdı. Bu kervanda aklın türleri, irade, vicdan, nefis, kalp, basiret misali hassalar vardı. Merak etmişti.

Peki, kervancıbaşı hangisiydi?

Belki de her biri kendi konağına değin kafilayı çekip çeviriyor; tanımadığı, bilmediği yerlere gelince bu görevi ehil olana bırakıyordu.

Ya da...

Tam da bu kısımda içi titremişti. Ehil olan hassa bulunmazsa kafilenin kaçınılmaz akıbeti oracıkta durmaktı. Hatta durmakla da yetinmeyip tali yollara veya mahiyetini bilemediği yanlış yollara dahi sürüklenebilirdi katile. Böylesi bir durumdan Rabbinin merhametine sığınıyordu.

Şüphesiz ki; O'ydu; kuluna *Vekîl*, *Mevlâ* ve *Nasîr* olan...

Doğru yolu gösteren; *Hâdi* ve *Nûr* isimlerinin *Azîz* Sahibi...

Atı tökezleyip kendisini sarsınca saati bulan derin düşüncelerden sıyrılıp arzın dertlerine dönmüştü. Güneş ufuk çizgisindeydi. Keşif birliğinin dönmekte olduğunu görünce atını mahmuzlayıp onlara doğru koşturdu. Maalesef civarda arzu ettikleri şekilde bir konak yeri bulamamışlardı. Mecburen burada; kuyusuz, susuz bir yerde konaklayacaklardı.

*Sivâdan kalbini pak et, gönül mir'at-ı Rahmandır
Safâdan sineyi çak et, gönül mir'at-ı Rahmandır
Bu âlem nüsha-i suğra, nedir bil nüsha-i Kübra
Çekilmiş tuğra-i ğarrâ gönül mir'at-ı Rahmandır*

Kul Himmet

Yemek, namaz ve diğer mutat meşgaleler tamamlandıktan sonra nöbetçiler hariç tüm askerler çadırlarına çekilmişlerdi. Özlediklerinden olsa gerek; eşleri, çocukları veya Şam'daki dostları hakkında konuşuyorlar. Savaşlarda sergilemiş oldukları kahramanlıkları anlatıyorlardı. Bazı çadırlar kahkahalarla çınlarken, bazılarında da usul usul horlama sesleri yükselmeye başlamıştı.

Kampın ortasına kurulmuş olan Âl-i Hüseyin'e ait çadırlarsa Nûr Sûresinde vazedildiği üzere; O'nun İsmi'nin yüceltildiği Kandil Evlerinden olmuştu. Tüm Muhsineler yek nefes halde kâh "Rahmân" ile seda buluyorlar. Kâh "Rahîm" ismiyle ciğerlerini dolduruyorlardı. Sanki alelade çöl çadırlarında değil de, Şanı Yüce Cedlerinin Hira Mağarasındaydılar. O ilk itikâf

beldesinde tertemiz dillerin öğrettiğince O'nu talim ediyorlar. Rabbanî İsimler ile kendilerindeki hakikati okuyorlardı.

Her kuş kendi cinsiyile uçarken uykusunu dağlar ardında yitiren Numan dışarı çıkmıştı. Bir yandan Âl-i Hüseyin'in çadırlarını gözlerken bir yandan da gökyüzünü izliyordu. Henüz kendi karasını rahmetin deniziyle buluşturamamışken arz ve sema arasında kalakalmanın sıkıntısıyla bir süre tek başına yürümüş, sonra kendi karanlığında adım adım ilerlemeyi bırakıp yeniden gökyüzünü gözler olmuştu. İlk ay çekecekti dikkatini. Git gide dolunay haline geliyordu. İki gece sonra onun tastamam belireceğini hissederken altmış bir yıl evveline gidiverdi. Resûlullah'ı karşılamak üzere Medine'nin dışına çıkıp geceledikleri günlerdeydi.

Evet!..

Hicret esnasında on beş yaşındaydı. Genç yetişkin, kadın erkek yüzlerce hemşerisiyle birlikte tam üç gün, üç gece Onu beklemişlerdi. Kâinatın İftihar Vesilesini...

Ve bir ikindi vakti, tüm Medine'yi titreten o sese aynıyla eşlik etmişti.

"Talâe'l-Bedrü aleyna!..

Ay doğdu üzerimize Veda Tepelerinden.

Şükür gerek bizlere, Allah'a davetinden..."

O gün tüm Ensârın arzuladığı gibi kendi ebeveyni de Resûlullah'ı misafir etmek istemiş. Bu şerefle ömürlerini taçlandırabilmek için yanıp tutuşmuşlardı.

Oysa şimdi?..

Maziyle ân arasında mukayeselere girişmek canını yakıyordu. Âlemlere Rahmet olarak gönderilen Elçi'yi umut üzerinden yâd etmek için "Sen, her daim bizimlesin!" deyiverdi.

Kimeydi ki, bu söz?..

Muhatabı kendi gönliyüdü. Tüm samimiyetiyle “Amenna!..” demişti. Tam da bu esnada ardından gelen sesle birlikte irki-liverdi.

“Sen de mi uyuyamadın, ey Ceddimin Yoldaşı?..”

Numan, Ali Seccâd’ı görür görmez mukabele etti.

“Asırlardır uyumaktayım sanki.”

Cevabında uyuduğunu bilmenin rahatsızlığı vardı. Ve uyanma arzusunun ikrarı...

İmam Seccâd gecenin zifiriliğine saklanmış tebessümleriyle “O halde birlikte yürüyelim!..” demişti. Karanlıkta ayakları takılıp düşmesin diye yoldaşının koluna da girmişti ya; ilk kez bu şekilde yürüyorlardı. Yan yana atılan adımlar neden sonra Numan’ı heyecanlandıracaktı. Her bir adımda zulmetten aydınlığa; cehaletten bilgiye ilerleyeceğini mi sezmişti? Kalbi gümbür gümbür atarken Hacer Anne’nin can havliyle koşturmasını hatırladı. Bu kez aranan su, Âl-i İbrahim için değil Numan’ın evladı mesabesindeki yarınlar içindi. Nitekim nasibini kendi elleriyle kısmamak için zihninde beliren her şeyi unutmak istiyordu. Dört göz olup can kulağıyla İmam’ı takip ederken aradığı rahmet yine “*Rahmân*” İsm-i İlahisinin ardınca belirecekti.

“Er-Rahmân.

Kurân’ı öğretti.

İnsanı yarattı.

Ona beyânı öğretti.”

Numan ilk kez dikkat etmişti. İnsanın yaratımı iki öğretim arasında zikredilmekteydi. Seçebildiğine göre Kitap diriliğin ilimde olduğunu vazediyor. Muhatablarını talim ve terbiye ile inşa olabilmeye çağırıyordu. Belki de bundan sebep sürenin devamında insanların hangi aşamalardan geçirilerek yaratıldıkları anlatılıyor. Kulların hizmetine sunulan türlü nimetler

tek tek sayılırken peyderpey araya girilerek otuz küsur kez soruluyordu.

"Peki, bunların hangisini yalanlayabilirsiniz?"

Evet!..

İkrar istiyordu Allah. İnsanları Kendisine şükretmeye davet ediyordu. Kâinatı yaratıp bir kenara çekilmediğini; bilakis her an yeni bir işte, oluştta ve tecellide bulunduğunu hatırlatıyordu.

Az sonra fark edecekti. Rahmân Sûresi, Esmâ-ı Hüsna ile başlayan yegâne sûreydi. Bu esnada İmam Seccâd devam edegelen diğer iki âyete de nefes vermişti.

"Güneş ve ay bir hesap üzeredir.

Bitki ve ağaç, ikisi de secde ederler."

Numan bu beyânı ikaz olarak anlamıştı. Akıl yahut irade sahibi olmayan güneş, ay ve her türlü nebât bile *Rahmân*'a secde ederken, insanın bundan mahrum kalması düşünülemezdi. Sözü'n farkını, En Güzel adına yine İmam'dan bekliyordu.

Nitekim Ali Seccâd da ilkin secde üzerinden âyete yaklaşıyordu.

"Kâinat her halükârda Âlemlerin Rabbine tabidir. Secdesi zorakidir. Oysa insanın secdesi ihtiyaridir. Bunu bir tercih dâhilinde yapması insanınkini tüm mahlûkatın secdeleri içinde biricik kılar. İşte o biricik olan insanlığın üzerinden bu âyeti yeni baştan okuyabilirsiniz!.."

Numan bu teklif ile neyin kast edildiğini anlayamamıştı. İmam Seccâd âyette geçen güneşi herkese ışığını sunan; kişi görmek dilerse onu aydınlatan hidâyet vesilesi olarak tasvir edince bu kez anlamıştı hemen. Güneş, Âlemlere Rahmet oluştun şiarıydı. Risâleti itibariyle Güzellerin Pak Ceddini remzediyordu. Ay ise nûrunu güneşten aldığı için Onun Vârisi

hükümünde olmalıydı. Lakin zayıf bitkiler ve kök salmış ağacı seçememişti. Yeniden İmam'ı takibe koyuldu.

“İstersen şecere kelimesini bir de nesil neseb üzerinden okuyabilirsin!..”

Numan'ın zihni açılmaya başlamıştı. Burada Âli Muhammed'in işareti olmalıydı. Aklen kabul ediyordu ki; secdenin hakikati de onlarlaydı. Şecereyi ikincil anlamıyla değerlendirdiği gibi “Necm” kelimesini yeryüzüne atıflı zayıf bitki yerine semâya nispetle yıldız olarak okuyabilirdi pekâlâ..

Evet!..

Secde bu kez, Rahmet Nesli ile yıldızın işaret ettiği manalar üzerinden anlatılmaktaydı. Peki, neydi yıldız?..

İmam Seccâd bu meraka başka meraklar da ekleyecekti. “Yusuf Nebi'nin rüyasını hatırlıyor musun?..” deyiverdi.

“Güzelliğin Nebisi yıldızları, ayı ve güneşi kendisine secde ederken görmüştü. Bahsedilen o rüyada ve Rahmân Sûresindeki bu secdede yıldız, güneş ve ay bir arada zikrediliyor. Ama her ikisinde de dünyanın ismi geçmemekte. Sence nedir bunun sebebi?”

Numan ilmin talimi için yine sorunun güzeliyle karşılaştığını anlamıştı. Akletmeye uğraştıkça adım adım sezecekti. Yusuf Kıssasında gizlenen dünya, rüyayı gören gözlerdi bizâtihi. Rahmân Sûresinde güneşi, ayı, yıldızı ve nesli, Rabbinin adıyla okuyabilen insan misali...

Bir an zihninde şimşek çakmıştı. Eski şiirlerden hatırlıyordu. “İnsan” kelimesinin aslı “Gözbebeği” değil miydi? Hem varlık âlemindeki biricikliğin kıymetiydi bu; hem de şahitliğin işareti...

İkrar ediyordu!

Tanıktı insan. Hakikati ayan beyân görebilendi. Onun güzelliği; kâh Yusufça rüyada secde almaktı. Kâh kendisine Esmâ öğretilen Âdem Nebi misali meleklerle secdegâh olmaktı.

Tir tir titriyordu artık. “Ya *Rahmân!*..” nidasıyla arzdan arşa değin tüm semâyı O’nun zikriyle doldurmak istiyordu. Oysa İmam, elini tutmuştu. Bal rengi bakışlar kendi hal dilince “Sâkin ol!..” diyordu. Arayanlara bir yudum serinlik mertebesindeki zemzem bile susmak, durmak manalarına gelmiyor muydu?

Kendilerini gözleyen nöbetçi askerlerin duyup anlayamayacağı, hatta nefsanî zanlarını da içine katıp manayı tepe taklak edebilecekleri bu sözleri ehli olmayanlardan sakınmak zorundaydılar. Numan emredilene uymuştu. Ama teninde hapsettği sedanın esiriydi gayrı. Tufana yakalanmış gemi misali çalkalanıyordu. Azıcık durulunca “Sen!..” diyerek fırladı.

“Vallahi, semâyı süsleyen aysın sen. Vârisi olduğun güneş misal Ceddinle aynı hesap üzeresin. Geceleyin şaşkın yolculara istikamet veren yıldız da sensin. İbrahim Halilullah’ın duasınca tüm şeceresi secde ehli olan da sen...”

Sözün sonunda derdi kendisiyleydi gayrı.

“Peki, sana tabi olan şu zayıf bitki ne vakit bu kadim secdeye ortak olacak? Ne vakit?..”

Numan vecd haliyle derdini beyân ettiği için mi, diretebilen bir edâya bürünmüştü? Yoksa kendisini *Hakk* yolunda İmam’a emanet saydığından dolayı mı, doğuştan gelen bir hak talep edercesine böylesi ısrarcıydı? Yineliyordu.

“Ne vakit olacak?..”

Az sonra üzerindeki vecd hali durulunca yeniden edebe bürünecekti. *Rahmân*’ın hürmetine, O’nun Âlemlere Rahmet olarak gönderdiği Elçisinin aşkına affedilmeyi diliyordu. Had-dini aşmaktan korkmuştu.

İmam Seccâd, onu gâyet iyi anladığını belli etmek için Numan’ın ellerini tutup yeniden sesine nefes verdi.

“Evet!.. İki talim arasında zikredilen insan, *Hakk*’ın tecellilerine şâhit olma kabiliyetiyle donatılmıştır. Hangi ilâhi emanetle yükümlü olduğunun da şuurundadır o... İşte böylesi bir

insandan evvelce zikredilen 'Kurân'ı ararsan; onu tastamam Muhammedî Nûr belle!..

'Beyân'ı ararsan; bu 'Nûr'un tafsilatını apaçık veren 'Kitab-ı Mübin'de ara! Zira güneş ve ay misali bir hesapla yürürler.

Yıldız istersen karanlığın içerisinden gözünü açıp tüm âlemi akletmeye bak!..

O vakit farkları apaçık seçersin. Ve bilirsin ki; Kitap başı başına bir 'Furkân'dır insana."

Numan duyduklarının işaretin de işareti olduğunu anlamış ama henüz mahiyetlerini kavrayamamıştı. Sezebildiği kadarıyla; Allah, çağrıya kulak verenler için Kitabı *Hakk*'ı hatırlatan bir Zikir saymış. Temiz akıl sahipleri için aynı Kitabın hayrı ve şerri, güzeli ve çirkini, doğruyu ve yanlışını tastamam ayırt eden Furkân olduğunu söylemişti. Gönül gözleriyle okuyabilenler için ellerindekini Kitab-ı Mübin addetmiş, aynı şekilde ölü iken diriltile kimse için, insanlar arasında yönünü bulup sâlimen yürüyebilmesi için verdiği bu Kitabı Nûr olarak isimlendirmişti.

Nitekim İmam Seccâd başka bir noktaya daha dikkat çekecekti. Her şeyin kendi yerinde ağırlık bulunduğunu söyledikten sonra üç gün evvelki Hasaneyn bahsini hatırlattı. Konuşan Kurân mertebesindeki İki Güzellik benzer durumlar için ayrı ayrı tavırlar verirken bunu nasıl yorumlamışlardı? Toplumun ihtiyacına göre aynı hikmet, farklı tezahürlerle ortaya çıkmıyor muydu?

"*Hakk*'a doğru sefer eden yolcunun durumu da böyledir" deyip, tafsilata geçti: "Herkes kendi bulunduğu mertebeden bakıp nasiplenir. Yaşadığı hâle ve mevcuttaki ihtiyaçlarına göre Kitabın manalarını veya temsillerini ayrı ayrı idrak eder.

Sakin unutma Numan!..

Seni menziline götüren bineğin sorgulayan bir akılsa, farkı gördükçe ilkelerin adını da koyarsın. Meşruiyetin nerede baş-

layıp nerede bittiğini, bunun hakkını ve hukukunu seçersin. O vakit seni aydınlatan güneş için İmam Hasan'ü'l-Müctebâ'dır, dersin.

Gün gelir, ihtiyacın seni harekete geçirecek akıl olursa, güneşin Şehitler Efendisidir artık. Bir de bakarsın İmam Hüseyin'in ışığında vicdanın da kıyam eder.

Aklın seni, senden doğmaya çağırıyorsa güneşin değişir gayrı. Doğduğun beldenin hakikatine varmak dilersen yine bir başka güneştedir gözün...

İstersen şöyle düşün!..

İhtiyacın vahiyle ahlâk bulmaksa, Ceddim Resûlullah'ın şiarını güneş olarak seçersin. Gün gelir; ihtiyacın değişir. Yaratılışın sırrına vakıf olmak dilersen; gözlerin o güzel ahlâkla birlikte azim hilkatı de arar. O vakit Pak Ceddimin işaretini değil bir güneşten, on sekiz bin âleminden ayrı ayrı seyran edersin.

Ey Ceddimin Yoldaşı, can kulağıyla dinle!..

Nasıl ki, güzel sorunun en büyük düşmanı hikmeti aramak yerine şüphelere düşmek ise; şiarları anlayabilmenin de düşmanları vardır. Temsilleri zât ile aynileştirirsen veya birinde takılıp kalırsan nasibini ellerinle tepersin. Senin zanların temsildeki diğer manalara ulaşmana perde olur. Ve zamanla onu kendi şiarlarından koparıp ayırırsın. Öyle ki; içini boşalttığın her temsil senin için birer put haline gelebilir. Üstelik böylesi putlar Lat, Menat, Uzza gibi gözle görünmezler. İsimsiz, cisimsiz putu seçip ayırması zordur her zaman. Sen onları can havliyle sahiplenirken Velîn Allah'tan bir rahmetle yine de sendeki bu putları gönlünden söküp almaya çalışır. Ama için kanar. Canın yanar."

Ali Seccâd sözün bu kısmında suskunlaşıp ötelere dalmıştı. Kavminin putlarını kıran Atası İbrahim Halilullah'ın, Fetih Günü Kâbe'yi putlardan temizleyen Ceddi Habîbullah'ın ve böylesi bir anda Ona yardım eden Dedesi Velîyullah'ın Vâri-

siydi ya; boşluğu tarayan gözlerini bir dem kapayıp açtıktan sonra yeniden sesine nefes kardı.

“Ey Numan!.. İyisi mi; sen, Rabbinin rahmetine sığın!..”

Bu kez dilde beliren rahmet hem *Rahmân*’a bakıyordu; hem *Rahîm*’e...

Böylesi bir oluşun en büyük tecelligâhını hatırlatmak için muhatabına onun belki bin kez duymuş olduğu bir âyeti hatırlattı.

“*Seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.*”

Nitekim Numan defaten dinlediği bir sözü değil de; az evvel nazil olmuş ve ilk olarak da kendisine okunan bir âyeti dinliyormuşçasına titremeye başlamıştı. İmam’ın bal rengi gözlerini içerken gönlüne “Âlem” kelimesinden yeni şiarlar düşüverdi. Sözü sıklıkla kullanılan manasıyla değil, aynı kökenden geldikleri ilim ve alâmet üzerinden okuyordu. İlk ‘Ev’in bildirdiği emre hürmeten ‘Kâpı’ya yönelecekti.

Evet!..

İlim dirilikti. Diriliş ilimleydi. İnsanlar arasında *Hakk*’a yürüyebilmek için Nûr mesabesindeydi. Böylesi bir ilmin kapısı da haliyle ‘Hayy-Dar’ idi. Başlı başına bir ‘Dirilik Beldesi’...

İlmin talimindeki esas, alâmetlerin bir araya getirilmesi idi ya; öncelikle bu alâmetlerin görülmesi ve tek tek adlandırılması lazımdı. Ardından bu işaretleri bir hikmet çerçevesinde birbirlerine bağlamak gerekiyordu. Böylesi bir bağlayıcılığı yapabilen kabiliyete ismiyle müsemma şekilde akıl deniliyordu.

Seçebilmişti!..

Âlemlere Rahmet olan O Seçkin İnsan; gösterdiği ‘Kâpı’dan giren ve ilim talim etmek isteyen herkese tüm alâmetleri sunabilen yegâne güneşti. Onun Rahmânî bilgisine ve bu bilginin inşa ettiği *Er-Rahîm* tecelligâhı olan güzel ahlâka Kurân şâhit-

ti. Haliyle hilkat nazarıyla bakıldığı takdirde yaratılan ilk şey, şehâdet üzere işleyen akıl oluyordu.

Muhammedî Akıl...

Düşündükçe Numan'm titremeleri hızlanıyordu. Yaşlı bedeni kendisini daha fazla taşıyamayınca oracıkta yığılıp kalıverdi. İmam koluna girip hemen kaldırmıştı onu. Sanki hiçbir şey yaşanmamışçasına yeryüzünün mutad dertlerini hatırlatıyordu.

"Yarın yine zorlu bir gün bekler bizi. Artık yatalım. Dinlenmelisin!.."

Numan emre tabiydi. Kerhen de olsa; "Tamam!.." demişti. Çadırlara değin kol kola geldikten sonra ayrılacakları esnada dönüp Ali Seccâd'a sesleniverdi.

"Şu gecemizin hakkı için bana bir emanetin olacak mı?.."

Muradını belli etmişti ya; karşılığını da alıyordu.

"Şu gece hürmetine sana babamdan duyduğum bir sözünü ileteyim. O da kendi babasından işitmiş. Derdi ki: Her şeyin bir gelini vardır. Kurân'm gelini ise Rahmân Sûresidir!.. Danış gönlüne! Bak bakalım, bu söz neler vazedecek sana?.."

*Vasıl olmaz kimse hakka cümleden dur olmadan
Kenz açılmaz şol gönülde safi pür nur olmadan
Sür çıkar ağyarı dilden ta tecelli ede hak
Padişah konmaz saraya hane mamur olmadan*

Şemseddin-i Sivâsi

Safer ayının on üçüncü seheriyle birlikte evvelki günlerin rutinini aynıyla tekrarlamak üzere yola koyulmuşlardı. Muhsine gönülleri yine Rabbi anmakla felah bulurken, çoğu askerin en büyük derdi geceyi bir kuyu başında geçirebilmektir. Numan da benzeri endişelere kapıldığından bugün iki farklı keşif birliği düzenlenmişti. Biri kuzey istikametince gidecekti, diğeryse güney...

Kafilenin mutad işlerini tamam edip kendi derûnuna çekildiğinde zihninde hepi topu iki kelime vardı hâlâ.

“Kurân'ın gellail..”

Tefekkürlerini temize çekmek için “*Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!*..” yeniden akletmeye başlamıştı. Gelin için yashamin geneli üzerinden işaretler arıyordu. Zihninde beliren

her bir sözü; “Ama, nasıl, acaba!..” içeren sorgulamalara tabi tutmuş, buradan bir sonuç çıkaramayınca Âlemlere Rahmet olan Seçkin Güzele yönelivermişti.

Biliyordu!..

Onun da birçok gelinleri olmuştu. Gerçi “Oğullarımdır!..” buyurduğu Hasaneyn’in evliliklerini görememişti. Ama birçok ailenin Resûlullah ile dünür olmak için her devirde yarıştıkları da vâkiydi.

Ne diyordu böylesi insanlar?

“Kızlarımızın Nübüvvet Evine gelin gitmesi bizlere şereftir. Torunlarımız, Onun torunları olacak. Nesebimiz Rahmet Nesebiyle birleşecek.”

Hissetmeye başlamıştı. Gelin demek, arada kan bağı olmadan da hısımlıkların kurulmasıydı. Ağacın meyvesi misali yarınlarda belirecek ortak evlâtlar ve torunlar, her iki tarafın birlikteliğinin delilleri oluyorlardı.

Emindi gayrı. Kurân İnsanı olmasa gereken akı ve ahlâkı tafsilatıyla beyân eden Rahmân Sûresi, bunun tek bir soy ile kısıtlı olmadığını, şartlarını kendinde gerçekleyebilen herkesin Kurân İnsanı olabilme kabiliyetiyle donatıldığını vazediyordu.

Peki, buna giden yolun anahtarları nelerdi? Kurân ile ülfet vesilesi arayanlar, emanetlerini kimden alacaklardı?

‘Vaktin Tâ-Hâ’sıyla yoldaş olabilmişken kimden, neyi talep edeceğini gâyet iyi biliyordu. Atını, Ali Seccâd’ı taşıyan deve- den taraf sürmüştü. İmam’ın kucagındaki balasıyla ilgilendiğini görünce bir an duraklamış. “Gel, ey Ceddimin Yoldaşı!..” hitabını işitince uzaklaşmaktan vazgeçip gerisin geri ona yönelmişti. Nitekim bu esnada İmam Seccâd oyalaması için oğlunu, Rûbab’a doğru uzatmıştı. Kadıncağız uzanıp torunu mesa- besindeki Muhammed Bâkır’ı sıkıca kavramış, kendi küfesine aldıktan sonra uyutmak üzere onu sallamaya başlamıştı.

Maaile yolculuk yapılan her kafilende defaatle görülebilen bu durum her nedense Numan'ı derin düşüncelere çekecekti. Rûbab'ı izliyordu. Şehit Hüseyin'in eşini...

Evet!..

O, Resûlullah'ın geliniydi. Ve Fatimatü'z-Zehra'nın, Haydar-ı Kerrâr'ın...

Kurân İnsanı olan bu seçkin aileye iki evlat doğurmuş, birini Kerbelâ'da, diğeriniyse Şam'da şehit bırakmıştı. Şimdiyse torunu mesabesindeki Muhammed Bâkır'ı eylemeye çalışıyordu.

Ona dair seçip ayırabildiği ilk işaret; vahyin indiği eve zâhiren hısım olmanın bile ne denli bedeller talep ettiğiydi. Hele bir de bilfiil Kurân Ailesine dâhil olmak...

Bunu düşünemiyordu bile. Ama talebinde ısrarcıydı. Aradığı anahtarların izinden ayrılmayacaktı. İçindekileri tastamam Ali Seccâd'a beyân ettikten sonra hekemeye koyuldu. Sessizlik aralarındaki üçüncü bir şahıstı sanki.

Adım adım sükûneti dinledikten sonra İmam Seccâd derince bir nefeslenmiş, dün gece konuştukları üzere iki talim arasında halkedilen 'İnsan'a dikkat çekmişti. Bu kez şiarları Numan'a nispetle uzaklarda işaret etmeyecek. Bizâtihi bu işaretleri kendisinde aramasını isteyecekti.

"Ey Ceddimin Yoldaşı!.." diyerek seslendi: "Rabbin adıyla kendini okumayı denedin mi hiç?.."

Numan bir an duraklamış, ardından akletmeye çalışmıştı. Anlayabildiği ilk nokta; okuyabilmek için kişinin kendisini öncelikle Kitap addetmesi gerektiğiydi.

Peki, bu Kitap; Furkân mertebesinde miydi? Nûr mu, Zikir mi?..

Yoksa apaçık Kitab-ı Mübin miydi?

İçten içe "Hiçbiri olamaz!.." demişti. En büyük gayesi Kurân İnsanı zümresine dâhil edilebilmek iken peşinen kendisini Kurân sayarsa, daha neyin uğraşını verecekti ki?..

Enikonu ölçüp biçtikten sonra sezmişti. Ezberinde yer alan sûrelere atfen kendisi için ancak "Suhûf" diyebilirdi. Nitekim kelimelerin yazıldığı sayfalar misali zihni de âyetlerle dolu değil miydi? Suhûfla donanmayı Kurân İnsanı olabilmenin niyet aşaması saymayanlar, ibadeti ve âdeti birbirlerinden ayırt edemeyen şaşkınlara benziyorlardı.

İmam Seccâd, yoldaşının düşüncelerine vakıf mıydı? "Peki," diye seslendi, "Güneşi ve ayı; yıldızı ve ağacı kendinde aradın mı hiç?"

Hatırlamıştı Numan. Temsilleri zât itibariyle evvelki manalarında dondurmamak gerekiyordu. Güneş, yotcunun ihtiyacına göre Nübüvvet veya Velâyet makamlarından; ahlâk, ilim, güzellik veya rıza mertebelerinden açılabilirdi gibi bizatihi yolcunun kendisi üzerinden de mana bulabilirdi.

Ama!..

Tam da bu kısımda kalakalmıştı. İmam Seccâd'ın bal rengi gözlerine bakarken gönlüne birtakım kelimelerin düştüğünü hissedecekti. Evvelce kendi kendine edindiği bir teşbihi hatırlamıştı. Her bir insan kendisine emanet edilen tüm hassalar itibariyle başlı başına birer kafile sayılmaz mıydı? Akıl, vicdan, irade her ne varsa hepsi de kendi istidatlarınca belli konaklar arasında sırayla can kafilesine kılavuzluk yapıyorlardı.

Evet!..

Kendi güneşini, ayını, yıldızını tam da bu kafile içerisinde seçmeliydi. İmam'a bakınıverdi. Sözün farkını 'Vaktin Tâ-Hâ'sından bekliyordu. Nitekim Ali Seccâd dün fikrettikleri unsurlar üzerinden tek tek açmaya başladı.

"Ağaç olarak da seçsen, nesil olarak da seçsen, aynıdır. Şecere, bedenî ihtiyaçların ve yaşamı devam ettirebilmenin remzidir. Onun sağlamca tutunabilmek uğruna toprağa saldıgı köklerinde arzu vardır. Gayret ve irade vardır. Sen istersen, bu ağacın meyvesi cömertlik olur. İyilik veya insaf olur. Hilm olur.

Hayırlı evlât misali tüm ürünlerin tatlıdır. Sana da lezzet katar; dahından meyveler koparanlara da...

Yine sen istersen, meyvelerin gazap olur. Kin veya zulüm olur. Yiyene acılık verir. Kimsecikler koparmasa, dalında kalıp kendiliğinden toprağa düşse dahi oradan filizlenip yeniden boy verir. Ve çepeçevre kuşatır seni...

Unutma!..

Ağaç, her halükârda Rabbinin elindedir. O'na ya vakitlice kendiliğinden secde edersin. Ya da zorla boyun eğdirilirsin; iş işten geçtikten sonra..."

İmam Seccâd şimdi de âyetle zikredilen "Necm" kelimesini kişinin kendisi üzerinden açacaktı.

"Onu zayıf bitkiler olarak seçersen kendi köksüzlüğünü görürsün. Arzusu veya niyeti bir ama emeği, gayreti başka türlü olan işlerindir bu. Sırf atalarından öyle gördüğün veya başkaları da tekrarladığı için şuursuzca yaptıklarıdır.

Yeryüzünde ilim tâlim etmek için göklerin talebesi olmak istersen; necm ile belirenleri yıldız olarak seçersin. Ve onların ilkeye, kaideye dayanan, niyete uygun şuurlu işler olduğunu görür, en karanlık demlerinde bile bu yıldızlar sayesinde yolunu bulursun.

İstersen bir de şöyle düşün!..

Çöldesin. Fırtınalar yeryüzünün tüm işaretlerini öteye beriye savurmuş. Ve sen her şeye rağmen yine de yolunu bulmak zorundasın. Yıldızın şiarlarına hürmet edersen; semayı okuyabilen gözler sayesinde yeryüzündeki güzergâhından ayrılmazsın."

Nihâyet söz, aya ve güneşe gelmişti ya; Numan sabırsızlıkla İmam'ı bekliyordu. Lakin bu kez izahat umduğundan kısa olacaktı.

"Kendini Kitapta okumak istersen; ay ile beliren şiarları kalbin belle! Güneşi ise ruhun..."

Göreceksin!.. Her ikisi de bir hesap üzeredir. Menzil menzil, konak konak birlikte yürürler. O ikisinin doldurduğu semâ, sana Esmâ'nın hakikatlerinden sırlar açmaya başlar. Bir de bakarsın ki; artık yaratılmıştır sendeki Âdem...

Ve demi gelince görmeye başlarsın!..

İsimler tâlim edildikçe sen de bir Kurân olmuşsun. Kim bilir, belki semânın da fevkinde olan arşa nispet Muhammedî Şuur ile var olursun."

İşaretin de işareti olan bu son sözler iyiden iyiye Numan'ın zihnini zorlamıştı. İmam'ın her şeye rağmen kapalı konuştuğunu hissediyordu. Belki de nasibi şimdilik bu kadardı. Tafsilat istemeyecekti.

Nitekim İmam, Rûbab'a doğru seslenip oğlunu geri vermesini söyleyince Numan müsaade isteyerek uzaklaşmıştı. Az evvel konuşulanları zihninde tekrarlarlarken yıldız mesabesinde karanlığı delip geçen sabiteler bulmaya çalışıyordu. Kendi kendine tek tek bunları adlandırmaya başladı.

Evet!..

Kalbini ay misal görecek. Güneşle kendi ruhunu seyran edecekti. Ama önce sorumluluklarının takipçisi olmalıydı. Yeryüzünü ihmal eden insanın semâdan nasip araması edepsizlik değil miydi? Vakit öğleni bulduğu için gözleri keşif birliğini arıyordu. Her iki ekip de geri dönmediğine göre, civarda konaklayabilecekleri bir kuyu başı yoktu. Bulundukları yerde mola vermeleri için askerlere seslendi. Kısa süre içerisinde Muhsineler için çadır; askerler ve kendisi için gölgelikler kurulduğunda aklı yenisinden asıl yolculuğa kaymıştı.

Kitapta böylesi bir dem tasvir edilirken Musa Nebi'nin dilinden yapılan o niyâzı tekrarlayıverdi.

"Gölgeye çekildi ve dedi ki: Ey Rabbim! Bana indireceğin her hayra öylesine muhtacım ki!"

Âyetin devamında gelen muştuyrsa Şuayb Nebi'nin dilindendi.

“Korkma! O zâlimler topluluğundan kurtuldun artık.”

Bir nebze ferahlanmıştı. Ama umut ve korku arasında yol aldığı için sevinmek hususunda aceleci davranmışına karar verdi. Her ne kadar Emevilere hizmet etmekten kurtulmuş olsa dahi; ziyan ettiği on yıllarını yeniden kazanamamıştı henüz...

Üstelik sorun sadece dışarıdaki bir zalimden kurtulmuş olmak değildi. Uğraşması gereken bir de içindeki zalim vardı. Onun her türlü yoldan çıkarma teşebbüsüne karşın kalbini muhafaza etmeliydi.

Evet!..

Rahmân'ın arşı mesabesindeki kalbini, gayrısından temizlemekle sorumluydu. Zira tezkiye edilemeyen kalp, asıl Sahibi'ni ağırlamaktan acizdi. Resûlullah'tan defaatle işitmişti. Kalp hayırla dolunca kişi de hayır üzereydi. O bozulunca insan da yoldan çıkıyordu.

Peki, Kitapta kalplerin felah reçetesi olarak ne bildirilmişti? O'nu zikretmek...

An be an her işte ve oluşta O'nunla olduğunu hatırlayabilmek...

Düşündükçe hatırlıyor, hatırladıkça düşüncelerine yeni baştan akarlar buluyordu. Evet!.. İnsan sadece şâhitliğin gözbebeği değil, aynı zamanda unutkanlığın da şiarıydı. Nisyan ile malûl olan insan, bu yönüyle de ismiyle müsemma bir varlıktı.

“Kâfir” kelimesi nasıl ki, öz itibariyle inkâr edeni değil, hakikati örten kişiyi anlatıyorsa; nisyan ile mana bulan insan da unutkanlığını yenmekle mükellefti. Bu yüzden Kitap, ısrarla; *“Hatırlamıyor musunuz?”* diyor. Böylesi bir hatırlamanın en uygun şekliniye zikir telakki ediyordu.

Apaçık seçebilmişti artık!..

Allah, Kitabı başlı başına bir hatırlatıcı sayıp “Zikir” olarak isimlendirmişse; isyanı ve nisyani aşabilmenin biricik yolu, Kurân’a tutunmak ve onun hakikatini ayan beyân açık eden Zikir Ehline uymaktı. Buna sıdk ile yapışan bir kalp; En güzel isimlerin sahibi olan Allah’ı her dem hatırlayıp O’nun tecellilerine şâhit oldukça; zalimden, cahilden uzaklaşıyor. Hayatından ve Rabbinden razı oluyordu. Bu şahadet ve peşi sıra gelen rıza, mutmain şekilde yeni rahmetlere uzanmanın kapısını da aralıyordu.

Kitabı kendileri için önce Suhûf, ardından Furkân ve Zikir belleyen böylesi insanlar; akledişin, görüşün ve işitişin alela-delikten kurtulup Rahmânî bir hüviyete büründüğüne de tanihtılar. Onlar kalpleriyle akledip yine kalpleriyle işitebiliyorlar. O’nun “Bak!..” dediği yerden hakikati görebiliyorlardı.

Tüm samimiyetiyle ikrar ediyordu!..

Evet, kalp bizâtihi inkılâp mahalliydi. Değişen de, dönüşen de kalptekeerlerdi. Kitabın tasvirince onu evirip çeviren Allah’tı ya; böylesi bir kalbin ay gibi parlaması için nûrunu güneşten alması gerekiyordu.

Müracaat makamı belli olmuştu. Doğrulup Âl-i Hüseyin’in çadırına doğru ilerledi. Bu esnada İmam teyemmüm için dışarı çıkmıştı. Suları kalmadığı için abdestini toprakla alıyordu. Hemen yanı başında çömelip kendisi de teyemmüm etmeye başladı. İçindeki bir ses; “Anlat!..” diyordu, “Derdini apaçık bildir İmam’a!..”

Oysa!..

Durup izleyecekti sadece. Onun gül cemaline, ille de bal rengi gözlerine bakıyordu. Az evvel zihnini işgal eden tüm kelimeler yitmişti bir anda. Güzelliğin seyriyle öylesine dalıp gitmişti ki, Seyyide Zeyneb’in yanlarına geldiğini bile fark edememişti. Ta ki, İmam; “Sende su kaldı mı, ey Ceddimin Yoldaşı?” diyerek sorana değin...

Kendine gelir gelmez, bir koşu gidip atının heybesinde sakladığı kırbayı çıkartmıştı. Utana sıkıla; “Zaten sizin için ayırdım!” deyiverdi. Tedbir maksadıyla gözlerden ırak tuttuğu bu suyu Evlâd-ı Zehra’nın içeceğini bilmek yüreğine ferahlık karıyordu.

Resûl Ciğerpâresi Zeyneb’den; “Su için sağ olasin!..” sözlerini duyunca edeple boynunu büktü. Yapabildikleri hürmet değil hizmetti sadece. Üzerine farz olan bir hizmet...

Bu esnada Seyyide Zeyneb çadıra dönmüş. Çocuklardan başlayarak Âl-i Hüseyin’e tek tek su içirdikten sonra boş kırbayı geri getirmişti. Üstelik bu kez şükranını sağlıklı değil rahmet niyâzıyla dile getirecekti.

“Ey Numan!.. Allah razı olsun. Rabbim de senin susuzluğunu gidersin!”

Suya mukabil rahmet muştusu Kevser Vârisinden gelmişti ya; Numan’ın gönlü kanatlanıp uçacaktı adeta. Kalbinin güm-bür güm-bür vurduğunu hissediyor, heyecandan elinin titrediğini görüyor, sanki beride bir yerden başka bir Numan’ı izliyormuşçasına kendisine hayret ediyordu. Üzerindeki vecd hali durulmadan şükür secdesine kapanmıştı.

Doğrulduğunda Vaktin İki Güzeli hâlâ yanı başındaydılar. Dilleri mimlenmişti. Ve kelimeler ciğerde mahpus olmak yerine, gözlere akmıştı adeta. Hiç olmadığınca özgürdü sözler...

Evet!..

Arzın duyamayacağı kelimelerle gönülleri kâh semaya uzanıp yeryüzünü izliyor. Kâh buradan bakıp gökleri dolaşıyordu. Numan’ın zihninde beliren şiarlar; bir dem Ali Seccâd’ı toprak, Zeyneb’i derya addediyor. Bir dem İmam’ı güneş bilip Seyyide’yi ay biliyordu. Aklının yakıştırabildiklerine kalben de şâhit olabilme arzusuyla yanıp yakılırken yeniden secdeye kapanı-verdi.

Evlâd-ı Resûl ile şu kısacık yolculuğundaki tüm şiarlar tek bir düğüm olmuştu. Yollar oluk oluk Kurân İnsanına akıyordu. Üstelik emindi. Aradığı anahtar, Rahmân Sûresindeydi. Beyân sahibinin tabiriyle Kurân'ın Gelininde...

Secdeden doğrulunca ebeveynini arayan şaşkın balalar misali gözlerini kâh Seyyide Zeyneb'e çevirmişti, kâh İmam Seccâd'a...

İçindeki bir ses; "Sefa ile Merve arasındasın!.." diyordu. Ayakları mih gibi toprağa kazık çatmışken; gönlü iki tepe arasında koşturuyordu, canhıraş gayretlerle...

Evet!..

Bu seferin Hacer'i ruh, İsmail'iyse kalpti sanki. Zemzemle ferahlık bulabilmek uğruna öncelikle içinin cayır cayır yanması gerekiyordu ya; rahmet özlemiyle bizâtihi çöldü gayrı. Hacer de onunla yanıyordu; İsmail de...

Kum fırtınasına tutulmuş yapraklar misali zangır zangır titrerken yeniden Vaktin İki Güzeline bakınmıştı. Bu kez biri *Rahmân'a* tecelligâhtı sanki, diğeri *Rahîm'e*...

Güneş misal bulduğu İmam Seccâd'ın gözlerine bakarken dün dillendirilen sözlerden birkaçı yeniden nefes bulacaktı. Güneşin şiarlarıyla aklın hukukunu tasvir ederken ne demişti o Seçkin Güzeli?..

"Aklın, seni senden doğmaya çağırınca..."

Evet!..

O dem bu demdi, iştel!..

İki talim arasında inşa edilen insan olmak arzusuyla yeniden 'Hayy-Dar'ın Vârisine bakınmıştı. Oysa bal rengi bakışlar, muhatabına istikamet verircesine Seyyide'yi takip ediyordu. İlimle dirilik, yolcusunu *Er-Rahmân* olan Rabb'dan, O'nun *El-Hayy* oluşuna taşıyorken; yepyeni bir ahlâk ile dirilmek isteyenler de O'nun Rahîmiyetinden bir şubeyle Rabbin *El-Muhyi* oluşuna açılmalıydılar.

Numan vecd ile dolup taşarken yaratılmış olduğu toprağa üçüncü kez kapanmıştı. Secdedeydi. Ağlıyordu. Askerler meraklı bakışlarla onun bu halini takip ediyorken, Numan'la nefes bulan “*Ya Rahîm!..*” nidası neredeyse tüm çölü kuşatacaktı.

Yetmiş küsur yıllık gurbetten öz vatanına dönüş çağrısını alan yaşlı adamcağız yineleye yineleye Rabbini zikretmeye devam ediyordu.

Evet!..

E'-Muhyi idi, O. Rahmetiyle kullarını ihya eden...

Tecellileriyle her an yeni bir oluştta kullarını var eden...

O'ydu ölü misal kalpleri diriltten, dirilttiği kalplere istikamet veren...

İkrar ediyordu!..

Gökler katındaki Velâyetini arz üzerinde Zikir Ehli ile âşikâr eden de O'ydu.

Rahmetlerini ard arda sıralayarak nûrunu tamamlayacak olan da O...

Nitekim Numan'ın alnı hâlâ toprak üzerindeyken muştulardan bir muştuya nefes vermişti Zeyneb. Kelimeler Hacc Sûresindendi.

“Görmedin mi?

Göklerdeki ve yerdeki kimseler;

Güneş ve ay, yıldızlar ve dağlar;

Ağaçlar ve hareket edebilen her şey;

Ve insanlardan bir kısmı Allah'a secde ediyorlar.”

Numan “*Rahmân, Rahîm*” esmâsiyla kapandığı topraktan “*Ya Hayy, Ya Muhyî*” nidalarıyla doğrulurken gönlünde bir yıldızın daha belirmediğini hissedecekti. Ahkâmın yol veren sesi, İmam Seccâd'a aitti.

“Bir kimse hikmet nazarıyla tefekkür eder ve hakikate tanık olmak için gayretlenirse, kendini ihya eder. Muradını O'nun-

kiyle birler. Ne mutludur ki, o kişiler Âlemlerin Rabbi ile aynı iradede buluşurlar. O diler, kulu diler. Ve dilekler bir olur.”

Gayrı söze mim vuran İmam, kafilâ hareketlenmeden vak-
tin namazı için kıyama durmuştu. Onun hemen arkasında saf
tutan Numan ise namaz boyunca aynı düşüncesini tekrar ede-
cekti.

İnsan için ruh ve kalp mesabesinde olan güneşin ve ayın
şiarları; kulun ihtiyacına göre kâh *Rahmân* ve *Rahîm*; kâh *Hayy*
ve *Muhyi* tecellileri olarak beliriyordu. Temsilin hangi veche-
sine bakacak olursa olsun; karşısına çıkanlar hep ikildi. Zıt
değillerdi ve aynı manayı bütünlüyorlardı. Zülfikâr'ın iki ucu
yahut Hasanî ve Hüseyinî Güzellikler misali...

*Ben bu ele garip geldim, kimse bilmez halim benim
Ben söylerim ben dinlerim, kimse bilmez dilim benim
Ben bir sultanın kuluyum, Onun aşkından deliyim
Dost bahçesi bülbüliyüm, ebet solmaz gülüm benim*

Kaygusuz Abdal

Kafile yola koyulduktan sonra da Numan'ın zihni bütünleyici ikillerle meşguldü. Seçebildiği kadarıyla kara ve deniz, arz ve semâ, güneş ve ay temsillerinin hayırla şer; ilimle cehalet misali karşıtlık yerine bütünlük vazetmesi, tertemiz olan fıtratı aramak içindi. Kitabı, Mushaf ve insan üzerinden yazılmış olanla, yaşayan Kurân şeklinde okumaya çalışmanın da bu gayrete dönük olduğunu sezebiliyordu. Ama yapması gereken öncelikle ruh ve kalp üzerinden Kitaba bakabilmekti. Bunun için ilkin zihnine kazılı olan Mushaf'a başvuracaktı.

Hicr Sûresinde Rabbin, ruhundan Âdem'e üflediği ve bu Rahmânî Nefes üflendikten sonra Âdem'in meleklerle secdegâh kılındığı yazılıydı. Adım adım fikretmeye devam ederken ruh kelimesinin birçok âyette vahiy anlamında kullanıldığını

hatırlamıştı. İyi kötü seçebildiğine göre temsillerin mana katma-
malarına sahip olması gibi, ruh da mertebe mertebe idrak
ediliyordu.

Onun kaynağında *Er-Rahmân* olan Allah, ulaştığı emanetçi-
sindeyse bir nefeslik insan vardı. Kul ile Rabbi arasında rabıta
olması için “Allah’ın İpi” tabir edilen vahiy yer alıyordu. Ve
vahyin inzali içinse Ruhü’l-Kuds...

Bir an içi titreyecekti. Şam’dayken rahiplerden duyduğu bir
söz zihnini kurcalamıştı. Onlar Allah için “Üçtür” diyorlardı:
Baba, Oğul, Kutsal Ruh...

Teslis olarak söylenegelen bu üçlemede oğul olarak tüm
insanlık namına İsa Nebi, Kutsal Ruh olaraksa vahiy meleği
Cebrail zikrediliyordu.

Az evvel ruh üzerine düşünürken kendisi de buna benzer
bir temsil mi kurmuştu? İçten içe; “Allah korusun!..” deyiverdi.
Rahipler Allah’ın Zâtını gûya üçe bölüyorlardı. Böylesi bir id-
dianın tevhide aykırılığı âşikârdı.

Kitabın defaatle vurguladığı üzere O; tek, benzersiz, bölü-
nemeyen ve Kendisine katılamayan Biricikti.

Gözleri yine Vâris-i Nebiyi arıyordu. Mutmain olmak iste-
yen gönlü; sözün tamamına, farkına ve güzeline muhtaçtı. Ali
Seccâd’ın yanma gelir gelmez, içindekileri açık etti.

İmam, yoldaşını tebessümle karşılamıştı. Vaktiyle Ceddine
de benzer sorular yöneltildiğinde nasıl bir cevap vermesi is-
tenmişse aynıyla bu beyânı kendisi de yineleyecekti.

“Sana ruh hakkında soruyorlar.

De ki; ‘O, Rabbimin emrindendir.’

Ve size ona dair ilimden çok azı verilmiştir.”

İsrâ Süresinin sonlarında yer alan bu âyetle mukabele gör-
mek Numan’ı şaşırtmamıştı. Hazırlıklı olduğu için bu kez; “Ne-
dir az olan o ilim?..” deyiverdi.

İmam'ın suskunluğu devam edince utanmıştı. Belki vakitsiz bir meraktı. Belki de haddi olmayan konuları deşeliyordu. Neticede alabileceği her türlü bilgiye muhtaçtı ya; boynunu büküp beklemeye koyuldu. Az sonra cevap değil, yeni bir soru alacaktı.

“Ey Ceddimin Yoldaşı!.. Merak ettin mi hiç, nedir kişiye canlılık veren?..”

Numan üzerinde pek düşünmeden “Ruh” diye yanıtlayınca, İmam devam etti.

“Hepimiz biliriz ki; hayvanlar da canlıdır. Peki, onlara da ruh üflendiğinden bahseden herhangi bir âyet var mı?”

Açıkçası, Numan öylesi bir âyet hatırlamıyordu. Yaşamın vesilesi olarak ruhu göremeyecekse, onun yerine ne söyleyebilirdi ki?

Ali Seccâd bir an gözlerini açıp kapadıktan sonra “Hayat!..” diyerek seslendi.

“Hayat, adı üzere *El-Hayy* olan Allah’tan gelir. O’nun bu İsm-i İlâhî ile tecelli ettiği her şey canlıdır.”

Numan, şair olmasının getirdiği birikimle kelimeler arasındaki hukuku anında yakalamıştı. Sadece “Hayat” değil, “Hayvan” sözcüğü de *El-Hayy* olan Allah’ın varlık üzerindeki tasarrufuyla mana bulmaktaydı.

Nitekim bu esnada İmam örneklerine devam ediyordu.

“*El-Hayy* İsm-i İlahisi tecelli ettikçe varlık tohumu, yokluğun rahmine düşer. Yokluk, varlığa gebe kalır. Bu kaide sadece insanlar, hayvanlar veya bitkiler için değil, tüm kâinat için geçerlidir. Cansız gördüğün varlıklar bile bu sayede Âlemlerin Rabbine secde ederler. Kendilerinde hayat belirmese dahi hayat süren varlıklara beşik olurlar. Canlıların yaşamlarını sürdürebilmesi için birer vesile kınırlar.”

Numan’ın tüm bu izahlardan anlayabildiği kadarıyla kendisinin “Ruh” olarak bildiği şey, aslında Allah’ın *El-Hayy* ismi üzerinden varlık âlemindeki tecellileriydi.

Peki, bu tecelli her varlıkta aynı mıydı?

Asla...

Farkların adını belirleyebilmek için Ali Seccâd'a bakınımıştı. Aradıklarına az sonra kavuşacaktı.

"Bu ismin meleklerdeki tecellisi sadece nûranîdir. Bu tecelli onları latif kılar. Hayvanlardaki tecelli onların hareketlenmesini ve üremesini sağlar. Bitkiler için bu tecelli gövmek ve bereketlenmek şeklindedir. Bu iki türlü tecelli sadece insanda bir araya gelir. Bu sayede bedenler canlılık bulur. Büyür, nesiller verir, işler görür.

El-Hayy isminin tüm varlıklar içerisindeki yüksek tecellisiyse Rahmâni Nefestir. Muhatap olduğu bedeni sâde bir beşer olmaktan kurtarıp onu insan eyler. Bu emaneti idrak edebilenler Eşref-i Mahlûkat olurlar. Onlar üflenen bu ruh sayesinde Allah'ın Esmâ hakikatlerine vakıf olma kabiliyetine ermişlerdir. Emanete liyakat gösterenler, bilmekle yetinmeyip Esmâya dair türlü sırlara da şahit kınırlar. Böylesi bir insan olan Âdem Nebi, bu yüzden meleklerle secdegâh kınılmıştır.

Mushaf'a bakan gözler, yaratılış ile ilmin iç içe zikredildiğini görürler. Ve dikkat ederlerse Kitapta ilmin cehalete galip gelmesi de diriliş ile anlatılmıştır. Aradığın böylesi bir dirilikse bu, Nefes-i Rahmân'a dair ilimden nasibinle ilgilidir."

İmam Seccâd bir an duraklamıştı. Bakışları ufku takip ederken yeniden sesine nefes kardı.

"Ey Ceddimin Yoldaşı!..

Doğrudur... Mushaf'ta ruh kelimesi insana ve vahye nispet edilmiştir. Zira emanet olan ruh, bedenden çekip alındığında kişi nasıl ceset haline geliyorsa, vahiysiz bir hayat da ruhsuz kalır. Yaşamı manasız bırakır.

Şunu asla unutma!..

Asıl ölüm, hayattan kopmak değil, hakikatten kopmaktır.

Doğrudur... Kitapta Vahiy meleği için de ruh kelimesi kullanılır. Herhangi bir mümin ile Nebilerin farkı Ruhul-Kuds olan

Cebraîl ile kurdukları hukuka daîrdir. Bundan sana bir nasip çıkmaz.

Rahiplerin yaptıkları gibi kendi zannınca Allah'ı üçe, çoğa parçalamak istemiyorsan sakın unutma!..

Şirk, Allah'ın Zâtını değil, sadece ama sadece insanın idrakini parçalar. Delil arıyorsan Kitaba bak!.. Hiçbir âyette ruh kelimesi çoğul olarak kullanılmaz. Üstelik Allah'ın *El-Hayy* diye bir ismi vardır. Ama O'nun *Er-Ruh* şeklinde bir ismi yoktur.

Bu dediklerim senin için yeterlidir. Gayrı ruh ile ilgili olarak ne düşünürsen, düşün. Az evvelki sözlerimle çelişmesin yeter."

Numan bu son cümleden ruha dair tefekkürlerin devam edeceğini anlamıştı. Nitekim onun yanından ayrıldıktan sonra da kendi içinde alıp vermeye devam edecekti. Seçebildiği kadarıyla ruh hakkında ilim talim edebilmek için elinde iki anahtar vardı.

İnsana üflenmiş olan Nefes-i Rahmân...

Ve *El-Hayy* İsm-i İlahîsine tecelligâh olmak...

İlle de tecelligâh bahsi ilgisini çekmişti. Hayatı, hakikatin arandığı bir yolculuk ve her bir insanı da başlı başına birer katile addediyordu ya; akıl, irade, vicdan, nefis hepsi de bu tecellinin değişik mahallerdeki karşılıkları olmalıydı.

Evet!..

Kaynağı itibarıyla Nefes-i Rahmân olan ruh, beden denen kalıba girince "nefs" adını alıyordu. *El-Hayy* olan Allah'ın gözdeki tecellisi görüştü. Dilde kelime, sadırda vicdan oluyordu. Eldе, ayakta ve cümle azalardaki tecellisi iradeydi. Cîğerler için soluk, kulaklar için işitti.

Peki, kalp?..

El-Hayy olan Allah'ın kalpteki tecellisi neydi?

Akil...

Dönüştüren, değiştiren, insanı sürekli inkılâp ettiren bir akıl...

İlâhî isimlerin hakikatlerine vâkıf olabilen, nûr sayesinde görüşü açılan, yüzü her dem şâhitlikte olan bir akıl...

Evet!..

Az evvel ne demişti İmam?..

"*El-Hayy* İsm-i İlahîsi tecelli ettikçe varlık tohumu, yokluğun rahmine düşer."

Anlayabiliyordu. Kalp, işte böylesi bir rahimdi. Güneş ve ay ile beliren şiarları, *Rahmân* ve *Rahîm* Esmâsıyla okurken; nasıl ki bir nefeslik ruh, *Rahmân*'a nispet ediliyorsa; *Rahîm* İsmi de kalbe bakmaktaydı.

"Aklın, seni senden doğmaya çağırınca..." diyen Ali Secâd, böylesi bir doğum için öncelikle kalbine dönmelerini işaret etmişti.

Şimdi de diriliş üzerinden düşünmeye başlamıştı. Sezebiliyordu. Rahmet nazarıyla bakıldığında güneşin şiarları *Er-Rahmân*'a, ayın şiarlarıysa *Er-Rahîm*'e yönelirken; dirilik nazarında *El-Hayy* ismi ruha nispetle beliriyor. *El-Muhyi* ismiyse kalpte tecelli ediyordu. Bu ikil isimler aynı hesap üzere yolcusunu konak konak menziline taşıyordu.

Yine titremeye başlamıştı. Neredeyse sırtında olduğu atı bile sarsıp devirecekti. Secdesiz selamet mi vardı? Üzerindeki vecd halinin sükûnete evrilebilmesi için alnını hemen toprağa bırakmak istiyordu. Hayvancağzın durmasını bile beklemeden, atlayıverdi üzerinden. Yârine kavuşmuşçasına toprağa bırakmıştı benini...

Secdedeydi. Zangır zangır sallanmaya devam ediyordu. Komutanlarına ne olduğunu merak eden askerler de durmuşlardı. Hatta en yakınındaki birileri başucuna değin gelip onu yerden kaldırmaya çalışmış ama yaşlı adamcağzı bir türlü doğrulamamıştı.

Ta ki, İmam'ın elleri Numan'ın sırtını sıvazlayana değin...

Topraktan hûşûyla doğrulan can, boynunu bükmüş halde mahcup tavırlarla ayaktaydı şimdi. Bakışlarını kaçırıyordu.

Dün gece baş başa yürüdükleri esnada da dolup taşınca İmam sâkin olmasını söylemiş. Hatta zemzemin susmak ve durmak manasına geldiğini de hatırlatmıştı ya; bunun hicabındaydı.

Ve korkuyordu...

O gece İmam Seccâd zımnen de olsa; “Suya daha fazlasıyla kanmak isteyen önce kabındaki fırtınayı dindirsin!..” demek istemişti.

Evet!..

Emanetin ehil olana verilmesi misali şiarlar da onu kem gönüllerden gizleyebilenlere sunuluyordu. Kap darsa, su taşırlıp ziyan edilecekse rahmetin devamı gelmiyordu. Gözlerinde beliren niyâz, dile minnet etmeksizin “Affeyle!..” demişti, yineleye yineleye...

“Ne olur, affeyle!.. *Ben nefsine zulmedenlerden oldum.*”

Nitekim bal rengi gözler de aynıyla mukabele etmişti. O da dile minnet etmeksizin sözün güzelini vazediyordu. Ne demişti, İlmin Kapısı?..

“Kişi, açık ettiklerinin esiri; kendinde sırladıklarımınsa efendisidir.”

Yeni emanetleri yüklenmeye ehil olmayanlara veya henüz Rabbâni ilme hazır olmayanlara istemeden de olsa âşikâr edilenler, böylesi insanları hayra yöneltmek yerine şerre de düşürebilirdi zira...

Bu esnada kuyu başı bulmaları için kfileden ayrılmış olan iki keşif birliğinden güneye gitmiş olanı henüz dönmüştü. Yüzlerindeki sevinç bu kez arananın bulunduğunu anlatıyordu. Birliğin sorumlusu Numan'ın yanına kadar at sürdükten sonra inip rapor verecekti.

“Geceleyebileceğimiz bir yer bulduk. Ama güneş batmadan oraya ulaşabilmemiz için kfilenin hızlanması lazım.”

Numan acil ihtiyaçları da gözeterek “Evet” manasında başını sallarken araya Ali Seccâd giriverdi.

“Peki, diğerk keşif birliğı ne olacak? Kuyulara ulaşmak için güzergâhımızı değıştirecek olursak onlar bizi çölde bulabilirler mi?”

Haklıydı İmam. Kuyu bulmak için kuzeyi kolaçan eden birlik, kafilenin geride bıraktığı izleri gündüz vakti pekâlâ okuyabiliirdi. Ama güneş battıktan sonra yeryüzü değil ancak gökyüzü istikamet verebilirdi. Kendileri bile gün batımından önce kuyulara ulaşip ulaşamayacaklarından emin değillerken, arkadaşlarının hangi güzergâha yöneldiğini bilmeyen diğerk keşif birliğı gece bastırduğında ne yapabiliirdi?..

En uygunu burada kalıp onların da kafileye dönüşmesini beklemektir. Numan emir verince tüm askerler mutat işlerine girmişlerdi. Bir yandan çadırlar kuruluyor, develer ve atların dinlenebilmesi için üzerlerindeki yükler yere indiriliyor. Bir yandan da iâşeler çıkarılıp kazanların altı yakılıyordu.

Birçok asker, Ali Seccâd'ın ikazını yerli yerince bulmuştu. Ama başta Numan'ın yardımcısı olmak üzere bazıları nerede durup, ne zaman hareket edileceğine esirlerin karar verdiğini düşünerek durumdan rahatsızdılar. Hatta Numan'ın son birkaç gün içerisinde tuhaf davranışlar sergilediğini de birbirlerine söyleyerek, “Komutana bir haller oldu!..” diyorlardı.

Fısıltılar ağızdan ağza, kulaktan kulağa aktıkça askerlerin çoğu işkillenmeye başlamıştı. Komutanlarına duydukları güven usul usul yozlaşıyordu. Oysa dedikoduların menbainda olan Numan'ın yardımcısı iş biriminde sâniip olacakları muhtemel ödüllerden kendi payına daha fazlasını koparabilmek için Numan'ı şikâyet edebileceğı bahaneler arıyor, bu şikâyet konuları için peşin peşin şahitler tedarik etmeye çalışıyordu. Numan henüz farkında değildi ama semânın yollarını ararken arzı ihmal etmişti. Her kuş kendi cinsiyile uça dahi, güvercinler kartalı; şahinler serçeleri boşlayamazdı. Herkesi ve her şeyi gözlemek zorundaydılar.

*Ceddi Peygamber, pederi Haydar
Fatıma'dan izhar İmam Hüseyin
Şüheda başı, akıtan yaşı
Hasan kardaşı İmam Hüseyin*

Fedâî Baba

Gün batarken diğer keşif birliği de kabileye katılmış, hep birlikte orada gecelemişlerdi. Safer ayının on dördüncü seheri sökerken yüzlerini doğmakta olan güneşe çevirip yeniden yola koyulmuşlar, bir süre bu şekilde ilerledikten sonra dün bahsi geçen kuyulara ulaşmak için güneye yönelmişlerdi.

Vakit öğleni bulurken aştıkları bir tepenin ardınca aradıkları kuyular nihâyet karşılarındaıydı. Lakin etraf cesetler ve yakılıp yıkılmış çadırlarla doluydu. Çoğu cesedin çınlıplak halde bırakılmış olması dün gece burada konaklayan kervanın hırsızlarca talan edildiğini gösteriyordu.

Askerler hemen silahlarına sarılırken Numan da Âl-i Hüseyin için endişelenip birkaç askeri civarı gözetlemeleri için sağa sola göndermişti. Herhangi bir tehlikenin bulunmadığına

kanaat getirince rahatlamış, etraftaki cesetler için mezarlar kazdırmaya başlamıştı. Defin derdiyle işlerin uzayacağını görürnce Muhsineler için çadır da kurdurmuştu.

Nitekim tanımadıkları bu sahipsiz cenazelerin son namazlarını İmam Seccâd kıldırmış, böylelikle askerlerin birçoğu ilk defa Ali Seccâd'ın ardınca kıyama durmuşlardı. Namaz biterken tüm zihinlerde aynı hayıflanma vardı.

“Eğer dün gece biz de burada olsaydık...”

Devamını düşündükçe gönüllerine korkular ekiyorlar. “Allah'tan Hüseyin'in Oğlu buna engel oldu!..” insaflıyla İmam'a olan şükranlarını kendilerine de itiraf ediyorlardı. Minnetten olsa gerek, vaktin namazı girince birçok asker yine Ali Seccâd'ın ardınca saf tutmuş. Gerek mutat meşgaleler, gerekse olağandışı olan bu defin işleri bitince kabile yeniden hareketlenmişti.

Eski güzergâhlarına bağlanmak için bir süre kuzeye doğru ilerledikten sonra Şam'dayken almış oldukları emir gereğince yine ıssız, kuş uçmaz kervan geçmez yollardaydılar. Kitabın da vazettiği üzere yüceliği korku belirmeden fark edemeyen gönüller, rahata çıktıkça evvelki hissiyatlarını unutuyorlardı ya; birçok asker aralarında söylenmeye başlamışlardı. Fısıltılar eşliğinde; “Belki de!..” diyorlardı: “Bu talancılar sıradan çöl bedevileri değildir. Hatta bu caniler Hüseyin'in adamları bile olabilirler. Kim bilir, belki de intikam için sağı solu basıp bizi korkutmak istiyorlardır.”

Korku bastırdıkça mantıktan veya sağlıklı akledikten uzaklaşan hemen herkes gibi askerler de vehim ve vesvese kuyusunda çırpınırlarken Numan yine semânın yollarındaydı. Ali Seccâd'ın dün gece dile getirdiği “Kuyu başında konaklamayalım!..” ikazının başka türlü bir rahmete vesile olmasını; “*Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır!..*” âyetinin tezahürü olarak görüyordu. Rabbine adanmış, O'nu kendisine *Vekîl* bellemiş bir gönül, hüsn-i niyetinin karşılığını almıştı sonuçta. Az sonra bu düşüncesinde

hamlık sezinleyiverdi. Zira Allah peşin çalışan bir tacir değildi. “İyilik yap, anında iyilik bulursun!..” diyerek akıl satanlar, aksi durumlar oluştuğunda Allah’tan hesap mı soracaklardı?

Asla!..

Yolculuklarının ilk gününde ne demişti İmam Seccâd?

“Sabırda vesilelere bakılır ve sebeplere tahammül edilir. Oysa rızada müsebbibe bakılır. Ve O’ndan tastamam razı olunur.”

Evet!..

Muhsine gönüller her türlü sebebe karşı mücadele verirken Âlemlerin Rabbi kendilerine acil ihtiyaçlarını lütfetse de, lütfetmese de O’ndan tastamam razıydılar. Nimetler belirdikçe şükrediyorlar, belirmese hamd ediyorlardı. Tefekkürlerinin odağına şimdi de kendisini alacaktı.

Şu beş günlük yolculuk boyunca öğrendikleri veya hatırladıkları için Rabbine şükrederken; arıyor olsa bile henüz ulaşmadığı nimetler için hamd ediyor muydu?

Zihnen kabul ettiği şeylere asıl hakikatleriyle şahit olamamak karşısında defaatle sıkıntıya düşmüştü. Kâh geç kalmışlık hissiyatıyla bunalmış, kâh boğazına kadar pisliğe battığını hissedip Rabbinin rahmetini hak etmediğini düşünmüştü. Oysa nefsini sadece kınıyor olmak ve böylece umutsuzluğa meyletmek de şeytandandı. Onun sağdan yaklaşan böylesi bir hilesinden Rabbine sığınacaktı. Âhir akıbet, mülkün sahibi olanı Allah’ın elindeydi ya; emaneti talim için derince bir soluklanıp O’nun adıyla nefesini semâya bırakıverdi.

“*Rahmân*” diyordu: “Ya *Rahmân*! En güzel isimlerin biricik sahibi!..”

İkrar ediyordu!..

Rahîm’di O. *Hayy* ve *Muhyi* olandı.

Evvelce kapalı kapıları demi geldikçe açan *Fettâh*’tı.

Gönülde *Nûr*, hakikat yolunda kılavuzdu O. *Mevlâ*’ydı.

Nice dar geçitler O’nun *Nasîr* oluşuyla aşılıyordu.

Rahmetiyle her şeyi kuşatan *Vâsi*; dilediklerine dilediğince verişiyle *Vehhâb*'dı.

Evet!..

Dilesin istiyordu. O dilemese, nefsi O'nu zikredebilir miydi? O'nunla, O'ndan diliyordu. Her şeye *Kâdir* olan *Kerîm*'den O'nun ikram edemeyeceği hiçbir şey istemiyordu.

Yüreği her çarptığında ayrı bir Esmâ ile Rabbini anıyor. Ciğerlerine ulaşıp yeniden semâya karılan her nefeste O'nun başka bir vechini hatırlıyordu. Vakit ikindiye bulurken nihâyet durulmuştu. Kendine gelir gelmez ilk soluğu İmam'ın yanı başında alıverdi. Taptaze ve zikir dolu bir nefeste onu izliyordu. Bal rengi bakışlarda bir an Âlemlere Rahmet Nebi'yi görünce fokur fokur kaynayan kazanlar misali cûşa gelecekti. Elli yılın göz hasretiydi bu. Anlık dahi olsa bu tanıklık karşısında teni kurumuştı. Lakin öylesi bir gemideydi ki, tufan kopsa çalkalanmaya hakkı yoktu.

Yutkunuyordu ve içten içe ikrardaydı. Habîbullah topraklar altında eşir değildi. Bulabildiği azıcık mecalde; "Sen!.." diyerek seslendi:

"Vallahi sen, güneş misal Ceddinle, aynı hesap üzeresin!.."

Sözün ardınca hıcaba bürünmüştü. Bakışlarıyla hitabın vecd ile dillendirildiğini, edepsizlik etmek istemediğini anlatıyordu. Oysa İmam Seccâd başkaca şiarların derdindeydi sanki. Özür beyânıyla ilgilenmeksizin lalettayin bir merak sergi-lercesine soruverdi.

"Kuyu başındayken defnettiklerimiz şimdi ne yapıyorlardır?"

Numan'ın onlarla ilgili düşünebildiği yegâne durum, talihli insanlar olduklarıydı. Koskoca çölde, kuş uçmaz kervan geçmez ellerde can vermelerine rağmen cenaze namazlarını Vaktin Güzeli kıldırmıştı. Kim bilir, kendisi vefât ettiğinde cenazesini kimler kaldıracaktı? Farkındaydı gerçi. İmam bu maksatla sormamıştı. Boynunu büküp belli belirsiz bir tınıyla seslendi.

“Allah bilir ya; sorgu sual dedirler şimdi!..”

“Sence neler soruluyordur onlara?”

“Yapıp ettikleri!..”

İmam “Olamaz!..” manasında başını sallamıştı. Ameller için hesap Din Günü verilecekti. Kabirlerdeki sorguysa imana da-
ırdı doğrudan. Hatta; “Rabbin kim? Nebin kim? Hangi Kitaba
bağlıydın?..” kabilinden sorular için kimlik sorgulaması da
denilebilirdi. Zaten İmam başkaca bir noktaya dikkat çekmek
istiyordu. Yineleyiverdi.

“Peki, kabirdekiler ölüyse sorguyu nasıl duyacaklar ve ney-
le cevap verecekler?”

Numan’ın evvelce düşünmediği bir konuydu. “Bilmiyo-
rum!..” diyerek yanıtladı.

İmam Seccâd önce farkın belirmesi için “Hiç düşündün mü?
Canlı olduğumuz nasıl bilinir?” deyip ardından cevaba geçti.

“Bir insana canlı dememiz, onun hareket etmesiyle veya
t türlü işlerde bulunduğuna bizim tanık olabilmemizle ilgilidir.
Oysa ölü saydığımız insanlar hareketsizdirler. Yanı başlarında
taziye tutan yakınlarına bile kendi hallerinden haber veremez-
ler. Evvelinde tasarruflarda bulunabilirken şimdi sadece tasar-
rufa konu olurlar. Mutlak tasarruf sahibi Allah olduğu için her
iki halde de insanları dilediğince sorgulayabilir. İstersen bir de
şu âyetleri düşün!..

‘Hiç kuşkusuz; güldüren de O’dur, ağlatan da...’

Öldüren de O’dur, diriltten de!..’

Kitapta bu hakikat defaatle yinelenir ve hükmün kendisini
ikrar etmemiz istenir. Sebepler âleminde katiller ve maktuller
vardır. Zalimler ve mazlumlardan vardır. Her biri amellerinin he-
sabını Din Günü tek tek verirler. Bu sözleri aklında tuttuktan
sonra şunu da asla unutma!..

Ortaya çıkan her işte Rabbin Güzel İsimlerinden birinin tecellisi vardır. Dikkat etmen gereken asıl husus; senin niyetin ve gayretinin âhîrinde ne tür bir tecelliyle karşılaşacağıdır.

Hatırlarsın!..

Kitapta bize ve evvelki ümmetlere aynıyla yazılmıştır. Bir kişiye hayat veren herkesi yaşatmış gibidir. Himmeti, gayreti başkalarını ihya etmek olan kişi, Rabbin *El-Muhyi* isminden nasipler aramaya başlar. Kendi iradesiyle mahlûku ihya ettikçe *Hâlık*'ın muradıyla ihya olmayı umar.

İstersen bir de aksini yaptığını düşün!..

Masum birini katledersen herkesi öldürmüş gibi olursun. Bunun hesabını *El-Hasîb* ismine tecelligâh olan birtakım insanlara henüz dünyadayken verirsin. Din Günü ise hesapları doğrudan *El-Hasîb* olan Rabbin sorar. Hesaplar Allah'a döner.”

İmam'ı dinlediği esnada Numan'ın gönlü kâh kabarmış, kâh durulmuştu. Şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Kitabı kendilerine Furkân belleyenler, farkları seçip ayırt edebildikçe hayatın her ânını Rabbin Adıyla okumaktaydılar. İşlerin O'na dönüşüne şâhit olurken, sorumluluklarını inkâr da etmiyorlardı ya; İblis ile Âdem Nebi'nin tavır itibarıyla en büyük farkıydı bu...

İlki ilmini güya kendisine zırh edinip emre itaatsizliğini Allah'ın kudretine nispet etmişken, ikincisi buna yeltenmemiş, nefisini suçlayıp “Beni affeyle Rabbim!..” demişti. Nitekim tevbesi de makbul bulunmuş. Böylelikle tüm melekler, Rabbin *El-Tevvâb* ve *El-Afüvv* olduğunu ilk kez Âdem Nebi üzerinden görüp öğrenmişlerdi.

Evet!..

En güzel isimlerin sahibi olan *Rahmân*'dan bir nefeslik canla dirilik bulan Âdem; O'nun Esmâsını meleklerle tâlim ettirendi. İsmiyle müsemma ‘İnsan’ idi. Âlemlerin gözbebeği olmak ancak böylesi bir idrak sahibinin kârıydı, onun şanıydı.

Az sonra yeniden ölüm ve diriliş bahsine dönecekti. Âyetlerde “*Öklüren de, diriltlen de O’dur...*” denilirken her iki fiil de Allah’a nispet edilmişti. Oysa diriltmesine atfen Allah’a isim olarak *El-Muhyi* denilirken, öldürmesine kinayeyle hiçbir âyet-te O’nun hakkında ‘El-Mumit’ şeklinde bir isim anılmıyordu. Dirilişi fiilen ve ismen üzerine alan Allah, ölümü sadece fiil olarak üstlenmişti. Bunun sebebini sorduğunda İmam bir süre sessiz kalacaktı. İlk bakışta sanki bambaşka bir konu açıyormuşçasına etrafındaki Muhsineleri işaret ediverdi.

“Onlara iyice bir bak!..” demişti. Sözün berisini duyar duymaz Numan’ın tüyleri diken diken olacaktı.

“İşte şu Muhsineler, kalpleriyle âlemi seyrâan ederler. Ve Âlemlerin Rabbinden güzelliğten gayrısını görmezler!..”

Titremeye başlamıştı Numan. Bu sözün sahipleri daha beş hafta önce Kerbelâ’da nice zulûmler yaşamış olan insanlardı. Kendisinin dinlemeye dahi dayanamadığı ıstırapların bizatihi ortasındalarken bile Allah’tan razı olmakla yetinmemişler. Bilakis O’nun kendileri üzerindeki tüm tecellilerini güzellik olarak vassetmişlerdi. Nitekim onlar Âl-i Hasan ve Âl-i Hüseyin’diler. İki Güzellik mertebesindeki Hasaneyn’in İncileri ve Mercanlarına da ancak böylesi bir bakış-görüş yaraşırdı.

Güzellik Evinin sâkinlerinde beliren bu eşsiz idrak, yeryüzündeki işleri gözlerken faillerinin çirkinliklerine bakarak kalbini köreltmiyor. Bu işlerin âhırinde buluşan tecellilerin biricik kaynağı hürmetine her şeyde aynı güzelliği arıyordu.

Evet!..

Bu idrak, güzele ve güzelliğe bakışın secdesiydi.

Onların haline öykünürken sezebilmişti. Bakmayı bilenler için aydınlık, Rabbin nûrundaydı ancak. Karanlıksa nûrun bir süreliğine görülemiyor oluşuydu. Eğer bu bir kusursa, sebebi tecellinin kaynağında değil, bu tecelliye göremeyen gözlerdeydi. Belki de insana verilen en büyük emânet, böylesi bir görü-

şü kuşatabilecek olan idrakti. Bunu açığa çıkarıp kullanmak veya niyeti, gayreti kuşanamayıp körelmek insanın kendi iradesine bırakılmıştı.

Numan semâda uçan kuşlar misali tefekkürlerdeyken, Ali Seccâd onu yeniden yeryüzüne indirecekti. “Ölüm!..” deyiverdi: “En az hayat kadar hakikattir. Ve bunu herkes anlayamaz.”

Nitekim Numan da mahiyeti itibariyle sözün vazettiklerini kavrayamamıştı. Ama ikazın farkındaydı. Ölüm, hayatın bir şeyden ayrılması anlamına gelmiyordu. Diri sayılan çoğu insan gözüne perde çekildiği için ölü addettiği varlığın canlılığını idrakten uzaktı. Hatta şehidlerin durumu Kitapta özellikle zikredilmekteydi. Bu yüzden Allah yolunda katledilenler için “Onlar öldürler!..” demek bile yasaklanmıştı.

Bu esnada İmam, sözün güzeliyle yeniden nefesleniverdi. Kelam, diriyi ve diriliği her dem tanıyan Şanı Yüce Cedline aitti.

“Unutma ki; insanoğlu uykudadır, ölünce uyanır.”

Numan yıllar evvel ilk duyduğunda bunu cennet hayatına dair bir muştı olarak düşünmüş. Oradaki nimetlerin dünyaya nazaran daha güzel olmasına yormuştu. Şüphesiz, buna hâlâ inanıyordu. Ama farkındaydı ki; bu söz fazlasını da vazediyordu.

Doğuştan *El-Hayy* tecelligâlu olan insan, henüz hayattayken Rabbinin *El-Muhyi* ismine de mazhar olabilirse şuursuzluk uykusundan uyanıp asıl diriliğe uzanabilirdi. Ve bunun bir şartı vardı. Yine Resûlullah’tan işitmişti.

“Mûtu kable en temûtu!..”

“Ölmezden evvel ölün!..” buyuran Nebi, asıl diriliğe talip olanlara yapılması gerekeni gösteriyordu. Kalbin ihyası uğruna ilim ve hakikatle dirilmek için önce cehaletin ve vehimlerin öldürülmesi lazımdı. Kelime-i Tevhid “*La ilâhe*” ile başlarken inanca dair tüm enkazları süpürüyor. Ardından “*İlla Allah!..*” ikrarıyla evvelce temizlenmiş olan gönül arsasına Birlik Sarayını inşa etmiyor muydu?

Evet!..

Kalbe nüfuz eden ve *Rahmân*'ın Arşı mesabesindeki o tecelligâhı meşgul eden ne varsa, tek tek fark edilip kalpten atılmalıydı. İçi zaten taş toprakla veya alelade kuyu sularıyla dolu olan kırba, bir de zemzemle dolabilir miydi?

Beytullah misali gönül evlerini asıl Sahibine açabilmek için oradaki pislikler birer birer temizlenmek zorundaydı. Tabii; yol bilir, hâl bilir ellerle...

İmam'ın bal rengi gözlerine bakarken ne isteyeceğini şaşır-mıştı artık. Bir yanıla "Asıl dirilişe uzanabilmem için kılavuzum ol, beni Dirilik Beldesine götür!.." diyor, bir yanıla da; "Bu dirilişe direnen her neyim varsa, onları kendimde öldürebilmem için ellerimden tut!.." diye yalvarıyordu. Her ikisi de adım adım aynı rahmete götürüyordu ya; menzile ulaştırana değin hangi konaklarda bekleneceğine ancak yolu bilen kılavuz karar verebilirdi.

Bunu elbette ki, semânın yolları için düşünmüştü. Belki de ondan bir işaretle aynısını yeryüzü için de talep edecekti. Batmakta olan güneşe binaen; "Nerede duralım?" diye sordu. Kafile en az iki gün yetecek kadar suya sahip olduğu için ille de bir kuyu başı bulup orada konaklamak zorunlulukları yoktu. Nitekim İmam, ufkun sağında kalan bir tepeciği işaret ediverdi. Gözlerin görebildiğince kıraç olan şu koskoca çöldeki yegâne kayahktı orası. Bu geceyi pekâlâ onun eteklerinde geçirebilirlerdi.

*Ey hâli rânâ güzel!
Yağmaladın gönlüm evin
Pek bağla aşkın zincirin
Boşanmasın divâneler*
Şemsedin-i Sivasî

Kafile, Ali Seccâd'ın işaret ettiği kayalıklara ulaştığında güneş batmamıştı henüz. Askerler biraz daha ilerlendikten sonra mola vermek niyetindeydiler. Numan teklifi doğrudan reddedince dilden dile, kulaktan kulağa akan kimi fısıltılar; "Bir an önce bu çölden çıkmamız lazım. Ama daha güneş batmadan gecelemeğe üzere konaklıyoruz!.." diyerek hayıflanıyor. Kimileriyse; "Hüseyin'in Oğlu, sevenlerinin gelip kendilerini bulabilmesi için kafileyi yavaşlatıyor!" sözleriyle derinlerdeki korkularını açık ediyordu.

Her halükârda askerlerin birçoğu kafilenin idaresinin Numan'dan çıkıp Âl-i Hüseyin'e geçtiğini düşünüyor ve bundan rahatsızlık duyuyordu. Sanki nereye, ne vakit varılacağına onlar peşinen karar vermişlerdi ve bu konuda aceleleri yokmuşçasına hareket ediyorlardı.

Mutad üzere yemekler yenilip namazlar kılındıktan sonra artık herkes kendi çadırlarına geçmek üzereydi ki; kuzey istikametinde beliren bir uğultu, gecenin kâbusunu haber vermek üzereydi.

Evet!..

Kum fırtınasıydı gelen. Çadırlar anında boşalivermişti. Askerlerin bir kısmı atları ve develeri nispeten korunaklı olduğu için tepenin güney yamacına çekmeye çalışıyor, birileri de kuyruklarından yekdiğerine bağladıkları hayvanları uç uca hizaya sokuyorlardı. Kalan askerlerse bir yandan uçmaması için çadırların üzerlerine kaya parçaları yerleştiriyor. Bir yandan da yük denklerini tepeye doğru taşıyorlardı.

Fırtına kamp yerini hallaç pamuğu gibi savurmaya başladığında dört bir yönden uçuşan ince kumlar bıçakçasına yüzleri keserken rüzgârdan sebep tüm meşaleler bir anda sönüvermişti. Toz toprak arasında belli belirsiz süzülen dolunaydan gayrı bir ışık yoktu ellerinde...

Tüm askerler tepenin güneye bakan yamacına çekilip fırtınanın bitmesini beklerken Muhsineler de birbirlerini kaybetmemek için el ele tutuşmuş halde İmam'ın izince tepeye ilerlemeye çalışıyorlardı. Numan yüreği ağzında tek tek herkesi saydığı esnada fark edecekti. Zeyneb yoktu içlerinde...

Anında gönlüne bir ateş düşmüştü. Neredeydi Resûlullah'ın Gül Goncası?..

Sonsuz zifiriliğin ortasında düşe kalka kamp yerine dönmüştü. Zeyneb'i arıyordu. Fırtına uğultuları, askerlerin bağırış çağırışları, develerin ve atların kişnemeleri arasında seslenmeye çalışıyor. Dudaklarını her araladığında ağzına dolan kum tanelerine aldırış etmeksizin yeniden bağırıyordu.

Neredeydi Seyyide Zeyneb, Haydar Cigerpâresi?..

Sesine herhangi bir yankı bulamadığı için aklım yitirmişti adeta. Dipsiz zifirilikte bir öteye, bir beriye atlıyor. Rüzgârdan

devrilip taşların üzerine yuvarlanıyor. Kalkıp yeniden sesleniyordu. Bir ara göz görmez, el tutmaz halde kuyulardan birine düşecek gibi olmuş. Son anda çıkırığa tutunarak kurtulurken eyvahlar çekmişti, semâyı titrete titrete...

Yoksa!..

Yoksa bu kuyulardan birine mi düşmüştü Seyyide?

İç çeke çeke; "Neredesin?" diyordu.

"Ey Gonca-ı Gül, Nazlı Betül neredesin?..

Neredesin ey Vâris-i Kevser, nerede?.."

Dizinde derman kalmayınca yığılıvermişti oracıkta. Kumlar yaşlı bedenini örterken diri diri gömüldüğünü hissediyordu. Yine de ondaydı aklı...

Neredeydi, İki Güzellik ile şan bulan Hasaneyn'in bacısı?

Emanetinin derdindeki bir insan yahut evladını yitirmiş herhangi bir baba gibi değil, cephe ortasında kimsesiz kalamış öksüzlercesine mahzundu. Ciğerlerinden sökün eden son bir sesle birlikte; "Ah annem!.." diyerek sesleniverdi.

"Neredesin sen, nerede?.."

Neden sonra Hacer Anneyi hatırlamıştı. Ve İmam Ali oğlu Abbas'ı...

Her ikisi de Vaktin Güzellerine hizmet etmekle şeref bulmuşlardı. Böylesi seçkin insanlara hem de onların en dar vakitlerinde Rabbin *El-Nasîr* İsmiyle tecelligâh olmak; elbette ki Hacer gönüllü hayatların, Abbas bilekli yüreklerin kârıydı. Anlaşılan; bu şereften fersah fersah uzaktı şimdi. Nefsini alabildiğince levmettiği esnada sırtına bir el dokununca "Anneciğim!.." diyerek ses verdi.

Evet!..

Karşısındaydı Zeyneb...

Zehra misali mahzun tebessümlüydü ve Haydarmışçasına dimdik ayakta...

Fırtına usul usul durulduğu için tepelerinden süzülen dolunay ışığı altında seçebilmişti. Seyyide'nin koltuğunun altında sınıksız tuttuğu bir sepet vardı. Biliyordu. İçindeki Şehit Hüseyin'in ser-i saadeti idi. Belli ki, fırtına ve kargaşa esnasında emanetinin başından bir dem bile ayrılmamıştı Zeyneb.

Tehlike geçtiği için kamp yerine dönmekte olan askerler sağa sola savrulan çadırları ve yük deneklerini toplarlarken İmam Seccâd da yanı başlarına gelmişti. Tepeyi işaret ediyordu. Zirveye doğru bir mağara vardı. Çadırları ancak yarınki gün ışığında tamir edebilecekleri için bu geceyi o mağarada geçirebilirlerdi. Üstelik İmam, Numân'ın da kendileriyle birlikte gelmesini söylemişti.

Yaşlı adamcağız, aileye rahatsızlık vermemek düşüncesiyle edelenip beri durunca Ali Seccâd yineleyiverdi. Sözün mahiyeti bunun bir izin veya alelade bir teklif olmadığını, bizatihi emir olduğunu gösteriyordu.

“Ey Ceddimin Yoldaşı, bizimle gel!..

Gel ki; şu gecenin nasibini arayasın!..”

*Mürşide ver elini, rabtet ana kalbini
Bağla canım dilini, gel zikredelim kardaş
Bak bu Tayyar ne söyler, Mürşid izini izler
Sanma efsane sözler, gel zikredelim kardaş*

Tayyar Baba

Ali Seccâd mağarayı Rabbin nûr evlerinden bir ev mi bellemişti? İçeriye girerken dilinde Allah'ın selâmı vardı. Tedbir maksadıyla mağarada herhangi bir vahşi hayvan olup olmadığını kolağan ettikten sonra Muhsineleri de içeri çağırdı. Nitekim İncinin Fatıması ve Atike keçi kılından yapılma birkaç battaniyeyi mağaranın uzak köşesine serip çocukları yatırırken diğerleri de ellerindeki meşaleleri ocak niyetine orta yere bırakıp beklemeye koyulmuşlardı.

Bu esnada Numan utangaç bir edayla mağaranın ağız kısmında bekliyordu hâlâ. Her biri gölge hükmündeki Âl-i Hüseyin'i izlerken hazırlıkların uyumak veya istirahat etmek için değil, bambaşka bir maksatla yapıldığını anlayabilmişti. Her ne olacaksa olsun; farkındaydı. Bu işte kendisinin de nasibi

vardı. Neden sonra İmam Seccâd'ın seslendiğini işitti. Herkesin diz kırıp oturmasını ve tüm gözlerin sıkı sıkıya kapatılmasını istiyordu.

Evet!..

Numan diğerlerine nazaran uzakça bir yerde namazdaymışçasına oturuyorken yorgunluktan bitap düşmüş olan iki, üç ve beş yaşlarındaki Muhammed Bâkır, Hamza ve Hacer çoktan uykudaydılar artık.

Zeyneb ve Ümmü Gülsüm, İmam Seccâd'ın sağında ve solunda yer almışlardı. Safiye, Rübab, her iki Fatıma ve Atike de onların yanı başlarında olacak şekilde ateşin etrafında halkalanınca belliydi ki birazdan tüm gönüller gökler katına doğru kanat vurmaya başlayacaktı.

Zeyneb'in gönlü Ramazan aylarında Hira'da itikâfa çekilen Şanı Yüce Dedesinin izinindeydi. İsmiyle müsemma şekilde Nûr Dağı'ndaki Arayış Mağarası'na tırmanıyordu. Tüm bu yalnızlık tefekkürleri boyunca sadece iki kişi Habîbullah'ı ziyaret edebilmişti ya; bir eli ninesi Hatîcetü'l-Kübra'daydı, diğeri annesi Fatîmatü'z-Zehra'da...

İncinin ve Mercanın Fatımalarının gönüllerinde de ismini aldıkları o Seçkin Güzellik vardı. Fatîmatü'z-Zehra'nın elleriyle un öğütüp tandırlarda ekmekler pişiriyorlar, Cebrail'in indiği evin lokmasıyla gıdalanabilmenin şiarlarını arıyorlardı.

Safiye'nin akıl kanatlarıysa babacığındaydı. Haydar-ı Kerâr ile tekerrür edecek her bir manayla gönlünü fethedebilmek için Diriliş Beldesine açılan kapıda bekliyordu.

Ümmü Gülsüm'ün bu geceki semâ yoldaşı İnci misal ağabeyiydi. Sanki İmam Mücteba'nın gözleriyle bakıyor. Titrek alevlerin kirli bulanık gölgelerinde birbirlerine karışmış gölgeleri izliyordu.

Sahi!..

Nûr misal ışığın karşısına geçince gölgeler içerisinde kaybolan şu tenler neredeydiler şimdi? Yoksa meşaleyi yiyip bitirerek gökler katına uzanan alevler misali, hasret ehli canlar da vuslat için semâyı mı gözlüyorlardı?

Aynı hasretler, Rûbab'ın da içini yakıyordu. Aradığı vuslat beş hafta evvelindeydi. Âşûra Gününe bağlanan o son gecede...

Yine böylesi bir halkada İmam Hüseyin ve diğer Kerbelâ Şehitleri ile birlikte Âlemlerin Rabbini anmışlardı. Şehidlerin ve Şahidlerin aynı anda nefes verebildikleri son zikirde...

Atike'nin gönölüyse aylar öncesindeydi. Maaile Medine'den Mekke'ye geçtikleri günleri yâd ediyordu. O yolculuk esnasında da kum fırtınasına yakalanmışlar. Sonrasında yine mecburiyet gereği yakınlardaki bir mağarada gecelemişlerdi. Tekerrürü ve farkı bir arada fikrettikçe yağ gibi eriyordu içi...

Aylar evvelki demde İmam Hüseyin, Ali Ekber, Celal Abbas ve daha nicesiyle beraber mağarayı şereflendirmişlerken şu an yanı başlarında onlardan emanet olarak sadece Şehidler Efendisinin ser-i saadeti vardı.

Tek tek tüm gönülleri dolaşan Ali Seccâd da son olarak İmammetteki selefini, babacığını düşünmüştü. Sepetin içindeki ser-i saadeti mi arıyordu? Yoksa Rabbin rahmetiyle ebed dirilerden olan Mercan misal Seyyidde miydi gönül gözleri?..

Hamd ediyordu...

Nebileri, sıddıkları, şehitleri ve salihleri müminlere en güzel refikler kılan Allah, diriler âleminin de Rabbiydi. Ölülerin, ölmeyenlerin ve her dem diri kalanların da Rabbi...

"Elhamdu Lillâhi Rabbi'l-Âlemîn..."

Kitaba giriş mahiyetteki Fatıha Sûresini Kurân'a açılan kapı belleyen gönüllerce herkes adına ikrar ediyordu.

"Sadece Sana kulluk eder
Ve sadece Senden yardım dileriz."

Evet!..

Dem, zikrin demiydi. Omuz omuza, gönül gönle vermiş halde O'nu anıp ezelden talim ettirilmiş olan Kerîm Kurân'ı hatırlayacaklardı.

"*Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!..*" kapılardan açılışa, Fatihalardan fethe uzanış vaktiydi bu...

Semânın yollarını arayan tüm Muhsineler "Gece Yolculuğu" manasına gelen İsrâ Sûresindeki niyâzlar eşliğinde *El-Fettâh* olan Rabbe yakarıyorlardı.

"Girmem gereken yere sıdk ile girmemi
Çıkamam gereken yerden sıdk ile çıkmamı dile!
Katından bir güç,
Bir yardım edici ile beni destekle!.."

Evet!..

Vuslat için gönüllerini yakıp kavuran aşk, O'nun '*Katından bir güç*' mertebesindeydi. Ve birlikte gökler katına kanat çırpıtları refiklerle de donanmışlardı.

Dudaklar mimmendiğinde gecenin, yıldızların ve mağara duvarlarının bile işitemediği nefesler doluverdi gönüllerine...

Ses İmam Seccâd'a aitti. Lafız ise '*Elif-Lâm-Mîm*' harfleriyle başlayan ve devamında birçok nasihatlerin dillendirildiği Lokmân Sûresindendi.

"*Arz üzerindeki ağaçlar kalem olsa, deniz ise arkasından yedi deniz daha eklenmek sûretiyle mürekkep olsa, yine de Allah'ın Kelimeleri tükenmez. Muhakkak ki, Allah Azîz'dir, Hakîm'dir.*"

Mezkûr âyeti, son cümlesinde yer alan *El-Azîz* İsm-i İlâhiyle okuyanlar farkındaydılar. İnsan aklı; İlâhi İlmin azametini,

Rahmânî Kelimelerin sonsuzluğunu ve onlarla açığa çıkan manaları hakkıyla idrak edebilmekten acizdi. Beşerin vakıf olabildiği ilmin sınırlılığı, onu *El-Azîz* karşısında her dem edebe ve secdeye davet ediyordu. Nitekim sonsuz bilginin kaynağına duydukları hayranlıkla tüm Muhsine alınlar birer birer toprakla buluştuğunda secde ehli gönüllere umut da ekilecekti.

Biliyorlardı!..

El-Hâkim olan Rabbin nihâyetsiz hikmet deryasından herkese türlü nasipler vardı. Yeter ki insan, O'nunla arayıp O'ndan istesin ve nefsinı araya katmasın...

Haşyet ve ümit arasında akleden kalpler şimdi de aynı sürenin baş kısmına dönmüşlerdi. Mukattaa Harfleri ile idraklerini temize çekiyorlardı.

Farkındaydılar!..

'*Elif-Lâm-Mîm*' harfleriyle beliren *El-Alîm*, tüm okumaların Rabbin adıyla yapılmasını istiyordu. Böylesi bir okumanın emredildiği Alâk Süresinin devam âyetlerinde gelen sözler; türlü ikramların sahibi olan *Kerîm* Rabbin, kişiye kalem ile öğrettiğini söylüyor. Evvelce bilmediği şeylerin de insana talim ettirilebildiğini muştuluyordu.

Âl-i Hüseyin bu müjdenin himmetiyle mezkûr âyetteki; '*Arz, Şecere, Kalem*' ve '*Yedi Deniz*'in şiarlarına dair kendi nasiplerini arayıp seçerken Numan'ın gönlünde sınırsız sayıda olduğu vazedilen '*Kelimeler*' vardı. Önce bildiklerini hatırlamakla işe koyulmuştu.

Sözün kök hali "Kelâm" idi. Tanıklık sonucunda insan idraki üzerinde oluşan kalıcı etkiyi anlatıyordu. Bu tesir göz yerine kulak yoluyla gerçekleşirse ona "Kelâm" denilmekteydi. Tedavi maksadıyla yaralamak manasına da geliyordu. Tek başına anlamlı bir sözcük için "Kelime" denildiği gibi, uzunca bir konuşmanın tamamı da "Kelime" ile ifade edilebiliyordu.

Numan'ın buraya kadarki hatırlamaları herhangi bir şairin aklına gelebilecek türden çağrışımlardı. Usul usul asıl Zikir üzerinden hatırlamaya başlayacaktı.

Mushaf'ta Âdem Nebi'nin Rabbinden birtakım kelimeler aldığı, İbrahim Nebi'nin ise birtakım kelimeler ile sınılandığı yazılıydı. Âl-i İmran Sûresinde Yahya Nebi'nin kendisinden sonra gelecek bir kelimeyi tasdik edeceği bildiriliyor. Nitekim bu kelimenin aslında İsa Nebi olduğu başka sûrelerde apaçık ortaya konuluyordu. Üstelik teslis iddiasındaki keşişler ikaz edilirken İsa Nebi için Allah'a nispetle "*O'nun Kelimesi ve O'ndan bir ruhtur!..*" denilmekteydi.

Numan bir an durulup titremeye başlamıştı. Sezebildiği kadarıyla aradığı şiarlar 'Kelime'nin 'Ruh' ile buluşmasına dairdi.

İnsanın aslı O'ndan bir nefes değil miydi?..

'Harf' veya 'Kelime' mesabesindeki bir nefes...

Bu Rahmâni soluk sayesinde varlık sahasına çıkan ve böylelikle emaneten ruh sahibi olan insan; Kitapta yine "Ruh" olarak zikredilen vahiy ile isimdaştı. Bu sadece lâfzî bir tesadüf olamazdı. Resûlullah'tan bizzat duymuştu ki; insan ile Kurân ikiz kardeşti.

Mushaf'ta harf veya kelime olarak şekillenen ve aslı nefes olan kelâmın bütününe ise "*Beyân*" diyordu Kurân. Üstelik böylesi bir beyân, Rahmân Sûresinde bildirilen 'İnsan'a dair iki talimden biriydi.

Seçebilmişti!..

Adım adım ilerlemek kaydıyla güneş, ay, yıldız ve şecere ile beliren ruh, kalp, akıl ve bedeni iradeye dönük tüm şiarlar, bu beyânın içinde saklıydı.

Rabbin katından birer hakikat habercisi olan 'Kelimeler', O'nun adıyla okundukça muhatabını ihya ediyor. Okunanlarla ahlâklanıldıkça 'Sözün Güzeli' bizatihi insanda beliriyordu.

Yaşayan Kurân olarak bilinen Habîbullah'ta yahut Konuşan Kurân mertebesindeki Haydar-ı Kerrâr'da yaşandığı üzere...

Üstelik *Hayy* tecelligâhı olan insanın ebedi dirilik uğruna yeni mânâlara açılabilmesi için her bir İlâhi Kelime, rahim misali muhatabını bir nutfecikken, cenine ve nihâyetinde hayat sahibi bir canlı olmaya götürüyordu. Nitekim Rabbinden bir takım kelimeler aldıktan sonra Âdem Nebi'ye de Allah'ın *Tevvâbu'r-Rahîm* olduğu hatırlatılmamış mıydı?

İkrar ediyordu!

Kelâmın Mutlak Sahibi olan Allah, birtakım kelimeler ile tevbeleri kabul eden ve seçkin rahmetiyle kulunu dönüştüren di. Kendinden Kelimeler ile muhataplarını baştan ayağa Kurân ile ahlâklanmaya çağırıyordu.

İçindeki bir ses, şu an muhtaç olduğu anahtarlar için İmam'ın güneş, Seyyide'ninse ay misali belirlediğini söylemişti. Nitekim üflenmesini beklediği 'Ruh' az sonra Ali Seccâd'ın dilinden nefes bulacaktı.

"Ey *El-Fâlık* olan Rabbimiz!..

Bizden evvelkiler gibi biz de işittik ve itaat ettik!..

Şüphesiz Allah'tır, El-Fâlık.

Tohumu ve çekirdeği yarıp filizlendiren,

Ölüden diriye, diriden ölüyü çıkaran...

Şüphesiz sabahın *Fâlık*'ı da Sensin. Zulmeti yarıp varlığı karanlıktan aydınlığı çıkarırsın."

Son nefesle birlikte tüm alınlar toprağa kapanmıştı yeniden. Her biri tohum ve çekirdek mesabesindeki gönüller; secde boyunca "*Ya Fâlık*" diyerek niyâzdaydılar.

Biliyorlardı!..

Yokluğa varlık tohumunu eken, o tohumu yarararak içinden varlık ağacını çıkaran; bil-kuvve olan her şeyi bil-fiil hale getiren O'ydu sadece.

Üstelik uygun ortama kavuşuncaya değin tüm tohumlar toprak altında uykuda sayılırlardı. Tohumların içine gizlenen rahmetin harekete geçip kabuğunu çatlatabilmesi içinse havaya, suya, ışığa ve ille de kaidelerince toprağı işleyecek bir ele ihtiyaç vardı. Âyetler de bu yönüyle tohumlara benziyordu. Demi geldiğinde *El-Fâlık* olan Rabbin rahmetiyle açılıp muhatabının kalbinde filizleniyor, usûlünce işlenmiş toprakta kök salıp koskoca bir ağaç haline geliyordu.

Muhsinelerin tefekkürlerine ortak oldukça Numan'ın titremeleri hızlanmıştı. Secdesine 'Şecere' ile başlayan 'Kurân İnsanı'ndan nasip bulabilmek için niyâzına niyâz ekliyordu. Umut ve korku arasındaydı ya; kabuğunu çatlatamayan tohumun toprakta bin yıl dahi kalsa filizlenemeyeceğinin de farkındaydı. Bundan sebep yakarışlarına; "Toprağın Babası" ve "Konuşan Kurân" isimleriyle maruf Haydar-ı Kerrar'ı hassaten ortak kılmişti. Onunla beliren şiarları tek tek güneş mesabesindeki Resûlullah'a arz edecekti.

"Ey *Fâlık* olan Rabhim!..

Onun Ebû Tûrab ve Kurân-ı Nâtık olmasının Senin katındaki şanı hürmetine, şu aciz kulunda Kendinden kelimeler filizlendir!..

Kendi toprağında öylesi bir tohum olabilmemi dile ki; göverip kökleştiğinde onun dallarında nice tatlı meyveler bitirsin.

Ey rahmetiyle *Kerim* ve *Vehhâb* olan Rabhim!..

Bu meyvelere her dem Yaşayan Kurân olan Habibin Muhammed Mustafa'nın ve Onun sevip de medheylediklerinin şâhit olmasını dile!..

Şu aciz kulunu da o Seçkin Kullarına böylesi bir güzellikte şâhit eyle!.."

Numan secde halinde kendi duasına devam ederken Muhsineler de Felâk Sûresinin giriş kısmını tefekkürdedydiler.

“De ki: Yarattığı şeylerin şerrinden
Felâk'ın Rabbine sığınırım!..”

İkrar ediyorlardı!..

Diriden ölü, ölüden diri çıkaran Rab; yine Kendi rahmetiyle geceyi yarıp ondan sabahı çıkarandı. Meçhulle dolu karanlıkların üzerine nûrunu salıyor, cehaletin zulmeti O'nunla aydınlıklara evriliyordu. Bu yüzden bilinmezlik veya zulmet timsali gecedense, ‘*Sabahın Rabbi*’ne sığınılması isteniyordu. Kalpleriyle akledebilenler buradaki asıl şiarı da seçip ayırt edebilmişlerdi.

Evet!..

Tohumlara can veren Allah, zamana da can veriyordu. Tohumu terbiyelendirdiği gibi zamana da müdahildi. Oysa mekânın yaratılışına dair nice tatminkâr izahlar bulan akıllar, zamanın yaratılmışlığını idrak etmek hususunda zorlanıyorlardı. Âlemlerin Rabbini mekândan aşkın düşünenler bile O’nu zamandan aşkın tasavvur edemiyor. “Allah önceden bildi. Sonraysa yarattı...” kabilinden ifadelerle O’nun Zâtını da mahlûk misali zamanın içerisine mahkûm ediyorlardı. Hâlbuki kalpleriyle akledebilenler sezeb’lmişlerdi. “*Ol, dedi ve oldu!..*” âyetiyle mana bulan bir nefeslik “*Ol!..*” emriyle birlikte sadece mekan değil zaman da oluşmaktaydı.

Nitekim zamana dair bu şüursuzlukları nedeniye Mushaf’ın ifadesiyle kalpleri paslanan nice insan, Kitapta anlatılan kıssaları sadece geçmiştekilerin hikâyeleri zannediyordu. Oysa Kendi indinde geçmiş ve gelecek olmayan Allah; bize göre yaşanmış ve yaşanacak olanları haber verirken başlı başına ânı vazediyordu. Bir nefeslik; “*Ol!..*” emrinde...

Evet!..

Âdemî bir kalp üzere olanlar Âlemlerin Rabbinden hâlâ birtakım kelimeler almaktaydılar. *El-Fâlık* isminin tecellisiyle

yarılıp manaları açığa çıktıkça İbrahimî kalp üzere birtakım kelimeler ile sınanmaya devam ediyorlar. Demi geldiğinde Yahyavî kalp üzere müstakbel 'Kelimetullah'ı tasdik ederken, İsevi kalp üzere olanlar da O'ndan bir rahmetle ölü misal kalpleri ihya ediyorlardı.

Yeniden secdeye kapanmıştı Numan. Vaktin Mesih Nefesli Güzeli ile birlikteydi ya; kabir misal nefsinde ölücüne yatan kalbine Rabbinden bir rahmet diliyordu.

"Ey Muhyî olan Rabbim!..

El-Hayy isminle tecelli ettiğin şu aciz yokluğa hayat veren Sensin. Sen lütfetmesen benim Sana secde edemez. Şüphesiz hayrın kaynağı Sensin. Musa-ı Kelimullah'ın dilince öğrettiğin o niyâzla, Senin rahmetinin gölgesinde Sana yalvarıyorum.

İndireceğin her hayra öylesine muhtacım ki!..

Âlemlere Rahmet olması için gönderdiğin O Resûl'ün aşkına, Onun tertemiz kelimıyla nefes bulan; 'İnsanoğlu uykudadır, ölünce uyanır!..' kelimesi hürmetine kalbimi ihya eyle!.."

Toprağın deminden artık suyun demine mi geçiliyordu? Rabbinden bir rahmetle dimdik ayağa kalkmıştı Seyyide...

Kevser Vârisi...

Kurân ile İnsanın buluştuğu havzın bekçisi...

Kapıların açılması gibi toprağın yarılıp oradan zenzem kaynaması da başlı başına bir fetih değil miydi? Arzdan semâya, çöl mağarasından dolunaya değin tüm âlemi dolduran 'Yedi Deniz'in Kelâmullahı onunla nefes buluyordu.

"Ey iman edenler!..

O sizi hayat bahşeden bir dirilişe çağırdığında

Allah'a ve Elçiye icabet edin!

İyi bilin ki; Allah, kişi ile kalbinin arasına girer.

Nihâyetinde O'nun huzurunda haşrolacaksınız."

Son kelimeler ile birlikte Numan vecde gelmişti gayrı. Bir dem Hirâ mağarasında olduğunu hissetmiş. Sonra Mescid-i Nebevî'de bulmuştu gözlerini...

Evet!..

Bizâtihi Habîbullah'ın huzurundaydı. Dizlerine kapanmış şekilde en büyük rahmetin eteğinde, Onsuz geçen her bir an için ağlıyordu.

Neden sonra Hudeybiye Gününe gitmişti. Rıdvan Ağacının altında biat tazelerken Kitapta '*Yedullah*' olarak zikredilen En Seçkin eli tutuyordu öpe koklaya...

Ve...

Nûr Evlerinin evvelinin önündeydi gayrı. Yüreği ağzında, eli kalbinde bir halde bekliyordu yine. İçeriden yükselen o tertemiz nefesi üç kez ardı ardınca duyuvermişti.

"Refik-i Âlâ, Refik-i Âlâ, Refik-i Âlâ!.."

Yetim Nebi'nin ümmeti yetim mi kalmıştı?

Alnını yaratılmış olduğu toprağa bırakmış şekilde sarsıla sarsıla ağlıyordu hâlâ. Oysa hemen yanı başında işiteceği Me-sih Nefesli sedâ; "*Kum bi-iznillah!..*" diyecekti:

"Ey Ceddimin Yoldaşı!.. *Allah'ın izniyle ayağa kalk!..*"

Numan Kitabî emre anında icabet etmişti. Karşısında duran Vâris-i Yedullah idi ya; ellerine uzanmıştı hemen. Öperken ondan Ceddinin kokusunu aldıkça titremelerine titremeler ekleniyordu. Neden sonra bir çift Haydarî kol ile sarılıp sarmalandığında dizlerinin bağı çözülmüştü. Teninde bulabildiği azıcık mecalle ses verdi geceye...

"Allah'a kasem ederim ki; sen Şanı Yüce Ceddin ile bir hesap üzeresin. Evvelinle ve âhirinle Onunlasın, Ondansın."

Numan'daki ikrarı tebessümle karşılayan bal rengi bakışların sahibi bir adım beriye çekilmişti şimdi. Yüce nimetlerin talibi olan cana yeni bir anahtar verecekti. Layıkınca anlaşılabilmesi için kelimeleri tane tane dillendirmeye başladı.

“Ey Ceddinin Yoldaşı!..

Eğer nasibini arayacaksan, kendindeki ‘Kehf’e açılmaya bak!..

Bu ‘Kehf’i kör bir karanlık yahut sıradan bir mağara sanma! Onu rahimlerden bir rahim belle! Ve oku onu; *El-Muhiy* ve *Er-Rahîm* olan Rabbin adıyla!..

Öyle bir oku ki; seni kendinden doğursun. Onunla ihya olasın!..

Ey Ceddinin Yoldaşı!..

Böylesi bir rahme düşen Kıtınîr olmak, kıymet bilene ne de güzel rahmettir. Şüphesiz ki, *El-Vehhâb* olan Allah, dileyenlere dilediğince nasip verir.”

Söz nihâyetlenince vakti henüz giren sabah namazı için hep birlikte kibleye yönelmişlerdi. Engin denizler fırtınalarını içlerine atmışlarken, Numan fokur fokur kaynamaya devam edecekti. Nitekim bu esnada tüm cemaat ilk rekâtta Felâk’ın Rabbine sığınmış, ikinci rekâtın kelimeleriye “Mağara” manasındaki Kehf Sûresinin giriş kısmından gelmişti.

*Derman arardım derdime,
Derdim bana derman imiş.
Burhan arardım aslıma,
Aslım bana burhan imiş.*

Niyâzî-i Mısırî

Safer ayının on beşinci seheri sökerken mağaradan henüz çıkan Â-i Hüseyin de develerine geçtikten sonra kafilé doğu istikametince yeniden hareketlenmişti.

Yorgunluktan sebep atının üzerinde güçlkle durabilen Numan, bir yandan gece boyunca yaşadıklarını düşünüyor, bir yandan da Muhsinelerin bunca uykusuzluğa nasıl direnebildiklerini merak ediyordu. Dün gece açılmış olan gök sofrasının lezzeti, şüphesiz tüm uykulardan daha tatlıydı. Ama sonuçta beden de hakkını istiyor. Acıktığında iki lokmayı aradığı gibi yoruldukça da dinlenmeyi arzuluyordu. Üstelik kendisi beş altı günlük yolculukları boyunca sadece bir kez Nûr Evine konuk olabilmışken, hissedebiliyordu ki; Muhsineler her gece o evi ihya etmekteydiler.

Neden sonra kendi kendine hayıflanmıştı. Doğuya doğru ilerledikleri için ufuk boyunca parlayan güneş doğrudan gözbebeklerine vurmasa neredeyse atının üzerindeyken uyuyacaktı. Oysa semâ yolcuları gâyet dingin görünüyorlardı. Güneşin parlaklığı Muhammedi Risalet'e atfedilse de, harareti Nebevî hasret ile bir görülse de; durum değişmiyordu. Yüzleri Âlemlere Rahmet Sevgiliye dönük olanlar için uyku hevesi de yoktu, yatıp dinlenmek arzusu da...

Zihninde alıp verdiği düşünceler nihâyetinde Şanı Yüce Nebiye gelip dayandığı için gerisi gönlün işiydi sanki. Akli, kalbin ardınca yürüyecekti. Kim bilir? Belki de ışık sadece yüzüne değil, sadrına da vurmaya başlamıştı. Atı kendi bildiğince adım adım ilerlerken Numan da sema yollarındaydı yeniden.

Şu birkaç günlük yaşadıklarından ilham ile ikrar ediyordu. Yıllar boyunca Kitabı sadece tescil makamı olarak görmüştü. Bir şekilde edindiği kanaatlerini sağlama alıp onları delillendirmek için Mushaf'a başvurmuş, aradıklarına ulaşınca bu kadarıyla kani olup bulduklarıyla yetinmişti. Oysa inananlardan istenen asıl duruş; Kitap ile kendi düşüncelerini tescillemeleri değil, bizatihi Kitabı tasdik etmeleriydi. Nitekim kendi zanlarını teyit ettirene değin Kitabı evirip çeviren eski nesiller Kurân'da nasıl anlatılıyordu?

"Onlar kelimeleri yerlerinden tahrif ettiler."

Evet!..

Karşısında yine 'Kelime' bahsi vardı. Onu zihinlerinde ve gönüllerinde layıkınca tasavvur edemeyen kişiler; manayı işaretlelerinden, işaretleri de hükümlerinden ayırmışlardı. Hacer Annenin Safa ile Merve Tepeleri arasındaki azim koşturmacasını sadece toprağı adımlamak olarak görmek veya hervelenin şiarlarını gözettikten sonra "Bu bize yeter!.." diyerek tepeler

arasında koşturmamak sonuç itibariyle aynı kapıya çıkıyordu. Zâhiri ve bâtinî manalardan biri görülmezden gelindiğçe 'Kelime' de asıl yerinden kopmaktaydı. Oysa ikisini bir arada gerçekleyebilenler Kitap sayesinde akıl, vicdan ve kalp için evvelce kapalı olan kapıların açılmasını da umabiliyorlardı.

Sezmişti!..

Böylesi bir okuma edebi, Kitabı başlı başına Nûr kılmaktaydı. Vahyi *El-Fettâh* olan Rabbin adıyla okuyanlar, Kitapta yer alan anahtarları da nasiplerince seçebilirlerdi. Tabii ki; güzel-liği arayan bir gözle okuyabilmek şartıyla...

"Ey Ceddinin Yoldaşı!.. Dikkat et!.."

Nida İmam Seccâd'a aitti. Numan dalıp gittiği türlü düşüncelerden sıyrılıp henüz ona doğru bakmak üzereydi ki, atı şaha kalkmıştı. Nitekim tüm ağırlığınca sırt üstü yere düştüğünde, askerler ne olduğunu dahi anlayamamışken yardımına koşan ilk kişi yine Ali Seccâd olacaktı. Usul hareketlerle onu yerden doğrultmaya uğraşıyordu. Bu esnada kumların arasına girip kaybolan siyah, irice bir yılan gören Numan ikazın sebebinin nihâyet anlayabilmişti.

"Çok şükür Allah'ım!.."

Yılan tarafından ısırılmadığı için Rabbine şükrettikten sonra İmam'a olan şükranını da arz etmişti. Ama itiraf etmeliydi ki; ayakta durmakta zorlanıyordu. Yaşlı bedeninin eskisi gibi at sırtında yolculuğa devam edemeyeceği de âşikârdı. Nispeten daha rahat olduğu için deve sırtında bir küfe içerisinde gidebilir miydi?

Az sonra develerden biri hazırlanıp getirildiğinde güç bela hayvancağızın üzerine çıkabilmiş. Küfeye yerleştiğinde eklemelerinin dayanılmaz ağırlarla isyan ettiğini görmüştü. En küçük bir sarsıntıda bile kemikleri etine batıyor. Acıdan nefesinin kesildiğini hissediyordu.

Hayır!..

Yola bu şekilde de devam edemezdi. Hâli perişandı. Şifa niyetiyle İmam'ın bal rengi gözlerini izlerken bir an gönlüne düşen arzuyla İsa-ı Mesih'i hatırlayıverdi. O, Rabbinin izniyle ölüleri bile toprağından kaldıracabilmişti ya; Vaktin Mesih Nefesli Güzeli de dua etse, şifa bulup ayaklanamaz mıydı?

Gönlündeki şefaât arzusu gözlerine de vurunca tüm aciziyetini kuşanmış halde İmam'a bakınıverdi. Oysa az evveline değin merhamet üzere beliren o bal rengi bakışlar, Numan'ın gönlündekiler söze dökülür dökülmez çatılmıştı. İmam yine de hiçbir şey söylemiyordu ya; Numan önce acı içerisinde canını unutup nerede yanlış yaptığını sorgulamaya başlayacaktı.

Dua istemesinde ne tür bir yanlışlık olabilirdi ki?..

Üstelik şifa bulmayı sadece can rahatlığı için arzulamamıştı. Yapması gereken işlerin selameti için de ayağa kalkabilmek istiyordu. Kendi kendine bir sonuca ulaşamayınca her nerede hata yaptıysa alenen bildirmesi için mahcup ama talepkâr bir edayla İmam'ı izlemeye koyuldu. Bir süre sadece bakışmışlar-ken sonunda Ali Seccâd sesine nefes verdi.

“İnşallah, tez zamanda eskisince iyi olursun!..”

Şifa vesilesi olabilecek bu duayı “Amin!..” ile karşılarken Numan'ın içi rahat değildi hâlâ. Bu esnada araya Velid girmişti. Eğer yola devam etmeyeceklerse gölgelik kurup kurmayacaklarını soruyordu. Numan, yardımcısına cevap vermek yerine son bir savletle birilerine tutunmuştu. Yeniden devenin sırtına çıkıp küfeye yerleştiğinde artık canı bile çıksa şikâyet etmemeye yeminliydi. Ama gözü kulağı ağrılarındaydı ya; bir kanadı tarumar olmuş kuşlar misaliydi. Gönlü semâyâ açılmıyordu. Devenin her bir adımıyla birlikte küfe yine tenine batıyor, kemikleri yerlerinden sıyrılacakmışçasına canını yakıyordu. Bu esnada acı çektiğini belli etmekten bile hayâ duyar-ken, bir yandan da nerede yanlış yaptığını anlamaya çalışıyor. Lakin gönlünü tatmin edebilecek gerekçeler bulamıyordu.

“Ey Ceddimin Yoldaşı!.. Şimdi nasılsın?..”

Ses beriden gelmişti. Numan hürmeten sesin sahibine doğru yönelmek istediğinde acılar içerisinde kıvrılıverdi. Belli ki, İmam’a doğru dönemeyecekti. Nitekim Ali Seccâd devesini hızlandırıp birkaç adım öne geçince nihâyet görebilmişti onu. Yine de mahcubiyetinden dolayı cevap veremiyordu. Oysa İmam ısrarcıydı.

“Az evvelkinden hallicesin sanki.”

Numan’ın suskunluğu uzayınca bu kez; “Dua nedir, şefaât nedir? Bilir misin?..” diyerek yinelemişti. Muradı cevap almak değildi. Farkların belirmesi için tek tek her noktayı zikrediyordu.

“Ey Ceddimin Yoldaşı!..

Az evvel şifayı benden değil Rabbinden istedin. Ve bu arzuna Âl-i Muhammed’i şahit kılmak istedin. Duanda meşruydun.

Bilirim ki, canı yanan ilkin dostunun yüzüne bakar. Yardımı ağyardan değil sevdiğinden talep eder. Sen de yüzün dostundayken gönülden Rabbine yöneldin. Hamd olsun ki; sevdiğin Allah ve O’nun sevdikleridir. Bu halinle gâyet izzetliydin.

Yapmak istediğin işlerin selametini, canının şifasından daha çok arzulamıştın. Kalbin nefsinin rahatından ziyade Âl-i Muhammed’e hizmet için atıyordu. Bunda da gâyet samimiydın.”

Numan duyduklarına binaen önce sevinmiş, ardından şaşırtıp meraklanmıştı.

Sahil.. Az evvel İmam’ın kâşları neden dolayı çatılmıştı?

Nitekim Ali Seccâd da adım adım bu noktayı açacaktı.

“Şefaât istiyorsan, bil ki; şefaatin en yücesi Rabbin seni ikaz etmesi, senin de bu uyarıyı duyup halini düzeltebildendir.”

Evet!..

Numan şimdi anlamaya başlamıştı. Nûr ve basiret üzerine düşünürken sema yolları için derin bakışlar talep etmiş. Ama bu esnada burnunun ucundaki tehlikeyi bile görememişti. Başlı başına bir çelişki değil miydi bu?..

Apaçık ortadaydı. İkazları takip etmek, şefaât ummanının birincil şartıydı. An itibariyle yılanı görür görmez İman tarafından uyarılmışken dalgın ve uykusuz olduğu için bunu vakitlice değerlendirememişti. İşin aslına bakılırsa böylesi bir şefaât çöldeki herhangi iki yolcu arasında da aynıyla yaşanabilirdi.

“Ey Ceddimin Yoldaş!..

İstersen bir de şöyle düşün! Hastalıklarına şifa olması için Rabbinden birtakım kelimeler alabilmenden daha hayırlı bir şefaât olabilir mi?..”

Numan farkı bir yönüyle daha seçmişti. Zira söz bu kez sıradan bir şefaâtleşmeyi anlatmıyordu. En azından bahsedilen hastalık bedene değil ruha dairdi. Nitekim bu esnada İman Seccâd, Numan'ı duymuşçasına “Ünsiyet!..” deyiverdi.

“Ey Ceddimin Yoldaş!..

Şair adamsın, iyi bilirsin! İnsan, kelime olarak sadece göz-bebeği veya unutkanlık üzerinden mana bulmaz. Ünsiyeti gözetmeden insan olunamaz.”

Numan anında mesajı kavramıştı. Sevgi sayesinde bir başkasını tanımak ve ona yakınlaşmak anlamına gelen “Ünsiyet” sözcüğü; İlâhi Kelimetullah nazarında; “*Tanışıp bilişesiniz niyetiyle sizi kavim kavim yarattun!..*” âyetine mazhardı. Tertemiz Beyân Sahibine göreyse; “Mümin, müminin aynasıdır!..” hadisine tekabül ediyordu.

Ayna misal bir mümin ile semâ yollarında sefer ederken ona bakarak nefsinin eksiklerini tanıyan, kendindeki arazları görüp öğrenen kimse yine bu refikin sayesinde kendisine çeki düzen vermeye gayretlenmeliydi. Nitekim aranan Rabbânî kelimeler böylesi bir terbiyenin reçeteleriydiler. Kapalı kapıları aralıyorlar. Herkesin kendi toprağında filizlenecek tohumlara su ve gıda oluyorlardı.

Ve...

Bu kısmı fikrederken tüyleri diken dikendi gayrı.

Evet!..

Kendisine kelimeler lütfedilen her yolcu, bir yerd n sonra bu kelimeler ile sınanmaktaydı; İbrahim Nebi misali...

Sezebiliyordu!..

Az evvelki dua talebinde Mushaf açısından hiçbir yanlışa bulaşmamışken Kitabın N r okuması bakımından sınanıldığı kelimeler için azimet gösterememiş, azıcık dikkat ve gayretle aşılabilecek bir sorun için gereken ihtimamı göstermeden şefa-at beklemişti. Böylesi tembel ve şuursuz arzulara bulunmak, edepsizlik sayılırdı. Vaktin Mesih Nefesli Güzeliyle ruhunu ihya etmeye uğraşacak yerde, nelerin derdine d ş vermişti böyle...

Hali, Yusuf Nebi'nin kardeşlerinininkine benziyordu. Güzelliğin Nebisini görüp seçemeyenler, Ondan bir kova buğday almayı yeterli bir şefa-at zannetmemişler miydi?

Koskoca bir mana sultanının huzuruna varıp   beş tahılı nasip bellemekten büyük bir şuursuzluk mu vardı?

Hicabına hicap, nedametine nedamet ekliyor, onca' can aç-rısına rağmen doğrulup İmam'ın ellerine uzanmak, "Affeyle!.." diyerek yalvarmak istiyordu. Ama kalakalmıştı yine.

Hatırlıyordu!..

Sadece canlılığını değil, isminin manasını dahi *El-Hayy* olan Allah'tan alarak "Yahya" lafzıyla zikredilen Nebi, müstakbel il hi kelimeyi tasdik edebilmesi için ne ile emredilmişti?

"Kitaba sımsıkı sarıl!.."

Titremeye başlamıştı. D n akşamki kum fırtınası sonrasında Seyyide Zeyneb'in sımsıkı sarıldığı şehid Ser-i Saadette de böylesi bir sadakatin şiarlarını görmemiş miydi?

Seçebiliyordu!..

Herhangi bir kişi, Kitabı tasdik edebilmek için kendisine bildirilen kelimelere gerek arzda, gerekse sem da aynıyla liyakatini göstermek zorundaydı. Ve bu liyakatin en temel şia-rı; İ hi Kelimeleri bey n edecek olan ayna misal mümin kula

hakkmı verinekti. Bu konuda Âlemlere Rahmet olan Nebiye, neye mukabil, ne isteyeceği nasıl bildirilmişti?

*"De ki: Size olan bu risaletime karşılık olarak
Sizden hiçbir şey istemiyorum.
Yakınlarına duyacağınız sevgiden başka..."*

Peki, sevginin hukuku neydi? Yine Kitaptan hatırlıyordu.

*"De ki: Allah'ı seviyorsanız bana itaat edin.
İtaat edin ki, Allah da sizi sevsin."*

Evet!..

Beyân açıldı. Kimin, ne için sevilleceği belliydi. Ve itaat makamı ile sevgi makamı bir olmak zorundaydı.

Utana sıkıla yeniden bal rengi gözleri takip ediverdi. Nitekim Ali Seccâd sesine nefes vermezden evvel bir an durakalmış. Ardından derince bir "Ah!.." çekmişti.

"Aaahh, Ceddimin Yoldaşı!..

Bizi sevmek zordur. Bizimle ünsiyet arayanların arzda ayağına taşlar dolandır. Gökten kan yağar başına. Zira semâlar ağlamazsa yeşerip bereketlenmez ki, toprak...

Unutma sakın!..

Bağcının hakkı, tarladan ürün almasıdır. Tarlanın hakkıysa sürülmek, sulanmak, ekilip biçilmektir. Aşığın hakkı, aşkına karşılık görerek maşuğunu tanımaktır. Maşuğun hakkıysa aşığından sadakat beklemektir. Bu durum sıdkiyet derecesine varırsa; âşık, maşuğuna benzer. Onunla sevinir, onunla hüüzlenir, onun gibi yaşar. Ve onu tastamam tasdik eyler.

Ah Ceddimin Yoldaşı!..

Bizler yetim doğmuş Nebinin evlâdıyız. Mekke'de, kendi öz şehrinde gurbeti yaşayan; Taif'teyken kurtuluşları için mücadele verdiği insanlarca taşlanan Nebinin âşığıyız.

Açlıktan karnına taşlar bağlayan, geceler boyu ümmetinin kurtuluşu için alnını secdeden kaldırmadan yakaran Nebinin sâdıklarıyız. Terzimiz bize öyle bir gömlek dikmiş ki; kuyular-daki Yusuf bile şükreder haline...

Ah Ceddimin Yoldaşı!..

Zordur bizim hırkamızı giymek. Zordur lokmamızdan ye-mek. Yine de bilip ikrar ederiz ki; *Şüphesiz her zorluğun ardın-da kolaylık vardır. Evet, her zorluğun ardı kolaylık...*

Numan, İmam'ı ilk kez böylesi serzenişli bir hal içerisinde dinlediği için adım adım ezilmiş, beli asıl şimdi kırılmışçasına küfesinde iki bûklüm olmuştu. Bir yandan hissiyatı tescillenir-ken bununla birlikte işittiği beyânı da tasdik ediyordu.

Evet!..

Arzda ne varsa, semâda da o vardı. “Dün oldu...” denilen her şey aynıyla yaşanmaya devam ediyordu. Üstelik İmam zımnen; “Bize benzemek zordur, ama bize duyduğu sevginin hakkını vermek isteyenler bu zorluğu kolaylıkçasına kabul-lenirler” derken, işareti aleniyete taşımıştı. Arslanın yavru-su arslansa çölün dertleriyle dertlenmek zorundaydı ya; bir mağarada Kitmîr olmayı umut edenlerin de aşkı ve sadakati kuşanması kaçınılmazdı. Kitabı tasdik için, onu tüm hatırlayış-ların esası olan Zikir mertebesinden okuyabilmek için başkaca bir yol yoktu.

Kişiyi bilmediklerini öğreten *Kerîm* Rabden gönlüne doğan her bir kelimeyle birlikte cûşa gelecekti.

Evet!..

Mushaf'a bakan gözler görebilirlerdi. “Ruh” kelimesi insa-na nispetle de kullanılmıştı. Vahyi anlatmak için de...

Üstelik Rahmân Sûresinin ilk üç âyeti şâhitti. Bizler insan olarak yaratılmağdan evvel, Kurân talim edilmişti. Henüz Ne-fes-i Rahmân iken talim ettiğimiz Kitabı, ruhumuzda ‘Ruh’ ola-rak hatırlayabilmek için tertemiz akleden, sevgiyle çarpan ve

sadakat üzere yaşayan bir kalp ile *Hakk*'ı tasdik etmek şarttı. Buradan ilham ile bir kez daha ikrar ediyordu. Güneş ve ay bir hesap üzereydiler.

Coşkun bir halde âyeti kendi şiarlarıyla fikrederken bal rengi bakışları gözlemeye devam ediyor. Gönlünden taşan sessiz çılgınlarla; "Ya Rab!.." diyordu.

"Şüphesiz Sensin; *Rahîm, Fâlık ve Muhyî* olan...

Yokluğun rahmine varlık tohumunu eken...

Ve tohumu yarıp filizlendiren, nefesiyle yokluğa dirilik veren..."

Bu esnada İmam Seccâd, muhatabını 'Kehf'e çağırıyordu yine. Fetâların ve Kitmîr'in beldesine...

Doğum için hazırlanılan Rabbânî bir rahim veya hakikate inkılâp edecek bir kalp mesabesindeki o mağaraya...

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!..

Hamd, kuluna Kitabı indiren

Ve onda hiçbir çarpıklığa yer vermeyen Allah'adır.

O'nun katından olan bu dosdoğru Kitap,

Şiddetli bir cezayla uyararak

Ve salih kimseleri bekleyen karşılığın

İçinde ebedi kalınacak

Bir güzellik olduğunu muştulamak içindir..."

Her kuş kendi cinsiyle kanat vuruyordu ya; Muhsineler, Vaktin Güzeli ve onun refiki sema yollarındayken kafil de bir kuyu başına rast gelmişti. Belli ki, öğlen molası orada verilecekti.

*İnsanlık nedir diye bana sorarsan
Gönüller birleşip Hakk'a dönmektir
Bu nutk-ı gûşine yazmak dilersem
Ölmezden evvel hemen ölmektir.*

Sabri Çavuş

Kâh teninin acısından, kâh gönlündeki dertlerden dolayı Numan'ın canı aş da, su da çekmiyordu. Ama o sabah yaşananlardan dersini almıştı ya; bedeninin hakkını verebilmek için rızkını takip etmiş, canının şifasından sonra ruhununkinin derdine düşmüştü. Kafile yeniden yola revan olduğunda gayrı sırtından vuran güneşte ve önü sıra yürüyen ay misali Muhlisnelerdeydi gönlü...

İçten içe Kehf Sûresini okuyor. Tek tek farkındalıklarını belirllemeye çalışıyordu. Mushaf'tan bakınca dikkatini çeken ilk nokta, bu sûrenin vahyin kaynağı olan Allah'a hamd ile başladığı ve Kitabı insanlığa ileten Resûlullah'ın diliyle yapılan ikazla son bulduğuydu.

“...*De ki: Her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa
İmanının gereğini yaşasın
Ve Rabbine kulluğa devam edip
O'na ortak koşmasın!*”

Hissedebildiği kadarıyla sürenin anahtarı son âyetle geçen “*Lika-i Rab*” kelimesi idi. “*Rabbe kavuşmak*” umudu...

Kelimayı yerinden koparmamak ve layığınca anlayabilmek için Kitabın tamamı üzerinden düşünenecekti. İlk olarak Secde Süresindeki ilgili bahsi hatırlayıverdi. Burada da ikaz mahiyette yer ahyordu. Lakin muhataplar Kehf'teki gibi müminler değil, müşriklerdi. Ölüp gittikten sonra yeniden yaratılacaklarına inandımayan insanlara asıl reddettikleri durumun Rabbe kavuşmak olduğu söyleniyordu.

Fussilet Süresinin son âyetinde inancında ikircik yaşayan insanlara hitap ediliyor. Darlıkta Rabbe sığınanların genişle çıkıkça rahmetin sahibini unuttuğu hatırlatılıyordu. Böylesi insanların ‘Lika-i Rab’den şüphe içinde oldukları, oysa Allah’ın her şeyi çepeçevre kuşattığı ve gördüğü bildiriliyordu. Burada ilgisini çeken nokta; Rabbe mülâki olmak ile taunklık arasında kurulan ilişkiydi. Üstelik bir önceki âyetten anlaşılacağı üzere bu şahitliğin kula bakan yönünde her biri birer Rahmânî delillere enfüste ve afakta taunklık etme yükümlülüğü vardı. Bu sayede insanlar O'nun *Hakk* oluşunu apaçık anlayabilmekteydiler.

Aynı kelimenin Enâm Süresinin sonlarında da yer aldığı haurıamıştı. Buradaki muhataplar; hidâyete ve rahmete ermeyi uman, Allah’tan üzerlerindeki nimetini tamamlamasını isteyen, her şeyi tafsilatıyla öğrenmeleri için kendilerine Kitap verilen insanlardı.

Tüm bu âyetler çerçevesinde farkı seçmişti. Lika-i Rab iki türüydü. İlki tüm kullar için kaçınılmaz olan bir sondu. Mü-

min yahut münkir, her insan ölümü tattıktan sonra nihai hesap maksadıyla diriltirilip Rabbin huzuruna alınacaktı.

İkincisiyse O'nun delillerinin hak oluşuna şâhitlik edebilmeye dairdi. Böylesi Rabbe mülâkîlik elbette ki, dirilerin işiydi. Ölmezden evvel ölebilenlerin; ölümü bir uyku, uyanışı ise asıl dirilik bilenlerin kârıydı. Onlar her işte ve oluşta Esmâ-i Hüsna'nın tecellilerini seçip seyran eden ve bunu sadece razılık üzerinden değil, güzellik olarak da idrak edebilen Muhsinlerdi. Onlar Rabbin, kuluna şah damarından daha yakın olduğuna da tanıklılar. Belki de Lika-ı Rab; Allah'tan insana olan bu yakınlığı aynıyla insandan Rabbine doğru da yaşayabilmenin adıydı. Kaniydi artık. Rabbe mülâki olmanın tezahürü, O'nunla çift taraflı yakın oluştu.

Okumalarına devam edebilmek için yeniden Kehf Sûresinin baş kısmına dönmüştü. "Allah, çocuk edindi!.." iftirasında bulunanlara yapılan ikazı bu kez bir vechiyle de kendi üzerine alıyordu.

Seçebilmişti!..

Allah'ın Kendi Zâtına benzer bir şey var etmemesi veya böylesi bir şey doğurmaması misali O'nunla yakın olmak da Allah'ın Zâtıyla birleşmek iddiasında olamazdı. Nitekim birkaç gün önce ihya ve teslimiyet üzerine gönül alışverişleri yaptıkları esnada ne demişti beyân sahibi?..

"Bir kimse hikmet nazarıyla tefekkür eder ve hakikate tanık olmak için gayretlenirse, ancak kendisini ihya eder. Ve muradını O'nunkiyle birler. Ne mutludur ki, o kişiler Âlemlerin Rabbi ile aynı iradede buluşurlar. O diler, kulu diler. Ve dilekler bir olur."

Bu durumu sevgi üzerinden de düşünebilirdi pekâlâ. Rabbe mülâki olmak, iki sevgilinin, iki farklı kalıbın vuslata ermesi demek değildi. Lika-ı Rab bizzat iki sevginin birlenmesi, tüm sevgilerin O'nda cem olmasıydı. Failden ziyade fiile vurgu yapan

bir durumdu. Nitekim Resûlullah'un diliyle bildirilen başka bir beyânı da hatırlamıştı.

"Kulum, farz olan sorumlulukları yerine getirdikçe rızamı kazanır. Nafileler ile Bana yaklaşmaya devam eder. Ve Ben bir kulumu sevdim mi; onun tutan eli, yürüyen ayağı, işiten kulağı, gören gözü olurum."

Farkındaydı. Bu vaat kulu ilahileştirmiyor. Ama onunla ortaya koyulanları Rahmânî kılıyordu. İşiyile, oluşuyla, görüşüyle Rabbinin murad ettiğince yaşamasını sağlıyor. Kelimenin tamamı tamamına insanı Rab adına Arzın Halifesi eyliyordu.

İlâhî ve Nebevî kelimelerle aklettikçe ikrarına ikrar ekleyecekti Numan.

Evet!..

O'ydu; En Güzel İsimlerin Sahibi...

Rahmân ve *Rahîm*; tüm rahmetlerin biricik sebebi...

Şüphesiz O'ydu *Hâdi*, *Nâr*, *Vefî* olan. Kullarını iyi, güzel, doğru ve hayırlı olana kılavuzlayan...

Nûruyla karanlıkları aydınlatan, *Hayy* ve *Muhyi* oluşuyla ölûcesine duran kalpleri ihya eden...

O'ydu; *Âlîm* ve *Hakîm*. İlmin ve hikmetin mutlak kaynağı...

Vehhâb ve *Fettâh* Esmâsı hürmetine nice kapalı kapıların anahtarlarını dilediğine dilediğince hibe eden...

Tüm acziyetini kuşanmışken O'nun rahmetine sığınmıştı. *Musavvir* olmasının aşkına gönlüne kelimelerini tasvir etmesini istiyordu. Zihnini ve kalbini Kelimetullah ile durulamaya çalışmıştı ya; yeniden ezberindeki Mushaftaydı gözleri...

Biliyordu!..

Hakikate uzanan yolda adım adım ilerlemek için talim etmeye giriştiği Kehf Sûresinin berisi kıssalar ve mesellerle doluydu. Buradaki şiarlardan kendi nasibini bulabilmesi uğruna İmam Seccâd'ın yaptığı ikazlar aklındaydı hâlâ...

Temsilleri her defasında aynı mertebeden okuyup tek bir manada dondurmaması lazımdı. Ve Kitabı geçmiştekilerin hikâyesi sanmak yerine ânı anlatan, doğrudan doğruya kendisini muhatap alan bir hidâyet vesilesi olarak görmeliydi. Nitekim bu yüzden kıssalar, vakayinâmeler misali şahısların tarihsel kimliğini dert edinmiyor, onların hakikat karşısında takındıkları tavırları anlatmakla yetinip isimlerden ziyade onların şahsında beliren ahlâkları tasvir ediyordu. Öyle ki, Kurân'da anlatılan şer bahisleri için rahatlıkla; "Firavunu değil Firavunluğu tanıtıyor!.." diyebilirdi. Zira Firavunlar ölseler bile Firavunluk her devirde yaşamaktaydı.

Sûreye adını veren Ashab-ı Kehf'in kıssası da böylesi zamane firavunlarının birinden kaçan ve bu esnada bir mağaraya sığınan gençlerle ilgiliydi.

Evet!..

Kitapta "Fetâ" olarak zikredilen bu insanlarla birlikte kendisi de mağaranın önündeydi artık. Girişinde beklediği mağarayı ister doğuma hazırlanılan bir rahim olarak telakki etsin, isterse değişip dönüşerek inkılâp edebileceği bir kalp olarak vasfetsin; fark etmiyordu. Kıtmîrlerden bir kıtmîr olarak Kehf'in yoldaşlarıyla birlikteydi. Asırlarca orada uyumak ve ardınca uyandırılmak üzere...

Sezebilmişti!..

Bu kıssada zâhîren anlatılan öz; bozulmuş bir toplum içinde kalıp onlarınki gibi bir yaşam sürdürülemeyeceğiydi. İmanı yaşayabilecek bir mağaralık bile yer olsa zalimlerden korkmak gerekiyordu. Müşrikler nedeniyle Resûlullah'ın Mekke'yi terk etmesinde de buna dönük şartlar vardı. Vâris-i Nebî'nin Hicâz'ı bırakıp tâ buralara değin gelmiş olmasında da...

Neden sonra; "*Sana onların kıssasını hakkıyla aktaracağız!..*" buyrulan âyet dikkatini çekmişti. Seçebildiği kadarıyla buradaki anahtar kelime "*Bi'l-hakk*" idi. Birçok kıssanın başında yer alan bir ifadeydi. Ahalinin aşinası olduğu bu anlatımları

türlü hurafelerle tanınmaz hale getirdiğini, böylesi yalan yanlışların ifşa edilip bu Kitap sayesinde hakikatin yeniden dillendirildiğini vazediyordu.

Yine de "Bi'l-hakk" ile kastedilen mananın dolaşımdaki bilgileri ıslah etmekten daha yüce olduğuna emindi. Kaldı ki, Allah sadece kıssaları "Hak ile" anlatmamış; birçok âyette bildirildiği üzere gökleri ve yeri bi'l-hakk yaratmış. Nebiyi hak ile göndermiş. Kitabı da aynı şekilde indirip Elçisine bi'l-hakk okutmuştu.

Evet!..

Allah'ın hak ile anlatılması herhangi bir olayın tarihsel tarihinden ziyade kıssanın mutlak hakikat ile olan ilişkisini vurguluyordu. Haliyle kıssalardaki güzelliği görüp layığınca nimetlenebilmenin bir şartı da onları Rabbin "*El-Hakk*" ismi ile okumaktı.

Kelimeyi kendi yerinde, Rabbin muradınca anlamak isteyen Numan önce ahalinin dilindeki manalara yönelecekti. Kadim şairlerden hatırlıyordu. "Hak" kelimesinin kökeninde eklem yeri anlamına gelen "Huk" vardı. Buradan mülhem kapının yuvasına "Hukk" denilmekteydi. Benzerliğin farkındaydı. Her ikisinde de uygunluk esas alınmıştı. Kemikler birleşmeye uyumlu olmazsa mafsala oturmadığı gibi kapılar da kapanamıyordu.

Ahalinin dilinden Mushaf'taki beyâna doğru ilerleyince görmüştü. Hak kelimesi doğruluğa uygunluğu çağırıyor. Genel itibariyle şüphe barındırmayan bilgiyi anlatıyordu. Belki de böylesi bir bilgiyi kaleme alıp yazıya geçirmeye ve haliyle sonraki nesillerin istifadesine sunmaya vesile olduğu için mürekkep kaplarına da "Hukka" deniliyordu.

Kelimenin zıddıysa bâtil idi. Amaçsızlığı, yön­süz­lüğü ve mesnetsizliği anlatıyordu. Buradan ilham ile farkı belirlemişti. Hak-bâtil zıtları iman sahasında yani semâ yollarında kullanılırken; doğru-yanlış zıtları fikri alanda kullanılıyordu. Arza da-ırdı. Haliyle hakikatin yeryüzüne düşen gölgesi için "Doğru", bâtiline ise "Yanlış" denilebilirdi.

Usul usul “*El-Hakk*” İsm-i İlâhisine dair nasibini yakalamaya başlamıştı. Mutlak Hakikatin Kaynağı olan Allah, bi'l-hakk gönderdiği güneş misal Resûlullah ve Ona hak ile inzal ettiği ay misal Kitabıyla tüm âlemleri aydınlatmaktaydı.

İçi titremeye başlayınca gözleri Vaktin Güzellerini aramıştı. Nicedir İmam Seccâd'ı ve Seyyide Zeyneb'i aynı hesap üzere yürüyenlerden biliyordu ya; onları izlerken iki kelime düşecekti gönlüne...

Hakikat ve sadakat...

İlki bilginin bilinen şeyin kendisine uygunluğunu vurguluyordu. İkincisi ise bilinenin yaşanan ile uygunluğuna işaretli.

Titremeleri hızlandıkça küfenin içerisinde hapsediğini anlamıştı. Yunus Nebi'nin balığında mıydı? Yoksa Yusuf'un kuyusunda mı?.. Belki de henüz girdiği Kehf ile çepeçevre kuşatılmıştı. Her ne var ise yolunu kesen, kalbini sarıp sarmalayan veya bâtili arzulayan; hepsi de nefis mertebesindeydi.

Evet!..

Zanlardan, vehimlerden, vesveselerden ve -İbrahim Nebi'nin hâl dilince- batıp gidenlerden kurtulup *Hakk*'a açılabilmek için “Medet!..” diyordu, sessiz kelimeler eşliğinde...

“Medet, ey Âlemlerin Rabbi!..

Bilirim ki; ilahlık sadece Senin hakkındır. Bize yakışansa Sana kulluk etmek...

Ey Âlemlere Rahmet olması için Elçisini bizlere gönderen Rabbim!..

Şefaat eyle bizlere!..

Sen ki; rahmetini ardı ardınca sıralayarak kullarını nasipsiz bırakmadın. Güneşi, ayı, yıldızları ve şecereyi bu rahmetin ayırmazları kıldın. Ve *Hakk*'a şahitliği sıddık olanlara lütfettin.

Ey *Vehhâb* olan Rabbim!..

Dile!..

Dile ki; şu aciz kulun Senin hakikatine sadakat gösterebilenlerden olsun. Ve Kıtâmîr'in misliyle Senin katından şân bulsun!..”

Niyâzı, yakarışları yerini mi bulmuştu? Gönlünde yine As-hab-ı Kehf vardı. Farkın adını koymak için ikrar ediyordu.

Hakikat arayıcısı olan o birkaç genç, canlarının selameti uğruna şehirlerini terk etmemişlerdi. Onlar bizzat hak olana sığınabilmek için bâtıldan kaçmışlardı. Atalarını takip etme-yi hakkın, hakikatin üstünde gören hemşerilerinin dayattığı amaçsız yaşamı kabullenmemişler, kendi imanlarını muhafaza için bâtılda ısrar edenlerden ayrılmışlardı.

Sezebiliyordu!..

Hakikat sadece onu arayanlara açılabilirdi. Hakikati dert edinmeden maziyi tekrarlayanlara “Sâdık” denilemezdi. Zım-nen hükmü vermişti. Hakikati kuşanmak sâbık olanın değil, sâdık olanın hakkıydı. Sadakat ise zamana değil, zamanı da ya-ratan Allah’aydı. Nitekim kimi insanlar hakikati zamana uydur-maya çalışırken, kimileri de zamanı hakikate uydurmayı dert ediniyorlardı.

Asr Sûresini hatırlamıştı. Zamanın üzerine yemin eden Al-lah, hakikati dert edinenlerin hüsrana uğramayacağını muştu-luyor. Onları; hakkı ve sabretmeyi tavsiye eden, imanının ge-reğince salih amellerde bulunan insanlar olarak vafediyordu.

Evet!..

Kitabı “Bi’l-hakk” gönderen Rabbe duyulan sadakatin bir tezahürü de hakkı tavsiye etmektir. Bu durumu baştan ayağa sabırla kuşanmayı gerektiriyordu. Zira böylesi tavsiyelerin sa-hiplerine ahalinin ne tür belalarla mukabele edebileceği daha beş hafta önce Kerbelâ’da ortaya konmamış mıydı? Numan’ın semâya kanat vuran kanatları kırılıvermişti bir anda...

“Ya Hüseyin!..” diyerek inliyordu.

“Sen ki, Zehra Gülüsün. Ey Ceddinin Güzeli!..

Asra andolsun! Sen hakkı tavsiye etmek ve amelleri ıslah eylemek için Kerbelâ’daydın.

Ey Şehîd-i Siddîk!..

Usul usul “*El-Hakk*” İsm-i İlâhisine dair nasibini yakalamaya başlamıştı. Mutlak Hakikatin Kaynağı olan Allah, bi’l-hakk gönderdiği güneş misal Resûlullah ve Ona hak ile inzal ettiği ay misal Kitabıyla tüm âlemleri aydınlatmaktaydı.

İçi titremeye başlayınca gözleri Vaktin Güzellerini aramıştı. Nicedir İmam Seccâd’ı ve Seyyide Zeyneb’i aynı hesap üzere yürüyenlerden biliyordu ya; onları izlerken iki kelime düşmekteki gönlüne...

Hakikat ve sadakat...

İlki bilginin bilinen şeyin kendisine uygunluğunu vurguluyordu. İkincisi ise bilinenin yaşanan ile uygunluğuna işaret etti.

Titremeleri hızlandıkça küfenin içerisinde hapsoldüğünü anlamıştı. Yunus Nebi’nin balığında mıydı? Yoksa Yusuf’un kuyusunda mı?.. Belki de henüz girdiği Kehf ile çepeçevre kuşatılmıştı. Her ne var ise yolunu kesen, kalbini sarıp sarmalayan veya bâtilı arzulayan; hepsi de nefis mertebesindeydi.

Evet!..

Zanlardan, vehimlerden, vesveselerden ve -İbrahim Nebi’nin hâl dilincê- batıp gidenlerden kurtulup *Hakk’a* açılabilmek için “Medet!..” diyordu, sessiz kelimeler eşliğinde...

“Medet, ey Âlemlerin Rabbi!..

Bilirim ki; ilahlık sadece Senin hakkındır. Bize yakışansa Sana kulluk etmek...

Ey Âlemlere Rahmet olması için Elçisini bizlere gönderen Rabbi!..

Şefaat eyle bizlere!..

Sen ki; rahmetini ardı ardınca sıralayarak kullarını nasipsiz bırakmadın. Güneşi, ayı, yıldızları ve şecereyi bu rahmetin ayrılmazları kıldın. Ve *Hakk’a* şahitliği siddik olanlara lütfettin.

Ey *Vehhâb* olan Rabbi!..

Dile!..

Dile ki; şu aciz kulun Senin hakikatine sadakat gösterebilenlerden olsun. Ve Kıtâmîr’in misliyle Senin katından şan bulsun!..”

Niyâzı, yakarışları yerini mi bulmuştu? Gönlünde yine As-hab-ı Kehf vardı. Farkın adını koymak için ikrar ediyordu.

Hakikat arayıcısı olan o birkaç genç, canlarının selameti uğruna şehirlerini terk etmemişlerdi. Onlar bizzat hak olana sığınabilmek için bâtıldan kaçmışlardı. Atalarını takip etmeyi hakkın, hakikatin üstünde gören hemşerilerinin dayattığı amaçsız yaşamı kabullenmemişler, kendi imanlarını muhafaza için bâtılda ısrar edenlerden ayrılmışlardı.

Sezebiliyordu!..

Hakikat sadece onu arayanlara açılabilirdi. Hakikati dert edinmeden maziye tekrarlayanlara “Sâdık” denilemezdi. Zımnen hükmü vermişti. Hakikati kuşanmak sâbık olanın değil, sâdık olanın hakkıydı. Sadakat ise zamana değil, zamanı da yaratan Allah’aydı. Nitekim kimi insanlar hakikati zamana uydurmaya çalışırken, kimileri de zamanı hakikate uydurmaya dert ediniyorlardı.

Asr Sûresini hatırlamıştı. Zamanın üzerine yemin eden Allah, hakikati dert edinenlerin hüsrana uğramayacağını muştuluyor. Onları; hakkı ve sabretmeyi tavsiye eden, imanının gereğince salih amellerde bulunan insanlar olarak vafediyordu.

Evet!..

Kitabı “Bî’l-hakk” gönderen Rabbe duyulan sadakatin bir tezahürü de hakkı tavsiye etmektir. Bu durum baştan ayağa sabırla kuşanmayı gerektiriyordu. Zira böylesi tavsiyelerin sahiplerine ahalinin ne tür belalarla mukabele edebileceği daha beş hafta önce Kerbelâ’da ortaya konmamış mıydı? Numan’ın semâya kanat vuran kanatları kırılıvermişti bir anda...

“Ya Hüseyin!..” diyerek inliyordu.

“Sen ki, Zehra Gülüsün. Ey Ceddinin Güzeli!..

Asra andolsun! Sen hakkı tavsiye etmek ve amelleri ıslah eylemek için Kerbelâ’daydın.

Ey Şehîd-i Sıddîk!..

Selam olsun sana ve senin hakkı tasdik ettiğin o beldeye!..

Selam olsun, uğruna canını ve canından özge sevdiklerini
Rabbine tasadduk ettiğin Kerbelâ'ya..."

Sarsıla sarsıla, iç çeke çeke düşünürken fark etmeye başlamıştı. Kitap başlı başına bir saraydı. Kapıları ardı ardınca açılırken konuklarını oda oda, salon salon gezdiriyor. Birinden alıp diğerine götürüyordu. Mağara Yoldaşları ile başlayan bahsin Yunus Nebi'nin balığına uğrayıp, Yusuf'un kuyusuna ve oradan da tâ Kerbelâ'da Vâris-i Nebi'ye uzanması misal...

Evet!..

Aslında hepsi de aynı kelimenin gizlide kalmış tezahürleriydiler. *Fâlık* olan Allah, toprağa ekili tohumu yarmasına atfen; mağara, balık veya kuyu misali karanlık ve üç yanı kapalı yerlerden çıkardığı insana da hakikatin yolunu açıyordu. Üsluptan bakınca rahatlıkla diyebilirdi. 'Kelime', hakkın ortaya çıkış ilkesiydi. Arzda, semâda, insanda; yaratılmış olan her ne varsa hepsinde de aynıyla geçerli olan ilâhî bir işleyişti. Allah'ın değişmeyen sünnetini anlatıyordu.

Mahiyet itibarıyla baktığında gönlünde yine Yunus Nebi belirmişti. Onun ismiyle anılan sûrede ne diyordu Allah?..

*"Güneşi hararetili bir aydınlığın kaynağı
Ve ayı ise bu ziyayı yansıtan nûr kılıp
Hesabı ve seneleri bilesiniz diye
Aya menziller koyan O'dur.
Bütün bunları bi'l-hakk yaratan Allah,
Bilmek isteyenler için âyetlerini
İşte böyle tafsilatıyla açıklıyor."*

Kelimelerin gözüyle aklettikçe tüm şiarlar fasıl fasıl yeni baştan belirecekti. Güneşi ve ayı ister ilâhî Esmâ ve tecellileri üzerinden okusun, isterse Risalet ve Velâyet üzerinden; fark etmiyordu. Hak ile yürünen semâ yolları; hakikati menzil

menzil tanıtmak ve *Hakk*'ın delillerine tanık kılınmak içindi. Bu sayede ruh, bir nefeslik aslını hatırlarken; kalp de O'ndan gay-rısından arınıyordu. Nitekim aynı sürenin bir sonraki hakikat bahsinde nefislerin uydurduğu temelsiz ilah tasavvurlarının âhir akıbette tek tek yıkılacağı anlatılırken âyetle geçen kelimeleri güneş misal kılavuz edinecekti.

*“Her nefis en nihâyetinde Allah'a,
El-Hakk olan Mevlâlarına döndürülür.”*

Evet!..

Mushaf'taki sırasıyla Allah, *Mevlâ* ve *Hakk*...

Şiarların dilince okuyunca ilk kelime, Zâtı itibariyle O'nu anlatmaktaydı. İkincisi; varlığın sahibi, dostluğunda sâdık, Velâyet eliyle kuşatıcı ve kollayıcı olan kılavuzdu. Sonuncusu, Esmâ-ı Hüсна'nın hakikatlerini kuşanıp delillerine tanıklığa çağırان O...

Biliyordun!..

Tüm dönüşler Allah'aydı. Kâh hesap vermek uğruna mecburen; kâh nefes sahibiyken kendinde bulduğu nimetleri ay-nıyla tekrarlatabilmek adına tercihen...

İkindinin nasibini bu üç kelimedede bulmuştu ya; ardı ardınca zikredecekti. Sesi kendi arzından yükseliyor, yankısı da yine kendi semâsını dolduruyordu.

“Ya Allah, yâ *Mevlâ*, yâ *Hakk*!..”

Tâ ki güneş, ufuk çizgisine inene değin bu üç İsm-i İlâhiyle cûşa gelmişti. Gecelemek üzere konak yerlerine ulaştıklarında gönlündeki biricik arzu, dün gece olduğunca yeniden Nûr Evi-ne katılıp gök sofralarına açılabilmekti.

Sahil!..

Ashab-ı Kehf kıssasını, Vaktin Güzelinden bi'l-hakk dinleyebilmesi mümkün müydü?

*Hakkı sevmek hoştur amma
Âşık olmak başkadır
Talib olmak hoştur amma
Sadık olmak başkadır.*

Abdulhamid Hazmî

Konaklamaya dair mutat işler bitmiş, nöbetçiler hariç tüm askerler kendi çadırlarına çekilmişlerdi. Muhsinelerin istirahatgâhları yine Nûr Evlerinden bir ev olmuş. Gönüllerini birleyip Rabbi tesbih etmeye başlamışlardı. Numan'sa kampın orta yerinde tek başınaydı hâlâ. Büyükçe bir ateşin başında Âl-i Hüseyin'in çadırını gözlemeye devam ediyordu. Onun da derdi birdi, biricikti ve kendinceydi.

İmam'ı beklerken çıtır çıtır yanan odunları izlediği esnada öylesine dalıp gitmişti ötelere. Alevler yakıp yok ederken bir yandan da tükettiği her şeyle birlikte semâya doğru uzanmaktaydı ya; seçebiliyordu. Nârın meylli nûraydı. Hasret ehlinin cayır cayır yanan gönlü de kendini tükettikçe sonsuzluğu ve aydınlığı aramıyor muydu?

Neden sonra ateşten ziyade ona üşüşen pervanelere dikkat kesilmişti. Tavaf edercesine alevlerin etrafında dönen hayvancağızların git gide ateşe yaklaşip sonunda yandıklarını gördükçe içi titriyordu. İmam'ın daha o sabah söylediği; "Bizi sevmesi hele de hırkamızdan giyip lokmamızdan yemesi hepten zordur!.." ikazı kulaklarındaydı hâlâ. Üstelik başkaca kelimeler de vardı gönlünde...

Sevmek...

Sevip tanımak...

Tanıyıp sevdikçe yakınlığı hissetmek...

Sadâkat göstermek sûretiyle bilineni tasdik etmek...

Gönlünden geçen her bir kelimeyle birlikte zorluğu da gördükçe umut niyetine Kitaptaki muştuyu hatırlayıverdi.

"Şüphesiz zorluğun ardı kolaylıktır.

Evet, zorluğun ardı kolaylık..."

Hissedebiliyordul..

Nârî nûr ile birlemek; sevenin, sevdiği uğruna can vermesinden daha zordu. Aradaki fark arz ve semâ kadardı. Oysa aşkı tasdik eyleyip tüm sevgilerini O'na bağlayabilen insan için kolaydı her şey...

Peki, kendisi için?..

Açıkcası böylesi bir halin fersah fersah uzağındaydı. Yine de üzerindeki rahmeti inkâr etmemek adına önce şükretmiş ardından hükmü vermişti. Şu beş altı günlük yolculuk neticesinde kendisi için söyleyebileceği en büyük nimet, güzelliği yaşıyan Âl-i Muhammed'e tanık olabilmesiydi.

Evet!..

Ateşe uçabilecek kanatları yoktu, ama ateşe uçanlara şâhit-ti. Bir dem sonra hayıflanıverdi. Hakkı seçebilenleri görmesi veya onlara gıpta etmesi şüphesiz ki, büyük nimetlerdi. Ama başkalarına şâhitlik etmekten ziyade nefsine tanık olmakla yü-

kümlüydü. Zira Kitaptan biliyordu. Rabbin delillerine afâkta olduğunca enfüste de tanık olamadıkça *Hakk*'tan yana nasibi yoktu. Umut ve korku, şükür ve eksikliğini fark etmek arasında gidip geldiği esnada beriden yükselen sesle irkilecekti.

*“Allah sıvrisineği de,
Ondan daha üstün olan herhangi bir şeyi de
Kullarına delil göstermekten çekinmez.
İnananlar bilirler ki;
O, Rablerinden gelen bir haktır.”*

Sesin sahibini görür görmez ayağa kalkmaya yeltenmişti. Ama sağı solu hâlâ perişandı ya; kalkamamıştı. Nitekim o toparlanana değin İmam diz kırıp yanı başına oturuverdi.

“Nasılsın, ey Ceddimin Yoldaşı?..”

Boynunu bükmüşü Numan. Teninden ziyade gönlündeydi aklı. Belli belirsiz bir tınıyla yanıtladı.

“Bulduğuma şükredip umduğuma hamd ediyorum.”

Titrek alevler vurdukça yüzü ıslıl ıslıl aydınlanan İmam bu söze duayla mukabele etti.

“Allah, bulduklarına layık; umduklarına nail eylesin!..”

Farkındaydı Numan. Saatlerdir beklediği vechile onunla birlikte Kehf Kıssasını talim etmeye başlayacaklardı. Nitekim Ali Seccâd'ın önceliği niyete dairdi. “Sence...” diye seslenerek sordu.

“O gençlerin muradı neydi?”

Numan ilk kez bu ayrımın farkına varıyordu. Gündüzki tefekkürlerde şartlar üzerinden kıssayı değerlendirdiği için gençlerin imanlarını yaşayabilmek uğruna şehri terk ettiklerini düşünmüş, ardından bir mertebe daha derinleşerek Ashab-ı Kehf'in *Hakk*'a sığınmak için bâtıldan kaçtığına karar vermişti. Oysa şu an muhatap olduğu soru Mağara Yoldaşlarının nihai

amacını seçip ortaya çıkarmak içindi. İlgili âyeti İmam'ın sesinden işitecekti.

*"Dediler ki: Ey Rabbimiz!
Bize Kendi katından bir rahmet ver.
Ve bizi rüşde erdir."*

Numan'ın da fark ettiği üzere kıssanın berisinde yaşanan her şey, O'nun katından bir rahmet hükmündeki rüşd hali içindi. Kıssada bi'l-hakk bildirilen durumu tam da burada aramalıydı.

Biliyordul..

"Rüşde ermek" kelimesi; sapmak, dalalete düşmek, şaşır-mak kabilinden afetlerin aksine, doğru yolu bulmak, bu yolda yürümeye sebat etmek ve ne uğruna yürüdüğünün bilincinde olmak muadili manalara haizdi. Böylesi bir yolu tespit edebil-meleri için rüşde erme taliplilerinin örneklikli ihtiyaçları ilim ve basiretti. Yol yürünürken taliplerin en büyük azıkları sabır ve samîniyet oluyor. Yolu hakkıyla yürüyüp menzillerini tas-dik eden ve böylece rüşde eren kişilerse nihâyetinde reşîd sa-yılıyorlardı.

İlim, talebe ve muallim arasındaki ilişkiye benzer şekilde rüşdün de bir vechinde talip, diğerinde mürşid vardı. Nasıl ki; Velâyet silsilesini sunan âyette *Mevlâ* olarak Allah ve Resûlû doğrudan, müminlerden bir kul ise işaretten yer alıyorsa; mürşid de aynı zincirin kopmaz halkalarına tabiydi.

Numan rüşde ermek için silsilesi Resûlullah'a uzanan bir mürşide bağlanmanın gereklerini fikrededururken İmam Sec-câd araya giriverdi.

"Sence o gençler hemşehrilerini terk ettikten sonra neden bir mağaraya sığındılar?"

Numan sorudaki muradı anlayamayınca Ali Seccâd doğru-dan ilgili âyete geçti.

“Âdemoğullarından ve Allah dışında taptıkları her şeyden uzaklaştınız. O halde mağaraya sığının ki; Rabbiniz size rahmetinden bir nasip ulaştırsın. Ve işinizde yararlanabilmeniz için size bir kolaylık hazırlasın.”

Numan için âşikârdı. Mağara bir hazırlanma yeri idi. Zaten Vaktin Güzeli de dün geceki gök sofrasında asıl diriliğe uzanabilmek uğruna bu mağarayı ana rahmine benzetmemiş miydi?

Az sonra başka bir detay dikkatini çekecekti. Gençlerin mağaraya çekilmeleri onlar açısından bir tercih değildi. Başlı başına bir emirdi bu.

Peki, âmir kimdi?

Onlara mağaraya girmelerini söyleyen, Ruhü'l-Kuds mesabesindeki Cebrail miydi?..

Kendi kendine “Olamaz!..” demişti. Ama cevabı da bilmiyordu. Nitekim bu esnada lazım olan anahtar İmam işaret edecekti.

“Gerçek şu ki; onlar Rablerine iman etmiş gençlerdi. Biz de onların hidâyetlerini artırdık. Ve kalpleriyle aramızda sağlam bir bağ -rabita- kurduk.”

Şimdi anlamıştı Numan. İşin sırrı son cümlede gizliydi. Gençlerle Rableri arasında Kitabın ifadesiyle sağlam bir rabita vardı ya; bu bağ sayesinde Rabbin kendileri hakkındaki emrini de apaçık alabilmişlerdi.

Peki, böylesi bir rabitanın mahiyeti neydi?..

Numan'ın zihni ve gönlü git gide karışırken İmam; “Ey Ceddimin Yoldaşı!..” deyiverdi. Devamda gelen sözler kâh Numan'ın zihnindekilerle uç ucaydı. Kâh denizin öte yakasından...

“Rüşde ermeye talip isen muhtaç olduğun temiz ve derin akıl da kalbindedir. İştîyâkın, gayretin ve basiretin de...

Unutma sakın!..

Kalbin kapısı ancak içeriden açılır. Dışarıdan zorlanmaz. Sen yine de mürşidinle hemhâl olmaya çalış! Zira her gönül kendine benzeyen gönle akar.

Ve asla unutma!..

Mürşidin sana *Hakk*'ı tanıtır. Ama O'nunla yaşamak senin kârındır."

İmam sözleriyle birlikte gözlerini de mimleyince Numan'ın bakışları ortalarında yanan aleve yönelmişti yine. Rüşd, temiz ve derin akıl, kalp, kapı, iştîyâk kelimelerini alıp verdikçe gönlünde birtakım manaların doğduğunu hissedecekti.

Biliyordu!..

Kalpten kalbe yol vardı. Bunu birçok kereler İmam'la tecrübe de etmişti. Gönlü sürekli olarak ona akıyordu.

Ve farkındaydı!..

Âyette "*Rabatna kulubihim*" denilerek zikredilen kalbî rabîta, iki insan arasında değildi. Bir ucunda Rabbin diğer ucunda kulun yer aldığı başlı başına bir bağdı bu.

İyi kötü seçebildiği kadarıyla böylesi bir rabitanın kurulması için bâtıldan ve bâtıla çağıran herkesten uzaklaşmak gerekiyordu. Tüm vehimlerden, vesveselerden ve temelsiz ilah tasavvurlarından yüz çevirip arınmadıkça bu Rahmânî bağın varlığı ve işleyişi hissedilemezdi.

Mağara Yoldaşları adına ikrar ediyordu. Onlar sağlam bir kalbî bağın kurulması için öncelikle kendi niyetlerini ve gayretlerini apaçık ortaya koymuşlardı. Sonrasındaysa onların işlerini Allah tamam eylemişti. Muratlar bir olunca iradeler de birleşmiş ve öylesi bir halde uykuya yatırılmışlardı.

Numan idrak edebildiği kelimeleri doğrudan gönlüne indirirken henüz içeriğine vâkıf olamadıklarını da zihnine kazıyacaktı. Nitekim şu bir haftalık yolculuktan edindiği deneyimle İmam'm sözlerinin er ya da geç kendisine lazım olacağını farkındaydı. Yine de akli mağaradaydı ya; bir an evvel içeri girmek istiyordu. Edeb ve niyâzla İmam'a bakınıverdi. Bal rengi bir çift göz bu kez sese minnet etmeksizin beyân ediyordu.

“Kehf, ahalinin dilinde Sığınılan Mağara anlamına gelse dahi, rüşde ermek gayretindeki insan için akleden kalptir o, şuur mahallidir. Cevaplarını burada ararsın. Ve nasibince yine burada bulursun.

Tek bir şartla!..

Ne delilsiz düşünmeye bak, ne de delilsiz gelen kelimelere itibar et!.. Unutma ki; kalpte beliren hak söz, şuuru aydınlatan güneş misalidir.”

Evet!..

Numan sırayla hatırlamaya başlamıştı. İmam ile ilk gönül alışverişleri ‘Sözün Güzeli’ hakkındaydı. Ardından ‘Keline’ bahsi açılmıştı. Şimdiyse ‘Hak Söz’...

Kitabı bi'l-hak anlayabilmek için adım adım ilerleyen bu algının şuurlanmaya dönük olduğunun farkındaydı. Ve henüz seçmişti. Rüşde ermek için aranan delil de bizzat kalpte idi; *Hakk*'a dayanan irşat edici silsile ile kurulan o sağlam rabita da...

Neden sonra İmam'ın dilindeki temsilin güneş ile belirmesi dikkatini çekmişti. Aradığı anahtarlardan biri de burada olmalıydı. Rabbin rahmetinden bir pay ulaşması için kendilerine mağaraya sığınmaları ilham edilen o gençlerin içerideki halleri nasıl tasvir edilmişti?

“Baksaydın doğduğu esnada güneşin onların sağından meyl ettiğini, sol taraftansa onlara dokunmadan battığını ve onların mağaranın genişçe bir bölümünde bulunduklarını görürdün. Bu durum Allah'ın âyetlerindendir. Allah kime kılavuzluk ederse o kişi, doğru yolu bulur. Kimi de kendi sapıklığına terk ederse; artık onun için ne bir Velî, ne de bir Mürşit bulabilirsin.

Onlar ölüncesine uykudalarken, sen onları uyanık sanırdın. Zira onları bir sağa bir sola çeviriyorduk. Köpekleri ise mağaranın giriş kısmında ön ayaklarını uzatmış halde öylece duruyordu.”

Farkındaydı Numan!..

Gerek Mağara Yoldaşlarının kıssasında, gerekse Kitaptaki diğer anlatımlarda isim veya yer misali detaylara yer verilmiyorken burada birçok ayrıntılar sunulmaktaydı. Üstelik başta Resûlullah'ın kendisi olmak üzere Muhammedî Şuur ile bu âyetleri okuyabilecek olan herkes "*Baksaydın!..*" denilerek, mağaradaki bu detaylara şahitlik etmeye çağrılıyorlardı.

Görülenler işitilenlerden daha etkiliydi ya; hakikati şahidin dilinden duymak arzusundaydı. Talip olduğu nimetin yüceliğince kalbini ay belleyip gözlerini güneşine dikmişti yine. Nitekim İmam Seccâd da kendi güneşinden aldığı ziyayı, nûr mertebesinden verecekti; hakikat talibine. Ama önce başka bir noktaya dikkat çekmek istiyordu.

"Âyette ikişer defa yinelenen sağ ve sol nedir? Onların şiarlarını düşündün mü hiç?"

Numan adım adım hatırlamaya başlamıştı. Mushaf'ta üç sûrede bu iki yöne dair tanımlamalar yer alıyordu. İniş sırasına göre ilk kez geçtiği yer Beled Sûresiydi. Buradaki anlatımda sağ kelimesi; köleleri özgürleştirmek, garipleri ve öksüzleri doyurmak, yoksulu ayağa kaldırmak, onlarla dayanışma içine girmek, acıları paylaşıp sabrı tavsiye etmek, sevgi ve merhametle davranmak kabilinden fiiller için kullanılıyordu. Sol ise bunun zıtları için geçerliydi. Kıtlığın, adaletsizliğin ve bereketsizliğin kaynağı olarak sunuluyordu.

Hakka Sûresinde Hesap Günü kitaplarını sagılarından alanların huzurlu ve mutlu olacakları söyleniyor. Aynı şekilde kitaplarını sol ellerinden alan kişilerin dünyadayken malı ve saltanatı kendilerinde toplamaya çalıştıkları vurgulanıyordu.

Aynı bahis son olarak Vakıa Sûresinde zikredilmekteydi. Buradaki sağ kelimesi; *Hakk*'a dayanan, erdemli, iyiliği ve bereketi yayan cennetlikleri anlatıyordu. Sol ise zenginliğin şımarttığı, ekâbir duruşlu, büyük günahları işlemekte ısrarcı olan cehennemliklerdi.

İmam yöne dair tefekkürün ardından şimdi de zamana dik-
kat çekecekti.

“Güneşin mağara ehline şafakta meyiyeşi ama akşamüzeri
onlara değmeyişi sence neyin alâmetidir?

Kafa gözüyle bakarsan, dersin ki: ‘Mağaranın ağız kuzeyden
güneye doğrudur...’ Hiç kimse bu sözü inkâr edemez. Oysa
kalbinle bakmayı dilerse, kelimeler başkaca şiarlar vazeder.
Burada bi’l-hak dirilişin işaretleri de vardır.

O vakit anlarsın!..

Şafak, sağ ile zikredilmiştir. Zira Âlemlere Rahmet olan Gü-
zel Ahlâktır O. Onun güneş misal tertemiz risâleti senin karan-
lıklar içerisindeki ölü misal toprağını ıslıl ıslıl aydınlatır.

Akşam vakti ise şuuru olmayan aklın işaretidir. Böylesi bir
akıl, kâinatın işleyişini veya eşyanın tabiatını çözüp anlayabi-
lir. Eseri de tanır. Ama müessiri bilmez. Esmâ-i Hüsna ile ahlâk-
lanamadıkça senin şuur evini aydınlatamaz.”

İmam şimdi de sağ-solu ve güneşi ile az evvelki beyânı tek
bir çatı altında toplayarak Numan’ı ikaz edecekti.

“Rüşde erip asıl diriliğe uyanmaya talip olan kişiler; hayrı
kâh hayır üzerinden tanırırlar. Kâh şerrin zıddı olarak...

Bu işleyiş Rabbin, kullarına bir merhametidir. Seni sağa da
çevirir, sola da çevirir ki; çirkinini görüp güzeli seçesin, yönünü
bilip yolunu tayin edesin. Ama sen dosdoğru yolu bulmaya di-
renip nasibini elinin tersiyle itecek olursa gayrı irşat edici bir
Dost bulamazsın ki; seni hakikatin nûruyla aydınlatabilsin...”

Sözün sonunda İmam’ın dudaklarıyla birlikte gözleri de
mimlenivermişti yine. Neden sonra kaldığı şekilde bire bir de-
vam edecekti Kitaba. Ve tabii kendi beyânınca...

*“Durum böyleyken onları uyandırıp dirilttik. Nihâyet arala-
rında sormaya başladılar. Mağarada ne kadar bir süre kaldık-
larını merak etmişlerdi. Bir gün müydü? Yoksa daha mı kısa?..*

İçlerinden biri; *'Bunu en iyi Rabbimiz bilir!..'* demişti. Ve rizklarını temin edebilmek için içlerinden bir başkasını şehre göndermeye karar verdiler. Onu sıkı sıkıya tembihlemişler, kimseciklere kendisini fark ettirmemesini söylemişlerdi. Zira varlıkları anlaşılabilecek olursa şehir halkının kendilerini öldürmesinden veya zorla eski inançlarına döndermelerinden çekiniyorlardı. Oysa alışverişi için kullandıkları gümüşler onları ele verdi. Asırlar evveline ait olan bu paralar belli etmişti ki; gençler çok uzun bir süredir mağaradaydılar. Böylelikle Mağara Yoldaşlarının durumu ahaliye malum olunca akleden kalpler Allah'ın öldükten sonra diriltme vaadinin hak olduğuna şüphesiz şekilde iman ettiler. Son saatin şaşmazlığını görüp buna uygun yaşadılar.

Oysa insanların birçoğu verilen asıl mesajı anlamamakta direndiler. Gençlerin mağarada uyutulup diriltilmesi ve ardından Hesap Günü bir kez daha diriltilmek üzere yeniden ölümü tatmalarını fikredecekleri yerde, mağaranın kendisini kutsamaya kalktılar. Ve sözü geçen güç sahiplerinin ısrarıyla mağaranın girişine bir kitabe dikip mabed yaptılar. Sandılar ki, böylelikle Ashab-ı Kehf'in şanını yüceltecekler.

Böylece nesiller, asırlar geçti. Artık bu kıssa hakkında insanların yegâne uğraşı meçhuller hakkında atıp tutmaktı. *Kimileri; 'Onlar mağaralarında üç yüz yıl kaldı!..' dediler. Kimileriyse buna dokuz yıl daha eklediler.*

Gaybı taşlamayı kalpleriyle akletmenin yerine geçirenler; *'Onlar üç kişiydi, dördüncüleri köpekleriydi...'* dediler. *'Beş kişiydiler, altıncıları köpekleriydi...'* dediler. Dahası; *'Yedi kişiydiler, sekizincileri köpekleriydi...'* dediler.

De ki: *'Onların sayısını Rabbim daha iyi bilir. Onlar hakkında bilgiye sahip olanların sayısı çok azdır. Onlar hakkında fikir alışverişi haricinde tartışmaya girme! Gayb hakkında atıp tutan kimselere itibar edip de onlara soru sorma!..'*

İmam'ı dinlerken zihninde birçok sorular beliren Numan, işittiği son âyetle birlikte yutkunuvermişti. Gerçi farkındaydı. İkaz; işin aslını bilmeyip kıssanın şiarlarını okuyamadan, rabıtasız ve delilsizce konuşanlar hakkındaydı. Ama edeb gereği kendisine lazım olmayan hususları da deşelemekten çekiniyordu.

Hâlbuki İmam tām da Numan'ın kaçındığı yeri açacaktı. "Ey Ceddimin Yoldaşı!.." diyerek seslendi.

"İstersen uykuya yatan o gençleri tek tek kendinde ara! Rabbinin rahmetinden bir rahmete açılmaya çalış!..

O vakit göreceksin ki, mağaraya giren yoldaşların her biri henüz Esmâ şuurlarını kazanamamış olan erdemlerin misalidir.

Unutma sakın!..

Senin için bu erdemlerden ilki, Rabbinin verdiği her şeyi emanet bilip onlara liyakat göstermendir. Ekâbirlerin yapageldiklerinin aksine mülkü sahiplenmeden verileni paylaşabilmendir. Ve tüm emanetlerini onların asıl sahibi olan Allah'a sunabilmendir bir diğeri...

O gençlerin sayısını beşe çıkarırsan, bu erdemlere cesareti ve kefâleti de eklemen gerekir. Zira güneş soldan da vursa, hakkı gözetmeyenlerin karşısında korkusuzca hakkaniyetin sesi ve eli olursun. Güneş sağdan da vursa Rabbinin rızasını ve sevgisini yitirmekten tir tir korkarsın.

An be an görürsün ki; sadece O'dur; işine, canına, semanın ve arzın nimetlerine kefil olan. Ve her işten, oluştan önce 'İnşa-Allah!..' dersin kalbinle. Bilirsin ki; O diledikçe inşa olur, O'nsuz bir hayır doğmaz.

Sendeki tüm erdemler, rahim misal bu mağaraya bir çiğnemlik et olarak girerken *Hakk* ile rabitasını fark ettikçe cenin olur gayrı. Tohumların patlayıp filiz vermesi misal...

Tâ ki adım adım Esmâ ile ahlâklanıp yeniden halk edilene değin, uykudadır bu erdemlerin...

Mağara Yoldaşları için; 'Onlar sayıca üç, beş değil yedi kişilerdir...' de desen; beride duran bir Kıtımîr vardır hep. Sâdık'tır o. Nihâyetinde şuur sahibi olamasa bile sadâkatinden ödün vermez asla. Erdemlerin başucunda o da uykuya yatar. Demi gelip uyanacağı, hak ile kıyam edeceği o şaşmaz vakte değin..."

İmam'ı dinlerken söylenenleri kâh ileriki bir zamanda kullanmak üzere zihnine kazıyan; kâh anladıkça ezilip büzülen ve neticede kulaklarından gönlüne inen her bir kelime ile içi titreyen Numan son cümleyle birlikte cûşa gelmişti artık.

İkrar ediyordu!..

En güzel isimlerin sahibi olan Allah kulunu hakikate kılavuzlayan *Mevlâ*'ydı. Kitapta "Ruh" olarak zikredilen vahiy sayesinde rüşde ermenin taliplilerine dirilik veriyor. Mürşidin eliyle *El-Muhyi* oluyordu. Mesih Nefesli Güzellerin dilince "*Kum bi'izni-Allah*" diyerek sesleniyor. Hakikatten nasipsiz ölü misal tenlerde mahpus ruhları tastamam ayağa kaldırıyor. Kıyamsa kıyamdı bu...

Ve hatırlıyordu!...

Yolculuklarının ilk gününde ne demişti Ali Seccâd?

"Babam İmam Hüseyin'in Kerbelâ'daki kıyamını asıl burada aral.. Adı ister Yezid olsun, ister bir başkası; hiç fark etmez. Asıl kıyam şerri emreden nefislere tabi olan ve ölüce hissiz duran vicdan sahiplerini ayağa kaldırmaktır."

Titremeleri git gide hızlanmaya başlamıştı. Ama bu kez İmam'ın sözleriyle değil, Şam'dayken Yezid'e bağlı askerlerden duyduklarıyla irkiliyordu. Anlatılanlara göre Şehitler Efendisinin seçkin ser-i saadeti, Kerbelâ'da gövdesinden ayrıldıktan sonra, bir an dile gelmiş. Ölü misal zalimlere apaçık bir ikaz olarak Kehf Sûresini okumuştı. Böylesi bir âna tanıklık edenler, İmam'ın şehitken dile gelişini büyük bir keramet olarak kabullenmişken hiç kimse bu vakianın neden Kehf Sûresiyle gerçekleştiği üzerine kafa yormamıştı.

İmam Seccâd, Numan'ın zihnindekilere vâkıf mıydı? “Zaman dün de aynıydı, bugün del..” diyerek araya giriverdi.

“Ashab-ı Kehf'in asırlar sonra uyandırıldığı görülenler de aynıyla şuarsuzdular. Rüşde ermeyi talep eden kullarını nihâyetinde başlı başına birer âyet kılan Âlemlerin Rabbini fikretmek dururken; mağara ehlinin ismini, yaşını yahut mağaranın yerini tartışmayı ilim zannettiler.

Evet!..

Dün de aynıydı insanlar, bugün de aynılar. Ashab-ı Kehf'in kıssasını okuyanlar kendi gönüllerini Rabbe sığınacak bir mağara addedip O'nunla sağlam bir rabita arayacakları yerde hâlâ gaybı taşıyorlar. Ne hazin!..”

İmam hayıflandıkça Numan iki büklüm oluyor. İşittiği her bir kelimenin gönlünde yerini bulup filizlenmesini, toprağı yapıp boy vermesini niyâz ediyordu.

Ve Kitabın emrinde ardı ardına “İnşa-Allah” diyordu.

O'nun inşa ettiği hakikatlerden bir hakikat olabilmek için secdeye kapanmıştı gayrı. Vahyi beyân eden Vaktin Güzelinin nezdinde Kitabı hak ile indiren Rabbine hamd ediyordu. Niyâzı bu kıssayı bi'l-hak kendinde yaşayabilmek içindi. İlim adına gaybı taşlamaktan ve nihâyeti O'na yakınlık kurmayan her türlü bilgiyle uğraşmaktan Rabbine sığınıyordu. Bir dem sonra topraktan doğrulur doğrulmaz bal rengi gözlere bakınıverdi.

Kendisi için dua etmesini arzuluyordu. Şifa talebindeydi yine. Ama ağrılardan sebep tutmayan eli ayağı için değil, ‘Mesih Nefesli Güzel’den işiteceği kelimelerle ruhunu, vicdanını, aklını ve kalbini tastamam kıyama kaldırmak için dua istiyordu. Yusuf Nebi'nin kardeşlerinin yaptıkları gibi bir kova buğdayla Vaktin Güzelinin huzurundan çekilemezdi. Tüm sözlerini o bal rengi bakışlarda yitirmişti ya; sese minnetsizce haykırıyor. Nâra meyleden pervaneymişçesine semaya doğru kanat vuruyordu.

Oysa...

İmam; "Vakit hayli geç oldu, artık yatalım!.." diyecekti.

Adamcağız ateşe uçamayan kanatlarını tekrar yeryüzüne indirmişken Ali Seccâd, büyük amcasını hatırlatıverdi. Numan az evvel İki Güzelliğin ikincisini Kehf ile birlikte anmıştı ya; sıra ilkindeydi belli ki...

Doğrudan doğruya ona ve tüm fetâ yârenlerine bir tavsiye miydi? Vaktin Güzeli gözlerini kısarak ses verdi nefesine...

"Amcam İmam Hasan her gece yatmazdan önce Kehf Sûresini okurdu. O, kendi babasından talim etmişti bu kıssayı. Dedem İmam Ali ise Ceddim Resûlullah'tan ve Onun Ciğerpâresi olan ninem Zehra'dan öğrendi; her ne öğrendiyse..."

Numan; sözü ilk olarak talimin sırası üzerinden algılamıştı ya; aynı silsilenin irşad için de geçerli olduğunu düşünmüştü. Neden sonra asıl işareti fark edebilecekti.

Nihâyeti Rabbin tâlimi olan bu Kelâmullah'ta kendisine açılmayan daha nice noktalar vardı. Belki de nasibi için demini beklemesi gerekiyordu. Yeniden "İnşa-Allah!.." deyiverdi.

Ayrıldıkları esnada gecenin son sözleri, Ashab-ı Kehf kıssasının nihâyetinde yer alan ikrar ve ikaz olacaktı.

"...Göklerin ve yerin gizli bilgisi O'nundur.

O; ne muhteşem bir gören

Ve ne muhteşem bir işitendir.

Mağara Yoldaşlarının O'ndan başka Velîsi yoktur.

Zira O, kimseyi hükmüne ortak kılmaz."

*Nâtüvanım, yoktur gücüm
Alaz alaz yanar içim
Kıydılar ki, bilmem niçin?
Ah Hasan'im, vah Hüseyin'im.*

Kul Hudâî

Safer ayının on altıncı seheri Cumartesi gününü muştular-ken kabile yola koyulmak üzere hazırды yine. Tahminlerine göre en geç Pazartesi çölden çıkmış olacaktı. Sonrasında rast geldikleri ilk köyden iâşe temin edebildikleri takdirde yiyecek sıkıntıları yoktu. Lakin gün içerisinde mutlaka bir yerlerden su bulmaları lazımdı.

Boştaki tüm kırbalarla birlikte bir düzine askeri güney istikametine gönderdiğinde Numan açısından kafilenin sabah rutini bitmiş, geriye bir yandan adım adım yeryüzünü ezerken semâ yollarında kendi nasibini aramak kalmıştı. Oysa her yanı ağrımaya devam ediyordu ve nefesi kesilecek gibi olsa dahi ardı sıra toparlanmaya çalışıyordu. Neticede farkındaydı. Âli Hüseyin ile geçirebildiği her an başlı başına bir bahaydı. Ne

olursa olsun arzın dertlerini unutup gidebildiğince gökler katına doğru kanat vurmalıydı.

Nitekim zihni ve gönlü dün geceki sohbetteydi hâlâ. Her bir kelimeyi tek tek zihninde yenilerken maiyetinde sakladığı tüm şiarlarla önce sağ ve solu fikretmiş, ardından seherin ve gürup vaktinin ışığını düşünmüştü. Üstelik kıssada zıt ikili olarak sadece bunlar zikredilmiyordu. Hak söz ile delilsiz konuşmak arasındaki tezada da vurgu vardı. Bilmeden konuşanları gaybı taşlamak ile itham eden Allah, hak söz için de kalplerdeki rabıta şart koşmuştu.

Neden sonra gençlerin mağaradaki halleri aklına takılacaktı. Resûlullah'a hitaben; "*Onları bu halde görseydin için ürperirdi...*" denilmesinin sebebi ne olabilirdi?

Sahil..

Uyuyan ve bu esnada sağa sola döndürülen birkaç gencin nesi ürpertici görünömlüydü?

Bunu ancak ve ancak İmam'a sorup öğrenebilirdi. Fakat ailesiyle bir arada olduğu için ona rahatsızlık vermekten de çekiniyordu. Kendince fikrede dururken ilk olarak uyuma halinden işkilleniverdi.

Gerçekten uyuyor muydu o gençler?..

Mushaf'taki anlatımdan ilk bakışta onların uyudukları sonucu çıkmaktaydı. Ama bu doğrudan doğruya uyumaya dair fiillerle anlatılmıyor. Dolaylı şekilde mecâzen bildiriliyordu.

"*Kulaklarına ağırlık vurduk...*" denilerek uyumakta olan herhangi bir insan gibi Mağara Yoldaşlarının da olup biteni duymadığı anlatılıyordu. Üstelik "*Onları görseydin ürperirdin!*" ikazından hemen önceki anlatımda mağara ehlinin gözleri açık halde ölüme yattığı ve böylesi bir yakaza halindeyken uykudaymışçasına tepkisiz durdukları da işaret edilmekteydi.

Sezebilmiştil..

Mağara ehlininki alelâde bir uyku olamazdı. Ardından gerekçeleriyle birlikte ikrara geçti.

Evet, onların kulakları kapatılmıştı. Zira sağlam bir rabıtayla *Hakk*'tan gelecek kelimeleri kalben işitebilmeleri için aynı zamanda bâtil seslere, hislere, arzulara karşı da korunmaları lazımdı. Bu durum onları rüşde hazırlamak isteyen Rabbin rahmetlerinden bir rahmetti neticede.

Buradan anlayabildiği kadarıyla rabitasının güçlendirilmesini isteyen her talip, dışarıda veya içeride beliren her türlü algıyı, duyguyu bir kenara koyup tamamen Rabbine yönelmeliydi. Ân itibarıyla baktığında teninin acısını da unutmak zorundaydı ki; gönlü bozulmasın ve O'nunla sağlam bir bağ kurabilsin...

Uyuma meselesinin ardından bu kez de uyandırılma olarak anladığı kısmı sorgulamaya başlamıştı.

"O mağarada yıllar yılı onların kulaklarına ağırlık vurduk. Sonra onları baas ettik..." diyen âyet, Ashab-ı Kehf'in hareket dolu bir yaşama dönüşünü "Baas" fiili üzerinden anlatıyordu.

Eski şiirlerden hatırladığı kadarıyla baas, belli bir amaç uğruna bir insanı bir yere yollamak demektir. Hakikat ile hayat bulmaları için insanlığa İlâhi Elçilerin gönderilmesi anlatılırken bu kelime başlı başına dirilişi çağrıştırıyordu. Benzer anlamdaki bir örneği Bakara Sûresinden de hatırlamıştı. Öldükten sonra diriltilmenin içeriğini merak eden bir insanın yüz yıl sonra uyandırıldığından bahsedilirken kullanılan fiil yine baas idi.

Farkı ve bütünlüğü ayrı ayrı seçebilmişti. Baas kelimesi tüm insanlar için kullanılırken hesap vermek niyetiyle diriltilmeyi ifade ediyordu. Seçkin kullar için kullanıldığında bir vazife veya hikmete tabiydi. Üstelik buradaki seçkinlik mutlak sûrette Nübüvveti şart koşmaksızın -Bakara'daki temsilden hareketle- insanlığın kadim refikleri olan siddıkları, şehitleri ve salihleri de kapsıyor olmalıydı.

Fıkrederken kendi kendini yakalamışçasına “Salihler...” deyiverdi.

İç i titremişti. Kâh dün geceki, kâh bir hafta evvelki İki Güzellik bahisleri zihninden gönlüne doğru akın ediyordu sanki.

Evet!..

“Salih” kelimesinin iki kök anlamı vardı. İlki sulha hizmet eden manasındaydı. İkincisiyse ıslah edici...

Seçkin Güzelliğin evveliyle Hasanî, âhiriyle Hüseyinî...

Henüz fark ediyordu. İnci ve Mercan misal şiarları Kitapta cem eden ilahi kelimelerden bir kelimeydi “Salih”...

Mercana bakan Güzellik, Kerbelâ Günü nasipsiz insanların indinde ölü sayılır bir haldeyken vicdanları ve kalpleriyle asıl ölüler olan nasipsizleri dirilişe çağırarak üzere Kehf’i dile getirmişti. Onun davet ettiği şahitlik afakîydi.

Sedefler ardınca gizli olan İncinin zikriyse enfüsiydi. Her gece istisnasız şekilde Kehf Sûresini bi’l-hak okumasının nedeni Mağara Yoldaşları misali kulağına ağırlık vurup yatmak; kalben *Hakk* ile sağlam bir rabıta ile rüşdünde derinleşmek, böylece Rabbin katından yeni rahmetlere uzanıp her şafak vakti tazelenmiş bir Güzeli Ahlak ile yeniden diriltirmek içindi.

Evet!..

Onlar isimleriyle müsemma şekilde Muhammedî Güzelliklerdi. Rüşde talip olan müminlerin nezdinde güneş ve ay misali Nübüvvet ile aynı hesap üzere yürüyen Velâyet Sultanlarıydılar. Sadece gün ışıırken değil, gecenin karasında da vahyin öğrettiğince kulluğa devam ediyorlar, enfüste ve afakta Rabbin âyetlerine tanık olmaya çağırıyorlardı.

“Ey Ceddinin Yoldaşı, bugün nasılsın?..”

Numan dalıp gittiği derin düşüncelerden kendine gelir gelmez, küfenin içinde edeple doğruluverdi. “Hamd olsun!..” demişti: “İnşa-Allah bugün daha iyi olacağım.”

Ali Seccâd başka bahislerin peşindeydi sanki. “Uyuyabildin mi?..” diyerek sordu bu kez...

Numan önce boynunu bükmişti. Ardından ses verdi.

“Çok şükür, tenim dinlendi biraz.”

Her ikisi de aslında neyin kast edildiğini biliyorlardı. Alelade bir istirahatten ziyade İnci misal bir uyuma ve uyanıştı söz konusu olan...

Neden sonra Numan bir noktayı fark edecekti. Kendisi uyuma ve uyanma üzerine fikrederken, İmam da aynı noktayı açmaya çalışıyordu ya; aralarındaki rabitanın sağlamlığına delildi bu.

Gönlünde beliren bir ses; “Evet!..” diyordu: “Mürşidinle kalben sağlam bir bağın var!”

Mutlanmıştı açıkçası. Oysa İmam farklıca düşünüyordu. Nitekim dün gece saymış olduğu -Numan’ın nezdinde- henüz şuurlanmamış erdemlerden ilkini hatırlatıverdi.

“Kullanabildiğin her nimetin aslında Rabbinin emaneti olduğunu unutmuyorsun, değil mi?”

İkâzı anlamıştı Numan. Az evvel Mürşidi ile arasındaki rabitayı kendisine nispetle anmıştı ya; bunun için tevbe edecekti. Tevbe esnasında bir noktayı daha seçmişti. Rüşde talip olan kişi, her an gönlüne ve zihnine dikkat etmeliydi. Zira rutinde yaşayan insanlar sadece amelleriyle sorgulanırlarken, kalbî nimetleri gözetken kişiler içsel hesaplarını da temiz tutmalıydılar. Neticede talep edilen nimetler arttıkça külfetler de büyüyordu.

Fikrettikçe kapılar mı açılmaktaydı? Bir nokta daha adım adım belirginleşecekti gönlünde. Şüphesiz ki, herhangi bir kişi için Mutlak Mürşit, Allah’tı. Velâyet silsilesini zikreden âyetteki gibi irşat edici halka da Allah’tan başlayıp Resûlüne ve mümin bir kula doğru halka halka iniyordu. Nisa Sûresinin vazzettiğince kendisiyle birlikte yürünülen bu mümin kul; salihî,

şahiddi ve siddikti. Böylesi bir silsileye tabi olan kişi, rabitasının derinliğince işitebildiği en yakın kaynaktan besleniyordu. Az evvel kendisinin de ikaz edildiği şekilde...

Üstelik birlikte yürünülen ve ikazı apaçık işitilebilen Mürşid, irşada talip olan kişiye, ona özel şekilde ve onun acil ihtiyaçlarına göre reçete sunmaktaydı. Dün gece kendisi için emanet, cesaret ve kefalet üzerinden dillendirilmiş olması gibi...

Şefaathahinden de hatırlıyordu. Aranan en büyük şefaathah, Rabden birtakım kelimeler alarak kişinin kendisini düzeltmesi değil miydi?

İştel..

Rabitasının açık olduğu İmam, dem be dem bu kelimeleri vaz ediyordu kendisine. Böylesi bir nimetin şükürünü nasıl eda edebilirdi ki? İçten içe "Hamd olsun!.." demişti.

Bu esnada İmam yeniden uyku bahsine dönecekti. Kelimelerin bir kısmı Numan'ın da dalabildiği derinliklerdendi. Bir kısmıysa denizin öte yakasından...

"Ey Ceddimin yoldaşı, hatırlarsın!..

O tertemiz beyânın sahibi; 'İnsanoğlu uykudadır, ölünce uyanır...' buyurmuştu. Her işi ve oluşu hayra ve güzelliğe yordduğu gibi rüyaları da öylece değerlendirirdi.

İstersen bir de şöyle düşün!..

Kendilerini bizatihi rüya bilmeyenler uyandıklarında; 'Rabbim! Beni hayra ve güzelliğe yor!' diyebilirler mi? Peki, uyuduğunu unutan insan, uyandırılmayı umar mı?.."

Herhangi bir cevap verilmesi için sorulmamış olan bu sözler nihâyete ererken su bulmak üzere kafileden ayrılmış olan askerler uzaktan görünümüşlerdi. Dolu kırbalar ve henüz avladıkları birkaç dağ keçisiyle birlikte geri dönüyorlardı ya; anlaşılan çölden çıkmak için Pazartesini beklemeyeceklerdi.

Güneş tepeye uzandığı ve keşif birliği de kafileye geri döndüğü için öğlen molası verebilirlerdi artık. Nitekim İmam, ailesinin

yanına dönerken Numan da bir başına kalmıştı. Tabii zihninde yer edinen kelimelerle...

Uyku...

Uyanış...

İlle de ölüm ve rüya...

Kitapta üç yerde tekrarlanan; “*Her nefis mutlaka ölümü tadacaktır...*” âyetini hatırlamıştı. Rüya veya uyanış atıflı olmayan bir beyândı. Oysa “Ölecektir!..” yerine ısrarla “*Tadacaktır!..*” diyen Allah, ölümü mutlak bir son olarak zikretmiyor. Tadıldıktan sonra devam edecek başka bir durumun işaretini veriyordu.

Peki, ölen neydi?

Topraktan gelen ten...

Tadansa O’ndan bir nefes hükmündeki ruh...

El-Hayy İsm-i İlâhisinin bedenler üzerindeki tecellisi bir gün mutlaka nihâyet buluyordu, ama ruhtaki bâkiydi. Ashab-ı Kehf’in durumuysa mutad olanın dışındaydı. Burada en azından süre itibariyle olağan sayılamayan bedeni bir tecelli vardı. Neticede *Hayy*’dan gelen her şey *Hû*’ya dönmekteydi ya; “En uzun uykumuz olan ömrümüzü hayra ve güzelliğe yor, yâ Rab!..” deyiverdi.

Sofranın hazır olduğu bildirildiğinde deveden inemeyeceğini de fark etmişti. Yemeğini binitinin üzerindeyken yemek istediğini söylerken kendi kendine hayıflanacaktı. Semada kanat çırpıtıkça arzdan ayağı kesilmişti bir şekilde. Ne tuhaf!..

Oysa gönülleri adım adım arşı gezen Muhsineler; arzın tam da göbeğindeydiler hâlâ. Bir yandan balalarının dertleriyle dertleniyorlar, öte yandan dünün gamını çekip yarının umudunu taşıyorlardı; şu incecik omuzlarıyla...

İlle de Seyyide Zeyneb’i izlerken pâre pâre olmuştu içi. Yine yaşını hesaba katmaksızın; “Ah, annem!..” deyiverdi.

“Yer ehli ve gök ehli size ve Şanı Yüce Ceddinize salât ve selâm ediyorken, nedir bu çileniz böyle!..”

Günlerdir alıp verdiği tüm kelimeleri yitirmişti bir anda. Söz bitmiş, akıl zayı olmuştu. Uzaktan uzağa Evlâd-ı Zehrâ'ya baktıkça gözleri yeşeriyor. Yanaklarından süzülen her bir inci tanesi arza düşmek yerine semaya kanatlanıyordu adeta.

İmam'la aralarındaki rabita hürmetine küçük bir benlik iddiası yüzünden bile ikaz edilmişti ya; Rab ile kurulan sağlam bir bağ, kim bilir ne bedeller talep ediyordu?

Evet!..

Nimeti âlâ olanın şükrü de belâ oluyordu. Nice kanatlar ateşe varıp küle dönerken yine de pervane misali can vermek yerine şu tenler yeni baştan dirilip tekrar tekrar nâra uçuyorlardı. Her gönül kendine benzeyen gönle aktıkça, ahlâklar da bir oluyor. Sınanmalar git gide aynileşiyordu.

Farkındaydı!..

Her gece Nûr Evini ihya eden şu Muhsine gönüller, Ashab-ı Kehf misali ölüme yatıyor, ardınca dirilip yeni baştan rüşdlerine rüşd, rahmetlerine rahmet karıyorlardı.

Ve Kitmîr...

Kapı eşiğinde duran yoldaş...

İç çeke çeke ağlarken; “Ya Rab!..” diyerek seslenmişti.

“Canımı şu Seçkin Güzellerin Kitmîr'i kıl!..

Selmân misali onlarla aynı halkada olamasam dahi, bir kenarda duran şâhitlerinden eyle!..

Şüphesiz ki, Sen *Vehhâb*'sın. Dilediğine dilediğince verirsin...”

*Zalimler el vurup hep şimşir-i canrübâya
Kasdettiler serâpa Evlâd-ı Mustafâ'ya
Düştü Hüseyin atından sahra-ı Kerbelâ'ya
Cibril var haber ver, Sultan-ı Enbiyâ'ya.*

Kâzım Paşa

Moladan sonraki tüm demi Kıtımîr'e ayıran Numan, saatler boyu Rabbine yakarmış, O'nun Rahmâniyetine ve Rahîmiyetine sığınıp *Latîf*, *Kerîm* ve *Vehhâb* oluşu hürmetine üzerindeki rahmeti tamam eylemesini niyâz etmişti.

İlmin aşkla, hasretin dua ile sarıp sarmalandığı bu vecd dolu anlarda "Görseydin ürperirdin!.." ikazınca, Seçkin Güzel-leri layığınca görememenin korkusunu yaşamış, bi'l-hak süremeyen bir ömür için tevbeler edip kalan sayılı günlerinde O'nun katından nimetlere ulaşabilmek için yanıp yalvarmıştı.

Güneş batmaya yakinken gönlüne yeniden Kehf Sûresini talim aşkı düşmüş. Akşamki sohbete hazırlanabilmek için kaldığı yerden âyetleri fikretmeye çabalamıştı.

Evet!..

Bu kez bir kıssa yerine temsil vardı karşısında. Farklı şuurlardaki iki bağcının başından geçenler anlatılıyordu. Tarihi bir gerçekliğe tekabül edip etmediği önemli olmayan ama muhataplarına bir hakikati vazetmek üzere Kitapta yer alan, bi'l-hak idrak edilmesi gereken kelimelerdi bunlar. Öncelikle ezberine başvurup Mushaf'ı hatırlamaya çalışacak, sonra adım adım temsildeki nasibini arayacaktı.

İki bağcıdan ilki ortasından dere geçen verimli arazilere sahipti. Üstelik başkaca gelirleri de vardı. Bir gün, diğerine şu şekilde konuşmuştu:

"Benim malum seninkinden çoktur. Üstelik nüfusça da senden kalabalığım."

Beyân açıktı. Varlıklı olan bağcı, servetini ve kalabalık bir toplulukça destekleniyor oluşunu Rabbinden bir emanet ad-detmek yerine doğrudan doğruya kendi mülkü saymıştı. Allah'ı görmezden gelen böylesi bir idraksizlik, aslında o bağcıyı servetinin malı haline getirmişti ve bağcı bunun farkında bile değildi.

"Böylece kendi kendisine en büyük kötülüğü yapmış olan o adam bağına girdi. Ve dedi ki: Bir gün bu bağın yok olacağını asla düşünemiyorum. O son saatin geleceğini de zannetmiyorum. Rabbime döndürülürsem bile bu nimetlerden daha iyisini bulacağımdan eminim."

Evet!..

Kişinin kendisine yapabileceği en büyük kötülüktü bu. Zira mülkü mutlak sûrette kendisine ait gören nefis, her şeyin sahibi olan Allah'a şükretmeyi de unutuyordu; bir gün tüm bu emanetler için O'na hesap vereceğini de...

Üstelik böylesi nefisler git gide hadsizleşerek kendilerine verilenlerin çokluğunu Allah katında kıymetli oldukları vehmine bile bağlayabiliyorlardı. Benzeri iddiaları Şam'dayken de duymuştu. Âl-i Muhammed'i acımasızca katleden zalimleri

savunan Emevi vaizler; “Allah, Yezid’le birlikte... Öyle olmasa Hüseyin ve evlatları öldürülemezdi!..” diyecek kadar küstahlaşabilmişlerdi.

Farkındaydı!..

Saltanat, mal-mülk veya istifade edilebilen her ne nimet varsa; onları kullanırken Allah’ı ve Âhîret Gününü unutan herkes haddini hududunu bilmez şekilde nefsinin kölesi oluyordu. Üstelik bu tehlike sadece inançsızlar için geçerli değildi. Âyetle de görüldüğü üzere Rabbe inandığını düşünenler de aynı şuursuzluk batağına düşebiliyorlardı. Bu halin en büyük tezahürüyse nankörlüktü. Zira arkadaşı, bağcıyı şu şekilde uyarıyordu:

“Şimdi kalkmış, seni tozdan topraktan ve ardından bir damlacık sudan yaratan, sonra da seni insan olarak şekillendiren Allah’ı inkâr ediyorsun, öyle mi?

Bana gelince; şu kesin ki, Allah’tır benim Rabbim. Ve ben O’na hiçbir şeyi ortak koşmam. Az evvel bağına girdiğinde; Maşa-Allah, Allah dilemiş de lütfetmiş, güç ve kudret O’nundur, desen olmaz mıydı?”

Hissedebiliyordu ki; emanet idrakini yitirerek servetleriyle şımaranlar, zaman içerisinde güçleriyle kibirlendikleri gibi nihâyetinde Rab olarak Allah’a bağlanmaktan azâde oluyorlardı. Belki dışarıda olan veya görünen bir puta tapmıyorlardı. Ama içlerindeki o görünmez ve sinsi putun, nefislerinin gönüllü köleleri oluyorlardı.

Düşünürken bir noktayı daha fark edecekti. Mağara Yoldaşlarının kıssasında insanlar “İnşa-Allah” demeye çağrılırken, burada da “Maşa-Allah” demenin önemi vurgulanıyor. İnşa edeni ve dileyip lütfedeni kalben unutmamak adın en azından dil ile sıklıkla bu durumun hatırlanması isteniyordu.

Sûrenin bire bir devamından anlaşıldığı üzere, arkadaşının ikazlarına kulak tıkayan adamın tüm serveti sonunda elinden alınmıştı.

Peki, bu bir ceza mıydı?

Sanmıyordu açıkçası. Zira âyet bu sonucun bir tevbeyle ve affedilişe gebe olduğunu gösteriyordu.

"Bağlarının karşısına geçip heba olan emeğine yandı. Ve dedi ki: Keşke, Rabbime hiçbir şeyi ortak koşmamış olsaydım!"

Nitekim ilerleyen kısımda *"Allah hem hak edilen karşılığı vermede, hem de akıbeti belirlemede en hayırlı olanıdır..."* denilmektedir.

İkrar ediyordu!..

Allah kullarını ikaz etmeden can yakmıyor. Can yakarken bile insanları daha büyük ve ebedi bir azaptan korumayı gözetiyordu. İlk kez hissetmişti ki; *Kahhâr* oluşu bile O'nun rahmetinden bir şubeydi. Gerçi insanoğlu böylesi tecellileri yaşarken sıcağı sıcağına hikmeti hissedemiyor ve isyanlara girişebiliyordu. Ama Muhsineler ile ahlâkdaş olanlar yeryüzünün en elîm vahşetlerini ardı ardınca yaşasalar dahi; "Rabbimizden güzellikten gayrısını görmedik!.." diyebiliyorlardı.

Evet!..

Asıl er kişiler, her halükârda rahmetin içindeydiler ve Rahmet Evinin ebed abalisiydiler. İçi titremiştii yine. Zihnini ve gönlünü yüzleşmekten korktuğu şeylerden uzak kılmak mı istiyordu? Temsilde gizlenen başka bir noktayı sorgulamaya başladı.

Bağcılarının haline bakılırsa servet ile şuur, biri arttıkça diğerrinin mutlaka azalması gereken iki düşmandı sanki.

Yoksa değil miydi?..

Davud ve Süleyman Nebiler bunun her zaman böyle olmadığının iki büyük deliliydiler. Hatta şunu da söyleyebilirdi: Lüt-fedilen malın çokluğunu Allah'a yakınlık zannetmek ne denli idraksizlik ise, mülk veya evlatça fakir oluşu Allah'a yakınlık sanmak da öylesine büyük bir hataydı.

Farkı ve benzerliği seçebilmişti ya; hükmü de verecekti. İnsan için afet, mülkçe zengin olmak değil, emanet şuurunu yitirmesiydi. Helal ve temiz yollarla kazanılan, hayırda harcanan, bölüşülen, emanetçisini şımartmayan; yani kalbe değil keseye girip çıkan mülkün, şuur ile bir derdi olamazdı. Yine de temkinden yanaydı. Birçok örnek görmüştü. Hârun Nebi'ye öykünerek yola çıkan niceleri, sonunda Kârûn misal ekâbirlerden oluvermemişler miydi? Temsilin devamından hatırlıyordu. Her halükârda dikkat edilmeliydi. Fâni olanlar, bâki olanın yerine göz koyuyordu ha bire...

"Servet de, evlât da geçici dünya hayatının süsleridir. Meyvesi kalıcı olansa salih amellerdir. Onlar Rabbin katından karşılık beklemek ve ümit beslemek konusunda daha hayırlıdır."

Neden sonra sezecekti. Bu âyet son birkaç nesilde yaşananları da özetler mahiyetteydi. İmam Hasan ile sulha dönük bir antlaşma yapan ama mülk ve sayıca güçlendikten sonra Âl-i Muhammed'e -üstelik de Allah'ın adıyla- verdiği tüm sözleri ayaklarının altına alan Muaviye için de; İmam Hüseyin'in ıslah gayretini kılıçlar ile engelleyen Yezid için de besleyebilecekleri bir ümit yoktu.

İki Bağcı ile başladığı tefekkür, Emevi ekâbirleriyle İki Güzellik mertebesindeki Salihlere bağlanmıştı ya; sıradaki âyet, her iki bahis için En Büyük Şâhiti haber veriyordu sanki.

*"İşte orada, tam da o anda,
Velâyet Hakk olan Allah'ındır."*

Herkese tek tek hak ettiklerinin verileceği azametli bir günün celâliyle beti benzi sapsarı kesilivermişti. İçten içe; "Beni Muaviye'den de, Yezid'den de beri kıl, Rabbim!.." diyordu.

Derdine dert mi eklenecekti? Az sonra işiteceği ses, İmam Seccâd'a aitti. Mağara Yoldaşlarıyla İki Bağcı temsilinin arasın-

da yer alan bu âyet; belki de Âl-i Muhammed ile onlara apaçık düşmanlık edenleri de bildirmektedir.

"Sabah ve akşam O'nun rızasını ve tecellilerini gözeterek Rablerine dua edenlerle birlikte sen de sabret! Dünya hayatının geçici süslerini isteyenlere bakıp gözlerini niyâz ehlinde ayırma! Hududu aştığı için kalbini bizi zikretmekten gafflet¹ düşürdüğümüz kimselere ve kendi fakullarının kulu oldukları boyuna eğme!

Ve de ki: Mutlak hakikati açan bu mesaj Rabbinizden size ulaşmış bulunuyor. Artık dileyen inansın, dileyen inkâr etsin. Zalimler için kendilerini kat kat sarıp sarmalayacak bir ateş hazırladık..."

Korkudan umuda; tedirginlikten şuura doğru savruldukça, hissiyatı yenilenmişti. Her anın, her devrin ve her durumun ayrı ekâbirleri, yoldan çıkıp kendine öykünmeye davet edenleri vardı ya; kimlerden kaçıp nereye sığınacağı belliydi.

Nefsinin şerrinden ve ekâbirin zulüm çarkından Rabbine, O'nun doğru yola kılavuzlayıcı kuşatıcı dostluğundan gayrısına yönelemezdi. Dilinden gönlüne inen zikirde yine *Hakk ve Mevlâ Esmâsı* vardı. Ta ki; güneş batana değin....

*Hüdâî bu sözü söyle kendine
Zerrece gel düşme nefsin bendine
Rabteyle bu dili bir Hak erine
Arif ol, geçmeden ömür dediğin*

Kul Hüdâî

Gecelemek üzere kamp kurulduktan sonra Numan mutad üzere İmam'ı beklemeye koyulmuştu. Nicedir ateşlerle gece yoldaşıydı ya; yine çıtır çıtır yaran odunları izliyor. Titrek alevlerden bakiye kirli bulanık gölgeleri takip ediyordu.

Yüzüne üşüşen pervaneleri kovalamak için hareketlendiğinde belinden göğüs kafesine doğru vuran bir acıyla nefesi kesilecek gibi olmuştu. *Eş-Şâfi* olan Rabbine niyâz ederken; ruhuna şefaat edilmesini, semaya kanat vururken kulaklarını her şeye tıkayabilmek uğruna tenine de şifa verilmesini istemişti. Arz olmadan semâ olmuyordu bir şekilde...

Neden sonra kendi kendini yakalamışçasına tane tane "Mizan" ve "Vasat" diyecekti. Denge ve orta yol vazeden iki kelimeydi bu. Bağcı temsilinde mülkçe zenginliği veya yoksulluğu

Allah'a yakın olmanın yeter şartı göremediği gibi *Hakk*'a şahit olmak için de arzı ve semâyı yekdiğerine tercih etmemesi gerekiyordu. Ruh da, ten de emanetti sonuçta. Şuur belki de buradaki dengeyi kurabilmenin adıydı. Öncelikleri belirleme ve neyi, niçin talep ettiğini yakinen bilme haliydi.

Neden sonra Ashab-ı Kehf kıssası ve İki Bağcı temsiliyle şurulanabilmek adına aralarındaki müşterek noktaları düşünmeye başlayacaktı. Gözleri ateşi takip ederken "Hak-Bâtıl" tezati geliverdi aklına.

Her ikisinde de bâtılın kalp ile *Hakk* arasına girmemesi gerektiği anlatılıyordu. Sonradan Mağara Yoldaşları olacak gençler öncelikle bâtıla davet eden insanlardan uzaklaşmışlar. Onlarla aralarına maddi manevi mesafeler koymuşlardı. Temsilin iyilik örneği olarak sunduğu bağcı ise bâtıl bir tutku olan mülk arzusunun Allah ile arasına girip Rabbânî rabitasını bozmasına mani olmuştu.

Bir noktayı daha seçmişti. Kâinatın işleyişi için koyulan kurallar varlık âleminde yinelendikçe insanların nezdinde her türlü iş ve oluş olağanlaşmaktaydı. Oysa Allah, varlığın işleyişine dair Kendi koyduğu kuralların esiri olamazdı. Nitekim dilediği kişileri, dilediği bir müddet boyunca uyutup uyandırabilirken; dilediği kişiye dilediğince verdiği mülkü, ondan olağan veya olağan dışı vesilelerle gerisin geri alabilirdi de... Zira *El-Kâdir* olan Allah'ın indinde olağan ile olağanüstü arasında herhangi bir zorluk kolaylık farkı bulunmamaktaydı.

"Es-selâmu Aleykûm!.."

Sesi duyar duymaz ayağa kalkan Numan, iki gün sonra ilk kez kendi başına doğrulanabilmişti. Anlayabildiği kadarıyla bu geceki sohbetleri umduğundan çok daha kısa olacaktı.

"Ey Ceddimin Yoldaşı!.."

İstersen, bağcılarının temsilini bir de Rabbin *Er-Rezzâk* ismiyle oku!..

Bahçeyi nefsin olarak bil, bağcıları ise sağ ve sol tarafların!..

Bak bakalım, Kitap neler fısıldıyor sana!..

Ve asla unutma!..

Rızık iki çeşittir: Biri senin istediğin, diğeriye seni isteyen-dir. İkincisi kendiliğinden gelip buluverir seni...”

Ali Seccâd gerisin geri dönerken, Numan ardı sıra bakakalmıştı bir süre. Tâ ki, ‘Vaktin Tâ-Hâ’sı kendi çadırına girip kaybolana değin...

Âl-i Muhammed’in bu geceki nûr deminde onlarla yan yana, diz dize olamayacağı veya İmam ile baş başa bir sohbet demi yaşamayacağı için hüznlenmişti. Yine de “Eyvallah!..” deyiverdi, içten içe. Neden sonra kalbini sarıp sarmalayan serinliklerin vazettiğince hâlâ İmam ile birlikte olduklarını hissetmişti. Kim bilir, belki de aralarındaki rabıtaydı; onları böylesi yakın kılan...

Nitekim; “Ya *Rezzâk!*..” diyerek, ikrara başlayacaktı.

O’ydu; vesileler ve sebepler kullanarak rızıkları yaratan...

Yarattığı bu rızıkları her daim dağıtan...

Evet!..

Helal rızkın hesabını, haramın azabını vaad edendi O. Şükür sahibine de, nankörlük edene de ayırım yapmaksızın rızıkını veriyordu.

Şu gece vakti rızıkını arayanlardan biri de kendisiydi ya; merak etmişti. Rızık neydi?

Şiirlerde bazen yağmur manasında kullanılsa dahi en genel haliyle; hayati ihtiyaçları temin etmeyi, maişeti, ikramı ve kendisinden fayda elde edilen nimetleri anlatmaktaydı.

Biliyordu!..

İnsanlar rızıkı ekseri olarak gıda addediyorlardı. Boğazlarından geçmeyen nimeti rızık sayamayan böylesi insanlar kendilerini sadece mideden, etten, kemikten ibaret zanneden şuur

yoksunlarıydılar. Nitekim şehitlerden bahsedilen bir âyette Allah'ın onlara 'Güzellik dolu bir rızık' sunacağı vaat ediliyordu. Bunu bile cennette yenip içilecek meyveler, şerbetler üzerinden anlamaya çalışan akılların; şehitlerin ebedi dirilikle mükâfatlandırıldığını unutmaları hiç de şaşırtıcı değildi.

Evet!..

Rızık en sülî derecede olan bedeni besliyordu. En ulvî haliyse ruha dairdi. Gökten inen yağmurun bedenın ihtiyaç duyduğu rızıklara vesile olmasına benzer şekilde arştan inen vahiy de ruha gıda olmaktadır.

Anlayabildiği kadarıyla şuur timsali olan bağı öncelikle ruhunu doyurmanın derdindeyken, diğeri sadece karnını ve gözünün açlığını kendisine afet edinerak adım adım yoldan çıkmış. Mülkü bir kenarda yığılıp arttıkça, *Rezzâk*'a sığınmak yerine birer meta olan rızka güvenip dayanmıştı. Üstelik yaratılmış olmayı en büyük rızık saymadığı için arkadaşları tarafından; "*Seni yoktan var eden Allah'ı mı inkâr ediyorsun?..*" diyerek uyarılmıştı.

Seçebiliyordu!..

Kendilerine verilen en büyük rızık, yaşamın tâ kendisi olduğunu anlayamayan insanlar, çevrelerindeki sayısız 'var' yerine sayılı olan 'yok'u görüyorlardı. Haliyle rızktan yana asıl mahrumiyet; birkaç 'yok'u görürken mevcut 'var'ı görememek olmalıydı.

Fikrettikçe adım adım sezmeye devam edecekti. Kendisini et yığını sananlar "Rızık" denince sadece suyu veya işeyi hatırlarken; akleden bir kalbin gözettığı rızık, Rabbin adıyla hayatı okuyabilmek ve baştan ayağı aşk ile donanabilmektir. Ruhun rızıkysa *Hakk*'a şahitlik etmekte doğrudan...

Bunun için asla unutmaması gerekiyordu. Dünyaya sahip olmak için değil, şahit olmak için gelmişti. Öyle ki, servetini imanına şahit kılmalı. Sözlerini aklına; işlerini iradesine tanık

kıldıkça, aslı emanet olan ne varsa tüm varlığıyla sadece Rab-
bine yönelmeliydi.

Şükrediyordul..

Kıtmîrlerden bir kıtmîr olup Âl-i Muhammed'in yanı başın-
da kalmak isteyebilmesi bile başlı başına bir rızktı. Temsilde
anlatılan bahçeyi nefis mesabesinde tamması söylenmişti ya;
bu ikaz dahi Rahmânî rızklardan büyük bir paydı kendisine.
Zira şöret, şehvet, tutku, inat misali cana mihnet arazlardan-
sa *Hakk*'ı gözeten niyet, gayret, basiret ve iştiyaka yönelmeliydi.
Oklar birer birer nefsine dönmüştü ya; kalbini ikrara çağı-
racaktı.

Peki, kendisine lütfedilen en büyük rızık neydi?..

Titremeye başlamıştı. Seçip zikredeceği her bir nimetin,
diğerlerine karşı edepsizlik olmasından korkuyordu. Neden
sonra "Refik!.." diyebilirdi.

Evet!..

Yoldaşsız kalmamaktan, O'nun yolunda refakat görmekten
yüce bir rızık mı vardı?

Ân itibariyle İmam Seccâd'dı refiki. Ve Fatıma Yürekli Muh-
sineler...

Evveliyle şehidler ve siddîklar vardı; yoldaşlıkları umut
edilen...

Ve Âlemlere Rahmet olan Nebiler Sultanı!..

Secdeye kapanmıştı gayrı. Sarsıla sarsıla ağlıyordu. Baştan
ayağa Güzel Ahlâk olan O tertemiz dillerin beyânınca Mutlak
ve *Yüce Refik* olan Rabbine yakarıyordu.

Son nefesi; "*Refik-i Âlâ...*" olan Efendiler Efendisinin aşkı-
na kendi bahçesine ekilecek 'Kelimeler'i önce çatlatıp filiz-
lendirecek sonra tohumu ağaç eyleyebilecek rahmete talipti.
Er-Rezzâk oluşunun şanıyla dilesin istiyordu.

Birkaç gün önce ne demişti İmam Seccâd?..

“Bağcının hakkı, bahçeden ürün almasıdır. Toprağın hakkıysa sürölüp, suvarılmak...”

Cuşa gelmişti artık. Gönlünden taşıp semayı titreten sessiz çığlıklarla “Ya Rab!..” diyordu.

“Şüphesiz Sensin; *Rahîm, Fâlık ve Muhyî* olan...”

Yokluğun rahmine varlık tohumunu eken...

Tohumu yarıp filizlendiren ve nefesiyle yokluğa dirilik veren...

Kitabında seçkin kulların için vaat ettiğin o ‘*Rızkan Hasene*’ hürmetine; Güzellerin rızkıyla rızıklanabilmemi dile!..

Dile ki; aynı hesap üzere yürüyen güneşin ve ayın şahidi olsun şu kulun. Ve nokta misal parıldayan yıldızların secdesine katılsın!..

Dile ki; muradlar bir olsun. Tüm sevgiler Senin Biricikliğinde buluşsun!..”

Mağara Yoldaşlarının sağa ve sola döndürümelerine mi benziyordu? Numan secde-deyken nöbetçi askerlerden biri koşturarak yanına gelmişti. Nefes nefese bir halde; “Eyvâh!..” diyordu.

“Eyvahlar olsun!.. Develerin yarısı kayıp...”

Hemen secdeden doğrulmuştu Numan. Yaşından beklenmedik bir çeviklikle soluğu binitlerin bağlandığı yerde aldığı ilk atlara bakınacaktı. Çok şükür hepsi bağlandıkları şekilde duruyorlardı. Ama iaşelerin yüklenmiş olduğu develer yoktu ortada. İplerinin kesilmiş olması çalındıklarını gösteriyordu. Bölgede meskûn Bedevilerin işi olmalıydı.

Tüm çadırlar boşalıp askerler başucuna toplandığında onları altışar kişilik dört keşif birliğine ayırmıştı. Gidip develeri bulmalarını emrettiğinde ilk itiraz Velid’den geldi.

“Ya Bedeviler, askerleri yakalayıp katlederse...”

Tüm gözler bir anda ona çevrilmişti. Zihinlerde yer etmiş birçok örneği hatırlatan bu ikaz, kalplere korku salarken; Numan karşı çıktı hemen.

“Şu kadar nöbetçiyi aşır kimselere görünmeden ağıla değin yanaşabilmişlerse en fazla iki üç kişidirler. Mazeret üretmeyin ve derhal işinizi yapın!..”

Bir haftadır semaya kanat vurdukça arzdan adım adım çekilmiş olan Numan, tüm celalini kuşanmış halde nihai emrini de verecekti.

“Altı kişi bir olup iki üç Bedeviden korkacaksanız, kılıçlarınızı teslim edip derhal kafileden ayrılın!..”

Bu kati emirden sonra keşif birlikleri dört bir yana doğru ellerinde meşalelerle yola koyulduğunda Velid'i yanına çağır-mıştı. Teklifsiz şekilde elini beline uzatıp kılıç kemerini çıkar-dıktan sonra; “Artık yardımcım değilsin!..” deyiverdi. Azlet-mişti onu. Boşta kalınca yeni fitne kazanları kaynatacağını da tahmin edebiliyordu. Ona yeni ve tek başına olacağı bir iş icat etmeliydi.

“Şimdilik yanımdan ayrılmayacağsın! Ya sen devemin yula-rımı bekle, ya da yular seni beklesin!..”

Nitekim istirahat için çadırına geçtiğinde kâh çadırın önün-de bekleyen Velid'i düşünecekti; kâh her yerde soluklanmakta olan binlerce Velid'i...

Birilerinin tehlike arzettiğini bilmek ve onunla birlikte yü-rümeye mecbur olmak nasıl bir çileydi böyle!..

Neden sonra kendi kendine hayıflanmıştı. Toptan bir üm-meti, *Hakk* yolda yürütmeye çalışan İmam'a nispetle hayli ra-hat sayılırdı. İşin bir de öteki vechi vardı. Akli, kalbi, vicdam ve ruhuyla başlı başına bir yolculukta olan insan; her nereye gitse Velid misal tedirgin edici nefsi ile birlikte olmak zorun-daydı.

“Nasip!..” diyebilmişti sadece. Ashab-ı Kehf Kıssasının şiar-larınca uyumak ve uyandırılmak üzere gözlerini kapayıverdi.

*Âline ve ashabına olsun salâvat
Muhammed cümleye nûr-i hidâyet
Edüb Habibi'ni derya-yı hidâyet
O deryaya kim düşer, bulur selâmet*

Muhammed Lûtfi

Safer ayının on yedinci seheri sökerken gözlerini Velid'in seslenişiyle açmıştı. Develerin bulunduğunu müjdeliyordu. Nitekim hırsızlar da yakalanmıştı. Tahmin ettiği üzere hepi topu üç kişilerdi. Arbededen olsa gerek, Bedevilerin yüzleri gözleri kan revan haldeydi. Üstelik biri de bacağından yaralanmıştı. Yekten; "Çözün onları!.." diyerek seslendi. Tedavileri yapıldıktan sonra saliverilmelerini istemişti. Ardı sıra durmalarını emretti. Her halleriyle kendilerine karşı hınçla bileylendikleri belli olan bu Bedeviler, aşiretlerinin yanına dönünce intikam maksadıyla daha kalabalık bir şekilde gelebilir. İstenmeyen bazı durumlar yaşatabilirlerdi. Hele de yanlarında Âli Muhammed misali böylesi kıymetli emanetler varken bu tehlikeyi göze alamazdı.

Peki, aksi halde de benzeri tehditler mevcut değil miydi?

Durumu er geç öğrenen Bedeviler, yakınlarını kurtarmak için kafileye baskın verebilirlerdi. Tam da çölden kurtulacakları şu günlerde, neydi bu başlarına gelen?..

İmam'ın çadırından çıktığını görünce hayıflanmayı bırakıp onun yanma koşturmuştu. Bir şeyler söylesin ve kendisi de aynıyla uygulasin istiyordu. Ama henüz derdini bile açmamışken Ali Seccâd; "Allah yardımcın olsun!.." deyiverdi. Belli ki, derdini anlamıştı. Ama bu konuda bir şey söylemeyecekti. Nitekim herkes yola koyulmak üzere hazırda artık. Acilen bir karar verilmesi gerekiyordu. Hırsız, yaralı ve kendilerine karşı kindar olan bu Bedevileri yanlarında mı götüreceklerdi? Yoksa şuracıkta serbest mi bırakacaklardı?

Geceki gerginlikten dersini almış görünen Velid, ürkek adımlarla Numan'ın yanına gelmişti. Saygı dolu bir edayla araya giriverdi.

"Uygun görürseniz adamları yanımıza alalım. Zaten akşama sabaha kalmaz çölden çıkmış oluruz. Bence şimdiden güneye yönelelim. Rastladığımız ilk karargâhta veya ulak konağında bu adamları serbest bırakırız."

Açıkçası mantıklıydı sözleri. Çölden sonrası Hac Yolu olduğu için güvenli sayılırdı. Velid'i diğer askerlerden uzak tutacak işi de bulmuştu. Bir taşla iki kuş vurmak için bu öneriye kendi şartını da ekledi.

"Esirlerin tedavisiyle ve onlara refakat etmekle bizzat Velid ilgilenecek. Dördü de gözümün önünden bir an bile ayrılmayacaklar!.."

Seyrüsefer evvelindeki tüm işler artık tamam edilmişti ya; yeniden yollardaydılar artık. Tek bir farkla!..

İlk günden beri güneye ilerlemek yerine meskûn beldelerden uzak durmak için doğu istikametini takip eden kafile, çölden çıkırhayı beklemeksizin Hicâz yoluna yönelmişti.

Arzın tasası azaldıkça semânınki mi başlıyordu? Numan'ın gönül kanatları İki Bağcı ile birlikteydi yine. Farklardan birini henüz seçebilmişti.

Kitapta her ne kadar kınanmış olsa da, kötü bağcının ser-
vetini meşru yollardan elde edip etmediği belli değildi. Daha-
sı bu konuyla ilgilenilmiyordu bile. Nitekim birçok mümin de
tam bu noktada şuursuzluk sergilemekteydi. Kazançlarının
helâl olması veya zekâtlarını vermeleri karşılığında mülkleri
için verilecek hesabın tamamlandığını sanıyorlardı.

Peki, kendisi?..

En temel insanî rızklar olan aklının, vicdanının veya irade-
sinin hesabını verebilmeye hazır mıydı?

Onları harama bulaştırmaması şüphesiz ki çok önemliydi.
Ama harama bulaşmayan noktalarda bile bu rızkların hakkı-
nı verememesi başlı başına bir pişmanlık istiyordu. Neticede
şuur sahibi olmak kolay değildi. Kılı kırk yaran hassasiyetler
gerekiyordu.

Bir noktayı daha seçmişti. Mağaraya sağdan ve soldan
vuran, ama rüşde erme taliplisi gençlere biri değen, diğeri
değmeyen o güneş ışıkları da böylesi durumları anlatmıyor
muydu? İmam o ışıkların ilkinin güzel ahlâka, ikincisiniyse şu-
ura ermemiş akla nispet etmişti. İnsan meşru zeminde kalsa
bile bu ikisi arasında gidip gelmekteydi ha bire. Bir dem ah-
lâkî güzelliğe uygun tavırlar sergilerken, başka bir dem hara-
ma meyletmese bile neyi, niçin ve hangi şartlarda yaptığının
bilincinde olmadan yaşıyordu. Öyle ki; mülk konusunda şuur
sahibiymen şehvet belasının altında ezilebiliyordu. Kimileri
onca tehditlere rağmen zulüm karşısında dirâyet sergileyebi-
liyorken, hatadan dönmek noktasında dik kafalı oluyor. Nere-
lerde hakta sebat etmesi gerektiğini fark edemeyince gereksiz
meselelerde inatçı bir insan haline gelebiliyordu.

Bir gözü semadayken diğeriyle de arzı taramaktaydı ya; önce ardına bakmıştı. Velid ve Bedeviler sorunsuz şekilde kendisini takip etmekteydiler. Neden sonra ileriye bakınmıştı. Ali Seccâd'ın kendinden taraf gelmekte olduğunu görünce devesini ona doğru sürüp ihtiramla selamlayıverdi. Dün gece yarım kalan gönül alışverişlerine mi devam edeceklerdi? Heyecanlanıp umutlanmıştı. Oysa İmam uzun kalmayacaktı sanki. Doğrudan söze girdi.

“Ey Ceddimin Yoldaşı!.. Güney istikametine yönelmemizi sen mi istedin?”

Meraktan ziyade sorgulayıcı bir tavrın varlığı Numan'ı te-dirgin etmişti. Belli belirsiz bir sesle “Evet!..” deyiverdi. Ni-tekim şimdi olmasa bile çölden çıktıktan sonra yine güneye yönelmiş olacaktı.

Mazeret dinlemek mi istemiyordu? Yoksa vermek istediği başkaca mesajlar mı vardı? İmam Seccâd, Şura Sûresinin son-larında yer alan bir âyeti hatırlattı.

*“Onlar aralarındaki işleri istişare ile hallederler.
Ve kendilerine verilen rızıklardan paylaşırlar.”*

Dün gece de yaşandığı gibi Ali Seccâd sırtını dönüp gider-ken yine bakakalmıştı Numan. Ama bu kez hisleri; özleme ve yakınlığa değil, suçluluğa ve utanca evriliyordu. Farkındaydı. İmam kendisine danışılmadan güzergâhın değiştirilmesinden hazzetmemişti.

“Eyvah!..” deyiverdi içten içe. Bedevilerin kendileriyle ka-lıp kalmaması sorunuyla ilgili olarak onunla istişare etmeyi düşünmüş, ama meşelenin hallolduğuna inandıktan sonra re-havete kapılıp çözümün vazettiği değişikliği ona danışmamış-tı. Dardayken Velisine yönelen, ama azıcık geniş görünce onu unutan bir insan olmak; üstelik de bunları onların başına bir

iş gelmesin saikiyle, hem de şuur üzerine fikrederken yapmak; çelişki içinde çelişki değil miydi?

İmam'ın yanına gitmek; "İstikameti siz belirleyin!.." diye yakarıp affım talep etmek arzusundaydı. Hâlbuki henüz üç beş adım atmışken İmam uzaktan uzağa eliyle işaret edecekti. Gelmesini istemiyordu. Numan kalakaimıştı öylesine. Nefsine kahrederken gönlündeki sese kulak verdi.

"Tâ Şam'dayken belli değil miydi; çölden çıkmaya dağın doğuya, sonra da güneye gideceğünüz. Hem zaten İmam'la kalben bir rabitamız yok mu? O elbette ki, Rabbin ihsanıyla biliyordu; istikametin erkenden değiştiğini..."

"Amennal.." demişti içindeki sese. Ali Seccâd'ın, kendisinin ve her ikisindeki kalplerin sahibi olan Allah, aralarındaki rabıtaya binaen İmam'a olan biteni bildirebilirdi.

Az sonra kızmıştı kendisine. İçindeki ses, vesvese olmalıydı. Evet!..

Söz belki içerik itibarıyla doğrudu. Ama şuarsuzdu. Zira Allah'ı yüceltiyormuş gibi görünürken aslında danışmamak yoluyla nefsinin yaptığı edepsizliğe kılıf bulmaya çalışıyordu. Nitekim daha birkaç gün evvel ne demişti Vaktin Güzeli?..

"Mazeretleri azaltmayan bilgi, ilim değildir."

Yanlışındaki ana sebebi seçebilmişti. Mesele İmam'ın -Allah'ın lütfuyla- güzergâh konusuna vakıf olup olmaması değildi. Nefsi öylesi bir oyun oynamaya kalkmıştı ki; kendi edepsizliğini Allah'ın kudreti ve İmam'ın O'nun katındaki kıymeti üzerinden aklayacaktı neredeyse.

Velid'in şahsını bir tehdit unsuru olarak görüp ona karşı önlem almaya çalışmışken, bunu da Âli Muhammed'e bir zarar gelmemesi niyetine bağlamışken hiç beklemediği bir yerden vurulmuştu ya: "Yanansın Şeytan!.." diyerek söylenmeye başladı.

Hayır!..

O şuursuz bağcıyı da, kıssalarda Allah'ın yerdiği herhangi bir kimseyi de kınamıyordu. Yakub Nebi'nin diliyle Kitapta yer alan nasihatı bir kez daha ikrar edecekti.

“Şüphesiz ki, Şeytan insan için apaçık bir düşmandır.”

Neden sonra aklına takılıverdi. İmam az evvel sadece şûra yoluyla işlerin halledilmesini öne çıkarmamıştı. İstişare ehlinin Allah'tan gelen rızıkları birbirleriyle ve başkalarıyla paylaştıklarını da hatırlatmıştı.

Neydi bunun hikmeti?..

Anahtarın “Şûra” ve “Rızık” kelimelerinde gizli olduğunu hissedebiliyordu. Beyânın en ince ve zarif hali olduğu için söz söyleme sanatının zirvesine “Şiir” denilmekteydi. Aynı şekilde aklın, seziş ve duyuşun, idrakin, bilip tanımanın veya fark edebilmenin en keskin ve seçici hali de “Şuur” oluyordu.

Danışmayı ifade eden “Şûra” kelimesi ise köken olarak bal toplamayı ve toplanan balın muhafaza edildiği peteği anlatmaktaydı. Müsterek bir çabayla akıl, vicdan veya basiret misal çiçeklerden toplanan özün nihâyetinde bal olan o şifa ve lezzet kaynağı rızka dönüşmesini işaret ediyordu.

Neden sonra hatırlayıverdi. “*Biz arıya vahyettik!..*” diyen Nahl Sûresi şâhitti. Bal, vahye muhatap olanın gıdasıydı. Herhangi bir ortamda, herhangi bir amaçla bir araya gelen insanlar istişare neticesinde beliren yeni fikirlere ortaklıklar ya; rüşde talip kullar da Zikir Ehline danıştıkça vahyin gıdasıyla rızıklanıyorlardı.

Evet!..

Şûra, Nûr Evine hürmet eylemek demekti. Gönül alışverişiydi. Şuur hanesi olan kalpleri ihya içindi. Ân üzerinden okuyunca görmeye başlamıştı. Kendindeki eksikliği bilip düzeltmek, nerede Güzel Ahlâk Sahibine tâbi olduğunu veya nerede şuursuzluk yaşadığını anlayabilmek ve yeni ‘Kelimeler’ ile sema yollarında birkaç menzil daha aşmak için istişareye

muhtaçtı. Böylesi bir danışma ister kalbi bir rabıtaıyla olsun, isterse lâfzî; fark etmiyordu. Rüşde talip kişi, her halükârda Zikir Ehli olan Mürşidine açılmak zorundaydı.

Hamd ediyor ve şükürüne şükür ekliyordu. İrşad yolunda Velisiyle kalben rabıtası vardı. Onun sayesinde evvelce bilmedikleri bildirilmiş ve hatasını görüp anlamaya başlamıştı.

Durulup titreyecekti az sonra. Nimetler arttıkça külfet de ağırlaşmıyor muydu? Verilenlerin hesabının sorulacağı o çetin gün için yine Rabbine sığınıverdi.

“Ya *Rezzâk!*..” diyordu: “Rızkını tanıyan ve bu rızkın Senin katındaki kadrini vakitlice bilenlerden olmamı dile!..”

İkrar ediyordu!..

İmam’ın dün gece zikrettiği şekilde rızkın iki çeşidi vardı. “Biri senin istediğin, diğeriye seni isteyendir” diyen ve sözünde, özünde şaşmaz olan Vaktin Güzeli ile birlikte yakarıyordu.

“Senin o engin gönlünde ahlâk bulan ‘Kelimeler’ hürmetine, ne olur sen de niyâz et!..

Dile ki; O Pak Ceddinin Hakikatine şahid olayım ve O da sana olan sevgime şahid olsun!..

Ey Güzel, En Güzelden neşet bulan Güzell..

Şu aciz kölene öğrettiğin ‘Kelimeler’ aşkına, niyâz et Rabbine!..

Öyle bir iste ki; secdesi güneş, ay, yıldızlar ve şecere ile bir hesapta olanlardan kılınayım. O’nun katından ‘Güzel bir rızık’ ile rahmet bulayım!..”

*Hasan hulk-i rızadır, perdeyi açar,
Sıdk ile sevenler kızıl kan saçar
Bir damla yaş dökmek kurbana geçer
Gelin ah edelim İmam aşkına*

Derviş Ali

Gün ortasını tamamen zikre ve niyâza ayıran Numan: vakit ikindiye bulurken nihâyet durulmuştu. Dua bineğinden inip tefekkür âtına mı binecekti? Kehf Sûresine yönelmişti. İki Bağcı temsilinden hemen sonraki konuyu, Âdem Nebi ve İblis'e dair Secde Kıssasını aklederken içi ürpermişti bir an. İlk kez bu şekilde hisseliyordu. Sanki talim ettiği kıssalar, sayılardan süzülüp bil-lil kendi hayatına akmaya başlamıştı.

Nitekim Ashab-ı Kehf ile birlikte kadim bir uykudan uyan-
dırılmak için girdiği o mağaranın ucu, şuur ve ahlâk bahçele-
rine açılmış. Sonra sabahleyin bizzat yaşayıp gördüğü şekilde
iş, şevtarın tuzağına düşüp düşmemeye dayanmıştı. Belki de
rüşde ermek adına henüz başladığı bu yolculuktaki en önem-
li nokta, şeytana dair farkındalığın artmasıydı. Şuur yolunda

ilerleyen herkes teşhisleri hassaslaştıkça şeytanın nerede ve nasıl bir şekilde hayata müdahil olmaya çalıştığını daha açık şekilde görebilmekteydi. Böylesi bir tehlikeye karşı sığınmış makamı apaçık belli değil miydi? “Euzûbillahimineşşeytanirracim!..” deyiverdi.

Biliyordu!..

Şeytan, rahmet nezdinde huzurdan uzaklaştırılmıştı ya; ondan kaçan herkes rahmete talipti. Sözü en başından alarak bir kez daha yineleyecekti.

*“Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla;
Şeytandan Allah'a sığınırım.”*

Peki, şeytan ile İblis'in farkı neydi?

Bildiği kadarıyla şeytan, tuzak kuran anlamındaydı. Mus-haf'ta çoğul olarak da yer alırken, ekseri fiiller üzerinden ifade bulmaktaydı. Oysa İblis sadece tekil olarak kullanılıyordu. Lafiz itibarıyla, umudu kesen demektir.

Bir nokta daha dikkatini çekmişti. Kitapta Allah ile olan ilişkisi anlatılırken ondan “İblis” denilerek söz ediliyor. İnsanlarla ilişkisi anlatılırken şeytan oluyordu. Şunun da farkındaydı ki; birçok insan onu Allah'ın düşmanı zannediyordu. Oysa Kitabın ikaz ettiği şekilde şeytanın düşmanlığı insanaydı sadece. Ve topraktan yaratılan insanlar, ateşten yaratılan İblis'e meylettikçe kendi fitratlarını bozup şeytanlaşmaktaydılar. Kehf Sûresinde bu durum nasıl vurgulanıyordu?

“Onun size olan düşmanlığına rağmen, Beni bırakıp da onu ve soyunu mu dostlar edineceksiniz? Zalimler için ne kötü bir dostluk seçimidir bu.”

İkrar ediyordu!..

Allah'ı ve Resûlünü hatırlatan, Kitabın ve Sünnetin vazettiğince tertemiz bir şuurla donanmaya çağıran ve takipçilerinin

baştan ayağa güzel ahlâkla donanma uğraşını veren o Seçkin Velileri terk edip şeytaniliğe davet eden insan kılıklılara meyletmekten daha feci bir zulüm olamazdı.

Şükrediyordu!..

Mülküyle kurduğu hukukta şüursuzluğun zirvesinde olan ve üstelik bu mülkü hileyle, kanla, her türlü mezalimle gasp eden Emevi ekâbirleriyle yollarını ayırıp *Hakk'a* çağıran İmam'a yönelmişti.

Ve korkuyordu!..

İblis vaktiyle meleklere muallimlik yapacak denli âbid-âlim bir varlıkken, sonunda bu hallere düşmüştü ya; İbadetine, ilmine, Allah'ın indindeki yakınlığına bel bağlayıp “Bana hiçbir bela isabet etmez!..” diyebilecek kimse var mıydı?

Güneş bu kez sağdan mı vurmuştu? Gönlü yeniden kıpır kıpır etmeye başlayacaktı. Biliyordu. Şeytan, “Uzaklaştırılmış” manasındayken fail doğrudan Allah'tı. “Rahmetten umut kesen” anlamındayken fail, İblis oluyordu. Her halükârda Rabbi-ne âsiydi o. Kibirliydi ve isyanında inatçı!..

Oysa Âdem ve Havva da bir vakit Rabbin emrine uymamışlardı. Ama onlar tövbekârdılar. Yasak ağaca meylettikten sonra hatalarını kabullenip aflarını ummuşlar, Tevbelerinin kabul görmesi için çabalamışlardı. Rahmet buydu belki de; cahilken tâlime, suçluysa tevbe, zalimken adalete yönelebilmek!..

Evet!..

Korksa da umut ediyordu. Umudu Âlemlere Rahmet olan kapıdandı. O'ndan, O'na sığınmış halde; “Ya *Mevlâ*, yâ *Hakk*, yâ *Allah*!..” diyerek inlemeye başladı. Hak yolda O'nun Kuşatıcı Dostluğuyla kılavuzlanmayı, sahihsiz bırakılmayıp elinden tutulmasını ve her daim rahmetin içinde oluşuna şahit kılınmasını istiyor. Âdem Nebi'nin hal dilince yakarıyor, kendisine zulmedenlerden olmamak için nihâyetinde Rabbinden gelmiş bulunan kelimeleri bi'l-hak talim etmeyi; güzellikten gayrısını

görmemeyi arzuluyordu. Gönlü semada kanat vururken hâlâ tefekkür atındaydı ya; söze dönmüştü nedense...

Hatırlıyordu!..

İblis'in asıl işi, türlü elbiseler dikmekti...

Onun hüneri *Hakk*'ın üzerine bâtılın libâsını giydirip muhatabının basiretine engel olmaktı. Belki de bu yüzden insan için önemli olan şahadetti. Allah'a, O'nu görüyormuşçasına iman edenler, *Hakk* ile aralarında perde perde yer alan bâtıl libâsını yok farz ediyorlardı. Kim bilir, İblis'in diktiği libâsı kaldırıp yerine Rahmânî olanı giyiniyorlardı.

İçi dışı bir olmayan kişiler için; "İdris libasıyla görünür ama aslı İblis'tir!.." diyen ahali, ne ölçüde farkındaydı; bilmiyordu. Ama emindi. İblis ile Âdemoğlu arasındaki düşmanlık hep süregelmişti ve sonraki nesiller de libâsa dair şiarların etrafında buluşmuşlardı. Nitekin İdris Nebi'nin dikişi başlatan insan olduğu söylenilmekteydi. İsmiyle müsemma şekilde "Ders Veren" idi O. İlk defa kalem ile yazan kişiydi. Kelimeyi vazedip kayda alandı.

Sonraki nesillerde üç gömlek belirmişti; güzellik timsali Yusuf Nebi ile birlikte. Böylesi bir gömlek sahibini yine bir Nebi olan babasının, şeytani düşmanlığa karşı peşin peşin uyarması tesadüf olamazdı.

Ve...

Âlemlere Rahmet olan Nebiyi hatırlamıştı. Güzelin gömleği, Mutlak Güzelliğin sırtında hırka olmamış mıydı? Tathir Âyetiyle Ehl-i Beyt'i her türlü kirden, çirkinlikten temizlemeyi murad eden Allah, Resûlünü ve Muhammedî Dört Güzeli bu hırkanın altında toplamıştı.

Evet!..

Hırka Ehliydi onlar. İblis'in dikip dikebileceği her türlü libastansa Muhammedî Hırkanın altındaydılar. Ders de, kalem yahut kelimeler de onlarla birlikte incelmışti; beyânın şiiri, aklın ve gönlün şuuru misal...

“Zikir Ehline sorun!..” diyen Kitap şâhitti. Onlarla kalbî veya lâfzî istişareye muhatap olanlar; bin türlü güzellik ve rahmet çiçeğiyle gönüllerini bal eyliyorlardı.

Dayanamamıştı gayrı. Askerlerin şaşkın bakışları arasında binitini durdurup yere atladı hemen. Secdedeydi alını. Vecd ile ağlıyordu.

“Ey bir bakışına bin can feda, Sultanım!..

Şahidim!.. Sen, kendi hakikatinle topraklar altında mahpus değilsin.

Ve yine şahidim ki; Seni ölü zanneden asıl ölülerden arzdan arşa değin iraksın...

Ey Rabbine en yakın olduğu anda bile ‘Ümmetim, Ümmetim!..’ diyen Sevgili!..

Şu kölenle birlikte Sen de niyâz eder misin?..

Kitabı bi’l-hak okuyanlar şahidindir. Sen, içimizden gelen Elçisin. Rabbin indinde aziz olansın, müminlere karşı rauf ve rahîmsin.

Ey, bir bakışına bin can feda Sultanım!..

Şu kölenin biricik arzusuna ‘Amin!..’ der misin?

Dile ki; Rabbim, Senin hürmetine beni de Senin Hakikatine tanık kılınanlardan eylesin!..”

Üzerindeki vecd hali dağılırken topraktan doğrulmuş ve güneşin batmakta olduğunu görmüştü. Sekiz gün sonra ilk kez ufuk çizgisi dağlarla bezenmişti ya; belliydi. Çölde geçirecekleri son geceleriydi artık. Kafiyele durmalarını emretmek üzereyken vazgeçmişti. İmam’ı taşıyan devenin ayakucuna kadar gelip “Gece için burada mı konaklayalım?..” deyiverdi.

Ali Seccâd’ın sözlerinde kaç şiar vardı? Sadece o ve Allah bilirdi.

“Yeryüzü bize mescid kılındı. Her nerede istiyorsan orada konaklayalım!..”

*N'oldu bu gönlüm, n'oldu bu gönlüm
Derd ü gâm ile doldu bu gönlüm
Yandı bu gönlüm, yandı bu gönlüm
Yanmada derman buldu bu gönlüm*

Hacı Bayram Velî

Yemek, namaz ve akşama dair diğer mutadlar tamamlandı askerler de çadırlarına çekildiğinde kamp yeri tenhalaşmıştı artık. Numan'sa ateşin başındaydı yine. Her kuş kendi cinsiyle uçuyordu ya; aslı Rahmânî Nefes olan ruh, gelmesi için Mesih Nefesli Güzeli gözlerken topraktan gelen beden, ocağın karşısında ısınmakla meşguldü. Mevsim kışa döndüğünden kuzeyden esen sert rüzgârlarla iliklerine değin üşüdükçe yetmiş küsurluk yaşlı tenini unutup yirmi üçündeki İmam için tasalanmıştı. Ateşi harlamak niyetiyle birkaç çalı çırpı buluşturup yeniden ateşin başına kurulduğunda kâh çölün sessizliğini dinleyecek, kâh göz kırparcasına anlık parıltılarla coşan yıldızları izleyecekti. Bakışları dolunaydan sondördüne ilerleyen kamerle buluşurken nihâyet Ali Seccâd'ın çadırından çıktığını

görmüştü. Ayağa kalkıp ihtiramla onu karşıladıktan sonra namazdaymışçasına dizlerinin üzerine oturuverdi.

Attan düştüğü günden beri ilk kez bu şekilde durması İmam'ın da dikkatini çekmişti. İsterse rahat oturabileceğini söylediğinde Numan eski sağlığına kavuştuğunu ve edebe riâyet namına bu şekilde oturmak istediğini belli etmişti.

Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra aralarında sessiz bir mutabakat varmışçasına her ikisinin de gözleri kapanıverdiğinde semaya yükselen nefeste secde emri vardı.

"Meleklerle demiştik ki: Âdem'e secde edin!"

Bunun üzerine İblis hariç hepsi emre âmâde oldular."

Âyet henüz nihâyet bulurken İmam Seccâd; "Ey Ceddimin Yoldaşı!.." diyerek seslendi: "Secde anındayken melekler kime kulluktaydılar?"

Yaşlı adamcağız hiç tereddütsüz cevaplayıverdi.

"Secdedeyken de, evvelinde ve âhirindeyken de kulluk Allah'adır!.."

Mabûd O'ydu nitekim. Hamdın ve şükrün O'na yönelmesi gibi itaat görmek ve ibadet edilmek de sadece O'nun hakkıydı.

Devamda beliren soruyu Numan sormuştu bu kez. Peki, yeryüzünde Allah'tan gayrısına secde edenler müşrik sayılıyorken, mahiyetini bilemediği o âlemde gayriya secde etmek olağan mıydı?

İmam öncelikle farkı görmesini istiyordu. Hangi âlem olursa olsun; Allah'ın herhangi bir kulunu şirke zorladığı iddia edilemezdi. Âyette bildirilen secde, kulluk için değil selam içindi. Hürmet, tevazu ve boyun eğişin ifadesiydi. Bunun bir benzeri de ismiyle müsemma sûrede Yusuf Nebi ile kardeşleri arasında da aynıyla vakıydı.

Numan bu cevapla mutmain olmuştu. Oysa İmam Seccâd, muhatabını başkaca bir bakışa hazırlamak arzusundaydı.

“Secde edilen makamda bulunan, secdenin sahibi midir? İstersen bir de şöyle düşün!.. Sen Beytullah’ın mı kulusun ki, dört duvara secde ediyorsun?”

Farkı anlamıştı Numan. Kâbe’ye yönelenler, gözlerin göre-bildiği bir eve secde etmiyorlardı. Secdenin Beytullah için ol-duğunu zannetmek ve ikaza rağmen bu yanlışta ısrar etmek, başlı başına bir şirk sayılırdı.

Kalıptakini sadece kible bilip o kalıba şan veren Allah’ı unutmayanlar secdelerinde meşruydular. Zira topraktan ge-len bedenler kalıp olarak toprağa kapanırken, O’ndan bir ne-fes hükmündeki ruh, secdenin şiarlarını takip ediyordu. Secde Ehli olanlar bilip iman ediyorlardı ki; secde edenin de, secde yönünün de, secdeye işaret kılmanın da sahibi sadece ama sa-dece Allah’tı. Nitekim kardeşleri kendisine secde ettikten son-ra ne demişti Güzelliğin Nebisi?

“Ey Rabbim! Bana mülkünden bir nasip verdin. Sözlerin ve olayların yorumunu öğrettin. Ey gökleri ve yeri yaratan! Dünya-da da, âhirette de Velîm Sensin. Sana teslim olmuş haldeyken beni vefât ettir ve beni Salihlerin arasına kat!..”

Görebiliyordu Numan!..

Önce “Verdin, öğrettin...” diyerek üzerindeki Rabbanî nime-tin varlığını ikrar eden, ardından “Velîm Sensin!..” diyerek kul-luk acziyetini gösteren Yusuf Nebi, nihâyetinde yeni lütuflara mazhar olabilmek için niyâz etmişti Rabbine. Şükrün, izzetin, edebin, basiretin, kalp ile akledişin, ilmin, şuurun, korkunun ve umudun bir arada zikredildiği bu beyân, anlamak isteyenler için secdeye yön veren temel şiarları apaçık ortaya koyuyordu.

Peki, burada bahsedilen ‘Rabbim mülkünden bir nasip’ ile neler kastedilmiş olabilirdi?

Cevap için İman’ın bal rengi gözlerini takip ederken gön-lünde birtakım işaretler belirdi. Bahsedilen mülkün dünyevi yüzünde Yusuf Nebi’ye verilen vezirlik olmalıydı. Oysa nasıl

ki, rızık; yalnızca boğazdan geçen nimetleri anlatmıyorsa, bu mülk de sırf geçici lütuflar olamazdı. Anlayabiliyordu ki; manevi makamlar da Rabbin mülkünden birer nasip idiler. Nitekim niyâzında bu makamı talep ederek; tam teslimiyet üzere vefât etmeyi ve nihâyetinde Salihlerden kılınmayı istemişti.

İblis'in durumunu şimdi daha iyi seçebiliyordu. İblis öncelikle Âdem ve neslinin Rabbin Yeryüzü Halifesi olacağı vaa-dinden ürkmüş, sonra Rabbin indindeki makamını yitirmekten korkarak yerini muhafaza edebilme derdine düşmüştü. Makam sevdasıyla büsbütün basiretten kopunca Âdem'in tenine üflenen Nefes-i Rahmândaki rahmeti ve üstünlüğü fark edecek yerde sadece toprağı görmüştü. Ardından izzete dair şuurunu yitirerek üstünlüğü verenin Allah olduğunu unutmuş ve kalıpların kendisini kıyas etmişti. "*Beni ateşten yarattın, onu ise topraktan. Ben daha üstünüm!..*" diyerek, Âdem için secde bulunmayı reddetmiş. Neden böyle davrandığı sorulduğunda yanlısını kabullenip affını talep edeceğine isyanında ısrarcı olmuştu. Hatta; "*Sen istemesen ben Sana karşı gelemezdim!..*" diyerek, suçu bizâtihi Allah'a isnat etmiş. Bilgisini Rabbe yakınlık hissetmek için değil, mazeret üretmek amacıyla kullanmıştı. Bu şekilde güya Allah'ın kudretini yüceltme derdindeyken aslında kendi hatasını aklamaya çalışmıştı. Allah'a tuzak kurabileceğine inanan bir varlık konumuna düşüp hepten şuurunun ve edebini yitirmiş ve nihâyeti lânetlenmek olmuştu.

Numan, İblis'in yoldan çıkışına dair gönlünde beliren bu silsile karşısında aradaki ilişkiyi ilk kez bu vechiyle anlayacaktı.

Evet!..

Âdem'e olan kini nedeniyle Onu ve neslini yoldan çıkarmaya çalışan İblis, aslında kendisinin yoldan çıkış gerekçelerini aynıyla ve fazlasıyla insanlara da yüklemeye uğraşıyordu. Nitekim Âdem'i ve Havva'yı Kitabî ifadeyle '*Sonu gelmeyecek bir mülk*' vaadiyle yasak ağaca yöneltmiş. Allah'a yakın olma ça-

basındaki Habil-Kabil kardeşleri kıskançlık ve tutku üzerinden avlamıştı.

Adı ister kalbî istişare olsun, isterse rabita; aralarında beliren her bir noktayı kendi nefsinde alıp vermeye devam ederken kelimelerin vazettiğince kâh korku ve ibrete savrulup kâh umuda ve izana yöneliyorken az sonra duyacağı sözler karşısında hepten donakalacaktı.

“Rabbi, Onu uyarmasa ve O da bu ikazı anlayamasaydı; Musa Nebi de İblis’e uyabilirdi. İyisi mi, sen de dikkat et kendine!..”

Evvelki tüm yüzleşmeleri boşunaymışçasına bir anda kupkuru kesilmişti. “Neden? Nasıl?..” diye soracak veya “Allah korusun!..” diyebilecek kadar takat yoktu dilinde. Dörtnala koşturan deli taylar misali gümbür gümbür atan yüreğinin, sadrını parçalaması işten bile değildi. Önü sıra yanmakta olan ocağı kucaklayıp göğsüne bastırса serinlik hissedecekti adeta. Cayır cayır, buram buram tüt müştü yüreği. Sadece gözleri vardı; derdini anlatabilen. Annesinden ayrılan körpe kuzular misali bakınırken; “Ne olur beni bırakma!..” deyiverdi. Teninde bulabildiği azıcık mecalle İmam’ın sağ eline sarılmıştı. Aralarındaki ilk derse atfen önce nefsini levmederken yineleye yineleye; “Ben acizim!..” diyordu:

“Vallahî; ne akı bilirim, ne karayı...

O’nun doğru yolu gösteren nûru belirmeden ne sağa gidebilirim, ne sola...

Ne olur beni bir başıma bırakma!..”

Ağlıyor, yanıyor; *Hakk*’ın Velâyeti hürmetine, bu Kuşatıcı ve Yol Gösterici Dostluğun arz üzerindeki halifesine yalvarıp yakarıyordu. Dostluk tek taraflı olamazdı ya; neden sonra durulup ikrara geçmişti.

İç çeke çeke; “İnşa-Allah!..” diyordu: “Rabbimin verdiği rızklarla seninleyim, senden tarafım. İnsanın apaçık düşmanı olan

şeytana karşı, senden gayrı gözümün gördüğü bir dostum yok. Ne olur beni bir başıma bırakma!..”

Gökler katında vecd ile niyâz ederken, yeniden yeryüzüne inmişti ya; ikrarına izzet ekleyecekti şimdi de...

“Ey Vaktin Güzeli!..

Amenna! Sen, senden taraf olanlarla birliktesin. Seninle bir aradalık lütfeden Rabbime hamd olsun. Seninleyim, Âl-i Muhammed’in Kitmîriyim.”

İmam’ın cennet misal sağ eli, sırtını sıvazlayana değin korku ve umut arasında süre giden bu niyâzın nihâyetinde doğru olmuştu artık. Kızıla kesmiş gözlerle Vaktin Mesih Nefesli Güzeli izliyordu.

Seçebilmişti. Az evvelki ikazın Musa Nebi üzerinden dillendirilmesi tesadüf değildi. İmam; Kehf Sûresinde yer alan en uzun kıssaya, Musa Nebi ile Hızır’ın yolculuklarına atfen bu uyarıyı yapmıştı. Nitekim artık çadırdan beklendiğini söyleyip gerisin geri Muhsinelerin yanına yöneldiğinde İmam’ın ardınca bakakalacaktı yine.

Sezebildiği kadarıyla denizlerin ilki, ikincisine yönelmişti. Ve berzâh mesabesinde olan şu çadır, içerideki Nûr Evi ile dışarıdaki âlemi tastamam ikiye ayırmaktaydı. Son bir kez; “İnşa-Allah!..” deyiverdi. Hızır Kıssasını Vaktin İki Güzeliyle birlikte talim etmek istiyordu. Neden sonra gönlünde beliren sese uyup başını yukarı kaldırdı. Bulutlardan artık azade olan ay ve Târık Yıldızı uç ucalardı sanki. O ikisini izleyedururken Muhammedî Mevlidin gününde, bir pazartesi seherinde yeniden açılmak üzere, Kehf Sûresiyle gözlerini kapatıverdi.

*Bize ne irs-i peder ne servet ü ne câh kaldı.
Şuun-i hikmete karşı sâde bir eyvallah kaldı.*

Sultan Veled

Kafile yola hazırlanırken askerlerin yüzlerinden okunan sevinçte gayrı çölden kurtulup emniyete ulaşmış olmanın güveni vardı. Tahminlerine göre en geç iki hafta içerisinde Medine'de olacaklardı. Numan ise tam da bu yüzden tedirgindi. İlk kez yolculuktan sonrasını düşünmeye başlamıştı. Sanki bu yol hiç bitmemeliydi. Âl-i Muhammed ile birlikte adım adım onların Pak Ceddinin Beldesine ilerlerken aldığı şu manevi hazzı menzile ulaşınca yitirmekten korkuyordu. Az sonra kendi kendini ayıplayıverdi. Çoluk çocuk, aç perişan halde aylardır yollarda olan Muhsinelerin bir an evvel evlerine, ailelerine kavuşmaları gerekmiyor muydu? Onları düşünürken içi titremişti.

Evet!..

Âl-i Hüseyin birçok dertten mustarıptı. Sonuncusu Küçük Rukayye olmak üzere kiminin evlâdı can vermişti. Kiminin eşi, kardeşi, babası katledilmişti; başları ve gövdeleri kırka pârelenmiş halde...

Sonra zincirlere vurulup hakaretlere uğramışlar. Korkup sinmeleri için türlü eziyetlere maruz bırakılmışlardı. Ama bunların hiçbirisi şu an gönüllerini yakıp kavurmakta olan harareti gölgeleyemezdi. Altı ay evvel hep birlikte Medine'den ayrıldıkları gün ne demişti, Şehidler Efendisi?..

“Bu yolun sonunda Dedem Resûlullah bekler bizi!..”

Nitekim Kevser Ehli olanlar, -ismiyle müsemma sûrenin vazzettiğince- ebter olan her şeyi terk edip ‘*Ekber*’ olanda directmişler. İhtiram dolu Muharrem kurbanlarını tek tek önleri sıra gönderdikten sonra hasretin şehidi Rukayye'nin de vuslatına şahid olmuşlardı. Şam çıkışıyla birlikte salâtin son demine geçtikleri için artık Arş-ı Âlânın Rabbine yönelmişlerdi.

Kum fırtınası akabinde sığındıkları o mağarada sadece As-hab-ı Kehf'in şiarlarını bulmayıp Kitapta “*İkinin İlki*” olarak sunulan Cedleriyle birlikte Hicretin Mağarasına da yeni baştan adım atıvermişlerdi.

Muhammedî Âbanın altına henüz girmişlercesine peyderpey ‘Yedi Deniz’in şiarlarıyla yıkanmışlar, Rabbin kelimeleriyle kelimelendikçe derinlerden türlü inciler ve mercanlar çıkarmışlardı. Kendilerinde saklı şiarlar ile yeniden ve yeniden Güzel Ahlâkın Elçisine açılırken tertemiz Cedlerinin şanlı sancağındaki Ukab namı kartala nispet ‘İkinin İkincisi’ olabilmek için semadan havalanıp arşa doğru kanat vuruyorlardı gayrı.

Üstelik henüz kapanmamış olan bir de azim hesapları vardı. Kaç neslin ıstırabının sorulacağı o ‘Âli Huzur’a hazırlanıyorlardı. Vuslat mı olacaktı bu? Yoksa yaraların yeni baştan kanatılması mı? Her bir adımlarında gönülleri titriyor, arşa vurdukça kanatları yanıyordu; bir daha ve yeni baştan...

Biliyorlardı. Âlimiyle ve zalimiyle şu koskoca ümmet, Cedlerinden emanetti ya; her şeye rağmen sadece kendi derûniyetleri için yaşamaya hakları yoktu. Nankörlük, vefâsızlık veya umursamazlıklarla mukabele görseler dahi herhangi bir insanı

ihya etmeleri tüm insanlığa hayat vermek mesabesindeydi. Nitekim devesini Numan'ın binitine doğru süren İmam Seccâd; "Ey Ceddimin Yoldaşı!.." diyerek sesleniverdi.

"Mülkün Sahibi olan ve nice kapalı kapıları dilediğine dilediğince açan Rabbine hamd et!.. Ve sakın unutma!.. O, *El-Kuddûs'tür, El-Vâsî* olandır."

Söylenenleri zihninde ve gönlünde her dem zinde tutabilmek için "İnşa-Allah!.." demişti Numan. Henüz vazedilen bu kelimelerin aynı zamanda Musa-Hızır Kıssasına girişin anah-tarları olduklarını da seziyordu. Evvelce fikrettikleri türlü manalarla *El-Fettâh* ve *Malikü'l-Mülk* olan Rabbine hamd ettikten sonra "Ya *Kuddûs!*.." nefesiyle ciğerlerini temizleyecekti. Her soluk alıp verdiğiğinde yeni baştan ikrar ediyordu.

O'ydu, Zâtı itibariyle kudsiyetin yegâne kaynağı...

Varlığıyla arı duru bir güzelliğin sahibi...

O'ydu ayıplardan, kusurlardan, her türlü eksiklikten beri olan...

Kendisine sığınan kulları temizleyen ve Rahmânî güzellikler lütfedip onları takdîs eden...

Evet!..

Bu İsm-i İlâhî, Rabbin Celâl yeching dairdi. O'nun akla ve hayâle gelebilecek her türlü yücelikten aşkın ve tertemiz oluşunu anlatıyor. Temizleyip takdîs ettiklerine hürmet gösterilmesini, ama Kendisinin unutulmaması mukaddesata yönelinmesini vazediyordu.

Kelimenin yerini bi'l-hak bulabilmesi için Mushaf'ın geneli üzerinden düşünmeye başlamıştı.

Hatırlıyordu. Âdem Nebi, Rabbin Yeryüzü Halifesi olarak takdim edildiğinde melekler için sırrını öğrenmek maksadıyla kendilerinin zaten Rabbi takdîs ettiklerini söylemişlerdi.

Musa Nebi ve ümmeti için mukaddes kılınan şey, Tuva Vadisi idi. İsa Nebi ile birlikte zikredilen mukaddes ise gaybî bilgilere ulaşmaya vesile kılınan Ruhu'l-Kuds idi.

İsmiyle müsemma Arı Süresinde Âlemlere Rahmet olan Resûlullah'ın da Ruhu'l-Kuds ile desteklendiğine işaret ediliyor. Kitabın iki ayrı yerinde *El-Kuddûs* İsm-i İlâhisine yer verilirken, her ikisinde de bu isim *El-Melik* ile birlikte zikrediliyordu.

Farkı ve bütünlüğü seçebilmişti. Kutsallık Musa Nebi'de mekâna, İsa Nebi'de ilâhi yardıma nisbet edilirken, bu konudaki en kâmil idrak olan kutsiyetin O'nun Zâtına ve ilmine teslim edilmesi Ekmel Nebi'ye inen vahiyle tescillenmişti.

Evet!..

Tasavvurdan şuura, idrakten eyleme doğru ilerleyen kemale eriş sürecinin kudsiyet üzerinden bir kez daha yinelenmesiydi bu. Nitekim Nebiler Sultanının seçkin hayâtı da mutlak kudsiyetin sadece Allah'ın hakkı olduğuna bilfiil şâhitti. Öyle ki, evvelki nesillerin yaptıkları gibi Beytullah'ı mukaddes görüp içini tanrılarla doldurmamış, yanına; “Onun gibi Fetâ yoktur!..” buyurduğu Haydar-ı Kerrâr'ı da alarak sahte kutsallık ve güç iddiasındaki tüm putları tek tek kırıp atmıştı. Kudsiyeti mekânın sahibi olan Allah'a atfedip Kâbe'yi yeniden arı duru bir güzelliğe inkılâp ettirmişti.

Üstelik İbrahim Halilullah'a veya Mağara Yoldaşlarına “Fetâlar” diyen Kitap şâhitti. Rabbin *El-Kuddûs* ve *El-Melik* Es-mâsına hürmet etmek ancak Fetâların kârıydı. Onlar meleklerin yaptıkları gibi Rabbi sadece takdîs etmiyorlar, kalpleri de bil-fiil Beytullah sayıp içindeki tüm sahte kutsalları ve gücü kendinde vehmeden ne varsa, hepsini birden alaşağı ederek Rabbin Mutlak Egemenliğine ve Kudsiyetine tanık oluyorlardı.

Evet!..

Fetânın hakkı, gücü ve kudsiyeti aslına rücu ettirmektir. Kapılar açan Rabbin lütfuyla *Hakk*'ı seçebilmek elbette ki böylesi engin gönüllerin işiydi.

İçinde beliren o sese aynıyla eşlik ederek bu kez “Ya Vâsî” demeye başlamıştı. İkrar ediyordu.

O'ydu; ilmi ve rahmetiyle her şeyi kuşatan...
İmkânları genişletip yokluğa varlık fırsatı veren...
O'ydu; Zâtını kuşatmaya takat yetirilemeyen...
Sonsuzluğuyla her şeyi ihata eden...
Hissedebiliyordu!..

O'nun sonsuzluğunu kavramaktan uzak olan insan; kendi sonlu ve sınırlı idrakini kutsayıp mahlûku, *Hâlîk*'ın yerine geçiremezdi. Bilakis kula yaraşan hâl; O'nu, O'nun bildirdiğince tanımak, tanıdığı kadarıyla hürmet etmek ve O'nun muradına karılmaktı.

"Allah, dilediğine kat kat verir. Ve Allah Vâsidir, Alîmdir..." diyen Kitaba bi'l-hak iman edenler, imkânları sadece O'nun sunabileceğine de bi'l-hak inanıyorlardı.

Her iki Esmâyı tek bir hakikatte toplarken fark edecekti. *"Yere, göğe sığmadım. Mümin kulumun kalbine sığdım!.."* diyen Beyân Sahibi; Kendi sunduğu imkanla kalpleri genişletiyor ve temizleyip takdîs ettiği bu kalpleri Beytullah misal secdegâh kılıyordu.

Tefekkür bineğinden inip zikir ve niyâz kanatlarıyla semaya uçmaya başlamıştı ya; dilinden gönlüne inen, kalbinden iliklerine değin yayılan nefeslerle; *"Ya Kuddûs, yâ Vâsi!.."* diyordu; ardı ardınca ve yanıp yakardıkça...

Saatler saatleri kovalarken öğlen molası ve sonrasını da bu ezkâra ayırmıştı. Ta ki, Ali Seccâd'ın sesiyle gönlünde beliren *"Hubb-i Câh"* kelimesini işitene değin...

Biliyordu!..

Hubb-i Câh başlı başına nefsânî bir afetti. En genel ve yalın haliyle makam ve şöhret sevdasını anlatıyordu. Temsilde kınanan bağcının, servetinin sebebini kendisinin Allah'a yakınlığı üzerinden temellendirmeye çalışması bu gafletin belki de en yumuşak hali sayılırdı.

Yönetici olup gücü kendi tekelinde toplamaya çalışmak misali dünyevi hırslardan, İblis'in lanetlenmesine de vesile olan türden manevi sahadaki şuuruzluklara değin çok geniş bir sınıama alanını kapsıyordu. Farkı belirlemek adına seçebilmişti. Hubb-i Cāh kesinlikle riyakârlıktan öte bir afetti. Zira böyle-si bir belaya tutulan kişiler, başkalarından ziyade kendilerini kandırmaktaydılar. Haliyle Hubb-i Cah; kibrin en inceltilmiş, en sinsi şekli olmalıydı.

İyilik ve doğruluk noktasında emek sahibi olan kişilerin zaman zaman sarfedegeldikleri; "Fılanca topluluk vaktiyle bize ettiği nankörlüğün cezasını çekiyor!" veya "Bizim hizmetlerimiz olmasa filan insanlar Müslüman olmazlardı!" kabilinden sözler, böylesi bir gafletin sıradan tezahürleriydiler.

Nefislerini ve amellerini yücelterek, kendilerini Allah'ın rahmetinin veya gazabının belirlenmesindeki ana unsur sanan böylesi gaflet ehli kişiler, Allah'ın *El-Hasīb*, *El-Kuddūs* yahut *El-Hâdi* oluşundan veya diğer Esmâ tecellilerinden nefisleri adına bilerek bilmeyerek hisse talep etmiş oluyorlardı.

Allah'ın dini ile kendilerini kurtarmak yerine, güya O'nun dinini kurtardıklarını zanneden ve ekâbirce duruşlarının farkında bile olamayan böylesi gafiller, hizmetinde bulundukları Zât ile şan bulacakken, kendi hizmetlerinin O'nu Azîz eylediğini sanıyorlardı.

Düşündükçe zihnine başka örnekler de mi geliyordu? Şam'da tanıştığı iki Emevi vaizini hatırlayıverdi. Uzun sakallı ama bıyıksız ve genç olanı, ahaliye onların muhtaç oldukları hakikatleri hatırlatmak yerine, ha bire onların duymak istedikleri sözleri tekrarlıyor, birileri tarafından beğenildikçe ciddi ciddi kendisinin âlim bir zât olduğunu zannediyordu. Kendisi aç-ıktan ekmek kapısı olan Süfyâni Muaviye'yi sevemeyen herkesi bizzat dine karşı olmakla itham ediyor, böylesi bir ekâbirin rızasını ve sevgisini neredeyse iman ilkesiymişçesi-

ne ahaliye vazediordu. Zira onun gibi nice âlim kılıklılar sevdikleri Rabbe güvenmek yerine, güvendikleri güç sahiplerini sevgililer edinmişler. Yöneticilere duydukları sevgiyi Allah ve Resûlüne duyulan sevgiyle karıştırmaya başlamışlardı.

Diğer Emevi vaizin haliyse hepten karışıkı. “Biz büyük insanlar elbette ki mütevazıyızdır!..” dercesine abartılı teva zu gösterileriyle ahalinin karşısına çıkıyor. Ama nerede güç sahibi birini bulsa sonuna kadar onun nefsanîyetini okşayıp Keşîşlere bile “Efendimiz!..” diyerek hitap edebiliyordu. Üstelik yaptığı her şeyi “Allah’ın dinine adam kazanmak lazım!..” sözleriyle savunuyordu. Oysa açığa ki; Muhammedî Risâle-tin esası adam kazanmak değil, adam olması için kişiye hakkı göstermekti. Allah ve Resûlüne çağırarak ile kendine çağırarak arasındaki en büyük farktı bu...

Şam günlerinden âna döndüğünde nihâyet Hubb-i Câh tehlikesinin en inceltilmiş, en ulvî görünümlü örneğini fikretmeye başlayacaktı. Peşinen farkındaydı ki; sınamamın derinliği, Rabbe yakın oldukça artmaktaydı.

Evet!..

Resûlullah’ın sözlerinden hatırlıyordu. Bir gün ümmetinden birileri Musa Nebî’ye; “İnsanların en âlimi kimdir?” diye sormuş. O ise “Benim!..” diye cevap vermişti. Bunun üzerine hemen Cebrail belirmiş ve “Neden Sen?..” diyerek Rabbi adına Nebiyi uyarmıştı.

İmam Seccâd ile olan evvelki derslerinden dolayı seçebiliyordu. Kişinin, kendisine lütfedilmiş olan nimetleri ikrar etmesi meşruydı. Hatta şükür açısında elzemdi. Ama bu ikrar, nimeti alan kulu yüceltmek için değil, nimetleri veren Rabbin şanı ve hürmeti uğruna olmalıydı. Nitekim Musa Nebî; kavmini Firavunun zulmünden kurtaran, asasını vurmasıyla Kızılde-niz’in ikiye yarıldığını gören, Tuva Vadisinde Rabbiyle aracı-sız konuşan ve en önemlisi Tevrat’ın vahyini alan ve Vaktin

Kitabını insanlara tebliğ eden Elçiydi. “En âlim kişi kimdir?” sorusunu; “Bunu en iyi Allah bilir!..” diyerek ilmi asıl Sahibine havale etmesi gerekirken yaşadıklarının güvenciyle anlık bir rehavetle araya kendi varlığını koymuştu.

Dünden âna ve kıssadan nefesine dönüş yaptığında tir tir titriyordu. Bu kıssa ile hukuklanıp ibret kantarma çıkacak olursa hali perişandı. Neden sonra yeniden Musa Nebi’yi düşünmeye başladı.

Biliyordu. Hatasını fark eder etmez hemen tevbeyle koyulan Musa Nebi, Cebrail’in; “Neden senden daha âlim bir kul yaratılmış olmasın?..” ikazında gizlenen o âlim zatı merak etmişti. Mühim olan o âlim kulun kimliği değil, sadece Musa Nebi’ye verilmemiş birtakım ilimlerin ona lütfedilmiş olmasıydı ya; melek bu yüzden ne isim zikretmişti, ne de ona dair apaçık bir yer...

Nitekim Musa Nebi ismini ve yerini bilmediği o Âlim Kul ile buluşmak isteyince Cebrail sele içerisinde bir balık vermiş ve ona dikkat etmesini istemişti. Musa Nebi ve Kitapta yine isimsiz bir halde sadece “Fetâ” olarak anılan genç hizmetçisi, beraberlerinde bir balık olduğu halde yaya olarak yola çıkmışlardı.

Tevbenin adı mı yürüyüştü? Yoksa her şey, Musa Nebi’nin ilim talim etmesi için miydi? Vaktinin en yüce Elçisi, birilerinin ayağına yollanmıştı. Hem de garipçe tasvir edilen bir yerde, gerekirse yıllar boyu onu arama bahasına...

Sahi, kimdi bu Âlim Zat?..

Kitapta adı zikredilmiyordu ama Resûlullah ondan “Hızır” diyerek bahsetmişti. “Yeşillendiren” manasında bir kelimeydi. Doğduğunda ailesinden mi bu ismi almıştı? Yoksa sonradan lakap olarak mı kendisine Hızır denilmişti? Bilmiyordu açıkçası. Hatta onun Nebi mi, Velî mi olduğu da belirsizdi. Kitabın şâhitliğince kesin olan şuydu; Rabbin katından bir rahmet ve ilimle donatılmış kullardan bir kuldu.

Evet, donatılmıştı. Zira ondaki ilim çalışılarak, talim edilerek elde edilen ilimlerden farklıydı. *Rahmân, Rahîm, Fettâh, Alîm, Vâsi* ve *Vehhâb* olan Rabbin indinden bir hibeydi bu. Talime tabi olmadığı için muallimi de olmayan bir ilimdi. Kuldan kula geçmeyen, *Hâlık* ile mahlûk arasındaki rabıtayla lütfedilen bir rahmetin konusuydu.

Düşünürken kendi kendini yakalamıştı sanki. İlk olarak Mağara Yoldaşları ile beliren rabita meselesi yeniden karşısındaydı iştel..

Üstelik ilk kıssada çoğul olan Fetâlar bu kez tek bir kişi olarak Musa Nebi'nin yoldaşıydı. Neden sonra aklına gelecekti. Hızır'ın 'Ledünnî ilim ve rahmet' emanetçisi olarak tasvir edilmesinin akabinde zikredilenler, Musa Nebi'nin bunca yolu hangi murad için geldiğini bildiriyordu.

Musa, ona dedi ki: "Rüşde ermek için sana öğretilen bilgiden bana da öğretmen şartıyla seninle yolculuk yapabilir miyim?" O; "Korkarım, Sen benimle birtikteliğe sabredemezsin!" dedi. Ve ekledi: "Kavrayamadığın, iç yüzünden haberdar olmadığın bir durum gördüğünde nasıl dayanabilirsin?" Musa dedi ki; "İnşa-Alah beni sabreder bulacaksın. Herhangi bir işinde sana itiraz etmem!.."

Ashab-ı Kehf Kıssasına atfen hemen fark etmişti. Yine rüşde erme isteği vardı. Haliyle bu ilişkinin bir kefesinde rüşde talip olan kişi, diğerindeyse Mürşid yer alıyordu. Âyette Ledünnî İlmi tâlim etmeye talip olan kişiye, Mürşid mertebesinde verilen cevap; imkânsızlık yerine sabrı ve zorluğu işaret etmişti ya; açıkçası Numan'ın kafası karışmıştı.

Sahi, Rabbin indinden verilen bu ilmin kullar nezdinde öğrenilmesi veya öğretilmesi imkân dâhilinde miydi?

Cevabın kıssanın ilerleyen kısımlarında gizlendiğinden emindi. Şimdilik mutmain olduğu yegâne nokta; tâlim yoluyla derya mesabesindeki bu ilmin kıyılarında gezinilebileceği ama

rahmet misal deryaya dalmak için tâlimin yeterli olmadığıydı. Neticede kendisi de bu ilmin kıyılarına ulaşmaya talip değil miydi?

Umut kuşuna binip yeniden semaya doğru kanat çırpınca İki Güzelliğin ilki mertebesindeki İmam Hasan'ı hatırlayacaktı. "Doğru ve güzel soru ilmin yarısıdır!.." diyen İmam; sormanın edebini de vazetmiş; şüpheye veya sorgulamaya dönük değil, meraka ve işin aslını öğrenmeye dair sorulara yöneltmişti.

Âyetin vazettiğince yeniden "İnşa-Allah!.." deyiverdi. Sabretmeye ve anlamaya çalışacaktı. Şunun da farkındaydı. Musa Nebi'nin temkinli hareket ediyor oluşu, "En âlim kiştir kimdir?" sorusuna verdiği aceleci ve kendinden emin cevaptan ders almışlığının tanığıydı. Kehf Sûresi boyunca ha bire yinelenen "İnşa-Allah" ve "Maşa-Allah!.." ikrarları karşısında ilk kez hissetmişti. Emegi sarf etmek kaydıyla türlü işlerin ve oluşların nihâyetinde belirecek olan rahmeti nefsinin üzerine değil, Rabbinin üzerine zimmetliyordu.

Tefekkürün derinliğinden dolayı henüz fark etmişti. Güneş ufuk çizgisine değin indiği için askerler kendisinden emir bekliyorlardı. Gecelemek için nerede kamp kurulacaktı? Herkesin gözü kendi komutanındaydı ya; hemen İmam Seccâd'a bakınıverdi. Nitekim Vaktin Güzeli az ilerideki tepeyi işaret etmişti. Orada konaklanabilirdi.

Arzın bekleyiş yeri belli olunca semanınkine mi sıra gelmişti? İmam Seccâd, yoldaşına yeni bir kelime sunacaktı.

"*El-Habîr* olan Rabbine hamd etmiş miydin hiç?.."

Mesajı anlamıştı Numan. Az evvel fikretmeye çalıştığı âyet-te sabra konu olan durum tam da burayla ilgiliydi.

"*Kavrayamadığın, iç yüzünden haberdar olmadığın bir durumu gördüğünde nasıl dayanabilirsin ki?..*"

Musa Nebi'nin hâl dilince "İnşa-Allah, beni sabreder bulacaksın!.." diyebilmenin bahasıyla menzillerine ulaşana değin

zikrin ve akledişin makamı belli olmuştu. Aldığı ve verdiği her bir nefesle birlikte ikrar ediyordu.

O'ydu; her şeyin iç yüzünden en mükemmel şekilde haberdar olan...

İşlerin, oluşların ve kalplerde gizlenen her şeyin özüne vâ-kıf olan...

Evet!..

Kitabı bi'l-hak okuyanlar şâhittiler. Eşyanın aslından haber vermek konusunda hiçbir mahlûk O'na rağmen iş göremezdi. Kendinden bir rahmetle dilediğini, dilediğince bir şeylerin iç yüzünden haberdar edebilen de O'ydu sadece.

Anlayabilmek için apaçık belirmesini istiyordu. *El-Alîm* ile *El-Habîr* Esmâsının farkı neydi?

Cevabın "İlim" ve "Haber" kelimelerinde saklı olduğundan emindi. Mushaf'ın geneli itibariyle şunu söyleyebilirdi: Kitap değişen, gelişen bilgilere haber demiyor. Bilâkis her bakana göre farklı görünmeyen; sabit ve daim olan bilgiler için haber kelimesini kullanıyordu. Haliyle ilim için bilginin veya bilgiye konu olan şeyin gizli saklı olmasına gerek yokken, haberde kesinlikle gizlide olanın bilinmesi esastı. Nitekim Musa Nebi; "En âlim kişi benim!.." derken *El-Habîr* olan Allah, bu ikrar esnasında Elçinin araya kendi nefsinin de kattığından haberdardı. O Azîm Nebi, Rabbin *El-Habîr* İsmine hürmet etme konusunda bir anlık rehavete düştüğü için tevbe ve tâlim yürüyüşünde tam da bu konudan sınanacaktı. Hızır'ın rahmet vazeden beyânı da Musa Nebi'yi bu konuda işareten uyarmaktaydı.

İlim ve habere dair bir noktayı daha seçmişti. İlim beş duyu ile elde edilebilir bilgiler içeriyordu. Oysa haber eşyanın bâtınında mahfuzdu. Göze nispetle görülemeyen, akla nispetle bilinip idrak edilemeyen; Kitabın "Gayb" olarak zikrettiği sahanın bilgisiydi. Nitekim vahiy yoluyla; cennet-cehennem, yaratılış ve daha birçok konuda gayba dair olan bilgilerden insanlar haberdar edilmekteydi.

Evet, farkındaydın!..

Cebrail, *El-Habîr* olan Allah'ın, Nebiler indindeki tecellisiydi. *El-Habîr*'in ahaliye bakan yüzündeyse hakikatten haberler veren Nebiler ve onların eliyle beyân edilen Kitap vardı.

Aklına ruh bahsi gelmişti. Herhangi bir beşeri, sıradan bir canlı olmaktan çıkarıp insan kılan Rahmânî Nefes, insanlığı dirilişe çağıran vahiy ve dahi Cebrail tek tek ruha nispet edilmemişler miydi? Her biri hem *El-Hayy* İsm-i İlahisine tecelligâh idiler, hem de *El-Habîr*'e...

Sezmişti!..

Ruh hangi sûrette değerlendirilirse değerlendirilsin, ulaştığı yere hayat veriyor. Yaşam ve mana katıyordu. Bu yüzden Rabbin özel bir *El-Habîr* tecelligâhı olan Hızır da yeşillendirip O'ndan bir rahmetle ölü misal kimi benliklere hayat karıyor olmalıydı. "Ruhullah" namıyla Kitapta yer bulan *El-Muhyi* tecelligâhı İsa Nebi misali...

Mahiyetlerinden haberdar olmasa dahi her ikisinin de değişik birer hayat mertebesinde olduklarından emindi.

Uzaktan uzağa Seyyide Zeyneb'i gözlediği esnada gönlüne bir his daha düşmüştü. Nasıl ki; Cebrail misali ruh, vahiy misali ruh ile Elçilere inzâl olup Ruhu'l-Kuds haline geliyorsa; herhangi bir insan için de ruh, aklın ve şuurun taşıyıcısıydı. Peki, vahyin diriltici nefesiyle hayat bulmaya çalışanların nezdinde *El-Habîr* tecelligâhı olan mahal neresiydi?

Kalp...

Muhatabının yüzünden onun zihin âlemine dair türlü manalar devşirebilen veya gurub vakti ufukta beliren kıvılcıktan yarıncı havanın durumunu tahmin edebilen bir göz; maişet derdi yerine rûşde ermek maksadıyla kalp ile bakabilse Kitabın ve kâinatın özündeki haberler insana birer birer açılmaz mıydı?

Nitekim kalpleriyle bilmek isteyenler için bir sıvrisinek veya örümcek ağı bile hakikatten haberler vermeye başlıyor-

du. *El-Habîr*'den bir rahmetle arı misal çiçek çiçek gezenler kokuların diliyle de haberleşebiliyorlardı. Bunu İmam Seccâd ile birlikte bizzat tecrübe de etmişti. İsrarla güzel kokuya olan ilgisini vurgulayan, hatta bunu "Gözümün nûrudur!.." buyurduğu namaza kıyasla dile getiren ve İki Güzellik mertebesindeki Hasaneyn'i "Reyhanlarım!.." diyerek taltif eden Resûlullah'ın o tarifsiz kokusunu yarım asır sonra aynıyla İmam'dan da almamış mıydı? Binitinden inip hemen secdeye kapanıverdi. Yetmiş küsur yıllık ömrü boyunca ilk kez Rabbinin *El-Habîr* oluşuna hamd ediyordu.

Ve ikrardaydı!..

İstişarenin, şuurun, basiretin ve rabitanın tüm şiarlarını gözetken kalp, *El-Habîr* olan Allâlî'tan bir rahmet ile şaşmaz bir muhbirdi, nimetin kadrini bilene...

Alnı, yaratıldığı toprakta; gönlü semalardayken iç çeke çeke yalvarmaya başladı.

"Ey *Habîr* olan Rabbim!..

Sen dilerseñ; kalbim bana, benden haber verir. Kin, hırs, riya, kibir, hubb-i câh misal afetlerden uzaklaşmamı söyler!

Dile ki; kalbim muhbirin olsun!..

Bana nefsimin hallerinden, şeytanın süsleyip gizlediği tuzaklardan haberler versin!

Ey *Kuddûs* ve *Vâsi* olan Rabbim!..

Dile ki; rahmetinle haberdar olabildiğim nefsimin halleri yine Senin rahmetinle düzelsin! Senin murad ettiğin güzellik ve temizlikle donansın kalbim!..

Ey dilediğine, dilediğince lütfeden Rabbim!..

Vehhâb, Rahmân, Rahîm, Hadî, Velî, Hakk oluşunla dile ki; nefsimi bildikçe Senin hakikatlerinden haberdar olayım. Haberin eriştiğinde hakikate sıdk ile bağlanabileyim!.."

*Hamse-i Âl-i Âbâ'dır; âşıklara sertâc olan
Hasen ile Hüseyin'dir, gönlümüzde nûr-i yezdân*

Safer Efendi

Yola çıktıkları günden beri ilk kez ağaçların altında kamp kurulduğu için kendince sevinivermişti. Sanki Musa Nebi ve yoldaşının da yaptıkları gibi çöller ardınca gelip nihâyet Hızır'dan işaretle yeşile, yeşillığe yetişmişlerdi. Nitekim yemek ve sonrasındaki ateş başı tefekkür nöbeti boyunca da gönlü kıssadaydı sürekli.

Mushaf'tan hatırladıklarının izince yeniden ve en baştan Beni-İsrail'den ayrılıp yollara düşüyor. Hızır'la buluşup muradını dillendiriyor. Bindikleri gemi karşı sahile ulaşırken Hızır'ın gemiyi delip yaralamasını yadırgıyor. Sonra ulaştıkları bir köyde Hızır'ın yeni yetme bir çocuğu, hem de durduk yere öldürmesi karşısında irkiliyor. Her iki olayda da "Neden böyle yaptın?.." itirazlarına karşı yeniden sabretmeye ve suskunluğa çağrılıyor. Konukseverlik görmedikleri bir beldede Hızır'ın yıkık virane bir duvarı onarıp yükseltmesine yaptığı itirazla yoldaşlığın sona erdiğini görüyordu.

Akabinde Hızır neyin, niçin yapıldığını izah ediyor. Zalim bir melikin sağlam genilere el koyduğunu, haliyle delip yaraladığı için kendilerine iyilikleri dokunan o gariban gemicileri büyük bir beladan kurtardığını anlatıyor. Öldürülen çocuğun ileride çok şirret bir insan haline gelip ebeveynini zor durumda bırakacağını, onun yerine Allah'ın daha hayırlı bir evlat bahşetmesi için aslında ebeveyne rahmet edildiğini söylüyor. Virane duvarın altında bir hazinenin yer aldığını, tamir edilmezse o duvarın tümünden yıkılıp hazinenin ortaya çıkacağını ve henüz çocuk yaşlardaki iki yetime ait olan bu hazinenin kötü niyetli insanlarca çarçur edileceğini, oysa onarım nedeniyle duvarın yıkılışı ve hazinenin bulunmasının uzun yıllar sonrasına, yetimlerin ergenlik zamanına ertelendiğini vazediyordu.

Evet!..

Musa Nebi'nin ikaz edilmesi meselesinden çıkarabildiği ibretler için gönlü mutmain olsa dahi, tuhaf anlatımlarla dolu Musa-Hızır yolculuğundan edinebildiği ders tekti. Anlayabildiği kadarıyla görünen ile görünmeyenin; dışa bakan ile içte cereyan edenlerin farklı olabileceği vazediliyordu. Kitabın başkaca bir yerinde vurgulanan; *"Sizin hayır gördükleriniz şer, şer sandıklarınız hayır olabilir!.."* âyeti bu açıdan tüm kıssanın özeti hükmündeydi. Ama bu koskoca yolculuğun tek bir anlama indirgenemeyecek denli girift olduğunun da farkındaydı. İlk bakışta seçilemeyen birçok hakikat yine işaretlerin diliyle, kinayeler ve teşbihler eliyle bildirilmiş olmalıydı. Açıkçası kıssayı her okuduğunda anahtarlar bulmak yerine, kapalı kapılar ve yeni sorularla karşılaşılıyordu.

Hızır'ı ararken Musa Nebi'yle yoldaşlık yapan Fetâ nereye gitmişti? Hızır'la karşılaşıldıktan sonra neden ondan hiç söz edilmiyordu?

Musa Nebi peşinen uyarılmış olduğu halde neden her olayın sonunda Hızır'a itiraz etmişti? Onca yolu ne için geldiğinin

bilincinde olan Nebi; bu yolculuk esnasında talep ettiği rüşde erebilmiş miydi? Erebildiyse, nelerdi bunun tezahürleri?

Hepsinden önemlisi Allah neden bu kıssayı anlatıyordu? Herhangi bir insan kendisini Hızır'ın yerine koyup insanlardan habersizce onların iyiliği için türlü işler yapıp sonra da "Bana kızma! Yakında nasıl bir hayra kavuşacağını göreceksin, sabret ve bekle!.." kabilinden teselliler sunabilir miydi? Hele de filanca günah veya şer tehlikesine karşı peşin peşin birilerini öldürebilir miydi insanlar?..

"Olamaz!.." demişti kendi kendine. Kitabın geneti üzerinden bakılınca gâyet açıktı. Gerçekleşmemiş veya teşebbüse geçilmemiş bir suç için kimse cezalandırılmazdı. Allah mutlak ilmiyle her şeyi bildiği halde hesap gününü bizim için hayatın sonrasına bırakmamış mıydı?

Üstelik hem İlmin Şehri, hem de Âlemlere Rahmet olan Resûlullah, Hızır'dan misliyle ziyade İlm-i Ledünne vakıfken Mekke'yi fethettiği gün şeriata, örfe veya mevcuttaki gücüne binaen istese Ebu Süfyan ve Muaviye'yi idam edebilir. En azından mülklerini ganimet sayıp ellerinden alabilirdi. Böylelikle Evlâd-ı Resûl'ün başından büyük bir bela detedilmiş olurdu. Aynı durum İlmin Kapısı İmam Ali için de geçerliydi. Vakıf olduğu İlm-i Ledünn vesilesiyle gerek kendisine ve ailesine yönelen, gerekse tüm ümmeti etkileyecek olan belaları savabilir, sonradan Kerbelâ misali vahşetler yaşatacak olan Yezid'i, o henüz çocuk iken herhangi birine öldürtebilirdi. Oysa mazi şâhitti. Resûlullah da buna meyletmemişti, İmam Ali de...

Öyleyse kimlerdi bu kıssanın muhatapları? Ortada tâlim edilecek veya onunla ahlâklanılacak bir ibret olmadan Allah durduk yere bir beyânda mı bulunmuştu?..

Belki de gemi, çocuk, duvar anlatımları ile başkaca şeyler kast ediliyordu. Onları bulup çıkarması lazımdı. Öyle olsa bile

ilk bakışta herhangi bir aklın alabileceği derslerin de bir temele oturtulması gerekmiyor muydu?

Anlayabildiği kadarıyla Musa-Hızır yolculuğu için epey fırınalar yaşayacaktı. Kim bilir Hızır'ı bulmak zorken, onunla yoldaşlık etmek hepten er kişilerin kârıydı.

Evet!..

Her kuş kendi semâsınca gökler katında dolaşmalıydı. Rızkı börtü böcek olan el kadar serçeyle; güçlü kuvvetli pençeleriyle ceylanları, kuzuları kapıp götüren kartallar bir olamazdı. Oysa rahmet buradaydı belki de. İşi, takati, nasibi ve cürmü, cüreti denk olmayan kartal da, serçe de nihâyetinde aynı *Hâlık*'ın eseriydiler. Soludukları hava da birdi; üzerilerine tüneyip dinlendikleri ağaçlar da bir... Aynı güneşin altındaydılar. Susadıklarında aynı pınara iniyorlar. Kendilerinden doğan yavrulara aynıyla merhamet ediyorlardı.

Yoğu vara çeviren, çoğu bire meylettiren Rab; asırlarca uyutup uyandırmaya muktedir iken elbette ki Kendi rahmetinden bir rahmetle, erdirmese dahi gördürebilirdi.

Secdeye kapanmıştı. Nasıl ki, Mağara Yoldaşlarına nispetle onların başucunda bekleyen bir Kitmîr olabilmeyi arzulamışsa; Musa Nebi'nin hizmetini gören ama sonrasında adı sanı anılmayan o Fetâ misali hiçbir şeye karışmaksızın sessiz ve dilsiz bir şahid olmaya talipti.

Şu dokuz günlük yolculukları boyunca Âl-i Muhammed'den talim edebildiği her şeyin hürmetine yakarmaktayken boşlukta yankılanan; "Kum bi'izni-Allah!.." nidasıyla kendine gelecekti.

Evet!..

Yürümek için öncelikle ayağa kalkmak lazımdı. Kıyam edemeyene yol da haramdı, uçmak da...

Nitekim sesin sahibi, Vaktin Mesih Nefesli Güzeliydi. Bal rengi gözlerini bir an kapayıp açtıktan sonra İsevî meşrepten Musevî bir hale mi bürünmüştü? "Balığımız nerede?" deyiverdi.

Bu soruyla birlikte zaman donakalmıştı sanki. Numan tek tek hatırlamaya başladı. "Ümmetimin velileri, İsrailoğullarının Nebileri gibidir!.." diyen veya başka bir beyânında; "Âdem'in ilmini, Nuh'un azmini, İbrahim'in hilmini, Yusuf'un cemalini, Musa'nın celalini, İsa'nın takvasını görmek dileyen dönüp Ali'ye baksın!.." buyuran Resûlullah şâhitti. Nebi Vârisi Âli Muhammed, muhatabının ihtiyâcına göre aynı hikmet pınarının suyunu dem be dem farklı gözelerden içiriyordu.

Temsillerin değişik mertebelerden bakılmak sûretiyle kat kat anlamlar vazetmesi misali kâmil Mürşid de talibe açılacak her kapının anahtarını ayrı ayrı bulup buluşturuyor. Refakat ettiği yoldaşını hangi menzilde bekletip nereden nereye değin hangi binekle yürüteceğine yine Rabbinden bir rahmetle karar veriyordu.

Numan kendi sema katlarında kanat vururken bir noktayı daha seçmişti. Az evvelki soruda yer alan balık; bir sepet içerisinde Cebrail'den Musa Nebi'ye verilen, Onun da yoldaşına emanet ettiği balıktı. Musa-Hızır buluşmasının işareti onda gizliydi. Nitekim Nebi, yoldaşını sıkı sıkıya tembihleyip balıkta bir şeyler vuku bulunca derhal kendisine haber vermesini istemişti. Yolculuğun bir yerinde "*Balığımız nerede?*" diye sorunca Fetâ henüz hatırlayarak demişti ki; "*Hani dibinde dindiğimiz bir kaya vardı ya; işte orada sana balığın durumunu söylemeyi unuttum. Bunu sana söylememi şeytan unutturdu. O balık şaşırtıcı şekilde canlanıp denize daldı ve akıp gitti.*"

Bunun üzerine Kitabın ifadesiyle izlerini takip ederek gerisin geri dönmüşler ve balığın dirilip denize karıştığı yerde Rabbin katından bir rahmet ve ilim verilmiş kullardan bir kul ile buluşmuşlardı.

Fetâ, Nebevî emri unutmasını şeytanın hilelerinden biri olarak bilmiş, ama bunu nefsine mazeret saymamak için unut-

kanlığını öncelikle kendisine nispet etmişti. Bu başlı başına bir edepti ve Âdemoğlunun ilmi ile İblis'in ilmi arasındaki en büyük farka işaret ediyordu.

Yine de bu kısım itibariyle Numan'ın asıl ilgisini çeken, balığın canlanması meselesiydi. Biliyordu. Hayat eylemle, hareketle kendisini gösterdiği için balık gerisin geri denize; yani rızkını temin edebildiği beldeye, kendi tabiatını tastamam yaşıyabildiği âleme meyletmişti.

Peki, olağandışı bir halde *El-Muhyi* ismine tecelligâh olan bu balığın asıl işareti ne olabilirdi?

Silsile üzerinden bakınca sezmişti. Balık; ruh misali Cebraîl'den, Musa Nebi'ye verilmiş, O da bunu yoldaşına emanet etmişti ya; balık, vahye dair şiarlar taşıyordu. Vahyin diriltici bir nefes olabilmesi için öncelikle ona vefâ ve hürmet gösterilmesi lazımdı. Bunlar yapılmadığı takdirde kişi veya toplum için menziller şaşıyor. Doğru vakitte doğru yerde bulunabilmek için vahiysiz yürünen yollardan gerisin geri dönülmesi gerekiyordu.

Gönlüne doğan kelimelerin teyid edilip edilmediğini anlamak için bal rengi gözleri izlemeye koyulmuştu. Ali Seccâd, Yunus Nebi'nin de mi zikredilmesini istiyordu? "Balık sahibini hatırlasana!.." demişti.

Evet, Onun da kıssası balığa dairdi. Ama O, dirilen ve bir sepetin içine girebilecek denli küçücük bir balıkla değil, kendisini yutuvarecek kadar devasa bir balıkla sınanmıştı. Üstelik birçok değişik sözcük dururken her iki kıssada da balık için aynı kelime kullanılmıştı.

Kitabın değişik yerlerinde zikredilen bahisleri Resûlullah'tan duyduklarıyla bir araya getirdikçe hatırlamaya devam edecekti. Uzun süre kavmini doğru yola çağırان ama onların bu risalete inatla direnmelerine sinirlenen Yunus Nebi başka beldelerdeki insanların ilâhi davete cevap verebileceklerini

ammuş, görevli olduğu şehri izinsizce terk ederken, Kitabın ifadesiyle Rabbinin kendisini asla sıkıntıya sokmayacağını zannetmişti. Ama sonunda kendisini bir balığın karnında mahpus bulup nefsini kınamış, Rabbinden müsaadesizce iş gördüğü için kendisine zulmedenlerden olduğunu ikrar etmiş, Allah'ı tesbih edip O'nu Esmâlarıyla yüceltmmişti. Nitekim Kitapta Onun hakkında; *"Rabbinin yüceliğini sürekli hatırında tutup tesbih edenterden olmasaydı; diriltileceği güne kadar o balığın içinde kalırdı..."* denilmektedir.

Buradan anlayabildiğine göre balık; hangi mertebede olursa olsun nefsine yenilen insana pişmanlık makamıydı. Nedametin niyâza, tevbenin zikre ve başlangıcıyla şer olan bir halin nihâyetinde hayra döndürülmesiyle.

Bir noktayı daha seçmişti. *El-Fahk* İsm-i İlâhîsini talim ettikleri üzere, yokluktan varlığa geçişin en temel ilahî işleyişi kapalıdan açığa çıkarılmaktı. Temiz bir başlangıçla nite olenecek cennet misali kullarını önce rahim-i müşşesine bir karanlığa atan Âlemlerin Rabbi, Yunus Nebî'yi de nêrdan zuhure etirmiş ve sonunda Onu yeniden aydınlığa çıkarıp cennet misali namelle-re kavuşturmuştu.

Musa ve Yunus Nebîlerin kassabı-ı mevlâ her iki tarafı bir arada fikredince hükmi bazarı artık, balık, ruhi diriliş tem kullandan sebepler ve vesilelerin tamamı olmalıydı. Kâh ilâhî ilâhî kelimelerle; kâh kelime misali ağır sözlerle...

Nitekim yolculuk boyunca Musa Nebî'nin nasıl bir tevbe yaşadığı veya tesbihlerde bulunduğu zikredilmemişti. Ama kesindi ki: balık diriltilip denize doğru yol aldığı anda Musa Nebî'nin manevî makamlardan birini daha asıp yenisi için sınanmaya hazır olduğunun işareti de gelmişti.

Tefekkürün artık balıktan ziyade denize yönelmesini isteyen İmam Seccâd; "Balığın canlanması Musa-Hızır buluşması-

nın vakit itibariyle alametiydi" deyip ekledi: "Öysa yer olarak bu buluşmanın işareti, iki denizin buluşmasıydı. Hiç düşün-
dün mü? Nedir denizin şiarları?.."

Numan soruyla birlikte içine kapandı. Bir süre gönlünde
alıp verdikten sonra balığı vahye atfetmiş olmasının ilhamıyla
denizleri de nihâyetsiz sayıdaki Kelimetullah barındıran Kita-
ba yormuştu.

Zümer Sûresinden biliyordu. İhsanın korku ve umut ara-
sında salındığını hatırlatın âyet, "Sözün En Güzeli" bayrılan
Kitabı da "*Mesâm*" olarak tarifliyordu.

İvettî..

Kitap, ruh üzerinden istinad ettiği İhsan nüsali ikall bir
beyânı salıyıp, Nezir vastıyla muhataplarını teblihalelere kursu-
tuğ anırken uelerden kaçınıması gerektiğini anlatıyor. Beem oku-
sıyla muhatapların yâneltilmesi, perdenin kaldırılması veya mukamı
sazediyordu.

Bu yazıya göre istinad ettiği İhsan nüsali ikall bir
beyânı salıyıp, Nezir vastıyla muhataplarını teblihalelere kursu-
tuğ anırken uelerden kaçınıması gerektiğini anlatıyor. Beem oku-
sıyla muhatapların yâneltilmesi, perdenin kaldırılması veya mukamı
sazediyordu.

İvettî..

Kitap, ruh üzerinden istinad ettiği İhsan nüsali ikall bir
beyânı salıyıp, Nezir vastıyla muhataplarını teblihalelere kursu-
tuğ anırken uelerden kaçınıması gerektiğini anlatıyor. Beem oku-
sıyla muhatapların yâneltilmesi, perdenin kaldırılması veya mukamı
sazediyordu.

İhsan nüsali ikall bir beyânı salıyıp, Nezir vastıyla muhatap-
larını teblihalelere kursu-
tuğ anırken uelerden kaçınıması gerektiğini anlatıyor. Beem oku-
sıyla muhatapların yâneltilmesi, perdenin kaldırılması veya mukamı
sazediyordu.

Oysa teşbihi beyândaki amaç Allah'ı anlaşılabilir kılmaktır. Bu uğurda O'nu fiilleri, sıfatları ve haliyle Esmâsı üzerinden kula tanıtmaktır. "*O her şeyi görendir, işitendir!..*" diye buyuru-lan âyet, beşerde de var olan göz ve kulak muadili organları Allah'a nispet etmeden O'nun kulları ile olan ilişkisine ışık tu-tuyordu.

Kitabı tenzihi ve teşbihi gözeterek okuyanlar görebilirler-di ki; bu iki yöntem sürekli olarak peş peşe kullanılmaktaydı. Fatiha Sûresinde "*O Rahmândır, Rahîmdir*" denilen umuda ve Cemâle dair vaazın hemen akabinde "*O, Hesap Gününün Sa-hibidir*" ikazının gelmesi de bu konudaki örneklerden biriydi.

Dengeyi kuramayıp mutlak tenzihe veya mutlak teşbihe meyletmış insanların nihayetinde ne tür afetlere sürüklendik-lerini de gâyet iyi hatırlıyordu. İlki Yahudi din adamlarına aitti. Güya Rabbi her türlü çirkinlikten tenzih ediyorlarken; "Çirkin-den güzel çıkmaz!.." kabilinden süslü gerekçelerle günahkâr dillerin O'nu zikretmesini yasaklamışlardı. Bu yüzden haham-lar haricinde hiç kimse Yehova ismini dahi ağzına alamıyordu.

Böylesi bir bakışın nihâyetinde, herhangi bir sıfatı veya in-sanlar indinde tanık olunabilecek tecellileri olmayan, hayata ve insanlara karşı gâyet uzakta duran ve özellikle de yeryüzü-nü iktidar sahiplerine terk eden bir ilah tasavvuru meydana getirilmişti. Tenzihteki dengeyi tutturamadıklarından olsa ge-rek, Yahudilerin genel itibariyle ekâbir ve öfkeli bir tutumları olduğu da dikkatini çekiyordu.

Hristiyan keşişlerse benzeri bir şüursuzluğu teşbih için ser-giliyorlardı. Mutlak tenzihe gösterdikleri aşırı tepkiyle Allah'ı müşahhaslaştırmışlar, nihâyetinde İsa Nebi'yi Allah'ın Oğlu addederek İlah-İnsan vehmine kapılmışlardı. Teşbihçilerdeki mi- hhaslaştırmamanın bir sonraki adımı ise Allah'ı cisimleştir-mekti. Bu konuda da hayli yol kat eden bazı keşişler Allah'ı aydınlık yüzlü yaşlı bir erkek olarak anlatıyorlardı.

Mutlak tenzihçilerin dini salt hukuk veya fıkıh zannetmelerinin aksine mutlak teşbihçiler de ilahi kuralları önemsemeyip sadece sevgi ve erdem üzerinde durmuşlardı.

Peki bu konudaki dengenin alâmetleri nelerdi?..

İmam'la olan evvel derslerinden dolayı anlayabiliyordu ki; tenzih Allah'ın hakkıydı. Teşbih ise O'nu tanımak, bilmek, sevmek isteyen insanın ihtiyacıydı. Ama tenzih uğruna Allah'ı sıfatlarından soyutlamamak, O'nu salt akli bir varlıkmişçesine gökler katında mahpus hale getirmemek gerekiyordu. Zira O, her daim hayatın içerisindeydi ve kuluna şah damarından bile yakındı. Aynı hassasiyetle teşbih uğruna Allah'a beşerilikler atfetmemek de gerekiyordu. O'nu Esmâsı ve tecellileri üzerinden tanımaya çalışan bir akıl, Allah'ın Zâtına dair nasibinin olamayacağını da peşinen kabullenmeliydi. Dengenin vazettiği şekilde hiç kimse fıkıhı gözetmeden erdeme meyledemeyeceği gibi ahkâmı yüceltiyorum zannıyla şiarları görmezlikten gelemezdi.

Gönlünden geçenler henüz diline dökülürken yeniden İmam'ın bal rengi gözlerine bakmıştı. Âlemlere Rahmet Güzellikten emanet gül kokulu nefeste Hadid Sûresinin baş kısmında yer alan âyet vardı.

"O; Evvel ve Âhir'dir.

Zâhir ve Bâtın'dır."

Anlamıştı!..

Cem olan İki Denizin şiarlarını öncelikle O'nun *El-Evvel* ve *El-Âhir* oluşunda, ardından *Ez-Zâhir* ve *El-Bâtın* Esmâsında araması lazımdı.

Biliyordu!..

O'nun evveliyeti ve âhîriyeti; yılların sayısına göre biçimlenen bir geçmiş ve gelecek vazetmiyordu. Zamanın da mekân

gibi yaratılmışlığını fikretmişlerdi ya; Allah'ın *El-Evvel* ve *El-Âhir* olması, zamanın kendisi de dâhil olmak üzere tüm mahlukâtın varoluş itibariyle O'na olan muhtaçlığını beyân ediyordu.

Varlık sahasına yansıyan tezahürler itibariyle kâinattaki sebep-sonuç durumu, insanlardaki niyet-vesile veya irade-akıbet ilişkisi de bu iki İsm-i İlâhînin tecellilerine bağlıydı.

Nitekim *Ez-Zâhir* ve *El-Bâtın* Esmâsınca bakıldığında bu durum daha da anlaşılır olmaktaydı. Zamana dair aşkınlığa yapılan vurgu bu kez mekân içindi. Teşbihi ve tenzihi bakışları kendi idrakinde cem edebilen bir şuur hissedebilirdi. Akleden bir kalp, O'nun tecellilerine şâhit olurken *Ez-Zâhir* İsminin rahmetine tabiydi. Üstelik Zâtına bakan yönüyle Allah'ın *El-Bâtın* olduğuna da iman ederken...

Yeniden ve yenilenmiş bir iştiyakla Musa-Hızır kıssasına dönmüştü. Farkındaydı. İki Denizin birleştiği yer, rüşde ermeye hazır haldeki şuurun mahalliydi. Kendi hakikatine şâhit olmak, nefsini tanıyarak diriltilmek istiyordu. Mürşid tam da bu yüzden gerekliydi. İmam'ın bal rengi gözlerini kana kana içerken kıssanın bâtınında kalan birtakım kelimelerin zâhire meylettiğini ve ardı ardınca gönlüne düştüğünü görecekti.

İlk olayda yer alan gemi, Musa Nebi'nin evveline işarettti. Nitekim yeni doğan tüm erkek çocukların öldürüldüğü bir demde dünyaya gelmişti. Askerlerin oğlunu alıkoyup öldürmesinden çekinen her anne gibi Onun annesi de korkmuş, *El-Habîr* olan Rabbinden bir ilham ile Musa Nebi'yi sandık içerisinde Nil'e bırakmıştı. Oysa sandık tam da Firavunun sarayında karaya vurunca âlim ve seçkin kul, zalim ve lâin başka bir kulun dizinin dibinde yaşıatılmıştı. Rablik iddiasındaki azgın bir nefis, Âlemlerin Rabbine çağırarak olan Kâmil Nefsi ağırlayıp himaye ederken kendi sonunu da bizzat elleriyle hazırlamıştı.

İkinci olayda yer alan ve öldürülen çocuk bahsi, Musa Nebi'nin kendi hakikatine uzanış sürecini anlatıyordu. Sarayda

bir asilzâde olarak yaşayan ve ne için yaratıldığından henüz habersiz olan Musa, şehir pazarındaki bir kavgaya müdahil olmuş. Sırf gariban olduğu için zahirine bakarak haklı olduğuna hükmettiği bir kişi tarafından kandırılmak sûretiyle istemeden de olsa birini öldürmüştü. Adı cinâyete karıştığı için Mısır'ı hemen terk etmiş, âhirinde Şuayb Nebi ile tanışıp yıllarca Onun hizmetinde ve dersinde bulunmuş, zâhiren şer olan bir durumla başlayan bu kaçış, bâtınıyla yine büyük bir rahmetin vesilesi olmuştu.

Üçüncü olayda yer alan mülk sevdalısı ve konukseverlikten uzak duran şehir ahalisi ise, risalete direnen İsrailoğullarına işaretti. Buna göre duvarın altındaki hazinenin vârisi olan iki yetim oğulsa Musa Nebi ve kardeşi Harun idi.

Merkeze Musa Nebi'yi alarak bu yolculuğu okuyunca seçebilmişti ki; Mürşid bir aynaydı. Öyle bir ayna ki; talibin henüz teşhis edip adını koyamadıklarını tek tek açıp ona kendi kendisini tanıtıyordu.

"Mümin, müminin aynasıdır!.." sözüyle murad edilen manalardan bir mana olarak, yoldaşını kendini ve haliyle Rabbini bilmeye yönlendiriyordu. Nitekim fark edilememiş olan hiçbir şeyin kıymeti de yoktu.

Yeniden Hubb-i Cah üzerinden fikredince görebilmişti ki; her bilenden özge bir bilen vardı. Her hüner sahibinden özge bir mâhir...

Zira denizler yarıp kavmini zulümden kurtaran kahraman bir yönetici bile olsa, herkes karşısına geçip diz kıracağı ve ona baktıkça kendisine haddini hatırlatacak bir mürşide muhtaçtı.

Binbir niyâz ile yeniden İmam'ı izlemeye koyulduğunda kâh Mürşidinin azametini düşünüp ona layıgmca hürmet edememenin korkusuyla titremeye başlamış, kâh ömrünün âhir deminde lütfedilen bu nimet için şükre geçmişti. Celâle ve

Cemâle bakan tecellilerle savrulurken gönlünde iki kelimenin daha belirdiğini görecekti.

Adalet ve rahmet!..

Yine eski derslerinden hatırlıyordu. Allah, adaleti kulların kendi aralarındaki işleri için farz kılmıştı. Zâtına ise rahmeti şart koşmuştu. Bu yüzden Kitapta O'nun için El-Âdil veya muadili bir isim yer almıyordu. Açık olan şuydu ki; Allah, kullarına asla zulmetmiyordu. Zaten yarattıklarına karşı adalet yerine rahmeti gözetmesi, insanlar açısından büyük bir lütuftu. Zira adaletin şaşmaz terazisine çıkacak olan hiçbir nefis, rahmetin vazettiklerince ihsana kavuşamazdı. Bu iki kelimenin kıssada yer alan tezahürlerini de seçmeye başlamıştı. Rabbinin emrinde ümmetin başı konumunda olan Musa Nebi, haliyle adaleti gözetmekle mükellefti. Nitekim Tevrat'ta baskın olan tenzihi bakışın vazettiğince şeriâtın ve kuralların şiarlarını takip ediyordu.

Rabbin katından özel bir ilim ve rahmetle donatılmış olan Hızır ise kıssanın rahmete bakan ve rahmeti hazırlayan yüzündeydi. Üstelik sorumlusu olduğu bir topluluk da yoktu. Başlı başına bir fertti o. Gerek işleri, gerekse sözleri itibariyle teşbihe meylediyordu.

Aralarındaki bu fark nedeniyle Musa Nebi, Hızır'ı sürekli olarak şeriata çağırıp "Neden başkalarının malına, canına zarar veriyorsun? Kısas gibi bir sebebe dayanmaksızın masum birini öldürüyorsun?.." kabilinden ikazlarını yinelemişti.

Neden sonra akıllı bir noktaya takılacaktı. Musa Nebi ilk iki ikazında meşru zemindeydi. Kendilerine yardım edip gemilere alan o garibanların mallarına zarar vermeleri dış görünüş itibariyle hem haramdı, hem çirkin. Hızır'ın yolda rastladığı henüz akıl balığ bile olmayan bir çocuğu öldürmesi meselesinde de aynı değerlendirme yinelenebilirdi. Oysa Musa Nebi'nin üçüncü ve son itirazının savunulur bir tarafı yoktu. Zira kötü

muamelelerde bulunan insanlara buna rağmen yardım etmek ne haramdı, ne de çirkin...

Üstelik Musa Nebi ilk iki ikazından sonra yola devam etmek için mutlak sûrette suskun kalması gerektiğini de gâyet iyi biliyordu. Buna rağmen neden meşru bile olmayan bir şekilde Hızır'ı uyarıyordu?

Emin değildi. Sanki son çıkışıyla birlikte Musa Nebi bu yolculuğun artık bitmesine çalışmış. Bunu da bizzat Hızır'a söyletmeyi arzulamıştı.

İmam Seccâd'ın mürebessim bir şekilde kendisini izlediğini fark edince, az evvelki düşüncelerinden dolayı utanıvermişti. Her ne kadar zihninde belirenlerden dolayı edeplenmiş olsa dahi, burada bambaşka bir hikmetin bulunduğu inanıyordu.

Nitekim İmam yine birkaç kelimeye dikkat çekecekti. Tanışma anlarında Musa Nebi'nin talebi neydi?

Rüşde ermek...

Böylesi bir istek, Mürşid ve talip ilişkisine peşinen rıza gösterildiğini beyân ediyordu. Hızır da bunu teyit ederek; "*Eğer bana tâbi olacaksan...*" demişti. Oysa Musa Nebi ikinci itirazı nedeniyle son kez uyarıldığında Hızır ile şu şekilde konuşmuştu.

"Bundan sonra sana herhangi bir şey soracak olursam artık benimle musahiplik yapma!.."

Hitap muhatap durumuna dikkat çekilmişti ya; Numan anında hatırlayıverdi. Hicretin ilk günleriydi. Resûlullah her bir Mekkeliyi, Medineli bir müminle birbirlerini karşılıklı sahiplenmeleri için sohbet yoldaşı eylemişti. Lâfzen muadillerin dostluğunu anlatan böylesi bir musahiplikte astlık üstlük ilişkisinin bulunmadığına "*Ensâr ve Muhacir birbirlerinin velileridirler...*" diyen âyet de bizâtihi şâhitti.

Evet!..

Hitaplardaki değişim Musa Nebi'nin iç dünyasından haberler veriyordu. Gemi ve çocuk meselelerinde Hızır'ın izahatın-

dan önce- kendisine peşinen dersler çıkarmış olan Musa Nebi, işareten dahi olsa rüşde dair ikmalinin peyderpey gerçekleştiğini beyân etmişti. Yolun başındaki tabi olma durumunun artık ortadan kalktığını; haliyle iki denizin ilki ile ikincisinin muadil olduklarını göstermişti.

Numan yine de Musa Nebi'nin son itirazındaki meşruiyet gözetmeksizliğe, hatta bilerek yolculuğu sonlandırmaya çalışmasına mana veremiyordu. Dayanamayıp bunu alenen sordu.

Bal rengi gözlerini bir an kapayıp açan İmam Seccâd; "Belki del.." deyiverdi.

"Musa Nebi duvarın altındaki hazineye heñüz göz dikemeyeceğini gördü. Ve yolun gayrı sona erdiğini anladı. Kim bilir, o hazinenin asıl emanetçilerine hürmet etmiş de olabilir. İstersen şöyle düşün! Güneş belirince yıldızlara bakıp yön tayin etmek edepsizliktir."

Numan tek bir noktadan emindi. İmam artık işaretin de işaretiyle konuşuyordu. Yoksa kendi nasibi buraya kadar mıydı? İmam farklıca-düşünüyor olmalıydı.

"Ey Ceddimin Yoldaşı!.." diyerek seslendi: "Vakit hayli geç oldu. İstersen yatıp dinlen biraz. Yıkılmış duvarları yarın onaralım!.."

Numan büyük bir iştiaqla "İnşa-Allah" demişti. O umut ve sevinç kanatlarıyla havalanırken Celil ve Cemil olan Allah'ın Kulu, yoldaşını yeniden haşyetlere sokacaktı.

"Şunu da asla unutma!.. Mürşid, talibi duvarın dibine kadar getirir. Ama hazineyi bizzat çıkarıp talibin eline tutuşturmaz. Sonrası talibin kendi kârıdır gayrı. Ya gayret edip kendisi çıkarır onu. Ya da duvar yıkılır, hazine haramilere kalır!.."

Semaya kanat vururken aniden yere düşen; umutsuzluğu, umudu ve endişeyi peş peşe yaşayan Numan; en azından sözün zâhirinden nasiplenebilmek için çadırına çekilmişti. Oysa uyuması haramdı sanki. İç yüzünü anlamak istediği her bir

kelimeyle er meydanında g re iyorlarmı  asına kan ter i e-
risindeydi.

Led nni  lmin talimi nakle dayalı ilimlerden hayli farklıdı
ya; sezebildi i kadarıyla bu konuda kalb ile akletmek de yeter-
li değildi. Rabbin rahmetini celbedebilmek uğruna edeb ipine
sımsıkı sarılmak gerekiyordu. Bu öylesi bir edepti ki;  dem
ile  blis arasındaki farkı apaçık ortaya koyarken ba lı başına
bir ilaç da oluyordu. Hubb-i Cah benzeri tüm  uursuz arzular-
dan kalbi temizliyor, kişi en zirve manevi haller ya arken bile
nefsini, aklını, iradesini takdis etmiyor, kudsiyeti asıl sahibine
havale edip *El-Kudd s*'e olan hürmetini bozmuyordu.

Edep de Rabbin nimetlerinden bir nimet ve O'nun kelime-
lerinden bir kelimeydi ya; kıssayı bu pencereden yeni baştan
de erlendirecekti.

 lkin Fet yı hatırlamı tı. Balı ın suya atlaması meselesinde
 nce "Unuttum!" deyip ardından "Unutturdu!" diye eklerken
hesap vermeyi nefesine,  irkinli in vesilesini ise  eytana nispet
etmişti. Zira d  manını tanıyamayan bir idrak; dostuna, Velisi-
ne de bi'l-hak hürmet edemezdi.

Bulu manın başında M r  ide tabi olduğunu bey n eden ve
Led nni  lmi talim ettikçe rahmetin kaynağına yönelen Musa
Nebi, aynalardan bir ayna olan Hızır'ın nezdinde kendi nefsi-
ne ikrar etmişti ki; Mutlak M r  id *El-Hakk* olan Allah'tır. Böylesi
bir zirve   ahitli in ve ikrarın ardınca Hızır'ı güneş bellemek
gayrı edepsizlik olacağı için ona tabi olmayı bırakmış, ama bu
makama ulaşana değin üzerindeki emeklerinden dolayı Hızır'a
m te ekk r olduğu için edepsizlik etmekten çekinerek ona da
muadil iki deniz olduklarını hatırlatmı tı. Çift kanatlı bu ede-
bin *Hakk*'a bakan yüzünde     r, halka bakan y z ndeysel-
teşekkür vardı. Nitekim biri z hiri ilimlerin deniziyken diğeri de
b t n  ilimlerin denizi değil miydi?

Farkındaydı Numan!..

Hızır, yoldaşıyla birlikte aynı hakikatin iki yüzü olduklarını anlayınca bu kez kendi ilim sahasındaki edebi izhar etmeye geçmişti. Geminin delinmesi meselesinde “*Onu hasarlı hale getirmek istedim...*” derken, zâhiren çirkin bir iş sayılan mala mülke hasar vermeyi doğrudan kendisine nispetle anmıştı.

Oysa çocuğun öldürülmesinin iç yüzünü açıklarken; “*İstedik ki, Rableri o çocuğun yerine, ebeveynine daha hayırlısını, temizini ve rahmetine daha yakın olanı açığa çıkarsın...*” demişti. Âşikârdı ki, bu kez hayır, temizlik ve rahmete yakınlık misal güzellikler vazeden bir oluş vardı. Haliyle bu kısmın fiilini doğrudan kendisine nispet etmeden “*Biz istedik ki...*” şeklinde sunmuştu.

Duvar meselesi İmam Seccâd’la baş başa tefekkürlerinde de zihnini karıştırmıştı ya; yine öylesi bulanık hisler içerisindeydi. Zira Hızır duvarı onarmasının gerekçesini açarken; “*Bunu senin Rabbin diledi...*” demişti. Böylesi bir beyân gösteriyordu ki, Hızır artık “Ben” veya “Biz” makamından fail zikretmeksizin murad edilen işi doğrudan Allah’a atfetmişti.

Emin değildi. Sanki Hızır da bu son işin kendisinden uzaklığını belirtmek istemişti; Musa Nebi’nin yaptığı gibi...

İmam Seccâd’ın işaretin işaretiyle dile getirdiklerini de düşününce hissiyatı git gide kesinleşiyordu. İki deniz misali farklı ilimlerin emanetçisi her iki âlim kul da aynı tavırdaki buluşup duvar meselesinde kuşatıcı olmaktan kaçınmışlardı. Üstelik dikkatini çeken bir nokta daha vardı. Hızır, refikinin bu meseleye ne denli vakıf olduğunu ona da haber verircesine; “*Senin Rabbin diledi ki...*” diyerek, “Rabbim, Rabbimiz, Âlemlerin Rabbi” misal nispetlerden ziyade muhatabına yönelik konuşmuştu.

Fiili kendisine, Rabbine veya “Biz” makamına da atfetse; hükmün Allah’a ait olduğunu bildirmeyi özellikle en sona bırakmıştı.

“İşte tüm bu olanları, ben kendi kararımla yapmadım. Senin sabretmeyi başaramadığın olayların içyüzüyle ilgili gerçek yorum işte budur.”

Seçebilmişti!..

Bu kıssada insanlara genel olarak örnek sunulan kişi Musa Nebi’ydi. Ama belli ki; bazı seçkinler de belli demlerde Hızırca yürümekte ve yürütmekteydiler. Aklı; tenzih ve teşbih, evvel ve âhir, zâhir ve bâtın arasında gidip gelirken şunu da fark etmişti. Hızır’ın eliyle vücuda getirilen işlerin hiçbiri, birilerini peşinen cezalandırmak için yapılmamıştı. Bu iş ve oluşlarda esas alınan durum rahmetti doğrudan. Öylesi bir rahmet ki, tecelli etmeye başlar başlamaz can yakıyordu. Âşûra Günü, Celâl ile gelen rahmet misali...

Titremişt i içi...

“Ya Hüseyin...” diyerek gönlüne düşen ateşi izhar etmek istiyordu. Oysa tam da bu esnada dört bir yandan yükselen canhıraş nidalarla kendine gelir gelmez çadırından dışarı fırlayacaktı. Elllerinde meşalelerle sağa sola koşuşturan askerleri görünce gönlüne doğan ilk his baskına uğradıkları olmuştu. Kılıcını çekip hemen Â-i Hüseyin’in çadırına doğru koşturduğu sırada nöbetçi askerlerden biri “Acilen bu tarafa gelmeniz lazım!..” diyerek sesleniverdi.

Evet!..

Çok şükür baskın yoktu. Yoksa yine develer mi çalınmıştı?

“Evet... Ama bu kez daha büyük bir sorunumuz da var!..”

Numan bir yandan durumu anlamak için peş peşe sorular sorarken ağıllara doğru koşturmayı bırakıp askerlerin kaldığı çadırlara yönelmişti. Nitekim gösterilen ilk çadırdan içeri girildiğinde Velid’in cansız bedeniyle karşılaşıverdi.

Henüz yanma gelen başka bir nöbetçi, bedevilerden birini öldürdüklerini diğer ikisininse yanlarına aldıkları bir düzine deveye kaçtığını söyleyince durumu iyi kötü tahmin edebili-

yordu artık. Velid kendisinde saklı bir maksatla Bedevileri çözmüş. Ama aralarında her ne konuda anlaşmaya varmışlarsa Bedeviler buna uymayıp serbest kalır kalmaz Velid'e saldırmışlar. Nihâyetinde iki kişi ölürken, kalan Bedeviler de ellerinden kaçmıştı.

Neye, hangi saikle sinirleneceğini veya üzüleceğini bilemiyordu. Takip için Bedevilerin ardına düşen süvariler elleri boş halde kampa döndüğünde askerlerin yüzlerinden okunan korkuyu da aynıyla hissedebiliyordu.

Evvelki olaydan aldığı dersle İmam Seccâd'ın huzuruna gelmişti. Oysa yine duymayı arzuladığı cinsten bir emir veya görüş işitemeyecekti. Belki de Mürşid dünya işlerine karışmak istemiyordu. Kim bilir!..

“Hayırlısı olsun!..” diyen İmam'ı bir süre sessizce izledikten sonra “Amin!..” diyebilmişti sadece. İstişareyi, umut ettiği kişiyle değil mecbur olduklarıyla yapmak üzere askerlerinin yanına döndüğünde birilerinin mezar kazmaya başladığını görüverdi.

Yeni yardımcısı; “Definden sonra yola devam ederiz!..” derken, güya gecikmeyeceklerini bildirmişti. Hâlbuki o da farkındaydı. Asıl sorun berideydi. Bedevilerle aralarına artık kan davası girdiği için yakın zamanda onlardan baskın bekleyebilirlerdi. Gerçi Hac yoluna yaklaştıkları için nispeten güvende sayılırlardı. Ama develerin üçte biri çalındığı için artık eskisince hızlı ilerleyemezlerdi. Bedevilerin kaç kişiyle dönebilecekleri konusunda da fikirleri yoktu. Üstelik kaçan esirler, kafilenin takip ettiği istikameti biliyordu. Yolları üzerindeki bir geçitte pusuya düşürülecek olurlarsa...

Düşündükçe içi daralıyordu. Neden sonra aklına geldi. En azından Bedevileri şaşırtıp vakit kazanabilmek için mevcut istikametlerini bir süreliğine terk edebilirlerdi. Gerçi nihayetinde Hicâz yolunca gitmediklerini Bedeviler de anlayacak ve

izlerini takip ederek artlarına düşeceklerdi. Ama bu esnada arayı açma şansları da vardı. En yakın garnizondan yardım gelince tedbir adına yapabilecekleri tamam olacaktı.

Mevcuttaki gibi güneye yönelemeyecekleri ve gerisin geri çöle dönemeyeceklerine göre geriye iki seçenek kalıyordu. Ya kuzeye dönüp Musul'a doğru ilerlemek veya doğu istikametince Kûfe'ye gitmek...

Henüz doğmakta olan güneş, doğrudan gözlerine doluyorken kararını vermişti. Kûfe'ye yöneleceklerdi. Vali İbn-i Ziyad'ın o sevimsiz yüzünü çekmeye hevesli değildi ama, buna mecburdu. Elindeki askerler kindar ve kan davalı Bedevilerle baş edemezdi.

Neden sonra hayıflanıverdi. Keşke o ilk gece Bedeviler birkaç deveyi çaldıklarında onların peşleri sıra asker yollamasaydı. Giden üç beş binit olacaktı sadece. Oysa şimdi mal derdinden ziyade bir de can tehlikesi çıkmıştı. Sıkılmıştı yine. Âl-i Muhammed'in yol güvenliğini emanet bildikçe zorlaşıyor muydu tüm işler?

"Ya Rab!.." deyiverdi: "Vekîlimiz, Yardımcımız ve Mevlâmız Sensin. Sadece Senden istiyoruz ve Sana sığınıyoruz."

Tevekkül ve niyâz deminden tedbire ve gayrete yönelince yeniden içinin daraldığını hissedecekti.

Biliyordu!..

Bir an evvel kamp yerini terk etmeleri lazımdı. Ama Velid'in ve hırsız da olsa o Bedevinin cenaze namazları kılınmalıydı. Yolculuğun ilk günlerinde bir kuyu başında rast geldikleri mevtaları hatırlayınca, farkı da seçmişti. O nasipli maktullerin son namazlarını İmam Seccâd kıldırmıştı. Oysa Seçkin Güzelle zâhiren de olsa dokuz on günlük yoldaşlık yaşayan Velîd böyle bir nimetten mahrumdu. Nitekim askerlerinin önüne geçip cenaze namazlarını bizzat kıldırdıktan sonra soluğu İmam'ın yanında alıverdi.

Planı ona aktardığı esnada Ali Seccâd'ın sürekli; "Neden, nasıl?.." içeren sorular sorması dikkatini çekecekti. Başta sadece "Hayırlısı olsun!.." demekle yetinen İmam'ın şu an en ince ayırntısına kadar meseleyle ilgili görünmesine öncelikle sevinmiş, ardından merak etmişti. Mutmain olana değin her tafsilatla uğraşması kendisine karşı duyulan bir güvensizliğin mi eseri idi?

Nihâyet anlamıştı. *El-Hakk* İsm-i İlahisini fikrederken İmam'ın hassaten vurguladığı şekilde işlerin, duruşların niyet ile uygunluğuna azami dikkat gösterilmeliydi. Arzda neyi, niçin ve nasıl yaptığını bilemeyen ve niyet ettiği şeye uygun adımlar atamayan bir akıl; semada kanat vururken de yalpalanmaya mahkûm değil miydi?

Böylesi bir hassasiyet; "İnşa-Allah!.." sözünün hürmet hakkıydı belki de. Az sonra fark edecekti. İmam Seccâd'ın bunca sorular sorması sadece usule dair mesaj vazetmiyordu. İçerik olarak da bir noktanın altını çizmişti ısrarla.

Yeniden doğu istikametine yönelmiş olmalarından hoşnuttu. Ama ulak gönderip en yakın karargâhtan yardım istemek zorunda değillerdi. Hele de bu isim asla İbn-i Ziyad olamazdı. Belli ki, o tarafa doğru yöneldiklerinin bilinmesini istemiyordu.

Saçından tırnağına değin adanmışlık vazeden bir "Eyvalah!.." ile İmam'ı tasdik etmişti. Ne ulak çıkartacaktı; ne de yardım isteyecekti birilerinden. Ali Seccâd, Muhsinelerin yanına dönerken nihâyet anlayabilmişti menzillerini...

Evet!..

Kafile Kerbelâ'ya gidiyordu. Muhammedî Belde olan Medine-i Münevvere için öncelikle Âl-i Muhammed'in beldesine, Şehidler Yurduna uğrayacaklardı.

Askerlerine hareket emri verdiği esnada tir tir titriyordu. Henüz fark etmekteydi. Şam'dan çıkarken Yezid güya bir oyun kurmaya çalışmış ve Âl-i Hüseyin'i gözlerden irak tutmak istemişti. Oysa her şey Rabbin muradınca ilerliyordu. Çöl bitip

tam da Kerbelâ güzergâhını terk etmeleri gerektiğinde bu kez Bedevilerin hırsızlık niyeti Rabbanî amaca hizmet eder olmuş. Nihâyetinde birileri ölüp birileri öfke veya korku içerisinde arzın dertleriyle baş başa kalırken Allah'ın ve O'na güvenenlerin muradı aynıyla devam edegelmişti. Musa ile Hızır'ın yolculuklarında da yaşandığı üzere...

İkrar ediyordu.

"Hani inkâr edenler, seni yakalamak veya öldürmek veya seni yurdundan çıkarmak için tuzak kuruyorlardı. Onlar türlü gerekçelerle tuzaklar kurarlarken Allah da bir tuzak kuruyordu. Şüphesiz ki O; tuzak kuranlara karşılık verenlerin en hayırlısıdır."

Deme "Niçin bu böyle?"

Yerindedir o öyle

Sen sonunu sabreyle

Mevla'm görelim neyler

N'eylerse güzel eyler!..

Erzurumlu İbrahim Hakkı

Su yeniden kendi akarını bulup coşkun nehirler misali der-
yaya yönelirken yolun, yolcunun ve menzilin biricik Sahibine
teslim olan Muhsineler; nereye, ne için gittiklerinin bi'l-hak far-
kındaydılar zaten. Onlar Kerbelâ'daki azim buluşmaya hazırla-
nıyorlardı. *Hayy*'dan gelip *Hû*'ya döneceklerinin şuuruyla...

Oysa askerler hepten nereye gittiklerinden habersizken,
Numan'ısa ne için gittiklerinden bihaberdi şimdilik. Ama ev-
velde ve zâhirde şer görünenlerin usul usul hayra yöneldiğini
hissedebilmişti ya: *El-Hayr* olan Rabbine hamd ediyordu.

Şüphesiz O'ydu; her hayrın kaynağı ve Zâtıyla hayrın sebebi...

Dilediklerini, dilediğince hayrın içinde tutan da O'ydu; in-
tilafları halledişi, bağışlayıcılığı ve kişiyi maksada ulaştırmasıyla
en hayırlı olan da O...

Rızık verenlerin de en hayırlısıydı; hüküm verenlerin de...

Üstelik evvelce kapalı olan kapıları açışıyla fatihlerin de en hayırlısıydı O...

Musa Nebi'nin hâl dilince niyâz edecekti şimdi de: "*Bana indireceğin her hayra öylesine muhtacım ki!..*"

Sözü ardı ardınca yinelerken Rabbinden üzerindeki hayrı tamama erdirmesini istiyordu. Gönlü yine semaya kanatlanmışken içindeki ses; "Evvelce hiç *El-Hafî* olan Rabbine hamd etmiş miydin?" diye sorduğunda uzaktan uzağa Ali Seccâd'ı gözlemişti.

"Hamd olsun!.." deyiverdi.

Evet!..

El-Hafî idi O...

Evveli ve âhiriyle, zâhiri ve bâtınıyla tastamam haberdar olduğu kulunun her haliyle ilgilenendi. Lütûfkâr ve yol göstericiydi. İlgisinin en açık tecellisiyle hayat bahşetmiş. Sonra Elçiler ve Kitaplar eliyle insanı hayra ve güzelliğe çağırmuştu.

Eski şiirlerden hatırlıyordu. Hafî kelimesi sırrı paylaşmak, sevmek ve sevdirmek manalarında da kullanılmaktaydı. Gönlü ürperirken vecde gelmişti gayrı. Sevgisiyle, ilgisiyle, güzelliğin ve hayrın menbâi oluşuyla O'na hamd ediyor. Şu an için gaybde kalan ama O'ndan bir lütufla önce bilip sonra tanığı olabileceği rahmetler için lütfunu niyâz ediyordu.

Gönlü yeniden Kehf Sûresine kaymıştı. Rahmet vaaz eden temiz bir akledişe açılabilmek için Kitaptan kelimelerle yakaracaktı.

"Rabbim!

Göğsüme genişlik ver. İzzatı kolaylaştır

Bilimden düşümünü eyle!.."

Nunun acısından bu istek, kâhın vakfındaki Musa'dan akıl ve idrak makamına yönelikti. Beyân kendineydi ve son vahiy

muhatap olan herkesin uğraşması gerektiğinde Musa-Hızır kıssasını kendisi üzerinden de okumak istiyordu. Nitekim içindeki seslerin yeniden çoğaldığını hissedecekti.

Sezebiliyordu!..

Kıssaya kendinde şahit olmak isteyen herhangi bir mümin için iki denizden kasıt ruh ve beden olmalıydı. Buna göre iki denizin birleştiği yer, insanın varlığıydı. Nitekim balık orada hayat bulmuştu. İzlere basılarak buluşma yerine geri dönülmesi; yaratılıştaki temizliğe, fitratın aslına meyledişe işaret etti. Orada karşılaşılan Hızır ise Kudsi Akıl mesabesindeydi. Ona verilen en büyük rahmet; neyin vehim veya vesvese, neyin rahmâni ilham olduğunu ayırt edebilmesiydi. Evvelce Mağara Yoldaşları için bahsedilen rabitadan daha olgun bir bağ vazediyordu.

Anlayabildiği kadarıyla binilen gemi, mülk arzusuydu. Onun delinmesi Allah'ın rızasını kazanmaya çalışmak, iyiliklerde bulunup insanlara hizmet etmek kabilinden bilinçli gayretler yoluyla türlü dünyevi hırsların perdelenmesini anlatıyordu. Sağlam gemileri zapteden zalim yöneticiyse kötülükler emreden ve yegâne arzusu sahiplenmek olan nefs-i emmareydi.

Öldürülen çocuk, gerçekleşmesi muhal olan ve sahibini tüketmekten başka bir işe yaramayan boş tutkulardı. Neticede nasip olmayacak nimetler için bir ömür boyu koşturması, herhangi bir insana bu dünyadayken verilebilecek en büyük ceza değil miydi?

Öldürülen çocuğun ebeveyni bir yüzü semaya, diğeri arza bakan kalp olmalıydı. Zira kalp emelsiz kalamayacağı için ölen boş tutkuların yerine Rabbinin hoşlandıklarını isteyecekti. İlhamı celbeden böylesi bir oluş için nefs-i mülhime de denilebilirdi.

Duvar meselesine gelince içi titremişti yine. Kıssayı Musa Nefis'i üzerinden okurken şehir ahalisini ekâbir tavırlı, mülk düşkünü ve söz dinlemez Beni-İsrail'den işaret bellemişken henüz anlıyordu ki; bu insanlar aslında İki Bağcı temsilinde ki-

nanan bağcıya benziyorlardı. İnancı ve helâl amel sahibi ama şurdan ve kulluk edebinden yana nasipsiz...

Seçebilmişti. Herhangi bir talipten bakınca kıssadaki onarılan duvar, *Hakk'a* duyulması gereken güveni ve teslimiyeti vazediyordu. Mirasçı yetimlirse zaman içerisinde olgunlaşması umut edilen şurdu. Ve bu şurun iki yüzü vardı: Nazarî ve amelî akıl...

Peki, kişinin nefsinde saklı olan o hazine neydi?

Biliyordu...

Gönlünden geçenlerden daha fazlasına talipti ya; üç beş adım beriden Vaktin İki Güzeline bakınmıştı. Kendisi Fetâ ise onlar da Musa ile Hızır'dılar. Belki de birlikte güneşi tavafl ederken yekdiğerine menziller sunan ay ve dünyaydı onlar. Her ikisini izlediği esnada gözlerini kapayıverdi. Yeniden açtığında zaman mı değişmişti, mekân mı? Rabbinden bir rahmetle mağarada bulmuştu kendini. Kum fırtınası sonrası rüşdün ilk dersini aldığı yerde...

Kâh Seyyide Zeyneb'i, kâh onun mü sahibini izliyor. Tenzih-ten ve teşbihten, evvelden ve âhirden, zâhirden ve bâtından beliren kelimeler eşliğinde Zikir Ehli ile istişare ediyordu.

Bal rengi gözlerin sahibi, balığı sormuştu ilkin.

"Nedir o, bilir misin?.."

Numan boynunu büküp; "İlmi, Sahibi bilir!.." demişti. Edeb deminden ikrara geçilince evvelce fikrettiği her şeyi birlercesine doğrudan "Hablullah..." deyiverdi.

Allah'ın ipiydi o. Nimetleriyle *El-Kerîm* tecelligâhı olan Kurân...

Ve Veda Hutbesinde zikredilen İki Ağır Emanetin ilki...

Allah'ın kullarına şah damarlarından daha yakın olduğu bildirilen âyette ip kelimesi aslında damardan kinayeye kullanılmıştı ya; seçebiliyordu. Balık, Rabbinin kendisine yakın oluşunu bi'l-hak hissedip Kitap ile ahlâklanma azmindeki insandı.

Numan kendi dilinden söylediklerini idrak etmeye çalışırken sözü Seyyide Zeyneb almıştı şimdi de. Ceddine lütfedilenleri soruşturuyordu.

“Allah, Âlemlere Rahmet olarak gönderdiği İlmin Şehrine, Cebrail aracılığıyla indirdiği her şey için ‘*Enzelna...*’ demişti. Oysa Hızır’a Kendi katından rahmet ve ilim verdiğini söylüyor. Peki, Allah; ‘*Sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım!*..’ buyurduğu Nebilerin En Kâmilî olan Ceddime Kendi katından bir şey vermedi mi?”

Numan tek kelimelik cevabı biliyordu. Sorudaki muradı yakalayabilmek için adım adım hatırlamaya başlamıştı. Birçok âyette evvelki Nebilerin isimleri zikredilerek onlara ilim, mülk, rahmet veya hikmet verildiği belirtilmekteydi. Şüphesiz onlara da vahiy indirilmişti. Oysa lâfzın kendisi bile “*Â’tayna...*” denilerek Rabbin indinden verilenlerin, “*Enzelna*” ile arş mesabesinden indirilenlerden daha kıymetli olduğuna delildi.

Biliyordul..

Âdem Nebî’ye öğretildiğinden beri nice seçkin kulların hürmet edip ayağa kaldırmaya uğraştıkları her hikmet Ekmel Nebî’nin mahiyetinde ve risaletinde en olgun hâline ulaşmıştı. “*Â’tayna*” ile zikredilenlerin en kâmilîyse, pekiştirilmiş “*Â’tayna*” vurgusuna sahipti.

Evet!..

“*Şüphesiz ki, Sana Kevser’i verdik...*” âyeti şahitti. Tüm risalet mazisinin en aziz nimeti, Ekmel Nebî’yle birlikte zâhire çıkarılmış olan Kevser idi.

Son Nebî’nin ilminin, ahlâkının ve neslinin bereketiydi o. Vahyin insanla buluştuğu derya...

Alnını topraktan kaldırmaksızın sarsıla sarsıla yalvarıyordu Numan.

“Ya Rab!..

Habibin aşkına; beni, sevdiklerimi ve neslimi Kevser nimetlerinden nasipdar eyle!..

Ey dilediğine dilediğince lütfeden!..

Güneşin ve ayın işaret ettiği hakikatler aşkına; bizi Âl-i Muhammed'in yolundan ayırma! Onların kapısında Kıtırmir eyle, yolunda yürüyen fetâlardan bir fetâ kıl!..”

“Kum bi'izn-i Allah!..” cümlesiyle kendine geliveren Numan hemen İmam Seccâd'a ve Seyyide Zeyneb'e bakınmıştı. Vaktin her iki güzeli de olağandışı hiçbir şey yaşanmamışçasına develerinin sırtında kendi yollarında, kendi semâlarındaydılar.

Vecd halinden sükûnete evrildikçe usul usul gönlüne düşecekti. Az evvel yaşananlar rahmetin aslı değil gölgesiydi sadece. *El-Kuddûs* İsmine olan hürmetle farkındaydı ki; zamanını veya mekânın olağandışı tezahürlerle tâlim vesilesi kılınması sadece nimetin değil, külfetin ve ağır sınamaların da konusuydu. Lütfedilen bu rızka şükredebilmenin bir alâmeti de doğru-
dan verilenleri anlayıp daha fazlasını idrak etmeye çalışmak ve öğretileni tasdikleyip ona şahitlik edebilmektir. Bunun için de Rabbine muhtaçtı ya; evvelce tâlimini yaptığı tüm Esmâ ile O'nu zikretmeye devam edecekti.

Gözü bir yandan da arzın işlerinde olduğundan bir kuyu başına rast geldikleri esnada İmam'a bakınmıştı yeniden. Öğlen molası için burada konaklayabilirler miydi?

Nitekim askerlere dönüp durmalarını emretti. Muhsinele-
rin rahat bir şekilde istirahat edebilmeleri için çadır hazırla-
tırken uzaktan uzağa Seyyide Zeyneb'i gözlemeye başlamıştı. Az evvel mağarada kurulan Zikir Ehliyle İstişare Meydanını dolduran o azametli hanım gitmiş, yerine incecik omuzlarıyla arzın tüm dertlerini yüklenmiş biri gelmişti. Yetim Nebi'nin yetimlerine içirilecek bir damla suya bile kendi emeğini kararak elceğiziyle çıkırgı çeviriyordu ha bire...

Ona bakarken içten içe; “Ah, annem!..” deyiverdi. “Ah, Zehra Gülül!.. Sen doğduğun gün tüm Medine şenlik yeri idi. Deden haber vermişti mesciddekilere. Zennûr-i ve'l-Beha, doğdu demişti. Ah!.. Nûr ve Güzellik Sahibi, ne haldesin şimdi?..”

Elini yüzüne kapamıştı. Ağlıyordu. Hesapların sorulduğu bir günde Zeyneb'in Dedesiyle yüz yüze gelenler, ne diyeceklerdi? Nûr aynı nûrdu; güzellikse güzellik...

Ağlıyordu sadece. Neden sonra; "Ey Ceddimin Yoldaşı!.." diyerek kendisine seslenildiğini işitecekti. Gözlerini açtığında nûruyla ve güzelliğiyle o vardı karşısında. Zehra misali mahzun bir tebessümle ve Haydar misali dimdik ayakta...

İç i su dolu bir tas uzatmıştı. Binyıllar evvelinden gelen zemzem miydi bu? Zemzem kemâl-i Kevser'den bir işaret mi?..

Beklediğini görünce "Alabilirsin!.." demişti: "Kendi ellerimle çektim kuyudan. Rabbine hamd et ve iç bu sudan!.."

Numan uzanıp taşı alırken depremlere inat zangır zangır sallanıyordu. Azıcık duruluverdiğinde yüzü Kerbelâ'ya dönük ve kıyam etmiş bir halde suyu dudaklarına götürmüştü. Son nefeslerini bir damla suya hasretken veren seçkin güzellerin huzurundaydı sanki. Ellerin arasında tuttuğu serinlik, İbrahim Halilullah'ı çevreleyen ateş miydi? Böylesi bir yerdeyken boğazını ıslatmaya gönlü razı değildi. Âl-i Muhammed Sancaktarı İmam Ali oğlu Abbas'taki azimetini hatırlamıştı. Hayır, içemezdi.

Seyyide bir kez daha "İçebilirsin!.." diye yineleyip ekledi:

"Ey Fetâ!.. Unutma ki; emir edepten üstündür."

Sözü tüm şiarlarıyla anlamıştı Numan. "Bismillâhirrahmânirrahim!.." diyerek içiverdi. Niyeti Kevser havzıydı. Âl-i Muhammed'di.

Ve anlamıştı!..

Susuzluk, canlarını Kerbelâ'da verenlerin değil, Kevser'den nasipsiz olanların iletmişti. Niyâzı, yakarışı belliydi artık. Aslından bir işaretle yudum yudum kandığı Kevser'in hakikisine talipti. Sıtmaya tutulmuşçasına zangır zangır titrerken güçlkle ayakta durabiliyordu. Nitekim Seyyide diğer Muhsinelerin yanına dönerken daha fazla dayanamayarak olduğu yerde yığılıp kalıverdi.

*Aşka ciğerin yakmayan, Mürşide doğru bakmayan
Bahr-i muhite akmayan, göl iken umman olur mu?
Akıt gözlerinden yaşı, gör kimdir işleyen işi
Kul olmayınca bir kişi, bu mülke sultan olur mu?*

Nakşî Akkirmânî

Öğle namazı ve yemeğinin ardınca kafilе yeniden yola koyulduğunda Numan tastamam farkındaydı artık. Bu yolda herkes kendi nasibini arıyordu. Nihâyetinde Âl-i Muhammed'in Dirilik Beldesine adım atmak da vardı. Kanla, gözyaşlarıyla sulanan gam ve belâ toprağına ulaşmak da...

Üstelik hepi topu bir günlük mesafeleri kalmıştı Kerbelâ'da ki o azim buluşmaya. Neden sonra İmam Seccâd'ın beyânını hatırlamıştı. Ne demişti Vaktin Güzeli?

"Yol gösterici Velîler, yoldaşlarını öyle kapıların önüne getirirler ki, açıp içeri girenler evvelce bilmedikleri nice belde-lerde gezinirler."

Bu söz kendisi için Kerbelâ'da yaşanacak bir muştunun mu işaretiydi? Yoksa mümkünâta dair bir umut muydu? Bilmiyordu ama nasibinde ısrarcıydı.

Gönlü usul usul semaya kanatlanınca yeniden Kehf Sûresiyle bulmuştu kendini. Değişik mertebelerden tâlim etmeye çalıştığı bu sûredeki rızkını bir daha arayacaktı. Âlemlerin Rabbine hamd edip Resûlüne ve Onun sevdiklerine salât ettikten sonra gönlünde belirenleri kâh tekrar edecek, kâh nasibince yenilerini gözetecekti.

Evet!..

Şiarını inzal edilmiş Kitap olarak seçtiği o balık, Resûlullah'ın "Kurtuluşunuz için bu ikisine sınıksız sarılın!.." buyurduğu emanetlerin ilkiydi. İkincisi ise "Â'tayna" vurgulu Kevser ile beliren hikmetlerdi.

İsmiyle müsemma sûrede Resûlullah'a ilim, ahlâk ve soy itibarıyla ebter olmayacağı, bereketinin ve risaletinin ilelebed devam edeceği muştulanırken bu rahmetin varlığı doğrudan Kevser'e dayandırılmıştı ya; Resûlullah'ın açık beyânları ve yaşananlar şâhitti. Muştulanan Kevser'in mücessem hâli Fatımatü'z-Zehra idi. Belki de bundan sebep; Resûllah, ona hep "Ümmü Ebiha" diyerek hitap etmişti. 'Babasının Annesi'...

Âlemlere Rahmet olan Nebi, "Refik-i Âlâ!.." diyerek 'Yüce Refik'e döndükten sonra Ona kavuşan ilk kişi, Kevser namı Güzellik olmuştu. Üstelik Resûl Ciğerpâresi Zehra'nın son nefeslerinde de emanetler vardı. Vasiyetinin nihai kısmına geldiğinde bu esnada dört yaşında olan kızına, Seyyide Zeyneb'e seslenmişti.

"Ey gözümün nûru balam!.. Ben, Dedenizin yanına gidiyorum. Ağabeylerin Hasan ve Hüseyin'in anneleri ol!.."

Hissedebiliyordu. Herhangi bir annenin, herhangi bir kızı vasiyeti değildi bu. Nitekim Zeyneb o günden beri her şart altında İnci ve Mercan misali İki Güzelliğin Annesi olmuştu. Doğuran değildi ama emek verendi. Güzelliklerin hürmetini bi'l-hak ayakta tutandı, tutacak olandı.

Ve yine hatırlıyordu!..

“Ey Ehl-i Beyt! Şüphesiz ki, Allah sizi arındırıp tertemiz kılmak diler!..” âyeti nazil olduğunda Resûlullah; kızı Fatıma-tü’z-Zehra’yı, “Kardeşimdir” buyurduğu Haydar-ı Kerrâr’ı ve “Oğullarımdır” dediği İki Güzelliği yanına çağır-mış. Beşi bir-den aynı hırkanın altına girince henüz inzal olan âyeti yeni baştan okumuştı.

Hırkanın mahiyetinde gizlenen manaları takip eden kalpler farkındaydılar. Muhammedî Âbâ; İblis’le olan farkını apaçık ortaya koyan Âdem Nebi’yle başlayıp İdris’in dokuduğu libâsla devam eden, Yusuf’un gömlekleriyle gelip kemâlini Ekmel Nebi’de bulan tüm Nebevî şiarların toplamı mesabesindeydi. Bu hırka aynı zamanda dilediğini dilediğince yapan ve hak edene hakkını veren Allah’ın; Kevser’in Babasını, Kevser’i, onun eşini ve iki oğlunu arındırıp tertemiz kıldığının da şahidiydi.

Üstelik Resûlullah’ın tanımınca Kevser; Kurân ve Ehl-i Beyt’in ayrılmamacasına bulunduğu havuzdu. Suyu sütte ak, baldan tatlı, misk kokulu ve inci mercan kayalarından fışkıran pınarlardan besleniyordu. Her bir kelimenin kendi şiarlarını başkaca bahisler altında İmam Seccâd ile evvelce talim de etmişlerdi.

Baldaki vahye ve istişareye dair rızkı, kokunun sahibini hatırlatmasını, suyun hayat menbaı oluşunu, zahmeti anne tarafından çekilmiş sütün şifa kaynağı olarak yavrulara sunulmasını tek tek alıp vermişler, Resûlullah’ın İmam Hasan’ı sedefler içinde gizli bir inciyle, İmam Hüseyin’i apaçık bir mercanla remzettğini konuşmuşlardı.

Kitabı Ekmel Nebi ile okumak arzusundaki her kalp seçebilirdi. Musa-Hızır kıssasında geçen ve birbirleriyle buluşan iki denizin ilki Kevser’di. Rahmetiyle, hayrıyla ve ilmiyle engin olan Kâmil Güzellik...

Peki, ikincisi?..

Aradığı anahtarları İki Deniz vazeden diğer âyetlerde bulacağından emindi. Evvelce Kurân İnsanı üzerinden sıklıkla fıkrettikleri Rahmân Sûresini hatırlamıştı.

"İki denizi birbirlerine kavuşacak şekilde salıverdi.

Oysa aralarında bir engel vardır;

Birbirlerine karışmazlar...

O ikisinden de inci ve mercan çıkar."

Son kelimeler hemen dikkatini çekmişti. İki Güzellik mertebesindeki Hasaneyn her iki denize birden nispet edildiğine göre Kevser'in kavuştuğu deniz, İmam Ali ve onun nazarında beliren Velâyet Makamı olmalıydı. Bu bakışa göre aralarında ki berzah Ekmel Nebi'ydi. Nübüvvetin zâhirî hakikatiyle Velâyete, bâtınıyla Kevser'e baktığına işaretti. Haşanî ve Hüseyinî Güzelliklerin evvel-âhir hem enfüste, hem de afâkta okunması gerektiğini vazediyordu.

İçi ürperirken benzeri bir anlatımın olduğu Fûrkan Sûresini de hatırlayacaktı.

"Birinin suyu tatlı ve içimli,

Ötekinin acı ve içimsiz olan iki denizi salıveren

Ve aralarına aşılmaz bir engel koyan O'dur..."

Buradaki anlatımda dikkatini ilk çeken nokta; denizlerin farkının belirtilmesiydi. İçimli ve içimsiz...

Gönlündeki manalar usul usul birbirlerini buldukça idrak edecekti. Tathir Âyetiyle Ehl-i Beyt'in tertemiz kılınmasına vurgu yapılmıştı ya; Kevser'e bakan deniz içimsiz olmalıydı. Zira onlar hakkında öylesi bir arımmışlık vazedilmişti ki, bu zirve temizliğe dair nasip diğer insanlara kapalıydı. Üstelik ilk deniz; "Sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım!.." buyuran Rab-

bânî beyâna muhâtaptı. Mecburiyetin ve Kıtâbî tabirle "Azîm Yarattılış" üzere olmanın şânına sahipti. Haliyle âyetle zikredilen berzah, âbâydı doğrudan. Mutlak Arınmışlık Denizine dalınmasına engeldi. Onun hukukunu bi'l-hak ayırıyordu; diğer yaratılmışlardan...

İkinci deniz içimli olandı. Akleden kalpler açısından yüce bir nasibin, başlı başına bir hayrın talep edilebileceği denizdi. İlkindeki gibi mutlak arınmışlıkla muştulanmadığı için herkese açıktı. Şiarlara hakkıyla hürmet edip rızkını arayanlara Âlemlerin Rabbinden bir rahmetle mümkünâtı vazediyordu.

Evet!..

Mümkünât Denizi, Tathir Âyetiyle diğer insanlara kapatılmamıştı ama, o da Zehra misal bir Güzelliğin deniziydi. Az evvel bir tas su ile işaretini aldığı nasibin aslını nerede arayacağını tastamam anlamıştı artık. Bu deniz, Seyyide Zeyneb'in şahs-ı manevisinde açılan rahmetin¹ ve ilmin enginliği idi. İmam Seccâd'ın tanıklığına "Muallimsiz Âlime" olan Nûr ve Güzellik Sahibiydi.

Hatırlamıştı!..

Dönem itibarıyla Musa Nebi ile Firavunun mücadelesini anlatan âyetin Âl-i Muhammed nazarındaki okumasıyla Vaktin İmamına müsahib olan Kâmil Vâristi o...

"Firavun yeryüzünde kibirlenip ahaliyi fırkalara ayırdı. Onların oğullarını boğazladı. Kızlarını ise güçsüz düşürmek üzere esir etti. Biz bunu böyle murad ettik ki; yeryüzünün ezilip horlanan mazlumlarına onları İmamlar tayin edelim, Vârisler kılalım!.."

Evet!..

Vâris-i Zehra'nın evveli de şâhitti, âhiri de...

Kerbela'da 'Oğullar' katledilip 'Kızlar' esir edildiğinde Yetim Nebi'nin yetimlerini himaye etmek onun omuzlarına kal-

miştı. Bir yandan da kaç neslin erkeklerince sürdürüle gelmiş mücadelenin azim bayraktarlığını yapmak kaydıyla... Hem de lime lime edilmiş bir yürek ve onca çileye rağmen vakur kalabilmiş bir duruşla...

Kevser'e Vâriste ya; muhatap olduğu gönüllerde Rabbin katından bir lütufla türlü inciler ve mercanlar doğurabilmek ancak onun harcıydı. Anneler Annesinin vasiyetince İki Güzelliği nice gönüllerde kıyam ettirmek üzere...

Düşündükçe içi titriyordu yine. Kum fırtınasına yakalandıkları gece Seyyide Zeyneb'i ararken kendisini ne denli çaresiz hissetmişse misliyle ondaki rahmete muhtaçtı.

"Ah, annem!.." deyiverdi. Bu kez "Anne!.." hitabının tüm emareleriyle yakaracaktı. Biliyordu. Cennet annelerin ayakları altındaydı. Cenneti tasvir ederken süttten ve baldan pınarlar vazeden âyetler hürmetine yalvarıyordu.

Menziline erişen suya, toprağı yarıp açtığı için "Fetih" deniliyordu ya; rahme düşmüş cenin misaliyken olgunlaşıp mürşidinden doğmak istiyordu. Kevser hakikatleriyle dirilik arayanlar için *El-Muhyi* ve *Er-Rahîm* tecelligâhı değil miydi o?..

Evet, yetmiş küsur yıl önce annelerden bir anne vesilesiyle doğmuştu zaten. Oysa şimdi Anneler Annesinin eliyle mülk âlemine değil melekût âlemine doğmak istiyordu. *Hakk'*a şahit bir Fetâ olarak...

Böylesi bir diriliş için nereye yönelmesi gerektiğinin de farkındaydı. "Ey Âlemlerin Rabbi!.." diyerek yakarmaya başladı.

"*Kerîm, Latîf ve Vehhâb Esmân* hürmetine, *Fâlık, Fâtır ve Fettâh* isimlerin hürmetine; İnci ve Mercan ile murad ettiğın güzelliklere açılabilmemi dile!..

Dile ki; Nûr ve Güzellik Sahibi makamdan nasibim olsun!

Ey cümle hayrın ve güzelliklerin kaynağı olan Rabbin!..

Şüphesiz ki; Sen, Kapılar Açıları En Hayırlısısın!..

Sen dilerseñ, gönlümde inciler ve mercanlar kıyam eder.
Muhakkak ki; Sen, dilediğine dilediğince verebilensin.”

Niyâzını ikrar ile buluşturunken apaçık farkındaydı artık.
Layığınca Muhammedî olabilmek için Onun “Sırrımdır!..” bu-
yurduğu İki Güzelliğe muhtaçtı ya; anahtar Seyyide’nin elin-
deydi. Zeynebî olunamadan Hasanî nasip de yoktu, Hüseyinî
nasip de...

*Doğdu ol Sadr-ı Risâlet, bastı arş üzre kadem
Gelmeseydin âleme Sen, yaratılmazdı Âdem.
Nûr-i vechinden alındı ziyâ-ı sems ü kâmer
Bahr-i ilminden bilindi hikmet-i levh-i kalem.*

Niyâzî-i Mısırî

Kâh niyâzıyla ve zikriyle sema kapılarını zorlayan, kâh gün içerisinde talim ettiklerini sindirmeye çalışan Numan; Musa-Hızır kıssasındaki nasibinin henüz başladığının farkındaydı. Temsiller değişik mertebelerden kuruldukça evvelce hissedip adlandıramadığı bazı hakikatleri tek tek belirliyor, bazen de yepyeni bakışlar elde ediyordu.

İki Denizin şiarlarını önce Kitabın mesaniliği üzerinden okurken, şimdi Kevser ve Velâyet yahut Mecburiyet ve Müm-künât Denizleri üzerinden okumalara geçmişti. Üstelik bire bir hissediyordu ki; tâlim ettikleri konular usul usul kendi hayatına da değmeye başlamıştı.

Musa-Hızır kıssasını Muhammedî nazarla okuyabilmek için yenilenmiş bir iştihakla nasibini aramaya koyulacakken keşif-

ten dönen askerleri görmüştü. Öncelikle arzın dertlerini halledilebilmek zorundaydı ya; atını onlardan taraf sürüverdi. Güzergâhları üzerinde herhangi bir sorun olmadığını öğrenince rahatlamıştı. Lakin menzilleri konusunda askerlerin kafaları karıştıktı. Kûfe için artık güneydoğu istikametine yönelmeleri gerekmiyor muydu?

“Hayır!.. Ben aksini söyleyene değin doğuya doğru ilerlemeye devam edeceğiz.”

Numan bu konuyu teklifsiz şekilde kapatmıştı. Ama kerahat vaktine girdikleri için konaklayacakları yeri şimdiden tayin etmeleri lazımdı.

“Şu bayırın ardınca bir kuyu var, komutanım. Bir sonraki yer ise en az üç saatlik mesafede.”

Anlamıştı Numan. Güneş batmazdan evvel diğer konak yerine ulaşamayacakları için erken de olsa mecburen yakın yerde geceleyeceklerdi. Nihai kararı üzerine almak istemediği için İmam’a bakınmıştı. Ondan da onay gelince askerlere gerekli emirleri vermiş, sonra yeniden kendi derûnuna çekilmişti. Her defasında devasa bir kayaya toslamışçasına aciz kaldığı duvar meselesindeydi aklı.

Tek tek her bir kelimeyi yoklamak şûretiyle kapalı kapıları açacak anahtarı arıyordu. Nitekim üzerine gurup kızılığının düştüğü o birkaç ağaçlık kuyu başına ulaşmışlardı artık. Seyyide Zeyneb’in hali dikkatini çekecekti yine. Kuyudan kova kova su çekerek tüm Muhsinelere elceğiyle ikram ediyordu. Bu kez anlamıştı ki Seyyide’nin tüm gayreti kem ellerin emeğinden Âl-i Muhammed’i sakınmak içindi.

Zihni usul usul aydınlanmaya başlamıştı. Musa Nebi ve Âlim kul, yolları üzerinde yer alan o kasabaya girdiklerinde ahaliden yemek istemişlerdi. Oysa Nebilere sadaka yemeleri haramdı. Öyle ki, Vâris-i Nebi olan Âl-i Muhammed, askerlerin çektiği kuyu suyundan içmeye bile imtina ediyorken Musa

Nebi nasıl olmuştu da kasaba ahalisinden yemek istemişti? Üstelik orada gördükleri yıkık bir duvarı tamir eden Hızır'a çıkmış. *"İsteseydin bu emeğine karşılık bir ücret talebin olabilirdi!.."* kabilinden serzenişlerde bulunmuştu.

Farkındaydı. Yolculuk boyunca Musa Nebi de, Hızır da yekdiğeriyle işaretin de işaretiyle konuşmuşlardı. İlle de duvar meselesinde...

Mushaf'tan hatırlıyordu. Birçok Nebinin dilince ardı ardınca sıralanmaktaydı. Onlar risaletlerine karşılık hiçbir şey talep etmiyorlardı. Resûlullah müstesna!..

"De ki: Size olan bu risaletime karşılık hiçbir şey istemiyorum. Yakınlarıma duyacağınız sevgiden başka..."

Neden sonra seçebilmişti. Âdem'den Hâtem'e; evvelinden âhirine değin tüm risâlet emeğinin yegâne karşılık talebiydi, böylesi bir sevgi...

Musa Nebi ve Hızır arasındaki kinayeli konuşmalarda bura ya dair nasip sorgulaması olduğunu evvelce hissetmişti zaten. Nitekim Hızır'ın beyânı duvarın altındaki hazinenin açığa çıkarılması için yetimlerin bulûğa ermesinin beklendiği idi. Bu beklentinin rüşde ermek gibi manevi bir olgunlaşma yerine tamamen zamana bağlı olduğu lâfzen ve işareten belliydi.

Bir noktayı daha fark etmişti. Duvar meselesi sadece zamana veya taleplere değil mekâna bağlı olarak da ilginç tabirler barındırıyordu. Musa Nebi'nin ve Hızır'ın gelişleri anlatılırken bu belde -karye- kasaba olarak vafedilmişti. Oysa sonraki açıklama kısmında yetimlere atıflı olarak vafedilirken aynı yerden şehir -medine- olarak söz edilmekteydi. Mushaf'ta yer alan bire bir tabirle hazinenin vârisleri hem; *"Medine'nin İki Yetimi"* idi; hem de Salih bir zâtın oğulları...

Vaktiyle o belde ahalisini şuursuzluklarından ve vefâsızlıklarından işaretle Beni-İsrail olarak seçtiği için İki Yetimin Musa ve Harun Nebiler olabileceklerini düşünmüştü. Oysa burada gizle-

nen nankörlüğün farkına asıl şimdi varmıştı. Evvel âhir tüm risalet mazisinin yegâne karşılık beklentisine sırtlarını dönenler, Ekmel Nebi'ye ümmet olduklarını da iddia etmiyorlar mıydı? Vefâsızlığın en zirve halî asıl muhatabını bulurken Medine'nin İki Yetimi de Muhammedî Makamdan belirliyordu artık.

Evet!..

Onların ilki inciye bakan güzellikti. Savaşsa da, barışın Nebinin Oğluydu. Sulh ile vasıflanarak "Salih" kelimesine köken olmuştu. Kardeşiyse "İslah" ile sıfatlanıp Salih kılınmıştı. Nitekim o da *Hakk'a* verilen sözden dönenlerle hesaplaşan Nebinin Oğluydu.

Titremeye başlamıştı. Niyâz ve nedâmet ikrarıyla semâ kapılarını zorladıkça yine göğsünün sıkıştığını hissedecekti. Neden sonra gönlüne düşen bir ilhamla Vaktin İki Güzeline izleyerek gözlerini kapayıverdi.

Mağaradaydı yine. Rüşd derslerinin verildiği mektepte birbirlerine müsaheb olan İmâm'ın ve Vâris'in huzurundaydı. Zikir Ehlinin İstişare Meydanında...

Seyyide Zeyneb ithamlara veya ikazlara yönelmeden yekten nûru sormuştu, talibe...

Bu İlâhî Kelime Kitapta nelere nispetle kullanılıyordu?

Numan'ın aklına gelen ilk âyet; "*Allah, göklerin ve yerin nûrudur!..*" diyordu. Resûlullah'tan duymuştu. Burada bahsedilen nûr, Allah'ın Zâtını anlatmıyordu. Bilakis O'nun Güzeli İsimlerinin tecellileriydi nûr. Öyle ki; nûrunun yoğunluğu gözlerin O'nu görmesine engel oluyordu.

Adım adım seçmeye devam edecekti. Birçok yerde Kitap için nûr denilirken, Resûlullah'ın risaleti de nûr ile temsil bulmaktaydı.

Evet!..

Nûr; Allah'ın Esmâ-i Hüsnâ hakikatlerine, Âlemlere Rahmet olan Nebiye ve vahye nispet edilmişti.

Numan henüz hatırlarken Seyyide Zeyneb sıklıkla talim ettikleri birkaç âyete yeni baştan ve yepyeni bir oluşla nefes verecekti. Muhatabını Mushaf veya Furkan mertebelerinden değil, kapılar açıcı olan Nûr mertebesinden Kitabı okumaya çağırıyordu.

"Er-Rahmân. Kurân'ı öğretti.

İnsanı yarattı. Ona beyânı öğretti...

...O evveldir ve âhirdir.

Zâhirdir ve bâtındır..."

Vâris-i Zehra âyetleri peş peşe okurken, Numan "O" ile kastedileni anlar anlamaz secdeye kapanmıştı. Kendisine 'Onların İsimleri' öğretilen Âdemî bir kalp üzere...

Hatırlıyordu. "Atam Âdem balçıkla çamur arasındayken ben Nebi idim..." buyuran Âlemlere Rahmet diller, ilk yaratılanın kendi nûru olduğunu da söylemişti. Bu nûrdan önce Ehl-i Beyt'inin halkedildiğini ardından da Âdem ve Havva dâhil kendilerini sevenlerin yaratıldıklarını beyân etmişti.

Evet!..

Ekmel Nebi, Kurân'm işaretiyle bâtın âlemde Nübüvvet Nûrunun evveliydi. Zâhiren âhirde tecelli etmiş olsa bile...

İnsanlık tarihi boyunca gelip geçmiş tüm Nebiler; risaletleri itibariyle Onun halifeleri olduklarının da bi'l-hak şuurundaydılar. Zira O, Kitapta vazedilen 'Güzel Ahlâk' ve 'Azîm Yarattılış'ın ekmel tezahürüydü. Henüz tenlerde mahpus insan nesli yok iken nûruyla Kurân'ı talim edendi. Ve Kitabın izhar edilip apaçık beyâna dönüşmesi için sonradan içimizden gelmiş olan Elçiydi O. Aynı âyetin vazettiğince Rabbinin indinde azîz, müminlere karşıysa raûf ve rahîm olandı. Tüm yaratılmışlar Onun nûruyla müşerref olmuşlardı.

Numan konuğu olduğu İstişare Meydanında zangır-zangır titriyordu artık. Anlamıştı: Kissada yetimlerin babası olarak zikredilen Sâlih zât, evvelki Nebilerin dilinden "Ahmed" olarak muştulanmıştı. Resûlullah'ın arştaki hâkikatiydi. Mecburiyet Denizine bakıyordu.

Duvarın dibinde saklı hazineyse Mümkünât Denizindeydi. Taliplerin Ona şahitlik etmelerini bekliydi. 'Muhammedî Nûrun Hakikati' idi.

Bu hakikate bi'l-hak şahit olanların da ilki Oydu yine. Kadir Gecesi; "Okul.." emrine tabi olduğunda tastamam kendi hakikatini okumuştı. Bu yüzden "Nûr üstüne nûr" olarak vasfedildiğinde nûrların ilki arşın tanıdığı Şanı Yüce Ahmed'e, ikincisiyse arzın bildiği Muhammedü'l-Emin'e işaretti.

Numan yakın bir haberle kendisine ulaşan hakikatin sadece kelâmına değil, aslına da şahid olabilmenin niyâziyla bir kez daha secdeye kapanmıştı. En Güzel İsimlerin Sahibi olan Allah'ın huzurunda tüm Esmânın Ekmel Tecelligâhına açılmak istiyordu. Oysa bal rengi gözlerin ilki, yeniden Sevgi Âyetini hatırlatacaktı. Belli ki, anahtar oradaydı.

Sâhi, Ekmel Nebi'nin yakınlarını sevmek müminlerin nezdinde nasip miydi, yükümlülük mü?

Numan secdeden doğrulduğunda boynunu bükmişti. Elbette ki ilmi, Sahibi bilirdi. Edepten ikrar demine geçince; "Hem evet, hem hayır!.." deyiverdi. Cevabın ilki zâhire bakıyordu; ikincisi bâtına... Zira Sevgi Âyetinin giriş kısmına göre risâletin biricik karşılığı olarak Onun yakınlarını sevmek başlı başına bir müjdenin konusuydu. Üstelik bu müjde tüm müminleri de kapsamıyordu. Nitekim bu esnada İmam Seccâd aynı âyetin evveline ve âhirine de nefes verecekti.

"İman eden ve sâlih işlerde bulunan kullara Allah'ın müjdesidir. De ki: 'Size olan bu risaletime karşılık hiçbir şey istemiyorum. Yakınlarıma duyacağınız sevgiden başka...'

Her kim güzelliği bedel ödeyerek kendinde gerçekleştirse; biz ona kat be kat fazlasıyla güzellikler bahşederiz. Şüphesiz ki; Allah, bağışlayıcılığıyla ve şükre nihâyetsiz karşılık verişiyile benzersiz olandır.”

Numan tek tek seçmeye başlamıştı. Âl-i Muhammed'i sevmek, onlara yakın olmaya çalışmak hem bizâtihi büyük bir nimetti; hem de ardı sıra gelecek olan nimetlerin hazırlayıcısıydı.

Secde bahsini talim ederken kardeşlerinin kendisine secde ettiği Yusuf Nebi'yi de anmışlardı ya; o vakit fikretmişlerdi. Güzelliği türlü bedeller ödeyerek kendinde gerçekleyen Yusuf Nebi, lütfedilmiş olan tüm maddi manevi mülke ve yaşamın iç yüzünü yorumlama yeteneğine şükrettikten sonra nasıl niyâz etmişti?

“Sana tastamam teslim olmuş bir haldeyken beni vefât ettir ve beni Salihlerin arasına kat!..”

Duanın mahiyetini şimdi daha iyi anlayabiliyordu. İmanlarını sulha ve ıslaha bakan şuurlu emeklerle destekleyen ve evvel-âhir tüm risaletin biricik karşılığı olan Âl-i Muhammed'e muhabbet beslemenin bedellerini ödeyenlerin en büyük arzuları; Ekmel Nebi ve Onun Kâmil Vârislerine lütfedilen hazineden rızıklanabilmektir.

Böylesi bir nimetin en azından hayalini kurabilecek haldeydi ya; yeniden secdeye kapanmıştı. Ağlıyor, titriyor, korkup Rabbine sığınıyordu. Bedelini ödeyerek güzelliği kendinde gerçekleştirmenin en azîm beldesi Kerbelâ değil miydi?

İşte, yarım günlük mesafedeydi!..

Nutku tutulmuştu. Vaktin İki Güzeline seyran ederken yeniden umuda meyledecekti. Miraçta, Rabbine en yakın olduğu demdeyken bile “Ümmetim, ümmetim!..” diyen Nebinin ümmetiydi ya; Onun, Âlemlerin Rabbi Katındaki hürmetine yalvarıyordu.

“Yâ *Rahmân!*.. En güzel isimlerin biricik sahibil..

Sana yakaran şu aciz kulunu; uğruna âlemleri yarattığın Habibinden ve Onun yakınlarından ayırma!..

Sen dilersem; en büyük hayırlara ulaştırırsın. Dile ki; şu kulun, Onun evvel-âhir, zâhir-bâtın hakikatinin şâhiti olsun...”

Numan niyâzlarına devam ederken Seyyide Zeyneb, Sevgi Âyetinin yer aldığı Şûra Sûresinin baş kısmına dönmüştü.

“*Hâ-Mim,*

Ayn-Sin-Kaf...

El-Azîz ve El-Hakîm olan Allah,

Sana ve Senden evvelkilere vahyetti:

Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur.

Ve C, El-Âliyy'dir, El-Azîm'dir.”

“Salih Zâtın İki Yetimi”, “Güzelliğe emek verilmesi” ve “Nûr” bahislerinin akabinde neden bu âyetlerin açıldığını iyi kötü seçebilmişti Numan. Sûrenin anahtarları ilk iki âyette zikredilen harflerde gizliydi.

Üstelik sûrenin ismiyle müsemma olan “Şûra” kelimesini evvelce arı, vahiy, istişare, akletme ve rızık paylaşımı üzerinden de fikretmişlerdi. Tüm şiarlar *El-Hâkim* olan Allah’tan bir rahmetle aynı hikmetin altında buluşurken yeniden secdeye kapanıverdi.

Anlamıştı. İlk âyette yer alan *Hâ-Mim* harfleri ‘*Hâkikat-i Muhammediye*’yi işaret ediyordu. İkinci âyetin harfleri ise aynı sûrenin ilerleyen bahislerinde yer aldığı şekilde hakikatten nasıplenebilmenin yollarını gösteriyordu. Anlayabildiği kadarıyla lâfızların baş harflerinden kinayeye *Ayn* görmeye işaretetti. Şâhitliği anlatıyordu. *Sin* işitme yoluyla öğrenişi tanımlıyordu. *Kaf* ise idrakin, şuurun mahalli olan kalpti.

Yoksa değil miydi?..

Vâris-i Zehra; “İstersen bir de şöyle düşün!..” diyerek Numan’a başka bir kapı aralayacaktı. İlk nazarda alakasız görünen tüm bu kelimeler, akleden kalpler indinde aynı hakikatten haberler veriyordu.

“Ey Ceddimin Yoldaşı, sakın unutma!..

Tevrat ilk emriyle ‘Dinle!..’ der, muhataplarına. Musa makamındaki kalpleri, hakikatin tâlimi için Mürşidi işitmeye çağırır.

Musa Nebi’nin miracını hatırla!..

Uzaktan uzağa bir nâr gördüğü için yürüyerek Mukaddes Tûva Vadisi’ne gelmişti. Sonra emir üzerine nalınlarını çıkarıp bir ağacın başucuna değin çıplak ayakla yaklaştı. Orada Ceb-rail’in aracılığı olmaksızın Rabbi ile konuştu. Ve ‘Kelimullah’ olarak vasedildi. Oysa evvelindeki muradı Allah’ın Zâtını görebilmektir. Bunun mümkün olmadığını yine bizzat Rabbinden işittikleriyle öğrendi. Ve anladı ki; gözün hakkı, *Hakk* olanın Zâtını değil, tecellilerini görmektir ve kalben bunu idrak edebilmektir kulluk...

İncil teşbihe baktığı için yeni hükümler vazetmedi. Tevrat’ı tasdik ile yetindi. Ve İsa-i Ruhullah kendi miracıyla arşa çekildi. Onun miracı, Musa-i Kelimullah’ın miracı gibi arz üzerinde değildi.

Kerîm Kurân’ın ilk emriyse ‘Okul!..’ olmuştu: ‘*Rabbinin adıyla okul!..*’

İncil inananların arınması için vaftiz edilmeyi şart koştu. İsa Nebi bile Yahya’nın eliyle arındırılmıştı. Oysa Dedem Resûlullah, herkesin abdestini kendi kendine almasını istedi. Vaftiz için bile olsa başkasının önünde eğilmemizi hoş görmedi.

O, Ekmel Nebi’ydi ya; ümmetini de kâmil insanlar olmaya çağırırdı. Bu yüzden Muhammedî makamdaki kalplerin dinlemek sûretiyle bir başkasına muhtaç olmasından ziyade, kendi kendilerine okumalarını istedi. Esmâ ile bi’l-hak hayatın, kâinatın, nefsin okunmasını vazetti.

Gördük ki; Dedem Resûlullah önce bir gece yarısı Musevi Miraç misali arzda yürütüldü. Kudüs'e gelince İsevi Miraçtaki gibi arşa uruc etti. Oysa sonra yeniden ümmetinin yanına döndü. Böylelikle Muhammedî Miracın kemâlatına arzı ve arşı, kelimeyi ve ruhu şahit kıldı. Ve hizmetine aynıyla kaldığı yerden ve emrolunduğunca dosdoğru olarak devam etti.

İyisi mi, sen; *Kaf* ile beliren şiarı yine kalp belle!..

Eğer Muhammedî Kalp üzereysen bir gün demi gelir ve *Sin* ile murad edilenin doğrudan insan olduğunu görürsün. İşitip dinlemek yerine Kurân'ın ve Beyânın talimleri arasında yaratılan insanı seçersin. '*Yu-Sin*' Sûresi için Kurân'ın Kalbi demek; öylesi insanların kârıdır unutmâl..

Zira o; varlık âleminin gözbebeği hükmündeki insandır. Nisyanı bırakıp tamamen kendi hakikatini hatırlayan ve Mushaf'ı başlı başına Zikir olarak okuyabilen bir insandır. Ünsiyeti Rabbine besleyip sadece O'na yakın olmayı seven bir insan...

Muhammedî Kaf sayesinde *Sin* harfini bi'l-hak anlayabilirsen *Ayn*, artık göz değildir senin için. Gözedir o. Suyun kaynağıdır doğrudan. Toprağı yarıp fetheder. Değdiği yeri yeşillendirir. Meyli denizedir hep. Dağlar, ovalar aşsa veya buharlaşıp bulutlara karılsa dahi fark etmez. Ya nehirlerle karışıp denizin yolunu bulur. Ya da yağmur olup yine deryaya yağar.

Gönlünde neyi tasavvur edersen et, şunu sakın unutmâl..

Rabbin, *El-Aliyy* ve *El-Azîm* olandır. Buna hürmetini asla yitirmel..”

Numan gözlerini açtığında şakakları kan ter içerisindeydi. Askerlerin bir kısmı öbek öbek toplandıkları ateşlerin başucunda şakalaşıp gülüşüyor. Kimileri istirahat için çadırlarına çekiliyordu. Âli Hüseyin ise Muhammedî Nûr demindeydi yine; dışarıdan hiçbir şeyin anlaşılamadığı berzâh misali kendi çadırlarının içerisinde...

Kalkıp bir başına yürümeye başlamıştı. Akli az evvelki istişaredeydi hâlâ. Söylenenler içerisinde idrak edebildiklerini kalbine yerleştirmek, henüz vakıf olamadıklarınıysa ihtiyaç belirlediği an hatırlayıp kullanmak üzere zihnine kazımak istiyordu. Nitekim balık misal emaneti Fetâya unutturmak üzere her dem fırsat bekleyen bir şeytan vardı, hemen başucunda sinsice bekleyen...

Kendi kendine ezber tekrarı yaparken fark edecekti. Seyyide Zeyneb de Ceddi gibi Kitap ile ahlâklanmıştı. Tüm beyânıyla mesâniydi. *"Kitabın bir kısmına iman edip bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz?.."* ikazınca sözün güzelini vazederken, hakikatin her iki yüzüne birden dikkat çekiyordu. Kâh tenzihteydi, kâh teşbihte... Hem uyarıyor, hem muştuluyordu. Bir vechiyle arza, diğeriyle arşa bakarken; ilkeyi amelle buluşturuyor. Farkı zikretmeden bütüne ve hikmete gelmiyor ve belki de en önemlisi; tüm kelimeleri sürekli ekmeline doğru taşıyordu. İmam Seccâd ile olan talimlerinde de aynını görmüş, bilip bilmeden bunu kendisine düstûr da edinmeye uğraşmıştı. Farkındaydı. Yine de neticede Musevi kalp üzereydi. Zira talimi "Dinle!.." emri üzerinden ilerliyordu. Ya lâfzen bizatihi onları dinliyordu. Ya da işareten gönlüne düşen sesleri...

Peki, artık dinlemeyi bırakması mı lazımdı?

Asla!..

Rüşde talip her can, Mürşidini lâfzen ve kalben dinlemek zorundaydı. Ama nihâyetinde kendi başına okuyabilmeyi umut etmek kaydıyla...

İmam'ın evvel ikazını hatırlamıştı. Mürşid en fazla duvarın başucuna kadar getiriyordu. Hazineyi çıkarmaksa talibin kendi emeğine kalmıştı. Onun harcıydı.

Evet!..

Dinledikçe okumayı öğrenecek ve okumaya yönelecekti. Dinlemeye olan hürmetin bir gereği olarak da beceribildiğince şimdiden okumaya çalışacaktı.

Ve farkındaydı!..

Kendini, varlığı ve Mushaf'ı bil'l-hak okuyabilen bir kalp için; okuma rızkindan nasipsiz olan başka insanları dinlemek, güneş belirmişken yıldızlara bakıp yön tayin etmeye benziyordu.

Seyyide'nin son ikazının da yine mesani uslûbun gereği olduğunu sezmişti. Su ve deniz temsiliindeki vuslat teşbihinin dengeye gelmesi için Rabbin Celâl vechine bakan o iki Esmâya hürmet göstermeye çağrılmıştı.

Evet!..

Hızır misali teşbih makamından Musevî tenzihe çağırıyordu. Nitekim *El-Aliyy* ve *El-Azîm* isimlerinin her ikisi de Allah'ın yüceliğini anlatıyordu. İlki manevi tasavvur sahasındaydı. İkincisi ise görülebilir her varlığa nispetle O'nun aşkınlığına delildi.

İkrar ediyordu. Maddi manevi her türlü varlık veya tasvir-den daha da yüceydi O. Mahlûk olan aklın, *Hâlık* olan Zâtı kuşatabilmesi hiçbir sûrette mümkün değildi.

Kalbi usul usul dengeyi aramaya başlamıştı ya; terazinin iki kefesini artık daha sağlıklı tartabileceğinin farkındaydı. Öncelikle ikrar ediyordu ki; terazi, hayır ve şer misali tezatları değil, adalet ve rahmet misali bütünleyici ikilleri tartıyordu. Denizlerin buluşmasının şiarlarınca...

Evet!..

Musa Nebi'deki ilmin amacı, kişileri *Hakk*'ın istediği şekilde yaşatmaktı. Oysa Hızır'daki ilmi için amacı *Hakk*'ı tanıtmaktı. Öncelikle nefsini tanıyıp bu şekilde Rabbi bilmek şeklinde özetlenebilecek olan bu irfanî bilginin herhangi bir insana açılabilmesi için onun iman sahibi olması yetmiyor, salih amellerde bulunması ve güzelliği kendinde gerçekleştirmeye azmetmesi gerekiyordu. Ve ille de Mürşide mutlak biat etmesi şartıyla...

Musa Nebi beraberinde tüm ümmeti yürütmekle mükellefken, Hızır sadece seçkin bireylere kılavuzluk yapıyordu. Öyle ki; rüşd eğitimi kişiye özel olduğu için, Musa Nebi'nin yardımcısı dahi bu yolculuk esnasında yanlarında yoktu.

Bilgi herkesin anlayabileceği seviyede delillendirilemediği takdirde umuma açılmayacağı için Musa Nebi'nin risaleti öncelikle zâhirdeydi. Ahkâm olan söz ile yürüyor. Açık deliller ile maluma bakıyordu. Oysa Hızır'ın hikmeti bâtındaydı ve ilham ile hareket ediyordu. Onun sunduğu deliller kalp ile görebilenlere göreydi. Bu yüzden Musa Nebi ile yürümek, Hızır'la yürümekten kolaydı.

Nitekim zâhirî ilim; merak, gözlem ve tefekkür ile artabildiği için Musa Nebi sürekli olarak “Neden, niçin?” kabilinden sorular sormuştu. Bâtınî ilmi artırırsa şüphe veya merak değil iştiyaktı doğrudan. Kendisinde eksik olan bilgiye hasret ve hararetle ihtiyaç hissedemeyen, bu dertle yanıp kavrulamayan kişinin rüşde dair talimde ilerleyebilmesi imkânsızdı. Tıpkı kapalı bir kapının önünde durduğunu fark edemeyen kişiye, o kapının anahtarının verilmesinin hiçbir anlam ifade etmeyeceği gibi...

Musa Nebi, halktan *Hakk*'a doğru iş gördüğü için evvelden âhire bakıyordu. Oysa Hızır âhirden evvele gelmekteydi. Halile ilk vesilelere itibar ediyor. İkincisi ise Allah'ın muradını takip ediyordu.

Numan adım adım ilerleyen tefekkürün bu kısmında durmuştu bir süre. Sezebiliyordu. Evvel-zâhir takipçisi Musa Nebi ile âhir-bâtın izindeki Hızır'ın aralarındaki farka dair en önemli noktaydı burası.

Hızır, Rabbin muradına göre iş gördüğü için “*Bunları kendiliğimden yapmadım...*” derken, kendi iradesizliğini de yaşamıştı.

Peki, sebepler-vesileler âleminde mümkün müydü bu?..

Açıkçası yeniden gönlü karışmaya başlamıştı. Nitekim *Eş-Şâfi* olan Rabbine sığınıp kalbini yoklarken, bal rengi gözlerin sahibinden şefaât bekliyordu. Neden sonra iç içe iki kez hayıflanıverdi. Attan düştüğü gün ne demişti İmam Seccâd?..

“En büyük şefaât, Rabbin seni uyarması; senin de bunu anlayıp halini düzeltebilmendir.”

Evet, hatırlıyordu!..

Üç beş gün önceydi. Kuyu bulamadıklarından dolayı kafilе susuzluktan kavrulurken, Muhsineler için saklamış olduğu bir kırba suyu gizlice getirip verdiğinde; Vâris-i Zehra kendisine önce teşekkür etmiş, ardından da “Rabbim de senin susuzluğunu gidersin!..” diyerek duada bulunmuştu. Sonrasında İmam Seccâd ile *Rahmân-Rahîm* ve *Hayy-Muhyî* İkil Esmâlarını tâlim etmişler, gecenin son nasibi olarak da İmam, asla unutmamasını vurgulayarak şöyle söylemişti:

“Bir kimse hikmet nazarıyla tefekkür eder ve hakikate tanık olmak için gayretlenirse, kendini ihya eder, muradını O’nun-kiyle birler. Ne mutludur ki, o kişiler Âlemlerin Rabbi ile aynı iradede buluşurlar. O diler, kulu diler. Ve dilekler bir olur.”

Ekmel Nebi’ye savaş esnasındaki mücadelesi hatırlatılarak; “*Oku atnığın vakit Sen atmadın, Allah attı...*” denilen âyeti, tam da bu noktadan değerlendirebilirdi. Zira Musâ Nebi’nin ten-zihî bakışına göre burada zafer ve başarı kula değil, Allah’a nispet edilirken, Hızır’ın idrakine göre bu âyette vazedilenler; “*Ben bir kulumu sevdim mi, onun tutan eli, yürüyen ayağı, gören gözü olurum!..*” beyânının apaçık bir tecellisiydi.

Yine titremeye başlamıştı. Kalbi Seyyide Zeyneb’i arıyordu. Neden sonra gönlünde beliren kelimeleri takibe başlayacaktı. Mürşid aynaydı ya; evvelce fikredilenleri başka türlü bir görüş yakalayabilmesi için yeniden sıralıyordu.

Evet!..

Yolculuğun ilk olayında gemiye el koymak isteyen zalim yöneticiyi, herkeste mevcûd ‘Nefs-i Emmâre’ olarak seçmişti. Sürekli “Neden, nasıl?..” muadili soruların sorulması ‘Nefs-i Levvâme’nin hâliydi.

Vehim ve vesvese misali öldürülen o çocuğun yerine Rab-den umut edilen hayra, temizliğe ve rahmete daha yakın olan ve bu sayede kalbî ilhamlara açık durumdaki kardeşi için ‘Nefs-i Mülhime’ demişti.

Güven, huzur, iman, teslimiyet ve salih amel şiarlarının bulunduğu duvar ise ‘Nefs-i Mutmainne’ makamıydı. Tamamen tatmin bulmuş bir nefis...

Peki, tatmine ermek yolun sonu değil miydi?..

Geride herhangi bir talebi veya karşılık beklentisi kalmayan bir kul, buradan ileri nasıl gidebilirdi ki?

Nitekim kıssadan okuyunca Nebi ile Âlîm Kulun yolculuğu tam da burada nihâyete eriyordu. Talip mertebesindeki Musa Nebi’nin dolaylı isteği ve Hızır’ın da katılımıyla...

Vâris-i Zehra’nın son İstişare Meydanındaki sözlerini hatırlamıştı. Ekmel Nebi, Musevî İsra ve İsevî Urucu tamam edip miraçları kemâle erdirdikten sonra yeniden ümmetinin başına dönmüş ve hizmetine emrolunduğunca dosdoğru şekilde devam etmişti ya; ilim ve irade bahsinin ‘Mim’i buradaydı. Tüm taleplerin, gayrı hizmete evrildiği makamda...

Gönlünde beliren Zeynebî nidayla; yeniden ve yinelenen bir iştiyakla “Mim” demişti.

İkrar ediyordu. “Mûtû kable en temûtü!..” buyuran Ekmel beyân, ümmetini ölmezden evvel, ölmeye çağırıyordu. Aynı beyânın sahibi bir vakit şunu da zikretmişti.

“İnsanoğlu uykudadır, ölünce uyanır!..”

Sezmişti Numan!..

Mülk âleminin dirileri talep sahibi oldukları müddetçe melekûtun diriliğine açılmazlardı. Üstelik Kitabın apaçık muştusu vardı. Nefs-i Mutmainne makamı kullar için kesinlikle nihai menzil değildi.

*“Ey tatmin bularak mutmain olmuş nefis!
O’ndan razı olmuş şekilde
Ve O’nun rızasını kazanmış bir halde
Dön Rabbine!...”*

Âyeti henüz gönlünden alıp veriyorken, yeniden nûr de-minde, Zikir Ehli ile istişarede bulmuştu kendini. Bal rengi gözlerin ilki, fecri soruyordu.

“Bilir misin, nedir o?...”

Numan boynunu bükerken bir yandan da; İlmin Sahibinden bir lütufla tek tek seçmeye başlayacaktı.

Fecr, Ashab-ı Kehf misali Fetâlara sağdan gelip vuran ışığın vaktiydi. Ve az evvelki “*Rabbine dön!..*” muştusunun yer aldığı süreye ismini veren kelimeydi. Mushaf’ı kalben okumak isteyenlere sunulan anahtarlardan bir anahtardı Fecr...

Lâfzen yarıp çıkmak manasına geliyordu. Evvelce talim ettikleri “Felâk” kelimesine nazaran daha vurgulu bir anlamı vardı. Zira tohumu çatlatmak misali uzun zamanlı bir işleyiştin ziyade demi gelir gelmez açılmayı vazediyordu.

Nitekim bu esnada Seyyide Zeyneb’deydi gözleri. Peş peşe yeminlerle pekiştirilen ve akleden kalpleri Hicâz’dan Kerbelâ’ya çağırın âyetlerle nefes buluyordu.

*“Karanlığı yarıp arzı aydınlatan
Fecr vakti şahit olsun!..
Ve o on geceye andolsun!...”*

Numan henüz ilk âyetleyken vecd ile secdeye kapanmıştı. Ramazan'ın son on gecesinde vahiy misali nûru, evvel-âhir nûr olan Âlemlere Rahmet Nebi'yle buluşturan Rabbine hamd ediyor, Muharrem'in ilk on gecesiyle gönüllere düşen nârda yanıp yakılıyordu.

"Ve ikiliye ve teke andolsun!

Ve aydınlığa doğru ilerleyen geceye andolsun!"

Evet!..

Rahmân ve Rahîm olan, Hayy ve Muhyi olan biricik Rabbine niyâz ediyordu.

"Sen dilersem, üzerimdeki hayrı ve nimeti tamamen erdirebilirsin. Dile ki; dileğim Senin olsun!.."

Tevekkül deminden gayrete geçmişti ya; Kitabın mesâniligine de yemin ediyordu. Mushaf'ta anlatılan rûşd yolunun ikillerine de...

Â-li Muhammed'in Kevser-Velâyet denizlerine de yemin ediyordu; Mecburiyet ve Mümkünât denizlerine de...

İkrar ediyordu!..

Rûşd yolunda kemâl arayan herkesin menzili tüm bu ikilleri kendisinde cem eden Muhammedî Hakikatten yana nasipti.

"Sahil!..

Akıl sahiplerinin nezdinde.

Şu sayılanların hiç mi yemin değeri yok?.."

Hayatında ilk kez Rabbin yeminlerine "Amenna!.." diyordu. Her bir âyetin işaret ettiklerinde ve işaretlerinin de işaretinde nice şâhitlikler vardı.

Güzelliği bedel ödeyerek kendilerinde gerçekleştiren Salih yürekli bir konaklık mesafedeydiler ya; Kerbelâ'da üzerlerine doğacak olan Muhammedî Nûr güneşine talipti. Bu es-

nada Seyyide Zeyneb'in dilinden tüm Fecr Sûresini dinlerken sarsıla sarsıla ağlamaya devam edecekti.

Yeminlerin hemen ardınca anlatılan Ad Kavmi ve İrem Bağları binyıllar evveline ait geçmiş zaman hikâyeleri değildi artık. Hem bizâtihi kendi nefsinde, hem de şahidi olduğu toplumda aynıyla okuyordu.

Kimileri varlıkla şımarıp azgınlaştığı için veya varlıklarının ellerinden alınmasından çekindiği için Âl-i Muhammed'in hürmetini unutmuş ve onları yalnız bırakmıştı. Kimileriye bir taraftan Âl-i Hüseyin'e yanarken; o Seçkin Güzellerin ne için Kerbelâ'da bulunduğundan bihaberdi hâlâ...

Sûre değişik asırlarda yaşamış olan Firavunun ve Semûd kavminin akıbetlerini bir arada anlatırken; zımnen de uyarıyordu. Her devrin kendince azgınları vardı.

İlle de Semûd'a dair âyetlerde iyiden iyiye harap olmuştu. Yine Kitaptan hatırlıyordu. Kayaları oyup devasa evler yapmakta mâhir olan Semûd kavmi, risalete tabi olmak için mucize isteyince Salih Nebi, onların anlayacağı dilde hareket ederek gösterilen bir tepeyi baştan başa yarmış, Rabbinden bir rahmetle bu kayanın içerisinde bir deve çıkartmıştı. Ve aslı rahmet olan bu deveyi, kavmine emanet etmiş, sıkı sıkıya tembihleyerek; "*Onun su içme hakkına muhakkak riâyet edin!..*" demişti. Oysa Semûdlular hem emanetlerinin su içme hakkına riâyet etmemişler, hem de Allah'ın adı üzere aralarında yeminleşerek onu vahşice boğazlamışlardı. Kerbelâ'da susuz bırakılıp lime lime pârelenen Resûl Ciğerpâreleri misali...

Aynı sûre, evvelki Nebilere asi ve nankör olan ümmetlerin nasıl bir sonla helak edildiklerini de anlatmaktaydı. Âşûra Gününü yaşayan şu ümmet, hâlâ kahredilmemişse bunun tek bir sebebi olabilirdi. Ekmel Nebi, Âlemlere Rahmetti. Ehl-i Beyt'i ise bu Rahmet Evinin Evlâdı...

Yeniden Zeyneb'deydi gözü ve kulağı. Fecr'in devamında zalim ve gafil insanların kendilerine ulaşan ikramları imtihan vesilesi olarak görmemek hususunda nasıl da inat ettikleri ikaz ediliyordu.

Evet!..

Kehf'teki vurgu burada da vardı. Bir şekilde varlığı artmakta olan ahali, bu durumu kendilerinin Allah'a yakın oluşlarına bağlıyorlardı. Birilerinin rızkı daraltılınca bunu da Rabbin onlara verdiği zillet addediyorlardı. Hubb-i Câh afetine tutulan ve bu yüzden kınanan bağcı misali...

Peki, varlıklarının ve başarılarının artmasını *Hakk'*a yakın oluşlarına delil sayan ve evvelki nesillerden kendilerine kalan mirası hırsla tüketen böylesi insanlar, aynı âyette ilk olarak neyle suçlanmaktaydılar?

"Siz yetime izzet, ikram göstermiyorsunuz?.."

Şüphesiz ki bu ikaz, zâhiren her zamanda gelecek olan yetimleri kapsıyordu. Ama âyette geçen lafız "*El-Yetim*" diyerek doğrudan belirgin bir yetimi işaret ediyordu. Aynı vurgu Mâun Sûresinde de yinelenmekteydi. Üstelik yetime hürmet etmezken namaz kılabilen bu şuarsuzluk, apaçık riya işlemekle itham edilmekteydi.

Farkındaydı. Bu âyetlerde zikredilen yetimin kâmil işareti, kendisi de yetim olan Ekmel Nebi'nin yetimleriydi. Âl-i Muhammed'di.

Ahalinin varlığını artırıyor oluşunu, yaptığı ve yapacağı tüm zulümlere karşı bir bahane olarak kullanan Muaviye misal bu şuarsuzluk, Fecr Sûresinde en son neyle suçlanmaktaydı?

Ölçüsüz, hesapsız bir sevgiyle...

Rahmânî ve Nebevî olan sevgiyi yitirip kiblesizlik veya sahte kibleler vazeden bir sevgiyle...

Peki, evvel-âhir tüm risâletin biricik karşılığı olan Ekmel Nebi'nin yakınlarını sevip onların şiarlarına hürmet etmek dururken, mülkûn ve gücün vazettiği "Allah bizimledir!.." iddiasına kapılan böylesi bir şuarsuzluğa vaat edilen akıbet neydi?

Sûre artık birçok ayrıntı eşliğinde cehennemde yaşanacakları anlatıyor ve yeniden ikaz ediyordu. Emaneti ve yetimi horlayanlar sonunda pişman olacaktı.

Tüm bunların nihâyetinde gelen muştı ise sûrenin giriş kısmında yer alan yeminleri akledip onlara hürmet gösterenler ve bu hürmetin gerektirdiği tüm şiarları elleri, dilleri ve gönülleriyle ayakta tutanlar içindi.

"Ey mutmain olmuş nefis!

O'ndan razı olmuş şekilde

Ve O'nun rızasını kazanmış bir halde

Dön Rabbine!

O kullarının arasına katıl.

Ve gir cennetime!"

Vâris-i Zehra'nın nefes verdiği bu sûrenin nihâyetinde "Şüphesiz ki, Allah doğruyu söyledi!.." ikrarı İmam Seccâd'ın dilinden gelmişti. Bal rengi bir çift göz, Numan'ı izliyordu. Ân itibariyle talibe lazım olan ufku işaret edecekti.

"Sence böylesi bir muştuya erişip Rabbine dönecek olanlar hangi kulların arasına katılacaklar?"

Anlamıştı Numan. Yusuf Nebi'nin bile nihâyetinde arzu ettiği nimetti bu. Muhammedî Nûrun şuurunda ve ahlâkında olan Salihlerin arasına katılmak...

"Peki, buradaki rıza makamı kime işarettir?"

Numan'ın gönlüne doğan ilk mana, evvelce İmam Seccâd ile talim ettikleri çift yönlü rızaya dairdi. Boynunu büküp "Murteza" deyiverdi. İlmin Kapısı sayılan Haydar-ı Kerrâr bu sıfatı bizzat İlmin Şehri olan Ekmel Nebi'nin dilinden almıştı.

O, Rabbinden razı olan ve Rabbin indinde razı olunandı. Nefs-i Raziyye ve Nefs-i Marziyye ile taltif edilen seçkin insandı.

Üzerine yemin edilen on geceye ve Fecr Sûresinin devam eden okumasına binaen farkındaydı ki, güzelliği bedel ödeyerek kendinde gerçekleyen İmam Hüseyin de böylesi rıza makamının apaçık tecelligâhlarından olmuştu.

Yolculuğun ilk günlerindeki talimlerinden hatırlıyordu. “Bizi evvelimiz ve âhirimizle bir görmezsen nasibini kendi ellerinle kısarsın!..” diyen Ali Seccâd’ı şimdi daha iyi anlayabilişti.

İkrar ediyordu!

Kitabın “*Salihler*” diyerek zikrettikleri, “*Salih zât*” ile kemâl bulan yücelikten nasipdar olanlardı. Onlar sözün ve olayın iç yüzünü okuyabilen; nefsinde ve toplumda var olan putları tek tek kırıp gönülleri O’nun Evi eyleyen; böylelikle Rabbinin huzurunda sulha, ahalinin işlerinde ıslaha bakan; ömrüyle ve canıyla bedel ödeyerek baştan ayağa her vasıflarıyla güzelliğe şan katanlardı. Edebin, Rabbe teslimiyetin ve dahi rızanın bayraktarlarıydı onlar. Refâkat Âyetinde bildirildiği üzere Nebiler ile birlikte yürüyen kullardı. Kâh şehittiler, kâh sıddîk ve şehid.

Seyyide Zeyneb rızayla ilgili bahsin diğer yüzünü mü açmak istemişti? Yeniden Fecri sordu.

“*Evvel* ve *Âhir* Esmâsının tecellilerinden bakarsan Fecr kelimesi zamana inkılâp eder ve güneşin doğum arefesini gösterir. Peki aynı kelimeyi *Zâhir* ve *Bâtın* Esmâsınca okursan?..”

Numan ikinci okumanın zamanın bütünleyicisi olan mekân nispet edildiğini seçmişti. Nitekim Fecr kelimesi bu kez toprağı yarıp çıkması itibarıyla kaynak suyunu anlatıyordu. Risalet mazisinin ilk örneğiyle Zemzem idi bu. Ekmel Nebi’de kemâle eren alâmetiyle Kevser...

Ulaştığı toprağı yeşillendirip bereketlendiren rahmet...

Salih Zâtın İki Yetimine nispetle inci ve mercan kayalarından fıskıran, suyu sütün ak, baldan tatlı, misk kokulu pınar... Kitabın ve Muhammedî İnsanın bulunduğu havzın kaynağı... Anlamıştı!..

"Fatıma olmazsa Ali yaratılmazdı. Ali olmazsa Ben yaratılmazdım!.." diyen Ekmel Nebi; üzerine yemin edilen ikiliyi, tek olan kendi hakikatine ulaşmak isteyenlere zâhir ve bâtın, evvel ve âhir iki kapı eylemişti.

Belki de bundan sebep kulaklarından gönlüne inen o Nebvî nida yarım asır sonra aynıyla yinelenecekti.

"Fatıma'nın gönül hoşnutluğu benim rızamdır. Benim rızamsa Allah'ın rızası..."

Secdeye kapanmıştı artık. Kalbiyle niyâzda, diliyle ikrar daydı. Kerbelâ'ya, Âl-i Muhammed'in Beldesine varmazdan evvelki son gecenin rızkını buradan talep ediyordu.

"Ey Din Gününün Sahibi olan ve miskal tanesi için bile kullarından hesap soracağını haber veren Allah'ım!..

Senden razı olan seçkin kulların hürmetine dile!..

Dile ki, sebepler âlemine bakıp Müsebbibi unutanlardan olmayayım!..

Kendilerinden razı olduğun o güzeller hürmetine dile ki; onlardaki rıza ile nasip bulayım!..

Şüphesiz Sen, dilediğine dilediğince lütfedersin."

Niyâz, Rabbin *El-Vehhâb* oluşuyla devam ederken fark etmişti. Âl-i Muhammed ile olan yolculuğunun onuncu gecesindeydi. Ve zaman içinde zamana açılmış, mekân içinde mekânda bulmuştu kendini. Kemâl olana imen yakınlık lütfedildikçe âhırde olanlar evvele dönmüş, bâtındakiler zâhire meyletmişti, Peyderpey...

Henüz anlıyordu ki; onuncu gecede açılan her şeyin tohumu henüz tîk gündeyken toprağına karılmıştı zaten.

İkrar ediyordu!..

Evvel, Âhir, Zâhir ve Bâtın Esmâsınca Fecr kelimesinin her iki yüzünü kâmilten buluşturan hikmet; zulüm ve cehalet karanlılığında boğulmakta olan ruhun, rahmetin ve ilmin aydınlığına çıkışının işaretiydi.

Secdeye, ikrara ve niyâza devam ederken adım adım sezecekti. Emanet Âyetinde dağlara, yere ve göklere emanetin teklif edildiği, ama hepsinin bu sorumluluktan çekinip korktuğu oysa insanın kabul ettiği söyleniyor ve devamında insan, zalim ve cahil olarak vasediliyordu ya; Fecr, bu emanete şahitlik demiydi.

Evet!..

Emanet; herkeste var olan bu Nûr-i Muhammedi'ye bi'l-hak beşiklik edebilme iddiasıydı. Kurân İnsanı olmaya talip kişiler; şeytani libaslarla üzeri örtülü bu nûrû açığa çıkarıp Ona şahid olmak zorundaydılar. Nitekim meleklerin kıblegâhı; Âdem'in kalıbı değil, O ilk Nebide mahfuz olan Âhir Nebi'nin nûru idi.

Gözlerini vaktin her İki Güzeline de çevirmişti. Gönlünde belirenler için tasdik arıyordu. Üzerine yemin edilen on gecenin, çiftin ve o ikilin buluşup teke ermesinin hürmetine bir şey söylemeyecekler miydi?

Aradığı muştı Seyyide Zeyneb'den gelecekti. Yemindeki gibi gönül semalarındaki gece artık sabaha yürüyordu ya; "*Katıl o kulların arasına, gir cennete...*" muştusuyla nihâyetlenen Fecr'in bire bir devamında yer alan sûreyi hatırlatmıştı. Çağrı orayaydı.

Evet!..

Ha-Mim, Ayn-Sin-Kaf ile beliren kâmil şiarlara hürmet eden Salihlerin bir arada girecekleri cennet, Beled Sûresinin yeminleriyle mana buluyordu.

"Andolsun Senin meskûn bulunduğın beldeye!

Andolsun Babaya ve Evlâdına!

İnsanı gerçekten türlü meşakkatler içinde yarattık."

Yeniden toprağa kapanmıştı Numan. İç çeke çeke, sarsıla sarsıla ağladığı esnada mağaranın duvarlarından yansıyan her bir nidayla yeni baştan niyâz ediyordu.

Ka' misali Muhammedî Hakikatle aydınlanan kalbini, ten beldesinin biricik Kâbesi bilenlerin hürmetine, kendisine emanet edilmiş tüm melekelerle secde edebilmeye talipti.

Biliyordu!..

Secde edenin ve secdeye yön verenin, seccâdın ve secdegâhın sahibi *Mâlikü'l-Mülk* olan Allah'tı. *Rahmân ve Rahîm* idi O. Zorluk vazeden her türlü meşakkat, O'na değil kula aitti.

İki yemin ve türlü meşakkatlerin ardınca yaratılmaya talip olan insan, âyette "Biz" öznesiyle gizlenen ortak iradeye tabi olmak zorundaydı.

Tek olan niyâzla, bu nûr deminden nasibini arayacaktı.

"Ey Âlemlerin Rabbi olan Allah'ım!..

Sana hakkıyla hamd eden ve Seni ziyadesiyle tesbih eden O Seçkin Güzeller hürmetine şu aciz kuluna Muhammedî Bel-denin kapılarını arala!..

Sen dilerse; onların yanında Kıtmîrce refakatim olur. Şüphesiz ki, Sen dilediğine dilediğince lütfedebilensin. Dile ki; dileğim Senin olsun!.."

*Deşt-i Kerbelâ'da güzeller şâhı
Mülk-i melahatta şehâdet mâhı
Hüseyn'e muntazır Hakk'ın dergâhı
Siddîk ağlar, Muhtar ağlar, Yâr ağlar."*

Muhammed Lûtfî

Safer ayının yirminci seheri askerler açısından sıradan bir güne gebeydi. Her zamanki gibi binitlerini suvarmışlar. Kırba-larını doldurup hareket emriyle birlikte yola koyulmuşlardı.

Gözleri sadece yeryüzünde olanlar kendi mutadlarını yine-leye dururlarken Muhsine gönüller vuslat arzusuyla yanıp tu-tuşmaktaydılar. Biliyorlardı. Kırk gün önce batan güneşlerine aynı yerde yeniden kavuşacaklardı. Niyâzları Arş-ı Âlânın biri-cik Rabbineydi ya; arzın ıstırapları ve semanın nimetlerinden sonra artık arşın şâhitliğine taliptiler.

Zihni arzda, gönlü semada salınan Numan'ın hâlet-i ruhi-yesiyse dem be dem değişecekti. Kâh bir an evvel Kerbelâ'da olmak için sabırsızlanıyor, kâh haşyetlere bürünerek coşkun-luğunu yitiriyordu. Gönlü nedamet kılıcıyla lime lime kıyılır-ken aklı ve dili de tutulmuştu artık. Yetmiş yıllık söz üstadı

bir şairken hislerini kendisine bile ifade edemez haldeydi. Yolculuk boyunca talim edegeldikleri her bir kelime, buza yazılmışçasına azıcık hararet görünce eriyivermişti. Geriye kalansa sâde bir “Ah!..” idi.

“Va Huseyna!..”

Evet, itiraf ediyordu. Hem onunla yanıyor, hem huzuruna varmaktan utanıyordu. Bir gözü nûrdaydı, ama gönlünde nâr vardı. Ay ışığını aydılatıcı oluşundan sebep “Nûr” kelimesiyle, güneşinkiniyse yakıp kavuran “Ziya” ile anlatan Kitaba yeminler ediyordu. Ateşlere atılan İbrahim Halilullah’tan da utanıyordu. Susuzluktan çöl güneşi altında cayır cayır yanan Evlâd-ı İbrahim’den de...

Uzaklardan beliren nârı görüp onun izince Tûr Dağına yönelen Musa-ı Kelimullah’tan da hicab ediyordu. Semâ nûrlarının melekûtuyla rızıklanan İsa-i Ruhullah’tan da...

Biliyordu. Nübüvvet Beldesinin sâkinleri kendilerine verilen tüm nimetlere rağmen nihâyetinde Muhammedî Risaletin vazettiği biricik sevgiye talip olmuşlardı.

Peki kendisi?..

Bunca hicaba ve pişmanlığa rağmen o eşîğe yüz sürmekten beri durabilir miydi?

Âlemlere Rahmet Nebi’den miras Vaktin İki Güzeline bakılırken gözlerini yeniden rüşd mektebinde açıverdi. Bu kez doğrudan secdedeydi alnı. Kitapta “*Balık sahibi*” olarak zikredilen Yunus Nebi’nin hâl dilince Âlemlerin Rabbini tesbîh ediyordu.

“Senden başka ilâh yok.

Her türlü eksik tasavvurdan berisin Sen.

Bense kendine zulmedenlerden oldum.”

Mağara duvarları “*La ilâhe ente subhâneke inni kuntu min ez zâlimin!*..” ikrarıyla çınlarken, Numan’ın imdadına icabet

eden ses, Seyyide Zeyneb'den gelecekti. Dün gece talim ettikleri Sevgi Âyetinin iki kelimelik ruhunu hatırlatıyordu. İlki fiili karşılıkla desteklenmesi gereken şuur dolu bir sevgiyi anlatmaktaydı. İkincisi ise yakınları ve yakınlaşma arzusunu...

“*Meveddete fi'l-kurba...*”

Vâris-i Zehra sözün devamında işaretin de işaretiyle konuşmaya başlamıştı.

“Ey Ceddimin Yoldaşı, sakın unutma!..

İnsan, ‘*Mevedde*’in ‘*Mim*’i ile ‘*Kurba*’nın ‘*Kaf*’ı arasında kendini inşa eder. O’nun işaret ettiği sevgide *Mim* üzere kemâl bulanlar, O’nun muradına hakkıyla teslim olanlardır.

Meveddetinde *Mim* yoksa, kurbadaki ‘*Kaf*’tan da nasibin olmaz. Rabbinden niyâzin *Mim*lenmiş bir *Kaf* ise nasibini ‘*Vav*’da arar!..

Şüphesiz ki; O *El-Vedūd* ve *El-Karīb* olandır.”

İki kelimelik anahtarın nihâyeti iki Esmâya bağlanırken, beyânın kendisi de sözden göze meyletmişti. Bal rengi bir çift bakış, nûr ve nâr timsali belirdikçe ateşe konmuş yağ gibi erimekte olan Fetâ yeniden secdeye kapanıverdi.

İkrar ediyordu!..

Muhammedî kalple nasip bulmanın yolu Meveddet Ehli Velâyet silsilesine olan kurbiyette saklıydı. Bu Velâyetin biricik kaynağı olan Allah; “*Bana yakınlık sağlayan kulum, sevgime erer. Ve Ben bir kulumu sevdim mi, onun gören gözü, işiten kulağı, tutan eli, konuşan dili ve akleden kalbi olurum!..*” bu-yuruyordu. Beşeri iradenin O’nun muradına tastamam teslim olmuş haliydi bu.

Mim, *Kaf* ve *Vav* ile beliren nice şiarlar hürmetine vecd ile yeniden yakarmaya başlamıştı.

“Ey kuluna şah damarından yakın olan *El-Karīb*!..

Vehhâb oluşun hürmetine dile! Dile ki; şu kulun Senin bu kurbiyetini her dem bilip buna uygun yaşayan Meveddet Eh-linden olsun!

Şüphesiz ki, Sen; *El-Vedûd* olansın ve tüm sevgilerin kay-nağısın. Seni ve Senin sevdiklerini bi'l-hak sevebilmemi dile!..

Mevlâ oluşun hürmetine Meveddet Ehli Vefîye yakın eyle beni! Dile ki; önün bendeki emeği zayi olmasın!..”

Numan niyâzına talim ettiği tüm Esmâ eşliğinde aynıyla devam etmek istemişti. Tâ ki; “Komutanım!.. Acilen bir şeyler yapmanız lazım!” sözlerini duyana değin...

“Belki sizi dinlerler komutanım. Esirlerle bir de siz konuş-sanız!..”

Numan'm gözü, kulağı kendindeyken aklı mağarada mı kal-mıştı? İkaz üçüncü kez tekrarlandığında ancak fark edebile-cekti. Tüm Muhsineler binitlerinden inip yürümeye başlamış-lardı. Onları durdurmaya çalışan birkaç asker neredeyse Âli Hüseyin'i itip kakmak üzereydi ki; “Durun!..” diyerek seslendi.

“Bırakın onları ve geri çekilin!..”

Merak dolu bakışlarla kâh esir addettikleri Evlâd-ı Resûlû, kâh komutanlarını izlemekte olan askerler henüz neler oldu-ğunun farkında değillerdi. Oysa sezmişti Numan. Yepyeni bir başlangıç için balığın karnından kurtarılan Yunus Nebi misali Muhsineler de terk ediyorlardı gaflet ehli kafiyei.

Evet!..

Muhammedî Yusuf lar artık kendi derûni kuyularından çıkı-yorlardı. Üstelik Mukaddes Tûva Vadisine adım atmışlarcasına naleynlerini de bırakıp yalın ayak yürümeye başlamışlardı.

İlle de Seyyide Zeyneb...

Ötelerden parıldayan o nârı tastamam görmüştü sanki. Ateşe uçan pervanelere aşk ile nasıl yanmak gerektiğini öğre-tircesine iki kanadını açmış halde uçuyordu Kerbelâ'ya...

Ne onu durdurabilirdi herhangi bir kimse, ne de yakınlarını. Tufan Gününe nispetle yedi kat semâ rahmet olup yağarken Meveddet Ehli âşıklar nehir nehir buluşup akıyorlardı Kerbelâ'ya. Tahrîm Süresinde vazedildiği şekilde Zeyneb misal nûrları önlerindeyken cennete doğru koşuyorlardı. Aynı âyetin niyâzınca nefes vardı, kalpleriyle işitecek olanlara...

"Ey Rabbimiz!..

Nûrumuzu tamamla

Ve bize merhamet et!"

Anlamıştı Numan. Gidenler, nûr üstüne nûr ile tamama ermek için kıyamdaydılar. Kitap, Aşk Ehli kulların her haline şâhit değil miydi? Nebinin hal dilince beyân edildiği şekilde insanların türlü ziynetler kuşanarak buluşacakları deme gidiyorlardı.

İkrar ediyordu. Ceddinden birer ziynet olan inciler ve mercanlar böylesi bir buluşmaya akıyorlardı.

Peki kendisi ne yapacaktı?..

Yüzleşmekten korktuğu pişmanlıkların ardına sığınıp Kerbelâ'dan uzak durabilir miydi?

Asla!..

Kendisinden emir bekleyen askerlere; "Siz burada bekleyeceksiniz!.." diyerek seslendi: "Ben onlarla birlikte gidiyorum. Yarın veya daha sonrası, mutlaka döneceğiz buraya!.."

Az evvel Âl-i Hüseyin'in de yaptığı gibi atından inip naleylerini çıkarmıştı. Nefes nefese bir halde Meveddet Ehline yetişebilmek için koşuyordu. Her bir adımında nihayeti O'na ulaşmayan bir sevgiyi ardında mı bırakıyordu? Terk ettiği şey gaflette kalmış bir maziydi aslında. Bâtıldan kaçıp Velisine koşuyordu. Koşarken neyden uzaklaşıp neye ilerlemek istediğinin farkındaydı ya; yoldaşı Hacer Anneydi. Yanıyordu yüreği; damla suya hasretken ciğerleri dağılan Evlâd-ı Hacer misali. Yanıyor ve koşuyordu onların ardınca...

“Ey Meveddet Ehli!..
Ey sevgilerinde yakın olanlar!..
Ne olur, geride bırakmayın beni...”

Hacer misali kalp makamı, korku ve umut tepeleri arasında gidip gelmişken; dosdoğru bir istikametle sadece Muhammedî rahmete koşuyordu.

Mağara Yoldaşlarına refakat eden Kitmîrcesine nihâyet Âl-i Hüseyin’e yetiştirdiğinde işitmeye başlamıştı. “*Meveddete fi'l-kurba...*” diyerek yinelenen o nida, Zeyneb’in kalp atışları olmalıydı. Vâris-i Zehra’nın sadrından yükselen ikrar, Muhammedî Nûr ile var edilmiş her şeyi kendisiyle birlikte Kerbelâ’ya gelmeye çağırıyordu. Sanki sûra üflenmişti. Zeynebî çağrıya kapılanlar, coşkun bir nehre düşen yaprak tanelerince akıyorlardı kurbiyete.

Evet, Kerbelâ değildi orası!..

Meveddet Ehli âşıkların indinde bizatihi “Kûrb-i Âlâ” idi. Yakindi. Yüceydi. Âlî Yakınlığın beldesiydi.

Neden sonra fark edecekti. İki Denizin buluştuğu yerde direlebilmek için koşuyorlardı ya; Zeyneb’in sımsıkı tuttuğu o sepetin içinde Şehidler Sultanı Hüseyin’in ser-i saadeti vardı. Selede mahfuz *El-Muhyi*’den işaret balık misali...

Kevserin ve Velâyetin, Mecburiyetin ve Mümkünâtın; üzerine yeminlenilmiş tüm ikillerin buluşup tek olacağı vuslatgâha koşarken tastamam ikrar ediyordu. İsmiyle müsemma sürede vazedildiği şekilde nûr üstüne nûra yönelen insanlara Allah türlü misailer vermişti. Görecek göz ve anlayacak kalp ise *Mim* ile *Kaf* arasında gizliydi. Kitabın her bir kelimesinde, elinin yettiği, bakışlarının ulaştığı her bir yerde Sevgilinin işaretlerini seçebilen bir kalp, Rabbin *El-Vedûd* oluşuna hamd etmeden durabilir miydi?

Evvelinde susuzlukla canlar yakan, âhiriyle iki denize inkılâp eden; zâhiriyle "Gam ve Bela" yurduyken bâtıyla 'Kurb-i Âlâ' olan Nûr Beldesine doğru koştukları için hamd ediyorlardı.

Evet!..

O'ydu; Sevip sevilen ve meveddetin biricik kaynağı olan *El-Vedûd*...

Yaratılanların birbirlerini sevebilmeleri de O'nun rahmetiydi. Sevgilerin âlâsıyla tüm sevgilerin temize çekilebilmesi de O'ndan bir rahmetti.

O sevip var edendi. Sevgisiyle yaratandı. Kitap şâhitti. "*Allah, iman edip salih amellere devam edenlere ölümsüz bir sevgi verecek!*.." âyetince *El-Vedûd*'dan gelen dirilik, sevgi üzerineydi. Muhammedî Beyânın buyurduğunca; O güzeldi ve güzelliği seviyordu. Şehidlere vaat ettiği '*Güzel bir rızık*' da bu ölümsüz sevgiden bir tecelli.değil miydi?

Kulunda Kendisine tecelligâh edindiği *Kaf* misali kalpleri sevgiye mabed eyleyendi O. Güle meftun bülbül dahi sevgisini O'ndan alırken, fıtraten güzele ve güzelliğe meyleden kalp; O'nsuz bir sevgiyle mutmain olabilir miydi?

İşte, O'nun sevip sevdirdiklerine doğru koşuyorlardı. İnışli çıkışlı nice bayırlar aşarken nereye gittiğini bilen kalp, mıkna-tısa tutulmuş demir talaşları misali buluyordu yönünü. Taşlar ayak tabanlarını kesip kan revan içerisinde koysa bile kanın toprağa derya misali aktığı Kurbangâha koşuyorlardı ya; gönüldeki bu sevgiye hangi beden karşı koyabilirdi?

Kucaklarında balaları, yüreklerinde kor kor ateşle koşuyorlardı. Onlar koşarken altlarındaki arz titriyor. Melekler dahi artlarına dizilebilmek için yeryüzüne iniyorlardı.

Oysa...

Gevşek topraklar ve çalı çırpıyla örölü bir yokuştan indikleri esnada devrilivermişti Numan. Yetmiş küsur yaşındaki ten kalkamıyordu bir türlü. Belki de sonunda isyan etmişti teni. Yoksa mazideki vefâsızlıklarına binaen ceza mıydı bu? Yutkunmuştu. Doğrulmayı denemiş ama iki adım sonra yeniden yıkılmıştı öylesine. Hacer Annenin refakatinden Abbas-ı Alemdâr'a devrolunmuşçasına artık sürüne sürüne ilerliyordu. Kollarındaki fer de kesilince dayanamamıştı gayrı. Zor olan toprakla hemyüz olmak değil, Âl-i Hüseyin'den beride kalmaktı.

"Medet Seccâd, medet!.." diyerek sesleniverdi. "Ne olur amcan hürmetine beni, ardınızda bırakma!.."

Mushafın Kitmîri bile Mağara Ehline hizmet ile şan bulmuşken, kendisi bi'l-fiil külfet haline gelmişti ya; utancına utanç ekleniyordu. Oysa az sonra koluna girmişti İmam. Semanın yollarında taşıdığıınca arzın yolunca da yüklenmişti yoldaşını. Evlâd-ı Resûl'e külfet olmanın edebiyatı yanan Kitmîr, bir dem sonra ikrara yönelecekti. Aslanın yavrusu da aslandı ya; onların hakkı her halükârda ümmeti sırtlamaktı. Üstelik de tek bir bedelle...

"Meveddete fi'l-kurba..."

Böylesi bir rahmetin içerisindeki insan, imkânı varken Rahmet Evinin Vârisine hürmet etmiyorsa, ancak kendi nasipsizliğine yanabilirdi. Adımları usul usul hızlanırken; "Rabbim affeyle!.." demeye başlamıştı. Sevene yakışan hâl, sevdiğinden istemek değil miydi? Yanmıştı ve yakarıyordu.

"Rabbim affeyle. Merhamet et kuluna!..

Nûrları önlerinde gidenler hürmetine başıyla benil!.."

Meveddet Ehli Veli, yoldaşına Kitabı hatırlatmıştı. "Sakın unutma!.." diyordu: "*Rabbim Rahîmdir, Vedûddur...*"

Evet!..

Her rahmet O'nun sevgisindeydi. Seven sevdiğiyle dirilme-ye, sevgisini O'nunkiyle birlemeye gidiyordu. *Hakk*'a ulaşan en kısa yoldu bu.

Sevgileri birlemek...

O'nun için, O'nunla sevmek...

Velâyetin kollarında adım adım yürütülürken yeni baştan ikrar ediyordu. Rıza da bu sevginin içindeydi, teslimiyet de...

Peki, sevgilerin hepsi aynı mıydı?

Kendisi birçok insan gibi Rabbini, verdiği nimetler için seviyordu. Oysa “Âşûra Günü de, evvelinde ve âhirinde de Rab-bimden güzellikten gayrısını görmedim!..” diyebilen Muhsine kalpler; Rabbi tüm fiilleriyle birlikte seviyorlardı. Verse de O'ydu Sevgili; vermese de O...

Varlıktaki tüm tecellilerini sevdiklerinden dolayı O'nun Es-mâlarını da bi'l-hak seviyorlardı. *Cemîl* de olsa O'ydu Sevgili; *Celîl* de olsa O...

Rabbe olan kurbîyetlerini bizâtihi canlarını ve sevdiklerini kurban eyleyerek göstermemişler miydi? Onların sevgisi Rab-bin artıp azalabilen tecellilerine değil, artıp azalmayan Mutlak Zâtınaydı. O'nun sadece fiillerini veya vasıflarını değil Zâtını da bilfiil seviyorlardı.

Biliyordu Numan!..

Hiçbir mahlûkta Allah'ın Zâtına yönelik kuşatıcı bir ilim veya şâhitlik yoktu, olamazdı. Oysa Meveddet Ehli Veliler, il-min ve şahadetin mümkün bile olmadığı bir sahada sevgileriyle nasipleniyorlardı.

Evet!..

Emir, edepten üstündü. Edepse ilimden...

Ve O'na duyulan sevgi, bu üçünden de yüceydi.

Rüşd Mektebindeki son dersi hatırlarken 'Meveddet'in 'Mim'inin ardınca bu kez “Muhabbet” kelimesi düşmüştü gön-

lüne. Biliyordu. Hararetlenen suda beliren ve hararetlendikçe yukarı doğru meyleden kabarcıklara “Hub” denilmekteydi. Toprağa atılan ve nihayetinde filizlenmesi umut edilen tohumlarsa “Habbe” idi. Muhabbet kelimesi işte bu iki kök mana ile var edilmişti. Asılların ilki Kevser şiarlarındandı, ikincisiyse Ebû Tûrab...

Kevser ve Velâyet Denizlerinin birbirleriyle ‘*Min*’lendiği yerden çıkıyordu muhabbet. Bu muhabbetten hâsıl Sevgili, Allah’a nispet edilince; kelime tastamam “Habîbullah” oluyordu. Allah ile En Sevgili Kul...

Hem insandan Allah’a yönelmiş sevginin en zirve haliydi O. Hem de O’ndan insana bakan sevginin kemâliydi.

Evet!..

O, O’nun Zâtını seviyordu; ‘O’ da, Onun...

Birleşmiş sevgiydi bu. Âlemlerin Rabbinden, Âlemlere Rahmete...

Bu yüzden vahyin akli mertebesindeki Cebrail, Mirac esnasında bir yere değin gelebilmiş, artık ilmin, emrin veya edebin yol alamadığı bir demde aşk ile yürümüştü Habîbullah...

Muhammedî Miracı tasvir eden; “*İki yay kadar, hatta daha da yakın!..*” âyeti şâhitti. *El-Vedûd* olâır Allah, Kendini Habîbullah’da sevmişti. Ve tüm kullarını bu sevgide ortak olmaya çağırıyordu.

“*Meveddete fi’l-kurba...*”

Kırılmıştı yine kanatları. Semâ katlarından arza düşmüştü.

Evet, ‘Kurb-i Âlâ’, böylesi bir Habîbin Ciğerpârelerine katligâh olmamış mıydı? Tenini unutmuştu gayrı. Burak misal tutunduğu Âl-i Muhammed’in kollarında Kerbelâ’ya akıyordu. Kurbiyetin Beldesine yaklaştıkça gönlüne düşen kelimeler de keskinleşmekteydi ya; seçmişti. Vahyin Mekke günleri ekseri olarak “Bunları yapın, şunlardan sakının!..” kabilinden beyân-

lara sahipti. Oysa “Allah Muhsinleri sever...” veya “Allah zâlimleri sevmez...” misali sevgi vurguları vahyin son yıllarına aitti.

Öncelikle ‘yap-yapma’ emirleri ve cehenneme dair ikazlarla çocukçasma terbiye edilen insanlık, cennet yaşamına dair muştularla kendi gençliğini buluyordu. Oysa akleden kalpler, ‘Mim’ ile olgunluğa erdikçe ilâhi beyân; “Allah sever, Allah sevmez” şekline dönüyordu. İman, salih amel, rıza ve yakın neticesinde elde edilen meveddet misali...

Evet!..

Sevgi, kâmil olanın kârıydı. Lokma gibi ağızda çiğnenip üç beş şiirle, kafiyeyle anlatılabilecek nimetlerden değildi. Risâletin ilk emirlerini ‘Dinle!..’den, ‘Oku!..’ya yönelten Rab, gönül kitabının ilk dersini ‘Sevin!..’ diyerek açmaktaydı.

“Meveddete fi’l-kurba...”

Güneş tepeye yaklaşırken dilleri ve gönüllerindeki zikir, meveddetten kurbaya dönecekti gayrı. Kerbelâ’ya arz üzerindeki yakınlığı arştakine nispetle gölge bilen canlar, şimdi de O’nun *El-Karîb* oluşuna hamd ediyorlardı.

Evet; yakindi O...

Lâfız itibariyle yüzünü muhatabına dönmek manasına geliyordu. Kitapta “Allah’ın Vechi” olarak zikredilen her şey O’nun kurbiyetinden birer nişandı. Meveddet Ehli olanlar yüzlerini her nereye dönerlerse dönsünler, bi’l-hak görüyorlardı. O, her şeye kendilerinden daha yakın olardı. O’nsuz ne yaprak kımıldayabilir; ne de bir bala annesinden sevgi bulabilirdi.

Hem varlık âleminde, hem de kendilerinde O’nun kurbiyetine şâhit olan böylesi kalpler için “Mukarrebûn” diyen Kitap, muştuyu da apaçık bildiriyordu.

“Eğer bir kişi mukarrebûndan ise
Ona ferahlık verici reyhanlarla dolu
Nimet cenneti vardır.”

İkrar ediyordu Numan!..

Bizzat Habîbullah’tan işitmişti. Hasaneyn hem cennet fetâ-
lârinin İki Seyyidiydi, hem de Onun İki Reyhanı...

Cenneti, Âl-i Âbâ’nın şiarlarınca ırmak, inci, mercan ve tür-
lû ziynetler ile tasvir eden Kitaba şâhitti. ‘*Meveddete fi’l-kurba*’
nimetine hürmet edenlerin cenneti, onlarla ilelebed birlikte-
likti. Her salih kulun, nihai muradında yer aldığı gibi...

Evet!..

Habîbullah’ın “Kişi sevdiğiyle beraberdir!..” beyânı, dünya
hayatı için dostu ve düşmanı belirleyici bir tespit hûkmündey-
ken, aynı beyânın âhirete bakan yüzünde muazzam muştular
vardı.

Koşuyor ve yakarıyordu Rabbine. Niyâzı; “*Her nerede olur-
sanız olun, O sizinle birlikte dir...*” âyeti gereğince Rabbine ya-
kin olabilmekti. Biliyordu. Böylesi bir makamda aklın yakini
hakikat üzere düşünebilmekti. Vicdanın yakini hakkın ve adâ-
letin sesi oluştaydı. İradenin yakini salih amellerde sabit ol-
mak, kalbinkiyse ‘*Meveddete fi’l-kurba*’ ile kuşanabilmekti.

Ve ruhun yâkini...

Ya cebren emaneti Sahibine iade ederek Hesap Günü O’nun
huzuruna çıkarılacaktı. Ya da Lika-ı Rab üzere irâdi ve vehbî
olarak Rabbinin emrine dönecekti.

Tüm Kehf Sûresi talimlerinin özü tam da burası değil miydi?..

Ölü misal bir kalbin O’nun *El-Muhyi* oluşuyla asıl diriliğe
ulaşabilmesi umuduyla rüşd mağarasına girilmemiş miydi?

El-Karîb İsm-i İlâhisi ilk nâzil olduğu âyette *El-Mucîb* İsmiyle
birlikte zikredilmişti ya; seçebiliyordu. Kurbiyet üzere yürü-
mek arzusundaki kul, Meveddet Ehlinin davetine icabet ede-
rek Kehf’e alınmıştı. Yeniden yakarmaya başladı.

“Ey niyâzlara icabet edişiyle *El-Mucîb* olan Rabbim!..

İşime, sözüme, işittiklerime, görüşüme ve akledişime rahmetinle icabet eyle!..

Sensin bana şah damarımdan dahi yakın olan Sevgili. Dile ki; Seninle görüp duyayım, Senden söyleyip Sana meyledeyim ve Seninle seveyim, Senin de sevdiklerini!..

Muradım Senin ve sevip sevdirdiklerinin refakatiyle yürümektir. Lütfeyle yâ Rab, kerem eyle kuluna, vehbeyle, rahmeyle!..”

İşlerine, oluşlarına, hallerine ve gönüllerine O’nu çağırarak son bir tepeciği daha aştıklarında nihayet karşılarında Kerbelâ.

Sol yanında kıvrıla kıvrıla akan Fırat vardı. Gurup vakti ışığı ulaşmayan güneş misali...

Sağ yanda şehitlerin istirahatgâhları vardı. Fecr vakti güneşlenen fetâlar misali...

Ve onların başuçlarında Kitmîre nispet toplanmış ahali...

Kerbelâ’yı uzaktan uzağa gözlerken yoldan veya bitkinlikten değil, eşliğinde bulundukları o kapının azametiyle kırılıvermişti dizleri. Birer ikişer devriliyorlardı, hâlâ kan kokan o toprağa...

Zeyneb hariç...

Zehra misali mahzun tebessümler ve güle nispet kızarmış gözlerle Haydarcasına dimdik ayaktaydı o...

Güneş ve ay aynı hesap üzereydi ya; Vâris’te mahfûz zikrin nefesi İmam’dan gelecekti.

“Derin ürpertiler kuşanmış halde büyük bir iştiyakla yalvarın O’na. Şüphesiz ki; Allah’ın rahmeti güzellik üzere yaşayan Muh-sinlere yakındır.”

*mış yıl evvel inzal olan Âraf Sûresi, Vaktin İmamının gül nefesiyle evvelden ânâ taşınırken, *Mim-u Kaf* arasındaki âşıklar için her bir kelime zâhirden bâtına meyledecekti.

Allah'ın en büyük rahmeti Muhammedî Nûra bi'l-hak tanık olabilmek değil miydi? Böylesi bir rahmetin en yakini olan Güzellik Sahipleriyle birlikte Numan da secdeye kapamvermişti. Âyetin vazettiğince korku ve ümit arasındaydı. Rahmet dilinden kalbine inen ilâhî bir kelimeyken üzerine ölü toprağı serpilmiş 'Kerb-i Belâ' misali varlığının nûr üstüne nûr ile kıyam edebilmesi için yakarıyordu. Bu esnada aynı âyet bire bir devamıyla bu kez Zeynebî nefesle can bulmaya başlamıştı.

"Rahmetinin önü sıra muştı dolu rüzgârlar gönderen O'dur. Bu rüzgârlar vesilesiyle ağırlık yüklü bulutları ölü ve kurak bir beldeye yöneltip bu yolla semâdan su indiririz. Ve böylece orada her türlü ürünün yetişip boy vermesini sağlarız. Ölülerini de işte böyle diriltiriz. Belki üzerine düşünüp artık ibret alırsınız."

Numan vecde gelmişti gayrı. Muştı dolu rüzgârı, ağırlık yüklü bulutları, semâdan inecek olan rahmeti, böylece o ölü toprakta filizlenip göverecek şecereyi ve ille de ölüden çıkarılacak diriye düşünüyordu. Niyâzına niyâz eklenmişti.

"Ey En Güzel İsimlerin Sahibi olan Rabbim!..

Eşiğine değin geldiğim şu 'Kerb-i Belâ'yı, 'Kurb-i Âlâ' bilenlerden eyle!..

Ya Rab, Meveddet Ehli Mukarrebûn hürmetine; 'Girmem gereken yere sıdk ile girmemi, çıkarken sıdk ile çıkmamı dile. Ve Katından bir güç, bir yardım edici ile beni destekle!..'

Şüphesiz ki, Sen; dilediğine dilediğince lütfedebilensin."

Niyâzlar devam ederken Vahyin İndiği Evin Oğlu; Sevgi ve Yakın üzerinden akleden gönülleri teşbihte daha fazla derinleşmeden tenzihe çağıracaktı. Zâtıyla Evvel ve Âhir oluş, sadece Allah'ın hakkıydı ya; her bir insanda mevcut Nefes-i Rahmân'a ve Nûr-i Evvel'e dair tasavvurların hududunu hatırlatıyordu.

"Senden evvel hiç kimseye ölümsüzlük bahşetmedik. Hem sanki Sen öleceksin de onlar ebediyen yaşayacaklar mı? Her

*can ölümü tadacaktır. Sizi kâh hayır ile sınıyoruz, kâh şerle...
Ve zaten Bize döndürüleceksiniz."*

Evet!..

Gözü arşta olan her nefis öncelikle arza davet edilmişti. Ebed olanın sofrasından rızık arayanlar ya kendi ölümleri, ya da sevdiklerinin ölümleriyle ve türlü ıstıraplarla yeniden yüzleşmek zorundaydılar. Mirac arefesinde iki sevdiceğini birkaç gün arayla yitiren Habîbullah gibi...

*Ey nûr-i çeşm-i Fatıma, mahbûb-i ins u cân
İnletti bizi mihneti devrân yâ Huseyn!
Ezzm-i gâmında ateş-i hasretle yanmayan
Olsun hemîşe ney gibi nâlân yâ Huseyn!*

Sâfi

Âşûra yangınının ulaştığı her bir beldeden kopup gelen nice insan peyderpey Gam ve Belâ Yurdunda toplanmışlardı. Kimileri Yemenliydi. Karenli Veysel'in hemşehrileri...

Kimileri Bedevîydi; yalnız yaşayıp *Hakk*'a yürüyen Ebû Zer misali...

"Hayırlı Selmân" olarak vasedilmiş fetânın yârenleri de vardı içlerinde. Habeşli Bilâl'in yakınları da...

Hepsi de evvelce ne Habîbullah'ı görebilmişlerdi, ne de Onun Cigerpârelerini. Meveddetlerinde vefâ ehli insanlardı ya; Emeviler, naaş-ı şerifleri rahatsız edebilir korkusuyla haftalardır şehitlerin başuçlarında bekliyorlardı.

Yine de mevcut kalabalığın kahir ekseriyeti günübirlik ziyarete gelen civarda meskûn Kûfelilerdi. Kendileri olmasa bile

kardeşleri, oğulları, eş-dostları kerhen yahut aldanarak Âl-i Muhammed'e kılıç çekmiş insanlardı. Şehitlerin başuçlarında ağlaşırlarken böylesi akrabalarından beri olduklarını yineliyorlar. Affedilmeleri için Allah'a yakarıyorlardı.

Tüm bu insanların haricinde içlerinde on kadar Ashabın olduğu Medineli bir topluluk da vardı. Mescid-i Nebevî'deyken o dehşetli haberi almışlar ve hemen yola koyulmuşlardı. Yaşça en büyükleri olan Cabir ibn-i Abdullah doksanlı yaşların ortasıındaydı. Muhammedî Yusuf'ların hüznüyle gözlerine aklar inmiş, Yaküb misali âmâ bir haldeyken Kerbelâ'ya ulaşmıştı. Şehid Hüseyin'in defingâhına sarılıp; "Ey Sevgilinin Emâneti, Dedene bizden bahsetme!.." diyerek okuduğu mersiyeleler tüm ziyaretçilerin gönüllerini dağlıyordu.

Nitekim yaklaşmakta olan kafiyeleli uzaktan uzağa seçen birkaç sahabe, gelenlerin Âl-i Muhammed olduklarını haber verince tüm ahali birer ikişer beriye çekilmişlerdi. Söze vurulacak olsa yığınla mazeretleri vardı. Ya olan bitenden vakitlice haberdâr olamamışlardı, ya da yaşları başları aşkındı. Yine de Evlâd-ı Resûl'ün yüzüne bakmaktan utanıp alınlarını toprağa bırakmışlardı. Oysa Vahiy Evinin Nûr ve Güzellik Sahibesi onları fark edebilecek halde miydi?

Yanıyor ve koşuyordu Hüseyin'e...

Kırk günün, kırk yılın değil, asırların hasret kitabesiydi o.

Bir yanında Dedesi vardı; Dedelerin En Güzeli...

Bir yanı Kevserdi; Anneler Annesi...

Hayber'in kapısını indiren babası gibi nice devasa kapıları aşmıştı. Güzelliğin İlki misal ciğerleri ağulanmış halde kanını içine akıtarak geliyordu.

Kimseler iman etmezken Nebiye iman eden ve varını Onun yolunda yok ile değişen ninesi Haticetü'l-Kübra gibi gayrı tükenmiş bir hayatla geliyordu.

Mûte'nin çift kanatlı şehidi Cafer-i Tayyar'ı da katmıştı yanına; Bedir'in Aslanı büyük amcasını da...

Evvelin ve âhirin görüp görebildiği en azim herveyleyle geliyordu. Sadece Hacer Anne değil, Abbas-ı Âlemdar dahi yanıyordu ona...

Nice yollardan Şehidler Sultanının başucuna değin gelmişken sonunda beli mi kırılmıştı? Hüseyin'in kabrini izlerken iki bükülmüdü gayrı. Kırk gündür saraylar, ordular titreten azâmet dolu kadın gitmiş, tüm hüznünü en nazlısıyla dertleşmek isteyen mahzun bir sevgili gelivermişti.

"Ah, anam oğlul.." diyordu: "İşte, döndüm. Döndüm ama Rukayyen yok yanımda."

Mezar toprağını öpe koklaya "Ey Dedem Oğlul.." diyerek nefesleniyordu şimdi de...

"Annem *Hakk'a* yürüdüğünde geride babam ve iki kardışım vardı. Babamızı şehit ettiler. Başımı ikinizin omzuna koydum. Sonra Hasanımı da şehit ettiler. Sana yaslandım. Şimdi sen de yoksun, bacım ne yapsın?..

Ey babam oğlu, dinle beni!..

Senin Zeyneb'in kırk gündür kimsenin yanında ah etmedi ki; derdini sadece sana yansın.

Ey Anam Oğlu, dinliyor musun beni?..

Gözlerimin önünde üç oğlumu boğazladılar, üç civanmerdimi... Sonra yedi kardışım parça parça edildi. Yine de senin için titremesin diye yutkundum. Ses etmedim. Nasıl ki, bir yaşındaki balayı senin kucağındayken boğazladılar, işte o dem 'Yandım!..' dedim: 'Yandım Allah'ım!.. Kardışım bu acıya nasıl dayanacak?..'

Ey Hasan'ımın öteki yarısı!..

Durma öyle, konuş benimle!..

Sen nasıl dayandıysan ben de öyle sabredeyim. Sabır denizim tükendi gayrı...

Can Hüseyn, canına bin oğul kurban Hüseyn!..

Sen topraklara düştükten sonra ellerimize, ayaklarımıza zincirler vurdular. Bizi şehir şehir gezdirirken; 'İşte, bunlar Fatıma'nın kızlarıdır. Bakın; onları ne hale getirdik!..' dediler.

Dedem Resûlullah'ın öpmeye, koklamaya doyamadığı yüzleri ayaklarının altında ezdiler. Biz 'En büyük Allah'tır!..' dedik. 'Yezid var, o da büyüktür' dediler.

Kamçılar, kırbaçlar indi sırtımıza. Yetimler geceler boyu hep seni çağırdılar. Onlar 'Baba, baba!..' diye ağlarken semayı izledim. Dedim ki; 'Ya Rab!.. Bir âh etsem; gökten yağmur misali yıldız iner!..' Âhıma yol verip ağlasaydım; değil Yusuf'a zindan kuyular, Yunus'un yedi deryasını gözyaşlarımla doldururdum. Ama ağlamadım Can Hüseyn.

Ey kardaş, babam oğlu, şahidim ol!..

Zalimlerin yanında bir dem bile âh etmedim ki, sevinmesinler. Yetimlerin yanında bir kez bile 'Ah!..' demedim ki, mazlum gönüller titremesin.

Canımın canı Hüseyn!..

Sabır denizim tükendi gayrı. Kırk günüme, kırk gözle şahidim ol!..

Ey anam oğlu!..

Ciğerlerim püryan...

İşte, bak! Kevser'in değirmeninde öğütülür tenim. Tandır-larda tüten, bacının yüreği...

Yanıp piştiğimin kokusu ulaşmaz mı sana?..

Sen de bilirsin. Salih'in devesinden daha kıymetliydim ben. Vallahi âhıma dil verip ağlasam, gökten yağmur misali yıldız indiririm. Bir gözyaşıma yedi derya olup tufana dönerim.

Haydi, konuş benimle!..

Neredesin sen gözümün ışığı, nerede?..

Ay kardaş, Dedem Oğlu!

Düldülden inip Burak'a binen sen değil misin? Bilsem ki, sen ölüsün; vallahi düşmem derdine. Neredesin gözlerin nûr vesilesi, nerede?..”

Zeyneb beyân-ı hâle devam ederken, diğer Muhsineler de toprağa kapanmışlardı. Kimi Hüseyin'in koynunda medfun sût emer balasına yanıyordu, kimi sıra sıra yatan kardeşlerine...

Yetimler, babalarının başucundaydı. Anneler oğullarının...

Numan'sa berideydi hâlâ. Eti az sonra kemiklerinden sıyrılacakmışçasına tüm teninin burulduğunu, Zeynebî nidayla beliren nârın kulaklarından gönlüne aktığını hissediyordu. Yolculuklarının ilk günlerinde; “Keşke elli yıl önce Habibullah ile birlikte beni de toprağa verselerdi!..” demişken şimdi ateşin misliyle yanıyordu. Üstelik dem keşkelerden çıkmıştı gayrı. Dört bir yanıla nârın ortasındaydı. Sağ yanı ‘Gam’ olmuştu buradan Medine’ye; sol yanı ‘Belâ’ idi, arzdan gökyüzüne...

Evet!..

Kerb-i Belâ’ydı burası. Gönlünde beliren ses; “Rahmetin Celâl ile belirttiği yerdesin” diyordu. Rabbin Celâli meveddetinde yakın olanlara tecelli etmişti. Peki rahmet?..

Biliyordu!..

El-Vedûd’ün işaret ettiği sevgiyi baştan ayağa kuşanıp *El-Karib* Esmâsıyla nasip bulan yetmiş iki feta, Muhammedî Risaletin hürmetine canlarını kurban eylemişlerdi, Âlî olan Rabbe...

Onlar güzelliği, bedel ödeyerek kendinde gerçekleyen sevgi erleriydiler. Etleri ve kanları O’na ulaşmamıştı ama takvalarıyla Arş-ı Âlânın indindeydiler. Şehidlere vaat edilen ‘Güzel Rızk’ onlarlaydı ya; arz ve semâ Muhammedî Kurbiyetin siddîklarina ağlıyordu.

Ya kendisi?..

Kimeydi bu gözyaşları?..

Bulutlar Meveddet Ehli Yakınlar için rahmet yüklenemeyecekse hangi ölü toprak, bereket bulmayı umabilirdi?

Evet!..

Dedesi Dedelerin En Güzeli, Annesi Anneler Annesi olan Güzellik için ağlamıyordu. Gözyaşları kendi nasipsizliğineydi. Tertemiz olan mazlumla birlikte gözleri yeşeremeyen ölü vicdanlar yarın hangi yüzle Âlemlere Rahmet olanın huzuruna çıkıp 'Şefa'at yâ Resûlullah!..' diyeceklerdi?..

Ağlıyor ve ağlarken bile kendini kınıyordu. Tüm bu kederi akıbet kaygısı için miydi?

"Asla!.." demişti içten içe. Ekmel Nebi'nin sözleri dün gibi kulaklarındaydı hâîâ.

"Beni nefsinden, Ehl-i Beytimi kendi ailesinden daha çok sevemeyen biri kâmil mümin olamaz."

Bu söze hürmetin gereğince Evlâd-ı Ali olmasına rağmen suyun hakkını Evlâd-ı Zehra'ya bırakan; koskoca nehrin ortasında dudaklarını bile ıslatmaksızın sadece kırbaları doldurup Nebi yetimlerine su yetiştirmeye çalışan ve bu uğurda elleri ve kolları kesilmesine rağmen yine de Evlâd-ı Zehra'ya suyu kavuşturamadığı için gönlü yanan Abbas-ı Âlemdar'ı hatırlamıştı.

Sahi, nereye defnedilmişti o?..

Gözleri boşluğu tarıyordu. Fırat'tan dönmeye çalışırken şehit edilmişti ya; Abbas'ın mezarı diğer şehitlerinkinden uzakta olmalıydı. Ötelerde beliren bir kabartı gözlerine ilişince adımları kendiliğinden o tarafa yönelmişti. Koşmak istiyor ama koşamıyordu. Ona doğru ilerlerken kırk gün evvelinin okları, mızrakları yağmur olup tenine mi akıyordu? Nutkunun tutulduğunu hissetmişti. Sanki gövdesine inen bir kılıç yarasıydı onu böylesi sarsıp deviren. Yıkılmıştı gayrı. Yine de sürünüyordu ona doğru. Bu kez yüzü yerde olan kişi, Evlâd-ı Zehra'ya su taşımaya çalışan sâki değildi. Kevser'deki rahmete muhtaç olan Ümmet-i Muhammed sürünüyordu ona...

“Ey Fetâlar Sultanının Oğlu!..” diyerek seslenmişti. Gerisi niyâz mıydı artık, nedamet mi? Ağlıyor ve sürünüyordu.

“Ey gören gözlere gönül aydınlığı!..

Ey Nesl-i Zehra Yoldaşı, Kevser Güllerine su taşıırken suya kurban edilen sâki!..

Kupkuru bir tenle karşıdayım, işte!..

Hasretim suya. Yetmiş yıllık çölden gelmişim. Üzerimdeki nimetin kadrini vakitlice bilemedim. Ve alev alev yanıyor ciğerim. Sen ki; Vefâ Beldesinin Sultanısın. Rahmet Evine yâr ve yoldaş olansın.

Ey Aşk Ehline sâki Âlemdar!..

Bir yudum rahmete muhtacım. ‘Su...’ diyerek iniliyorum kapında.”

Nihayet sarılabilmişti Ebû Tûrab’ın Oğluna. Yüzü onun toprağındaydı ve işitmişti su-yun sesini. Kabrin altı Fırat misali gürül gürül çağlıyordu. Bizâtihi kendisi su olup Nesl-i Zehra’ya akmışken yine de Âşûra Günü söz verdiği halde yetimlere su kavuşturamadığına yanıyordu. Belki de her şehid, Rabbine döndüğü ânı tekrar etmekteydi.

Numan cûşa gelmişti artık. Ağlıyor, yanıyor ve ikrar ediyordu. Burada nasip bulamadan öteye gitmeye yüzü yoktu.

“Ey Vefâ Sultanı Abbas!..

Ey Âl-i Muhammed’e Âlemdâr olan Fetâl..

Bir yudum su olup vefâ misali dol gönlüme.

Senin adınla varayım Şehidler Sultanına.”

Haşyet dolu niyâzlarla yanarken uzaktan uzağa Zeyneb’i görmüştü. Diğer Muhsinelerle birlikte Abbas’a doğru geliyorlardı. Onları baş başa bırakmak için mecburen doğrulmuştu topraktan. Nitekim bu esnada okunan ezana kulak verecekti. Ziyaretçiler vaktin namazı için toplanmak üzereydiler.

Ses Vâris-i Hüseyin'in dilinde miydi? Yoksa Numan'ın gönlünde mi yankılanıyordu? Onlara yettiğinde İmam Seccâd, Fatiha Süresinin kıraatini henüz bitirmek üzereydi. Hemen tekbir alıp cemaatin arkasına geçmişti. İmam şimdi de Kevser Süresine nefes veriyordu.

Mağaradaki son derslerinde *Mim* üzere kemâl bulan 'Kaf'ın 'Vav'la belirttiği söylenmişti ya; sûrede geçen "V'enhâr" kelimesi bu haliyle ilk kez Numan'ın dikkatini çekecekti. Lâfzen ayaktayken boğazlanmayı anlatıyordu. '*Meveddete fi'l-kurba*' emrini hiçe sayanlarca katledilen İmam Hüseyin misali...

Evet!..

Âşûra, Rabbin Celâl tecellileriyle gelen rahmetin günüydü. Asıl şimdi anlamaya başlamıştı. Ekmel Nebi'nin asla ebter olmayacağı; ilminin, ahlâkının ve soyunun devam edeceği müş-tulanırken bu rahmet için Kevser'in varlığı şart koşulmuştu. Ve ağır bir bedelle...

"Şüphesiz Sana Kevser'i verdik.

Öyleyse Rabbin için namaz kıl ve kurban kes!.."

Hitap doğrudan Resûlullah'a idi. İlelebed devam edecek Muhammedî Rahmet için ayaktayken boğazlanacak olan kur-bansa Kevser'den gelen Güzelliği. Rabbin Celâl tecellileri Yakın Ehline yönelmişken, bedeli Âl-i Muhammed tarafından ödenen bu rahmetten istifade edilmesi doğrudan ümmetin vicdanına kalıyordu.

Rükû ve secde boyunca tir tir titreyen Numan, her zerresiyle hissediyordu. Kerbelâ hürmeti; Ekmel Nebi'nin risaletine mukabil gösterilecek yakın sevginin en büyük tezahürüydü.

Nitekim ikinci rekâtta da yine İmam Seccâd'ın nefesiyle Fatiha'yı aynıyla işitmiş, devamındaysa Mücadele Süresini dinlemeye başlamıştı. Son âyet nice bedellerle oluşturulan meveddete dair ağır ikazlarda bulunup ardından müjdeye geçiyordu.

“Allah’a ve Âhiret Gününe iman eden bir topluluğun, Allah’a ve Resûlüne düşmanlık etmeye çalışan kimselere sevgi beslediğini göremezsin. Velew ki, bu insanlar babaları, oğulları, kardeşleri veya soydaşları olsun, fark etmez. Onlar Allah’ın kalplerine imanı yazdığı ve Kendinden bir ruh ile desteklediği kimselerdir. Allah, onları altından ırmaklar çağıldayan ebedi cennetlere yerleştirecektir. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah’tan razı olmuşlardır. Muhakkak ki, Allah’a taraftar olanlar onlardır. Kurtuluşa erecek olanlar zaten Allah’ın taraftarları değil mi?..”

Her bir cümleyi evvelce tâlim ettikleri bahislerle buluşturdukça Numan’ın titremeleri hızlanmıştı. Meveddetin kıblesine ve safına dair ikazın, karşılıklı rıza ile devam edişi ve nihayetinde bu şiarların Allah’a taraftarlık üzerinden anlam bulması sarsmıştı gönlünü.

Namaz sona erdiğinde bile gönlündeki kelimelerin yine bu iki sûreyle buluştuğunu görecekti. Sezmişti. “Venhâr” ile anlatılanlar sadece İmam Hüseyin’i işaret etmiyordu. Onunki merkezdeydi. Evveli ve âhiri de vardı. Yine Kitaba yönelmişti.

Hatırlıyordu!..

Mushaf’ın anlattığı ilk kurban meselesi her ikisi de Evlâd-ı Âdem olan Hâbil ile Kâbil arasındaydı. Bu kısmı açan âyet, kurbanın Rabbe yakınlık elde edilmesi için istendiğini özellikle vurguluyordu. Üstelik buradaki kurban, can değil metaydı. Nitekim Hâbil, Rabbin istediği mülk kurbanını kendisinin en çok kıymet verdiği metaların arasından seçmişken, Kabil sevmediği nimetleri Rabbe sunmuştu. Nihâyetinde Hâbil’in kurbanı makbul bulununca Kâbil’deki mülk hırsı bu kez hasetliğe evrilmişti. İblis misâli adım adım yoldan çıkan Kâbil sonunda Hâbil’i katletmişti. İnci misal İmam Hasanü’l-Müctebâ’nın en büyük mülk olan yönetimden sulh uğruna feragat etmesi ve akabinde Muaviye tarafından şehid edilmesi gibi...

Mushaf'ın anlattığı ikinci kurban kıssasıysa ahalinin en çok ilgilendiği konuydu. Evlâd-ı İbrahim canıyla kurban olacakken son anda o iş yarım kalmıştı. Tâ ki hem Evlâd-ı Halilullah, hem de Evlâd-ı Habîbullah olan İmam Hüseyin'in Âşûra Gününe değin...

Mushaf'ın anlattığı üçüncü kurban; ne mala dairdi, ne cana...

Üstelik bu kez kurban kıssasının kahramanı bir kadındı. Kitapta "*İmrân'ın Eşi*" olarak anılan ulvî bir anne, henüz karnındaki bebeğini Allah'ın mabedine adamıştı. Kitap ve tarih şahittir. Doğduğunda kendisine "Meryem" ismi verilen bu adak, tüm ömrü ve hizmetiyle *Hakk* yoluna kurban olmuştu. *El-Hayy* İsmine hürmetle geçen hayatının en büyük alâmetiysenefe siyle ölü misal benlikleri ayağa kaldıran İsa-ı Mesih'i dünyaya getirmiş olmasıydı.

Evveli *Hayy*, âhiri *Muhyi* Esmâsına açılan böylesi bir kurbanlığın '*Mim*' ile kemâle eren haliyse Resûl Goncası Seyyide Zeyneb'di. Ve ömrü boyunca da buna devam edecekti. Toptan bir ümmeti ikaz ederken, tek tek seçkin nefislerde nice inciler, mercanlar doğurarak...

Evet!..

Onlar Mushaf'ın anlattığı üç kurbanı mukabil, Kevser'den gelmiş üç kurbandılar. Velâyetin, Venhâr ile buluştuğu noktalar dı. Muhammedî Kalp üzere nasip arayanlar Velâyetin rehberliği kadar '*Venhâr!..*' emrinin şiarlarına da hürmet etmek zorundaydılar.

Her ne kadar ikrar etmesi nefsine zül gelse dahi, farkındaydı. En sevdiği malıyla, bizzat canıyla ve alıp verdiği nefes nimetleriyle sınanmadan hiç kimse kendisini Allah'ın taraftarı veya Resûlüne Yakın bir mümin göremezdi.

Secdeye kapanmıştı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan niyâz ediyordu. Bu esnada ahali İmam Seccâd'a taziye vermeye başlamıştı. Herkesten geride duran bir avuç Ashab, İmam'ın ya-

nına gitmeye yüz bulamıyorlardı. Görölüp bilinenler, yaşanıp öğrenilenler arttıkça kişilerin Âl-i Muhammed karşısındaki suçluluk hisleri dem be dem artıyordu belki de...

Evet!..

Ağyâr gönüllere bile zor gelen, kurbiyetten nasıpdar olanlar için zordan da zordu. Oysa Cabir'in âmâ oluşunu bahane eden Vaktin Güzeli, Ashabın gelmesini beklemeden onlara doğru yanaşacaktı. Nedâmetin ve hicabın demi tüm gönülleri ateşlere atarken uzaktan Seyyide Zeyneb'in gelmekte olduğu görününce Cabir'de beliren nâr, cehennemini dahi kuşatmıştı artık. Yârenlerine; "Ne olur, Medine'ye dönelim. Ben onunla yüz yüze olmaya dayanamam!.." diyerek yalvarmaya başlamıştı.

Gözlerinin onu göremez halde oluşu hicabını hafifletemiyordu. Asıl dert Zeyneb'in kendisini görecektir olmasıydı. Nitekim İmam'la vedalaşır vedalaşmaz hemen ayrılmıştı oracıktan.

Artık günbatımı arefesinde olduklarından Kûfeli ziyaretçiler de usul usul şehirlerine dönmeye başlamışlardı. Anlaşılan Âşûranın kırkinci gecesi, Muhsineler dâhil kırk kadar insanı ağırılacaktı.

*Menzile 'Kerbelâ' desin o diller,
Gönüldeki ismi 'Kurb-i Âlâ'dır.
Ebu Tûrab'sa Sahib-i Zülfikar,
Toprağın adı 'Hüseynî Can'dır.*

Güneş kaybolurken gurup vaktinin kızıllığı tüm Kerbelâ'yı kuşatmaya başlamıştı. Gölgeler ve asılları, arz ve sema, yüzler ve gönüller usul usul mercânî tonda buluşurken Meveddet Ehli Yakınler hâlâ şehitlerinin başuçlarımdaydılar.

Muhsineleri rahatsız etmek istemeyen erkekler beriye çekilip ateşlerin etrafında öbek öbek toplanmışlardı. Kimileri dünü ve ânı düşünüp pişmanlıklarını yineliyor. Kimileri "Nebiden elli yıl sonra ümmet nasıl oldu da böylesi bir hale gelebildi?.." diyerek kendilerince cevaplar arıyorlardı. Kâh kuzeyden esen sert rüzgârlarla omuzları ve çeneleri titriyor. Kâh Âli Hüseyin'in okuduğu mersiyelerle gönülleri yeni baştan yangın yeri oluyordu.

Bu esnada Seyyide Zeyneb nispeten yüksekçe bir tepecikte herkesten uzaktaydı. Âşûra Günü de tam burada durmuştu; tek tek tüm yakınlarının ve ille de İmam Hüseyin'in şehid edilişlerini izlerken...

Üzerinde durduğu şu tepeciğin dili olsa belki Uhud Dağıyla dertleşirdi. Belki Taif'le... Yoksa Muhammedî kanın arza döküldüğü her bir yer dile gelip Kerbelâ toprağına mı taziye sunardı? Bilmiyordu!..

Yanmıştı. Dağların, semaların, gönüllerin yangınlarına tanıklıktı. Nice yanmışa çare olmuştu.

Ve yanmakta olan her nefis gibi kendi pınarını arıyordu.

Kimi yangınlar iki tas suyla sönerken; kimine dereler, ırmaklar ancak yetiyordu. Oysa Zeynebî yangın için değil iki deniz, yedi deryanın bir araya gelmesi lazımdı. Secdeye kapanmıştı. Şifa talibi Lokman Hekimin ismiyle müsemma olan sûrede zikredilen âyetteydi gönlü. Bir yandan da Rabbinin Azîz ve Hakîm oluşuna hamd ediyordu.

"Arz üzerindeki ağaçlar kalem olsa, deniz ise arkasından yedi deniz daha eklenmek sûretiyle mürekkep olsa, yine de Allah'ın Kelimeleri tükenmez. Muhakkak ki, Allah El-Azîz'dir, El-Hakîm'dir."

Nitekim bu esnada İmam Seccâd'ın emrinde ziyaretçilerden biri akşam ezânını okumaya başlamıştı. Kerbelâ semâsı "Allah-u Ekber!.." nidasıyla dolarken, erkekler Ali Seccâd'ın ardından saf tutmuşlar, Muhsineler de onların arkasına dizilmişlerdi.

Bir önceki namazdan beri gönlü Kevser'in üç kurbanında olan Numan haşyetle titriyordu hâlâ. Aradığı umuttu artık. İmam Seccâd'ın sesiyle beliren Nisa Sûresinde aradığı o nefese ulaşacaktı.

*"Allah'a ve Resûlüne itaat edenler;
Allah'ın kendilerine nimet verdiği
Nebiler ve Siddîklar ve Şehidler
Ve Salihler ile birliktedirler.
Onlar ne güzel refiklerdir."*

Ali Seccâd sûrenin devamına ses verirken Numan'ın kullaklarına ağırlık yüklenmişti âdeti. Akli ve gönlü Refâkat Âyetindeydi sadece. Ve ilk kez fark edebilmişti. Fatiha Sûresinin sonunda yer alan "*Bizi nimet verdiklerinin yoluna ilet!*.." duasındaki kılavuzlar; az evvel topluluk topluluk sayılan bu kullar olmalıydılar. Üstelik her biri tek tek Velâyet şiarı *Vav* ile bağlanmaktaydı Nübüvveti...

Rükûnun ardınca alını toprağa bıraktığında bu kez Yusuf Nebi'nin secde bahsinde yer alan duayı hatırlamıştı. Kendisine lütfedilen tüm nimetler ve öğretilen tevil ilmine rağmen Güzelliğin Nebisi ille de son nefesteki nimete talip olmuştu. Salihlerin arasına katılmak...

İkinci kez secdeye kapandıklarında bu kez Mutlak Güzelliğin son sözleri aklındaydı.

"Er-refiku'l-Âlâ..."

Nihai yolculuğunu Yüce Dosta nispet eden Ekmel Nebi'yi, Rabbe en yakın olduğu bir demdeyken hatırlamak ve bu esnada *Âlâ* olan Rabbe hamd edip O'nun tüm eksik tanımlamalardan aşkın olduğunu ikrar etmek, Numan'daki kapalı kapılardan birini daha açmıştı.

İkinci rekât için kıyam ettiklerinde bu kez umuttan yana titriyordu. Evvelce birçok kez tâlim ettikleri Rahmân Sûresindeki secde bahsini dinlerken yine ilk defa fark edecekti. Refakat Âyetindeki işaretler ile Rahmân Sûresindeki secde ehli bire bir eşlenir hâle gelmişlerdi.

Secde edici olan yıldızlar ve şecere, her ikisi de güzellik yoldaşları olan şehidlere ve salihlere bakıyordu. Rahmân Sûresinin aynı hesap üzere ilerleyen ayı ve güneşi ise siddiklara ve Nebilere inkılâp etmişti. Üstelik Güneş misal Nübüvvetin ardınca sıralanan ay, yıldız, şecere nispetleri yine tek tek *Vav* ile silsileyle bağlanmaktaydılar.

Sezmişti!..

Muhammedî Nûrun hakikatini tanıtan Velâyetten nasip bulmanın temel alâmeti Salihler zümresine katılmaktı ya; bunun için Celâl veya Cemâl tecellilerine rağmen her halükârda Rabbîn tüm fiilleriyle sulh içerisinde olmak ve bu Rabbâni sulha direnen aklı, iradeyi, vicdanı, nefsi ıslah etmek gerekiyordu.

Böylece azîm bir kapıdan içeri giren 'Muhammedî Nûru kendinde de idrak edebilme' talibi, Esmâ tecellilerine şahitlik etmek sûretiyle nimetlenmeye devam ediyordu. Enfûste ve afâkta yinelenen böylesi bir şahitliğin ardınca hakikati kendilerinde tasdikleyebilenler, siddîk olmaktaydılar. Onlar kendileri değillerdi gayrı. İlimleri ve iradeleriyle tasdik ettikleri makamlarla bir hesapta buluşuyorlar ve onlarla beliren hikmetlere ayna oluyorlardı.

Rûkûya eğildiği esnada hissetmişti. Her biri ayrı hikmetlerin beyânları olan ilâhî kelimeler, aynı zamanda kâmil birer Esmâ tecelligâhlarıydılar.

Başlı başına Esmâyla ahlâklanıştı bu. Öyle ki; kendisine Esmâ öğretilişiyle ve buna uygun yaşayıp Esmâyı meleklere tâlim ettirmesiyle Âdem Nebi için tastamam "*Abdu'l-Alîm*" diyebilirdi. Haliyle *El-Alîm* Esmâsını kendinde tasdik edenler, Âdem Nebi'ye ayna imişçesine Âdemî kalp üzere oluyorlar ve ismiyle müsemma şekilde "*Abdu'l-Alîm*" haline geliyorlardı.

Benzer şekilde şükretmeye çağırışıyla ve bununla vasıflanışı itibariyle Nuh Nebi'ye "*Abdu's-Şekûr*" denilebilirdi. Haliyle bu Esmânın tasdikleyicileri, Nebiye ayna olup Nuhî bir kalp üzereydiler. Ve "*Eş-Şekûr'un Kulu*" olmaya fiilleri, vasıfları ve ahlâkları yönüyle bi'l-hak layıktılar.

Allah'a teslimiyetiyle maruf İbrahim Nebi'yse başlı başına "*Abdu's-Selâm*" idi. Öyle ki, böylesi bir ahlâklanış yüzünden Mushaf'ta "*Müslümanların İlki*" olarak zikrediliyordu. *Es-Selam*

Esmâsını tasdikleyip Onunla ahlâk bulan herkese aynıyla İbrahimî kalp üzere "*Abdu's-Selâm*" denilebilirdi.

Secdeye kapandığında gönlünde yine Ekmel Nebi vardı. Peki, o hangi ilâhî kelimenin ahlâk bulmuş haliydi? Secdesini yinelerken gönlünde beliren ses; "*Abdu-Hû*" diyordu. O'nun Kulu...

Evet!..

Ekmel Nebi sadece O'nun kuluydu. Bu yüzden Müslümanlar imana dair şahâdetlerini dile getirirken önce "*Resûlu-Hû*" değil "*Abdu-Hû*" diyorlardı.

Akşam namazı bittiğinde arzın ve semânın seferileri yine yan yana, art arda sıralanmış halde yatsı için kıyama durmuşlardı. Yek gönülle Âlemlerin Rabbinin huzurunda...

Fatiha'nın ardınca beliren nefes Haşr Sûresi idi bu kez. İlk âyetiyle birlikte *El-Azîz* ve *El-Hakîm* olan Rabbe çağırıyordu. Hüküm verenlerin en yücesine...

Devamında Allah'a ve Resûlüne verdikleri sözden cayanları bekleyen âkibetler hatırlatılıyor. Böylesi itikat sapmalarının en büyük gerekçesi olan mülk edinme hırsına dair ikazlar yineleniyordu. Sonlara doğru gelen ağır ihtarsa, vahye hürmet etmeyenleri taştan kayadan beter bir hissizlikle suçluyordu.

Rahmetin yegâne kaynağı olan Allah'ın aynıyla kudsiyet, esenlik, huzur ve güven için de biricikliği vurgulanıyor. Kulunu himaye edişiyse ve iradesini her halükârda yürütüşüyle mutlak üstünlüğün Allah'a ait olduğu hatırlatılıyordu. Peş peşe en çok Esmânın zikredildiği bu sûre ilk âyetinde olduğu gibi yine Rabbin Azîz ve *Hakîm* oluşunu vurgulayarak nihayetleniyordu.

"O Allah ki, mutlak yaratmasıyla *El-Hâlık*'tır. Var ettiğinin ilk örneğini ortaya koyuşuyla *El-Bâri*'dir. Varlığa tasvir sunan *El-Musavvir*'dir O.

En Güzel İsimler O'nundur. Göklerde ve yerde olan her şey O'nun adına harekettedirler. Zira O'dur; her işinde mükemmel

oluşuyla El-Azîz, her hükmünde hikmet sahibi oluşuyla El-Hakîm."

Numan'ın gönlü Haşr Sûresi boyunca yinelenen "Hû" vurgusu ve nihayetinde Esmâ-i Hüsnâ Sahibinin "O"ya nispet edilmiş olmasındaydı.

Rûkûya eğildiklerinde "Abdu-Hû" kelimesini hatırlamıştı. Secdeden doğrulurken hissetmeye başladı. Resûlullah'ın kâmil en ahlâklanmış olduğu "Hû" kelimesi, tüm Esmâ-ı Hüsnâyı tek yekûnda buluşturuyordu. Böylece Nübüvvet silsilesi eliyle vaz edil en tüm kelimeler, Âlemlere Rahmet olan Nebinin "Abdu-Hû" oluşuyla ekmeliyete kavuşmuştu.

Az evvel gönlüne doğmuş olanları şimdi daha iyi anlıyordu. Mutlak yaratmayı anlatan *El-Hâlık* Esmâsının en büyük tecellisi her kulda mevcut olan Muhammedî Nûr idi. *El-Bârî*'nin ortaya koyduğu ilk örnekler ise Nebiler ve Onlarla beliren kâmilleşmiş kelimelerdi. *El-Musavvir* Esmâsının tecellisi ise Nebilerdeki kâmil kelimeleri tasdikleyebilen insanların biçimlendirilmesi idi.

Buna göre Âdem Nebi'de, Muhammedî Nûrun mevcudiyeti *El-Hâlık*'tan bir rahmetti. Onun "Abdu'l-Alîn"lerin ilki oluşu *El-Bârî*'den, birilerinin Âdemî Kalp üzere bu Esmâ ile sûret bulabilmesiye *El-Musavvir* Esmâsından bir rahmetti.

İkinci rekâtta Fâtîha'nın ardınca Teğâbun Sûresi zikredilecekti. İsmen hem aldanış anlamına geliyordu, hem de kazanç...

Zira Haşr kelimesindeki gibi yine Allah'ın huzurunda toplanmayı konu ediniyordu. O günü teğâbun vakti olarak zikrederken kimi kulların kazanacaklarını, kimilerininse büyük bir azapla aldanıştan uyanacaklarını vaz ediyordu. Bu konuda kimsenin şüphe etmemesi için midir, daha ilk âyetiyle Rabbin *El-Kadîr* oluşu hatırlatılmaktaydı. Devamında ise bu kudretin eserleri tanıtılıyordu.

“O, gökleri ve yeri hak ile yarattı.

Ve size sûret verdi.

Üstelik sûretlerinizi en güzeliyle tasvirledi.

Ve dönüşünüz O’nadır.”

Numan’ın gönlü insanın ‘en güzel sûrette’ yaratılışına dair vurguda kalmıştı. Biliyordu. Ahsen Sûretler, Esmâ-ı Hüsnâ ile ahlâklanabilmenin mümkünât kapılarıydılar. Şüphesiz ki bu mümkünât, Muhammedî Nûrun emanetçisi olmakla ilgiliydi. Herhangi bir kulu, nihayetinde “*Abdu-Hû*” kılablecek olan nûr...

Böylesi güzel sûretleri tasvirleyen *El-Musavvir*, mümkünât kapısını layıkınca değerlendiren herkesi Muhammedi Kalp ile ‘Mim’leyecek olan tecelliydi. Rüşd Mağarasındaki *Mim-ü Kaf* dersi sayha sayha açılıyordu ya; Numan yeniden titremeye başlamıştı.

Farkındaydı!..

Allah güzellik üzere yaratırken kul ısrarla kendi aslını bozma gayretindeydi. Rabbiyle sulh, nefsiyle ve ahâliyle ıslah üzere yaşayan Salihler ise her şeyi aslî güzelliğine inkılâp ettirebilmek için uğraşıyorlardı.

Nitekim bu esnada İmam Seccâd sûrenin sonlarına gelmişti. İkazı ve müjdeyi kendinde buluşturan bir âyeti hatırlatıyordu.

“Allah’a güzel bir borç vererseniz

O, bunu kat kat fazlastıyla size dönderir!..”

Numan sezmişti. Muhammedî Kalp üzere Rabbe kurbiyet arayanlar için ‘güzel borç’ apaçık belliydi. Mal, can veya nefes kurbanları...

Kendinde bu üçünü bir arada gerçekleyemeyeceğini biliyordu. Aslında emin değildi. Belki de vazedilen bedelden korkuyordu. Üstelik de bedelin ne olduğuna en azım şekilde şahitlik eden Kerbelâ’dayken hangi konuda iddia sahibi olabilirdi ki?

Oysa Azîz ve Hakîm olan Allah, sûre nihayetlenirken kendinden emin olmayan kulu son bir kez ikaz edecekti.

“Allah sizlerin bilip göremediği gaybı da, bilip gördüğünüz âlemi de hakkıyla bilir. O, El-Azîz’dir, El-Hakîm’dir.”

Devam eden rekâtlar boyunca her secdede Rabbinin yüceliğini ikrar edip O’na hamd eden Numan, tastamam farkındaydı artık. Nebilere iman ettiğini söyleyen bir mümin, Onlarla kâmiHeşen kelimeleri, hikmetleri göz ardı ederek Nübüvvetten nîmetlenemezdi. Eğer hayat başlı başına bir olgunlaşma ve hakikati kendinde bulma yolculuğu ise; kul, refiklerine uymak zorundaydı. Hürmet edip ameline taşıdığı her bir Esmânın tecellilerine şahit olmalı sonra bu Esmâyı tasdikleyip Onunla ahlâklanmaya çalışmalıydı. Ta ki, layığıınca *“Abdu-Hû”* olana değin...

Evet!..

“Ümmetimin Velileri, İsrailoğullarının Nebileri gibidir!..” buyuran Ekmel Nebi’ye şahitti. Muhammedî Kalbin vazettiği tüm’şiarlar ile tastamam “O’nun Kulu” olabilen Seçkin İnsanlar; artık Nübüvvetin kemâlini ekmele taşıyabilirlerdi. Onlar için Muhammedî Yusuf’lar, Muhammedî İsalar yahut Muhammedî Hızırlar denilebilirdi pekâlâ...

Tıpkı; “Âdem’in ilmini, Nuh’un azmini, İbrahim’in teslimiyetini, Musa’nın celalini, Yusuf’un cimalini, İsa’nın zühdünü görmek dileyen; dönüp Ali’ye baksın!..” beyânında olduğu gibi...

Namaz bitmişti ama Numan son bir kez secdeye kapanmıştı. Kendisi için ‘Kerb-i Belâ’yı ‘Kurb-i Âlâ’ eyleyebilecek olan Rabbine yalvarıyordu.

“Mim ü Kaf ve Vav hürmetine, ‘Meveddete fi’l-kurba’ aşkına, şuracıkta şehid düşen güzellerden beni nasipsiz koyma yâ Rab!..”

Tesbihat da nihayetlenince Muhsineler yine yakınlarının yanına gitmişlerdi. Arzın dertlerini ve fitratın vazettiklerini ya-

şarken gözleri de semadaydı ya; ağlıyor, yanıyor ve yandıkça yine O'na sığınıyorlardı.

Numan diğer ziyaretçiler gibi Muhsineleri rahatsız etmek üzere defingâhlardan uzak dururken, İmam Seccâd'ın kendisine seslendiğini işitmişti. Ona doğru giderken bir yandan da korkuyordu hâlâ. Şehidler Sultanının karşısına çıkabilecek ne cesareti vardı, ne de yüzü...

İmam Seccâd, yoldaşının hislerine vakıf mıydı? Koluna girmişti. Ona Kûfeli yârenlerinin kabirlerini gösterecekti. Hepsini de Âl-i Muhammed'le birlikte oldukları için kendi hemşerileri tarafından şehid edilmişlerdi. Kimiyle beş on günlük yoldaşlıkları olabilmişti, kimiyle çok daha da az. Hürri bin Yezid'in kabri başına geldiklerinde eliyle işaret ederek; "Şurada yatan şehidi hiç düşündün mü?" deyiverdi.

"Bizi kuşatan askerlerin komutanıydı o. Bizimle savaşmaya gelmişti. Ama başkalarının menfaatleri için kendi âhiretini satmayı kabullenmedi. Oysa ne ezberinde üç beş sûre vardı, ne de Ceddim Resûlullah'ı görüp Ondan bir şeyler öğrenebilmişti. Dedemi de tanıyıyordu, amcamı da..."

Binlerce kılıç bizi doğramaya hazır halde kınlarından çıkarılmışken gelip İmam Hüseyin'e biat etti. Bu biatle bir saat bile yaşamadan lime lime doğrandı. Ve şehidlerimizden biri oldu. İsmiyle müsemma hürlerden biri..."

Evet!..

Hürri, Kitaba dair tâlimden nasipsizdi. İlmi olmayan, buna bağlı tefekkürler geliştirememiş bir insandı. Ama nihayetinde Allah'ın kendisini nimete erdirdiği yiğitlerden olmuştu. Zira vicdan ehliydi. Mazlumu tanıyan, hakkı gözetebilen biriydi. Hepsinden önemlisi irade sahibiydi. Cesurdu. Aklını, ödeyeceği bedelin azametini belirlemek için veya bâtılın sunduğu geçici menfaatleri hesaplamak için kullanmamıştı. Bilakis can kulağıyla vicdanını dinleyip *Hakk'*ı işitmişti.

Farkındaydı Numan. Şehid Hür, şah damarından daha yakın olan Rabbin sesini kendi vicdanından işitimişti. *El-Habîr* olan Allah'tan bir rahmetti bu. Ve rahmeti celbetmek için gözünü budaktan asla esirgememişti o.

İmam bu kez yan yana duran iki kabri işaret edecekti. Her ikisi de Kûfeli olan bu gençler henüz iki günlük evlilerken şehirden kaçıp Âl-i Muhammed'in kafilesine sığınmışlardı. Mağara Yoldaşı fetâların da yaptıklarınca...

"Şurada yatan Vehb, yanındakiyse onun eşi. Vehb sadece hanımını almamıştı yanına. Annesi de onunla birlikte gelmişti. Bizim gibi onlar da susuz bırakıldılar. Saf değiştirirlerse canlarının bağışlanacağı vaad edildi. Hatta Vehb'in iki kardeşi ve amcaları da karşı taraftaydılar. 'Hüseyin sizi kurtaramaz, onun yanında durmaktan vazgeçin!..' diye yalvardılar. Ama Vehb; 'Yakinim Âl-i Muhammed içindir!..' dedi. Bâki olan nimeti, kendi elleriyle fani olanla değişmedi.

Vehb'in başı gövdesinden ayrıldığında annesi cansız gövdeyi tutup silkeliyordu, şuracıkta. 'Kalk oğul, kalk!.. Birazdan Fatıma'nın ciğerpârelerine saldıracaklar. Kalk ve dövüş şu zalimlerle!..' diyordu. Vehb kalkamadı elbette. Ama onun yerde yatan kılıcını hanımı kaptı bu kez. Öylece yürüdü gözü dönmüş askerlerin üzerine. Kılıcı havaya bile kaldıramadan boynuna bir mızrak saplandı. Cansız şekilde devriliverdi; tam da şu an ayaklarının altında ezdiğin yere..."

Numan hemen üç beş adım geriye çekilmişti. Ne fayda!.. Kerbelâ'nın her karışında ayrı bir can, ayrı bir bedel ve emek vardı. *Meveddete fi'l-kurba* emri herhangi bir insanda ahlâk bulmuşçasına tüm bir beldenin harcı olmuştu burada.

Neden sonra fark edecekti. Bildiği kadarıyla katliamlar yaşanırken İmam Seccâd çadırından hiç çıkamamıştı. Ha bire ateşler içerisinde yanmış, gözünü bile açamadan sayıklayıp durmuştu. Oysa yaşananları bire bir tanıkmişçasına birçok

ayrıntılarıyla birlikte anlatıyordu. Üstelik her bir şehidi sanki kendi elleriyle toprağa indirmişçesine tek tek yerleri yurtlarıyla gösteriyordu.

“Amenna!..” deyiverdi. Rüşd Mektebinde karşısında diz kırıp dersler talim ettiği Allah Dostu, Âlemlerin Rabbinden bir rahmetle yine O’nun izni ve muradınca O’nun dilediği yer ve zamanda bulunabilirdi pekâlâ. İblis’e dahi benzeri bir ruhsat veren Allah, Kendisiyle Dost olandan bunu esirger miydi?

Yine de hayıflanmıştı. Ümmet için rahmet olan bu durumlar, Veliyullahın yaşamına kolaylıklar getirici nimetler değildi ki...

Evet!..

Rıza tam da buydu aslında. Başkalarına hizmet ederken elinden gelen her şeyi yaptığı yetmezmiş gibi, bir de Rabbin olağandışı nimetlerinden faydalanırken; kendine dair musibette tamamen arzın koşullarına, olağan olan durumlara teslim olmak...

Dönüş yolunda yeniden tedirgin olmaya başlamıştı. Hâlâ İmam Hüseyin’in kabrini ziyaret edebilecek cesareti yoktu ya; Muhsinelere rahatsızlık vermemeyi bahane edinerek beriye çekilmek istiyordu. İmam Seccâd; “Sen bilirsin!..” demişti. Ayıldıkları esnada ilk inzal olan sûreyi hatırlattı. Rabbin ismiyle okuması emredilen kula, bu emrin akabinde ne söylenmişti?

“Secde et ve yaklaş!..”

Nitekim sadece Numan değil, Rabbe yakın arayan tüm Kerbelâ Ehli birer birer secdeye yöneleceklerdi. Her can zifiri karanlığın orta yerinde *El-Karîb* olan Rabbiyle bir başıyaydı artık.

O ve Abduhû...

*El aman, el-Azîz tuttu elimi
Eşiğe yaslandım, müjdeler olsun
Bir seyyid göz okur arzuhâlimi
Çöl idim ısladım, müjdeler olsun.*

Ömer Lütfi Mete

Ümmet-i Muhammed ile Âl-i Muhammed arasında hiçbir fark kalmamıştı sanki. Kimi Yemenli, kimi Horasanlı veya Kûfeli olan ziyaretçiler de secdedeydiler; Zeyneb, Ümmü Gülsüm yahut Rûbab da...

Zâhirden bakıldığında her biri birer seccâddılar artık. Kıyamdayken okunan Fatihalar, devamda gelen kıraatler, rûkûlarda yinelenen tesbîhler, alınların toprakla buluşması, sonra yeni baştan kıyam edip aynıyla bu şekilleri yinelemeleri; bir namazı bitirip diğerine başlamaları O'na yakın olma gayretinin tezahürleriydi. Nitekim Resûlullah en büyük kurbanın namaz olduğunu söylememiş miydi? Nasıl ki; kurban adanırken kesilenlerin etleri ve kanları Allah'a ulaşmıyorsa, namazda da Rabbe yakini sağlayan kıymet, şeklin kendisi değil, kalplerdeki

takvaydı. Aynı şekilde kansız ve etsiz bir kurbanın takvasının da olamayacağı gibi Muhammedî Secde için kıyam, rûkû veya alinların yere bırakılması da şarttı. Zâhirde ısrar, bâtına yol mu vermişti? Numan bir kez daha tekbir alıp kıraate geçtiğinde Fatiha'nın son âyetinde kalakaldı.

*"Bizi nimete erdirdiğin kimselerin yoluna ilet;
Gazaba uğrayacakların
Ve dalâlete düşenlerin yoluna değil..."*

Akşamki namazda nimete erdirilen kimselerin Refâkat Âyetinde zikredilen Salihler, Şehidler, Sıddıklar ve Nebiler olduklarını seçmişti zaten. Bunların zıddında yer alan dalâlet ve gazab ehli de apaçık belli değil miydi? 'Kurb-i Âlâ'nın Rabbi şahitti. Onlar en şedid halleriyle burada, 'Kerb-i Belâ'da kendilerini göstermişlerdi.

İman ettikleri Nebinin beşikteki süt emen bebeğine dahi kılıç çeken zalimler sanki birer ikişer gözlerinin önünde belirliyorlardı. Secdeden doğrulduğunda hâlâ onları görüp işitmekteydi. Habîbullah'ın öpüp kokladığı o boynu kesmek için İmam'ın yanına gelirken bir yandan da zafer nâraları atıyorlardı.

Fatiha'da yine aynı âyeti tekrarladığı esnada bu kez Şehidler Sultanının kanlar içerisindeki ser-i saadetinin bir mızrağın ucuna geçirildiğini görmüştü.

Şahid oldukları karşısında kalbi sadrını parçalayıp dışarı fırlayacaktı sanki. Çöl rüzgârlarına kapılan kurumuş yapraklar misali zangır zangır titriyordu. Bedeninden çekilen ruh, yumruk olup boğazına düğümlenmişçesine nefessizdi artık. Ta ki, o Hüseyinî sadâyı işitene değin...

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!.."

Evet!..

İmam Hüseyin'in seçkin ser-i saadeti, kendisini kuşatmış olan gazab ve dalâlet ehline Kehf Sûresini okuyordu.

Rüşd talibi Mağara Yoldaşlarının ardınca şuur ve şuursuzluk timsali İki Bağcıya, İblis ile Âdem Nebi arasındaki secde bahsine ve sonrasında gelen Musa Nebi ile Âlim Kulun yolculuklarına yeni baştan tanıktı Numan.

Hüseyinî sedâ ile beliren "*Sadak'Allahu'l-Azîm*" ikrarıyla birlikte namazı nihayet bulduğunda kalakalmıştı öylesine. Kıyam edip yeniden namaza durmak istiyor ama kalkamıyordu bir türlü. Zifiri karanlık içerisinde güçlkle fark edebildiği Şehid Hüseyin'in kabrine bakınmıştı. Ve yeniden secdeye kapanıverdi.

İkrar ediyordu. Ne İmam Hüseyin yenilmişti; ne de Âl-i Muhammed'in tâlimindeki kemâl yolu kapanmıştı. Rüşde ermeye talip olup kendini bulan herkes, dün olduğu gibi bugün ve yarın da Salih Zâtın bâkiye olan duvar dibindeki o hazineden nasipleneceklerdi. Bunu layığına başaranlar her devirde kâmil insan olmayı hak ediyorlardı. Böylesi İnsan-ı Kâmilleri yetiştiren rüşd yolu elbette ki her vaktin Mürşid-i Kâmilleri eliyle hizmet vermeye devam edecekti.

Kehf Sûresinin buraya kadarki kısmını yolculukları boyunca Vaktin İki Güzeliyle birlikte tâlim edebilmişlerdi. Oysa İmam Hüseyin'in az evvel dile getirmiş olduğu Hızır Kıssasının devamında gelen Zülkarneyn bahsi hiç açılmamıştı. Kitaptaki tabirle her defasında 'bir sebebe tutunan' Zülkarneyn, bu sayede kâh güneşin battığı yere gitmişti. Kâh güneşin doğduğu yere yahut iki dağ arasındaki bir vadiye...

Bu olağandışı yolculuklar esnasında ha bire kavimlerle karşılaşmış. Tebliğe tabi olmayanlara gazap olmuşken beyânı takip edenlere merhamet etmişti. Bir önceki kıssada geminin delinmesi ve küçük bir çocuğun öldürülmesi misali...

Üstelik Hızır'ın duvar tamir etmesi gibi Zülkarneyn de koca bir sed inşa etmişti. Hızır'ın duvara mukabil ücret almayı düşünmemesine benzer şekilde, Zülkarneyn de sed için teklif edilen ücreti reddetmişti.

Mağarada seher vakti sağdan gelip fetâlara değen, akşamüzeri soldan gelerek kimseye ulaşmayan güneş ışığı meselesine atfen burada da güneşin battığı yer ve doğduğu yere ilişkin zihinleri zorlayıcı tasvirler yer alıyordu.

Bu kıssanın da ardınca kıyamet arefesindeyken yeryüzünün nasıl bir şekil alacağından bahsedilip cehennemliklerin ve cennetliklerin vasıfları sıralanıyordu. Kehf'in son âyetindeyse Rabbe kavuşmayı arzulayan kullara, ilki 'yapma' öteki ise 'yap' hükmünde olan iki ödev vazediliyordu. Rabbe şirk koşturmak ve bir yüzüyle sulha, ötekiyle ıslaha bakan salih işlere devam etmek...

Peki kimdi, Kehf Sûresinin nihayetinde zikredilen Zülkarneyn?..

Hızır'daki tüm belirsizlikler Zülkarneyn için de geçerliydi. Hatırlıyordu. İmâm Ali; "Zülkarneyn Veli midir, Nebi midir?" diye soranlara, cevabını detaylandırmadan "O, Salihlerden bir kuldur" demekle yetinmişti.

Hızır'ın bir isim mi, yoksa "Yeşillendiren" manasında bir sıfat mı olduğu meçhulken, Zülkarneyn için de değişik yorumlar vardı. Lâfız itibarıyla birçok anlama sahipti. Kelimenin kökü "Karine" olarak alındığında, Zülkarneyn "Çift Delil Sahibi" oluyordu. Çemberin iki ucu veya şakak manalarına gelen "Karn" üzerinden bakılınca, aynı kelime bu kez doğu-batı misali "İki Yön Sahibi" oluyordu. Veya aynı mahâl güçlü kuvvetli boğalarda boynuzla tekabül ettiği için, onun hakkında "Çift Boynuz Sahibi" de denilmekteydi. Bazı eski şiirlerde rastlandığı şekilde karn, toplumun en güçlü kişisini anlatmak için veya o gücün etrafında buluşanları belirtmek için de kullanılabiliyordu.

Her halükârda Zülkarneyn'de ikileri tek kalıpta buluşturan bir vurgu vardı. Delil, yön veya kudret itibariyle...

Rüşd Mektebindeki son derslerini hatırlamıştı. Kitapta 'Tek'e yemin edilmezden evvel 'Çift' üzerine yemin vardı. Emin değildi. Sanki Zülkarneyn bahsinde anlatılanlar buna ilişkindi. Musa-Hızır Kıssasındaki iki denizin birleşip teke erdiği makamın mı şiarları zikrediliyordu?

Nitekim Zülkarneyn; Hızır gibi âhirde belli olan hükmü evvelde uygularken, Musa Nebi'nin yaptığı gibi kavimlere yol gösteriyor, adaleti ve rahmeti aynı anda gözetiyor, bâtında olanı zâhirin ameliyle ortaya çıkarıyordu. Üstelik esrarengiz bir tabirle işlerini yaparken ha bire 'bir sebebe tutunduğu' söylenmekteydi.

Mahiyetine tam olarak vâkıf olamasa dahi onun inşa ettiği sed âhir zamanların işiydi. Zira Enbiya Sûresinde bu seddin kıyamet öncesinde yıkılacağı belirtilmişti.

Kehf Sûresinin genelinde vurgulanan rüşde ermek açısından bakınca rahatlıkla söyleyebilirdi. Zülkarneyn ile anlatılan durum herhangi bir insan için Muhammedî Kalp üzere tüm бүtünleyici ikilerin buluşmasını anlatıyordu.

Öyle ki; evvel ve âhir denizleri tek Şekûnda 'Ân' ile belirirken, zâhir ve bâtın olanlar 'Nokta' hükmüne geliyordu.

Musevî 'tenzih', Hızır'da sembolleşen 'teşbih' ile dengeye gelip kemâlini bulunca tastamam 'Muhammedî Tevhîd' oluyordu. Arz ve semânın üzerinde yer alan arştan nasiplenebilmek misali...

Bu sayede kul, Rabbin celâl ve cemâl tecellilerini terbiye edici ve cezbedici fiiller olarak ikiye ayırmıyor. Her ikisini de kemâl için hayırlı bir rızık sayıyor ve tastamam güzellik olarak görüyordu.

Neden sonra gönlünde *Kaf* belirmişti yine. Rüşd mağarasındaki son derste Muhammedî *Mim* ve *Vav* arasında zikredilen

'Kaf'a muhatap olanların İki Karn ve Karine Sahibi olduğundan emindi. Üstelik Musa Nebi ile Hızır yolculuğunda olmayan tecelli bu kez onunlaydı.

Evet!..

Zülkarneyn sadece Rabbin indinden ilim ve rahmet ile değil, O'nun kudretiyle de iş görüyordu. Esmâ ile ahlâk bulmuş haliyle; "*Abdü'l-Kadîr*" idi, O. Tastamam tasdiklemiş bir halde *Kadîrin Kulu*...

Sezebiliyordu. Ashab-ı Kehf ve Musa-Hızır kıssalarıyla açılan Mürşid-i Kâmillere her devirde sertac olacak ismiyle müsemma "*Abdülkadîr*" olanlar vardı.

Peki, İmam Hüseyin neden bu süreyi okumuştı, gazaba uğrayacak olan o dalâlet ehline?..

Vahiyden yana en temel nasiplerini bile kendi elleriyle terk eden bu insanlara rüşde veya kemâle dair ikazlarda mı bulunmuştu? Sanmıyordu.

Hüseyinî sâda; 'Kurb-i Âlâ' ziyaretçilerine kudrete dair bir mesaj bırakmış olmalıydı. Kendisi gibi davranmayıp Rabbin-den bir kudret ile her türlü olağandışılığı bilfiil uygulayacak olan Salihlerden bir kulu hatırlatmıştı.

Gönlünde beliren ses, "*Vav!..*" diyordu bu kez. Muhammedî Kalbin anahtarı olan *Vav*...

Nitekim *El-Vedûd* Esmâsı, Velâyet veya Venhâr kelimeleri üzerinden buna dair talimleri olmuştu. Şu an lâzım olan '*Vav*'ı yine Kitaptan sezecekti. Yarınlar Salihlere vaad edilmiyor muydu? Üstelik de üzerine yeminlenilmiş şekilde...

"*Andolsun ki; Tevrat'tan sonra Zebûr'da da yazdık. Yeryüzüne Salih kullar vâris olacak.*"

Anlamıştı. Böylesi Yeryüzü Vârişleri hem batının da batısında, hem doğunun da doğusunda aynı anda kâh Musa Nebi gibi, kâh Hızır gibi davranabileceklerdi. Evvelden âhire yürüyen sebepleri, âhirden bilinen muratlarla buluşturup bâtından

zâhire hükümler koyarak olağandışılıkları aynıyla toplumsal sahada da kullanacaklardı. Hem de *El-Kadîr* olan Rabbin kulları olarak...

Böylesi âhir zaman Salihlerine İmam olacak Zâtın işaretlerini de seçmeye başlamıştı. O, kesinlikle Medine'nin İki Yetimini ihya edecekti. Bir yüzü sulhta, diğeriye ıslahta olacaktı. Zülkarneyn kelimesini Muhammedî Kemalâta taşıyacak olan o Hidayet Önderinin diğer alâmetlerini yine Kehf Sûresinin genelinden okuyordu.

Bâtıldan kaçıp *Hakk'a* sığınan fetalar misali o Salih Vâris de öncelikle bir mağaraya girip ahalinin indinde gaybı yaşayacaktı. Sonra kulaklarına ağırlık yüklenmek suretiyle bir şekilde uyutulacaktı. Kitapta yazıldığı şekliyle ahali içerisinden sözü geçen birileri bu mağaranın üzerine mescid inşa edecekti.

Emindi. Böylesi gaybet boyunca birileri onun hakkında atıp tutarak gaybı taşılayacak. Ama az sayıdaki insanlar hak söz üzere delillerle onu anlatacaklardı. Vakti Sahibinde mahfuz olan bir günde mağaradaki bu uzun bekleyiş bitecek ve o yeniden ayağa kaldırılacaktı. Vazifesini icra etmek üzere basedildiğinde tüm azametiyle bir sebebe tutunup kendisini önce batıya, sonra doğuya gösterecekti.

Evveliyile gayb iken âhiriyle zâhire inkılâp edince tüm arz Muhammedî Kudrete şahit kılınacaktı. Tebliğ artık tüm unsurlarıyla tamama erdiği için insanlar kavim kavim ya yola gelecek; ya da gazaba uğrayacaklardı. Üstelik o Salih Vâris; hem yeryüzü vesilelerinden, hem de ilâhi murattan hareket ettiği için isminde mahfuz olan İki Karine Sahibi oluşunu inanmak istemeyenlere dahi apaçık gösterecekti.

İkrar ediyordu. O Salih Vâris; duvar kıssasındaki Salih Zâtın İki Yetiminin de Vârisiydi. İnsanlığın Hidayetine Önderlik edenlerin '*Mim*'i olacaktı.

Kehf Sûresinin sonunda yer alan âyetlerle birlikte yeniden ikrara geçmişti. On iki sayfalık bir sûre içerisinde hem evveli, hem âhiri anlatan; kâh herhangi bir insanın rûşd yolculuğunu menzil menzil tasvirleyen, kâh bunu Âl-i Muhammed nazârında kemâle taşıyan Allah'ın kelimeleri nihayetsizdi. Bütün insanlar bir araya gelip kalemlerini nice denizlere daldırsalar dahi O'nun kelimeleri yazılarak bitirilemezdi.

Secdeden doğrulmuştu. Her biri gölge hükmündeki sûretlerin kıyam, rükû ve secdeler yoluyla namazlarına devam ettiklerini görünce yeniden ayağa kalkmıştı. 'Eli' misali kıyamdayken 'Dal' gibi rükûya eğilmiş, alnı toprakla buluştuğunda Rabbine yakın elde edip 'Mim'lenmek istemişti. 'Elif-Dal-Mim' ile yazılan Âdem olmanın saadetine ermek arzusundaydı.

Ama nafiyleydi...

Zihninde yer edinmiş kelimeler inmiyordu gönlüne. Utanmıştı. İkinci rekâtın hali de aynıydı. Devamda gelecek olanların da...

İkrar ediyordu. Razi değildi kendisinden. Bilmek ile anlamak; bakmak ile görmek ve görmek ile ermek arasındaki arzdansmaya uzanan o derin farkın altında eziliyordu.

İmam Ali; "İlim bir nokta idi. Cahiller onu çoğalttı!.." demişti ya; secdeden doğrulamamıştı. Ağlıyordu. Rahmân Sûresinin ilk âyetlerinde işaretlerini okuyabildiği tüm secde ehliyle birlikte yakarıyordu Âlemlerin Rabbine...

"En Güzel İsimlerin Biricik Sahibi olan Rabbim!..

Eşiğindeyim. Yüzüm yerde. Senden başka sığınabileceğim kimse de yok. Sen tüm eksik, yanlış, bâtıl tasavvurlardan berisin. Bense kendine zulmeden bir zavallı...

Üzerimde emekleri olan Seçkin Kulların bu emeklerini zayıf etm

Talim ettirilen kelimelerin nankörü olmaktan Senin rahmetine sığınırım. Âl-i Muhammed ile yola koyulmazdan evvel

kendi kuyusunda mahkûm bir gâfildim. Şimdiyse hakikatin konusu geliyor burnuma. Şu halimle nankörlük edersem, eskisinden de zelil olurum. Beni nimetlerinin nankörü eyleme!..

Vehhâb oluşunla dile, *El-Fettâh* İsmiyle kapalı kapılarım aralansın. Ve rahmetinle üzerimdeki nimetlerin açılsın yâ Rab!..

Mucîb oluşunla aklıma, dilime, elime, gönlüme icabet eyle! Ve beni şahidlerden kıl!..”

Secdeden doğrulduğunda “*Eş-Şehîd*” olan Rabbini anmaya başlamıştı. İkrar ediyordu.

O’ydu; herkese ve her şeye mutlak ve eşsiz şâhid olan...

Evet, O’ydu; Zâtıyla, görüşü, duyusu ve bilişiyle her şeye şâhid tutulan...

Her yerde, her an hazır bulunan ve kullarını her dem Kendi huzurunda bulunduran...

Hatırlıyordu. Lâfız olarak peteğin içinde bekleyen bala da şehid deniliyordu ya; O’nun yolunda hayatlarını vererek imanlarına bizzat canlarını şâhid kılanlar vahyin vazettiği cennet nimetlerinin içindeydiler. Onlar bi’l-hak güzelliğin şahitleri olmuşlardı.

Doğum arefesinde ana rahminden gelen suya da şâhid denilmesi misali, *El-Hayy* Esmâsına mazhariyetin ilk alâmetiydi şehâdet. Bu yüzden Allah yolunda öldürülenler için “Onlar ölüdür!..” demekten men edilmişti insanlar.

Görülenler duyulanlardan daha etkili olduğu için gayba dair haberi sadece işitmiş olmasına rağmen her inanan sanki tanık olmuşçasına “Eşhedü!..” diyerek imanını izhar ediyordu.

İnanıyordu ki; “Şahidim ve ikrar ederim!..” manasındaki bu beyânı bi’l-hak dile getirenler de vardı. Onlar göremeseler dahi görüldüklerine iman etmişlerdi. Buna uygun yaşadıkça akılları, vicdanları, âzâları, gönülleri; her ne var ise Allah’tan kula emanet, onların her biri bu kişinin imanına şahit oluyordu tek tek...

Üstelik Kitapta üzerine yemin edilen her şey aynı zamanda birer tanıklıktır. Güneş, yıldızlar, ay, denizler, Mekke, Beytül-Mamur, Tur-i Sina, incir, zeytin, gece, gündüz, fecr, günbatımı, kıyamet vakti, kalem ve yazdıkları, yokluk ve varlık, erkek ve dişi, görülenler ve görülmeyenler, çift ve tek, kendini kınayabilen nefis ve dahi şahitlik bile şahitti insana...

İkrar ediyordu!..

Şahadet var olmak demektir. İnsanlar bu dünyaya sahip olmak için değil şahit olmak için geliyorlardı.

"Sizin vasat bir ümmet olmanızı istedik ki;

Siz insanlığa şahit olasınız,

Resûl de size şahit olsun."

Evet!..

Tam da bu âyette vazedilenler için Eş-Şehid olan Rabbini zikrediyordu. Tenzihçilikte ve teşbihçilikte boğulmadan tevhid üzere iman eden vasat ümmetten olma niyâzı. Zâhiri ve bâtını, birini ötekine tercih etmeden bir arada yaşamaktı muradı. Evvelin acılarını ve pişmanlıklarını sadece yük edip âhirden olmak da istemiyordu. Âhire dair temelsiz umutlar besleyip evvelini unutmaktan da korkuyordu. Başkalarını ıslah etme gayretiyle nefsinin afetlerini görememekten ve sulhu tesis etmek uğruna ıslahtan uzaklaşmaktan da çekiniyordu. Sevdiğine sadece yâr olmayı değil, sevdiğine düşmanlık edene düşman olmak da istiyordu.

Böylesi bir imanı, yönelimi ve ahlâkı bizâtihi hayatına şahid kılmış olan Şehidler Sultanının başlı başına bir "Abdu's-Şehid" olduğunu da biliyordu. Gözleri İmam Hüseyin'in kabrindeydi gayrı. Nihayet kendinde bir cesaret mi bulmuştu? Başucuna değin varıp ona taziye sunmak istemişti. Neden sonra kabre yaklaşmakta olan bir gölge fark etti. Ve ikincisini, üçüncüsünü...

Rüzgârdan sebep meşalelerin alevleri titredikçe kirli bulanık görülen gölgeleri seçemez olmuştu. O tarafa doğru yaklaşıkça fark edecekti. Üç bala hariç tüm Âl-i Hüseyin, onun başucunda toplanıyorlardı. İmam Seccâd kabrin üzerinden avuç avuç toprak almaya başlamıştı. Seyyide Zeyneb'in sınıksız tuttuğu o sepeti de seçebildiğinde tastamam anlamıştı. Şehid İmam'ın kabri açılıyordu. Kırk gündür ayrı olan Ser-i Saadet ile Naaş-ı Şerif buluşturulacaktı.

O kadar cesareti yoktu. Kabre doğru yürümeyi bırakıp olduğu yerde namazdaki gibi oturuverdi. Gözü, kulağı, gönlü ve zihniyse kendi kıblesindeydi.

İşitebiliyordu!..

İmam'ın kabrinden avuç avuç toprak sıyıran Muhsine gö-nüller secdenin ardınca yapılan tesbihatlar misali "*Subhan Allah*" diyorlardı.

Vaktin Güzellerine aynıyla uyup kendisi de Allah'ı tesbîh etmeye başlamıştı. Biliyordu. Her türlü eksiklikten beriydi O. Tüm olumsuzluklardan, şerden, çirkinlikten münezzehti. Kusura, basiretsizlik, hamiyetsizlik, vefasızlık veya aciziyet atfedilemezdi O'na.

Evet!..

'Kerb-i Belâ'da bunca vahşet yaşanırken Allah'ın eli kolu bağlanmamıştı. Hiçbir şey O'na rağmen vuku bulmamıştı, bulamazdı.

"*Yakınları sevin!..*" diyor Allah; '*meveddete fi'l-kurba*' uğruna nice canlar şehid edilirken dalalet ehline mani olabilecek kudrete sahipti şüphesiz.

Kabirden alman her bir toprakla birlikte ikrar ediyorlardı. Kimse şerrini O'nun kudretinin üzerine taşıyamazdı. Subhandı Allah. "Bu belâ neden gelip bizi buldu?" diye sormuyorlardı bile. Razıydılar, O'ndan ve tecellilerinden. Tastamam bir imana tasdikliyorlardı. O güzeldir ve güzelliği sever...

Tesbîh kelimesi; yüzmek, sağa sola koşturmak, salınmak veya etrafa dağılmak kabilinden eylemler vazeden ‘sibaha’ kökünden geliyordu. Varlığın hemen her türlü hareketini kapsayıcı bir anlamı vardı.

Anlamıştı Numan. “*Göklerdeki ve yerdeki her şey Allah’ı tesbîh eder!..*” diyen âyet; varlığı hayat veya akıl sahibi oluşuyla değil, doğrudan hareketliliği üzerinden değerlendiriyordu.

Allah’ın tayin ettiği yolda aynıyla ilerleyip kendi fitratını tekrarlayan tüm kâinat tesbîh ediyordu O’nu. “Varlığımız Sendendir. Senin belirleyip irade ettiğin üzereyiz!..” diyerek, Allah’ın Subhan oluşuna kendi şahadetleriyle katılıyorlardı.

Peki, varlığın gözbebeği olan insan?..

Tesbîh ediyordu, Numan. Hem kullardan bir kul olduğu için, hem de kâinatın şahitliğine şehadet edebilmek için...

Yunus Nebi’nin balığın karnındayken dile getirdiği gibi; “*Senden başka ilâh yok. Sen subhansın. Ben nefsine zulmedenlerden oldum!..*” diyordu.

Evet!..

Tesbîh kulluğun şanıındandı. Rabbi eksikliklerden tenzih ederken, kişinin kendi eksikliklerini fark etmesiydi. Aynı âyetin bire bir devamı; “*Biz de ona icabet edip imdadına yetiştik. Onu o derin hüznünden kurtardık...*” diyordu ya; aynıyla *El-Mucib* olan Rabbini çağırıyordu.

Nitekim tesbîh ehli ellerce, İmam Hüseyin’in kabri neredeyse bir adam boyunca kazılmıştı bu esnada. Allah’a dost olan Velî kullara ve güzelliği bedel ödeyerek kendinde gerçekleyen Muhsinlere asla mahzun olmayacaklarını vazeden âyetlerden bir tezahürle dışarı alınan her toprak, gönüllerden atılan bir kedere mi işarettti? Muhsineler yenilenmiş bir iştiaqla devam ediyorlardı elleriyle kazmaya. Belki de Hacer Anne misaliydi gayretleri. Yahut zikirler eşliğinde kuyular kazan İmam Ali’nin eliyle kaldırıyorlardı toprağı.

Onlarla birlikte Numan da gayrete gelmişti. Ama Hüseyin olan diri toprağı değil, gönlünü çepeçevre kuşatmış olan kendi ölü toprağını kazıyordu. Nefsine dair çirkinlikleri örseliyordu. Tathir Âyetinde vazedilen her türlü kir de bunun içindeydi. Şek ve şüpheye götüren itimatsızlıklar da...

İmam Seccâd'ın vaktiyle ikaz ettiği gibi; Allah, beşer zihninin her türlü tasavvurlarından *Aliyy* ve *Azîm* olandı ya; kazıyordu, kalbiyle hakikat arasında perde olan vehimlerini...

İlme ve hayra aşına nefislerin en büyük afeti olan Hubb-i Câh illetini de kendinden uzaklaştırmak istiyordu. Emanet verilen nimetleri çarçur eden miskinlik belasını da...

Sanki Salih Zâtın emanet kalan o duvarın dibindeydi ve altta kalmış hazineyi ortaya çıkarabilmek için elceğiziyle kazıyordu nefsinin. Tüm gayret nûra nûr eklemek, nûr üstüne nûra şahit olmak için değil miydi?

Arz ve semâ, melekler ve ağaçlar dahi tesbîh ediyordu: "*Su-bhan Allah!..*"

Evet!..

Âşûra, celâl ile gelen rahmetin günüydü. Ve yanmışlardı bu celâl ile...

Zülkarneyn muhkem hale getirmek istediği iman seddini, rıza ve aşk timsali madenlerle destekleyebilmek için öncelikle tüm vadiyi eritmemiş miydi?

İşte, yanıyorlardı kırk gündür. Mukaddes Tûva beldesinde Rabbin kelâmına mazhar olmak isteyen Musa Nebi'nin evvelen bir nâr görüp onu takip etmesi gibi...

Ekmel Nebi 'Arş-ı Âlâ'daki Muhammedî Miracı hüznün yındayken yaşamamış mıydı? Vahyin, Nübüvvetin ve zâtı itibariyle Muhammedü'l-Emin'in iki büyük direği olan Hatice-tü'l-Kübra ile Ebû Talib'in vefât acılarıyla yanan Nûr, böylesi mahzunluğun âhirinde Rabbine "*İki yay kadar, hatta daha da yakın*" olmuştu.

Evet; subhandı, Allah!..

Kerbelâ, gam ve belâ yurdu olurken dilese zalimleri engelleyebilirdi. Oracıkta hepsini kahredip yerlerine hem Kendisinden razı olan, hem de Kendisinin onlardan razı olduğu bir topluluk da var edebilirdi. Hâlbuki O, başka türlü dilemişti. Kurbiyet üzere şehid olanları yeryüzüne sarsılmaz şaşmaz şekilde yerleştirip herkesi yakine çağırıyordu.

‘Kurb-i Âlâ’ Beldesine şahit olmaya...

Yüce bir yakın arzu eden gönüller burada şahit olacaklardı; sevgiyle gelen kurbiyete...

Tüm Kerbelâ arzı kırk gündür tanıktı; *Abduşşehîd* olana...

Ve ân itibariyle Kerbelâ Ehli de bu şahitliğin arefesindeydi gayrı. Numan, *Âlâ* Rabbini tesbîh ederek secdeye kapanmıştı. Alnı topraktaydı, gözü ve kulağıysa Hüseyinî İstirahatgâhta...

Meveddet Ehli Yakınler, Naaş-ı Şerifi ortaya çıkarmak üzereyken İmam Seccâd, ‘*Abduhû*’yu açan âyetlerden birine nefes verecekti. *El-Mucib* olan Rabbinden bir rahmetle, O’nun Kullarını davet ediyordu.

Evet!..

Kitap, *Hakk’a* kurbiyetini ‘Ârş-ı Âlâ’da yaşarken bile “Ümetim, ümmetim!..” diyen Ekmel Nebi’ye şahitti.

“Andolsun ki; O, içinizden gelmiş Azîz bir Elçidir. Sizin hüznünüz Ona ağır gelir. O size çok düşkündür. Müminlere karşı Raûftur, Rahîmdir.”

Yakının sevgide olduğunun en büyük şahidi olan Ekmel Nebi; üstelik de “Hüseyin bendendir, ben de Hüseyindenim!..” demişken, üzerlerine en çok titrediği ciğerpârelerini, onların en mahzun oldukları bir anda yalnız bırakabilir miydi?

“*Hû!*..” diyerek devrilvermişti Rûbab...

Sonra Atike ve Safiye...

“*Hû*” diyordu tüm Kerbelâ...

Arza inen meleklerle birlikte tüm tesbîh ehli, “*Hû*” diyerek katılıyorlardı bu yakın buluşmaya...

Yakin Ehli, ‘Ben’i ve ‘Sen’i ile beliren ikilleri aradan kaldırmıştı ya; “*Meveddete fi’l-kurba*” emrinin sıddıkları “*O*” diyorlardı sadece...

Oydu; uğruna tüm âlemlerin yaratıldığı kul...

Oydu; Onun bereket ve rahmet pınarı...

İlim Beldesine Kapı olmuştu O...

Mim-u Kaf incisini saran sedef misali Onun sadrıydı O.

Mercan misal Fatıma da yüzüstü topraktaydı gayrı; Ümmü Gülsüm de...

Âdem’den Esmâ talim eden melekler de yeniden secdeye kapanmışlardı. Yusuf’un rüyasındaki güneş, ay ve yıldızlar da...

En son Mücteba kızı Fatıma da toprağa düştüğünde Kıyam Ehli iki can kalmıştı geride. Seyyide Zeyneb ve İmam Seccâd...

Ser-i Saadeti, Naaş-ı Şerif ile bir araya getirdiklerinde arzı ve semâyı evveline mi taşımışlardı? *Abduhû* olan yedi can Arş-ı Âlânın Rabbine secdeyediler yek nefesle...

Ve Kitmîr...

Berideydi yine...

Hakk’ın âyetlerine enfüste ve âfakta şahid olan güneşin, ayın ve şecerenin hemen berisinde...

Şecerenin izince toprakta belirmiş filizcesine âfaktaki şahâdetin hayret makamındaydı. Ne titreyebildiğini biliyordu, ne de vecd halinde olduğunu...

Bu azîm secdeden ilk doğrulan İmam Seccâd olacaktı. “*El-hamdülillah*” diyordu. Güzelliğin, nimetin, hayrın, her türlü rızkın sahibi olan Rabbine hamd makamındaydı.

Kesintisiz bir silsileyle kandilin nûrunu çerağa, sırçaya ve inciye benzer yıldıza rahmet kılan ve nûrunu salih kullar eliyle tamama erdirmeyi vadeden Rabbine hamd ediyordu. Onun nûru doğuya da batıya da nispet edilemeyen bereketli bir zey-

tin ağacından yakılıyordu. Bu ağacın yağı neredeyse ateş donkummasa bile ışık saçmaya devam edecekti.

Evet!..

Nûr Ehlinin üzerine nûrdu O. Anlayabilmeleri için insanlara türlü misaller verse dahi, Allah bu nûru dilediğine ulaştırıyordu. İçinde sabah ve akşam Onun İsminin zikredilip yüceltilmesine izin verdiği evler Onunla şeref bulabilirdi ancak.

Seyyide Zeyneb de secdeden doğrulup İmam'a katılmıştı. Sadrını yarıp genişleten ve böylece belini bükmekte olan üzerindeki o ağır emanetlerden birini daha alan, zikrini yücelten, zorluğun ardından kolaylık getiren Rabbineydi hamdi.

Baas edilmişlercesine yeniden topraktan doğrulan Muhsineler de Kemâl Yolunun İki Müsahibinin hamdine ortaklılar. "Elhamdülillah" diyorlardı.

Ve üzerlerindeki nimetin bi'l-hak farkındaydılar. Verilen nimate ve verilebilecek olan her şeye hamd ediyorlardı. Dilleri de şahitti buna; zihinleri ve kalpleri de...

Başlarına gelen kerb için de hamd etme makamındaydılar; ardınca lütfedilen kurbiyete de...

Uğradıkları tüm belâlar için de hamd ediyorlardı; yaşanan âlâ buluşma için de....

Kehf Sûresinin ilk âyetince hamdleri kuluna Kitabı indiren Allah'aydı. "Gece Yolculuğu" ismiyle maruf İsra Sûresinde vazedildiği şekilde; evlât edinmeyen, mülkünde ortaksız, yardıma muhtaç olmayan Allah'a hamd ediyorlardı. Biliyorlardı ki; dönüşleri O'neydi.

"Ve O, Allah'tır ki;

O'ndan başka ilâh yok.

Evvelde ve âhirde hamd O'na aittir.

Ve hüküm O'nundur.

Şüphesiz O'na döndürüleceksiniz."

Numan da hamde katılmıştı. Farkındaydı. *Rahmân ve Rahîm* olan Allah'ın adıyla başlayan Mushafın ilk cümlesi "*Hamd Âlemlerin Rabbi olan Allah'adır*" derken, hiçbir fail zikretmiyordu. Zira O, Zâtıyla Kendini övendi zaten. Bu hamde iştirak eden insan, Rabbâni bir fiile katılmış oluyordu.

Evet!..

Kendisine emanet edilmiş her varlığıyla hamd ediyordu Rabbine. Lütfedilmiş âfak şahitliğini demi gelirse enfüste de nasip edebilecek olan O'ydu şüphesiz. Üstelik tüm Âlemlerin Rabbiydi O.

İster bâtında olsun, ister zâhirde; ister kimine gaybda olsun, kimine şuhûd âleminde; yarattığı tüm bu âlemlere rahmet olarak gönderdiği kul, sadece ama sadece Ekmel Nebi'ydi. Onun için ister "Muhammed" denilsin; isterse "Ahmed" yahut "Mahmûd", her üç İsm-i Şerif de hamd üzere mana buluyordu ya; hamdin kemâl bulmuş haliyle hamd ediyordu.

O'nu...

O'nun övüp yücelttiği *Abduhû*'yu...

Ve O En Sevgili Kulun övüp yücelttiği Yakın Sevgilileri metheylemekle şeref buluyordu.

"Elhamdülillah"

Kurb-i Âlâ Ehlinin hamdleri arzdan semaya ve arşa yükselirken İmam Seccâd yeniden Hüseyinî İstiraatgâhı kapatmaya başlamıştı. Muhammedî Nûra tanık topraksa, Şehidler Sultanına örtü oldukça "*Allahu Ekber*" diyordu kendi hâl dilince. Arza şahit olanlar da katılmışlardı bu zikre...

Şüphesiz büyüklüğünde tek ve benzersiz olandı O...

O'nun büyüklüğü herhangi bir varlığa kıyasla belirmiyor-du. O Zâtıyla, biricikliğiyle, azâmetiyle, rahmeti ve eşsizliğiyle büyüktü.

“En Büyük Allah’tır!..” diyen diller, O’nun büyüklüğünü ikrar etmekten ne denli aciz olduklarını fark ettikçe O’na yakindiler. Büyüğü tanıdıkça küçülen, nefsi yokluğa kaydıkcâ Rabbi-ni bilip yakinde perde kalmayan insan, nihayetinde ‘Nokta’ olmuyor muydu?

Evet!..

Dirilik Beldesinin biricik aslanı ‘Hayy-Dar’ın kalbince “*Allahu Ekber!*..” diyorlardı. Ellerinin altındaki ordularına güvenilek Rabbin *El-Kadîr* ve *El-Kahhâr* oluşunu unutan ve kendilerinde kahr vehmeden Yezid misali zalimlere de yegâne sözleri “*Allah-u Ekber*” idi.

Etraflarında besledikleri gafil ve menfaatperest insanların sayısı çoğaldıkça *Rezzâk* olduklarını zanneden mülk sahiplerine karşı da “*Allah-u Ekber*” diyorlardı. Üç paraya kırk ifşaat yapan muhbirlerine güvenip *El-Habîr* olduklarını düşünen vesvesecilere karşı da...

Evet!..

“*Allah-u Ekber*” nidası, Âdemî Kalp üzere olanların indinde Rabbinden birtakım kelimeler alarak tevbe edebilmektir. Mu-sevî Kalplerin tekbiri, bir yumrukta haksız yere adam öldürdükleri ellerini tevbe ve istiğfar ile nûrdan bir mucize olacak kadar temiz yıkayabilmektir.

Davudî Kalplerin tekbîrinde tüm dünyaya hükmetse bile En Büyük olanı asla unutmamak vardı. İsevî Kalplerde yankılanan tekbirse, ölü misal ruhları hakikat ile ihya edebilmek demektir.

Ve Ekmel Nebi...

Muhammedî Kalbin tekbiri, tüm âlemlere rahmet olabilmektir. Bu rahmet uğruna gerektiğinde Hasanî sulh üzere, gerektiğinde Hüseyinî ıslah ile hükmetmektir.

Evvelin ibretini asla unutmayıp âhire hizmet etmektir. O’nun sevdliğini sevip sevmediğinden beri olmaktadır.

Sevgide birlenen tekbirin kemâliyse; dilinde konuşanın *Hakk* olması; elinde tutanın, gözünde görenin, kulağında işitenin, kalbindeki şuurun O olmasıydı.

Numan her üç tesbîhat ile süregelmış Kurb-i Âlâ Secdesinde bir kez daha anlamıştı ki; her kuş kendi cinsiyle uçuyordu. Yakın için topraktan gelen alın, eller ve dizler yine toprakla buluşurken ‘Kitabı ve Beyânı öğreten’ *Er-Rahmân*’dan bir nefes hükmündeki ruh, arşı gözlüyordu. Hakikatin semâya indirildiği o âna şahit olabilmek için...

İkrar ediyordu!..

Muhammedî Kalbin yakın meyvesi hakikatin arştan semâya inzâliydi; Kadir Gecesi misali...

Aranan semâ ise Esmâ-ı Hüsna’nın bi’l-hak idrak edilebilmesiydi. Bunun ilme bakan yönü aklın miracıydı. Apaçık ‘*Nûr-i Mübin*’ olan Nebiye şahit olup Onun ışıyla Kitabı okuyabilmek ise kalbin miracı...

Mushafı Fûrkan olmasının da ötesinde artık ‘*Kitab-ı Mübin*’ olarak okuyabilen böylesi bir kalp, hem kendi nefsinde Kitabı bi’l-hak anlıyordu; hem de halka karşı apaçık bir ‘Beyân’ haline geliyordu. Altında ‘*Nokta*’ olan ‘*Be*’ misali...

‘*Abduhû*’nun ahlâkıyla ahlâklandıkça; Ekmel Nebi’nin “Kurân ile insan ikiz kardeştir” sözüne de muhatap oluyordu. Böylesi bir insanın ilk şahidi ve onun secdesine bizâtihi İmamet edense apaçık ‘*İmam-ı Mübin*’ olan Ekmel Nebi’ydi.

Bunu yaşayan bir seccâd; Kitabın artık Zikir olduğuna da şahitti. Okudukça beyân edemeyeceği evvelini de hatırlıyordu. ‘*Be*’siz ‘*Nokta*’ olduğu hâli...

‘*Nokta*’ olmanın fitratınca her dem ‘*Ân*’ yaşadığı için Mushaf’taki ifadeyle “*Daim salâtta*” olan böylesi bir Kâmil Okuyuşun Vârisi, Ümmü’l-Kitaptan da nasiplenebiliyordu pekâlâ. Haliyle sadece o diyebilirdi ki; “Çölde devemi kaybetsem aç-

rım Kitabı ve devemin nerede olduğunu Kitabın sayfalarından okuyup bilirim.”

Numan dün Rüşd Mağarasında Vâris-i Zehra’dan talim ettiği ‘Ha-Mim-Ayn-Sin-Kaf’ dersindeki nasiplerine ulaşırken Hüseyinî istirahatgâh da kapatılmıştı artık. Seyyide Zeyneb’in gözleri çoban yıldızındaydı. Onun ismiyle müsemma olan Târık Sûresindeki yeminlere nefes verecekti.

“Semâ ve gece gelen konuk şahid olsun!..

Şahid olsun, dönüş sahibi semâ

Yarılıp açılan toprak şahid olsun;

Şüphesiz; O, hakkı bâtıldan ayıran kesin bir sözdür.”

Vâris-i Kevser’in ardınca İmam da Kitabı şahit tutacaktı. Yaşadıkları vaktin ismiyle müsemma olan Fecr Sûresindeki yeminlerle nefesleniverdi.

“Şahid olsun, tan yerinin ağarması

On gece şahid olsun,

Çift ve tek şahid olsun

Aydınlığa yürüyen gece şahid olsun

Sahil..

Akıl sahiplerinin nezdinde

Şu sayılanların hiç mi şahitlik değeri yok?”

Numan Şehidler Sultanının başucundayken işittiği tüm yeminlerle yeniden vecde gelmişti. Şahitliklerin ardınca vazedi-len muştuyu elli yıl sonra ilk kez aziz, raûf ve rahîm olan O sestene işitecekti.

“Ey mutmain olmuş nefis!

Artık razı olmuş ve razı olunmuş şekilde Rabbine dön.

Seçkin kullarımın arasına katıl

Ve cennetime gir!..”

Nida nihayetlenirken bir an ruhunu Sahibine teslim edeceğini sanmıştı. Oysa emanet kendindeydi hâlâ. Üstelik bekleyen bir yolculuk vardı, buradan Medine'ye...

Cennet, toprakla alnı arasında mıydı? Güneş, ay, yıldızlar ve şecereyle birlikte yeniden secdeye kapanmıştı. Bu kez şükür secdesindeydi. İnsanı Kurân ve Beyân talimleri arasında yaratan *Er-Rahmân*'a şükredecekti; tâ ki, sabah namazına çağırın ezanı işitene değin...

Namaz ve tesbihatın ardınca gayrı bedeninin tahammülü kalmadığı için olduğu yerde uyuyakalmıştı. Uyandığında Kerbelâ'nın binlerce insanla dolduğunu görecekti. Âl-i Muhammed'in Şam'dan döndüğünü işiten civarda meskûn ne denli nasipli insan varsa Kerbelâ'ya akın ediyorlardı.

Zeyneb gelmişti aklına. Neredeydi?..

Az sonra görüverdi. Yine o tepelikteydi. Hem binlerce insanın arasında; hem de herkesten binlerce fersah uzakta...

Kerbelâ'yı gözlüyordu. Kâh kimlerin 'Kerb-i Belâ'ya; kimlerin 'Kurb-i Âlâ'ya geldiklerini seçip ayırt etmek istercesine. Kâh Yeryüzü Vârisi olacak Salih Evlâdın yolunu gözlercesine...

Nitekim bu esnada Kevser nefesiyle Kitaba yemin ediyordu.

"Bu beldeye

Senin bu beldede oluşuna

Babaya ve Evlâdına andolsun ki,

İnsanı türlü meşakkatler içinde yarattık."

SON

—Allah'ın salât ve selâmı Nebiler Sultanının

Ve Onun Sevdığı Yakınlerinin üzerine olsun!—

OKUMA LİSTESİ

- *Nehcü'l-Belâğâ*, Hz. İmam Ali (k.v.)
- *Sahife-i Seccâdiye*, Hz. İmam Ali Zeynelabidin
- *Risaleler*, Es-Seyyid Hz. Abdulkadir Geylânî...
- *Tefsir-i Kebir Tevilat*, Muhyiddin İbn-i Arabî...
- *Futuhât'ul-Mekkiye*, Muhyiddin İbn-i Arabî...
- *Divan-ı Kebir*, Mevlâna Celaleddin Rumî...
- *Hakikat-i Muhammediye*, Abdülkerim Cîlî...
- *Füyuzat*, Şemseddin Yeşil...
- *Hak Dini Kuran Dili*, Elmalılı Hamdi Yazır...
- *Kuran-ı Kerim'in Türkçe Anlamı*, Ali Bulaç...
- *Hayat Kitabı Kuran*, Mustafa İslamoğlu...
- *Kuran'a Göre Esmâ-ı Hüsnâ*, Mustafa İslamoğlu...
- *Namaz Sürelerinin Yorumu*, Haluk Nurbâki...
- *Kuran Mucizesi*, Halil İbrahim Genç...
- *Kuran'ın Temel Kavramları*, Yaşar Nuri Öztürk...
- *Tasavvuf Sözlüğü*, Abdürrezzak Kâşânî...
- *Kuran'da Edebî Tasvir*, Seyyid Kutub...
- *Üç Gömlek Hikâyesi - Hz. Yusuf*, Necmettin Şahinler...
- *Tek Başına Ümmet*, Necmettin Şahinler...
- *Hadikatü's-Süeda*, Fuzulî...
- *Hz. Hüseyin ve Kerbelâ Faciası*, M. Âsım Köksal...
- *Meveddet Pınarları*, Süleyman İbrahim...
- *İmam Hüseyin ve Kerbelâ (3 Cilt)*, Murteza Mutahhari...
- *On İki İmam (a.s.)*, Abdülbaki Gölpinarlı...

- *Hız. Zeyneb, Ayşe bintü's-Şati...*
- *Zeyneb-i Kübra, Seyyid Haşim Resûli-yi Mahallatî...*
- *Her Yer Kerbelâ, Sadık Yalsızuçanlar...*
- *Hicretten Şahadete İmam Hüseyin, Muhammed Sadık Necmî...*
- *Emeviler Dönemi, Prof. Dr. İ. Süreyya Sırma...*
- *Ehl-i Beyt, Doç. Dr. Gülgün Uyar...*
- *Hız. Ali (k.v.), Seyyid Süleyman Nedvî...*
- *Mesih Nefesli Aşk, Ruhullah Mustafavî...*
- *Kerbelâ Şehidlerinin Ardından, Seyyid İbn-i Tâvus...*
- *Hidâyet Önderleri Serisi, Dünya Ehl-i Beyt Kurultayı...*
- *Ehl-i Beyt Dosyası, Hasan Kanaatlı...*
- *Gülzâr-ı Hüseyin, Musa Aydın...*
- *İmam Hasan Barışı, Râzi Âl-i Yâsin...*
- *İmam Cafer-i Sadık (a.s.) ve İşari Tefsir, Yunus Emre Gördük...*
- *Âdem'in Varisi Hüseyin, Ali Şeriatî...*
- *Fatıma Fatıma'dır, Ali Şeriatî...*
- *Cân-ı Candır, Cemalnur Sargut...*
- *Hız. Muhammed (s.a.v.), Martin Lings...*
- *Hız. Muhammed (s.a.v.), Annemarle Schimmel...*
- *Hız. Peygamberin Aile Albümü, Mehmet Emin Yıldırım...*